LAURA SEBASTIAN

REGINA DE FOC

Mult aşteptatul final al seriei *Prinţesa de cenuşă*.

Laura Sebastian

Regina de foc

Titlul original al acestei cărți este: *Ember queen.*

trad din engleză de Bogdan Voiculescu
Storia Books, 2020

V.1.0

PENTRU TOATE FETELE
care mereu au simțit că nu sunt destul de puternice
să devină eroinele propriilor povești.
Sunteți.

Prolog

O MARE PARTE din primii șase ani de viață m-am temut de tronul mamei, așa cum copiii se tem de monștrii care le mișună sub paturi. Era o priveliște înspăimântătoare: înalt, negru ca umbrele, cu margini tăioase, cioplit astfel încât să sugereze flăcări întunecate. Îmi amintesc convingerea fermă că, dacă l-aș fi atins, m-ar fi ars.

În fiecare zi priveam cum mama se așază pe tronul ăla și credeam că o ținea legată acolo, înfigându-și degetele de obsidian în pielea ei. Priveam cum o transforma într-o persoană diferită, una de nerecunoscut. Dispărea femeia din centrul lumii mele, mama cu vorba blândă care mă săruta pe frunte și mă legăna în poală, care în fiecare seară îmi cânta până adormeam. Pe tron, o străină punea stăpânire pe trupul ei – vocea îi răsuna poruncitor, spatele îi devenea rigid ca un par. Vorbea cu atenție și autoritate, fără nicio urmă de veselie în glas. Când în sfârșit tronul o elibera, era epuizată.

Acum, la maturitate, înțeleg că tronul nu era un monstru în sensul pe care mi-l închipuiam eu. Înțeleg că nu o imobiliza pe mama la propriu. Înțeleg că, atunci când se așeza pe tron, rămânea ea însăși. Dar înțeleg și că, într-un anumit sens, am avut dreptate. Pe tron, mama nu era niciodată pe deplin persoana care era când nu stătea pe el. De obicei, mama îmi aparținea numai mie; când se așeza pe tronul ăla, ea le aparținea tuturor.

Socoteală

Soarele mă orbește când ies din peșteră nesigură pe picioare. Ridic greoi un braț îndurerat ca să-mi feresc ochii, dar până și efortul acestui gest mărunt face ca lumea din jur să se învârtă. Genunchii îmi cedează și pământul îmi sare în întâmpinare, tare și plin de pietre tăioase. Mă doare, dar, vai, e atât de bine să stau întinsă, să primesc aer proaspăt în plămâni, să am *lumină,* chiar dacă e prea mult deodată.

Gâtlejul îmi e atât de uscat, încât mă doare până și când respir. Am cruste de sânge pe degete, pe brațe, în păr. Ca prin ceață, pricep că e sângele meu, dar nu știu de unde a apărut. Amintirile mele sunt pustii – îmi amintesc că am intrat în peșteră, îmi amintesc vocile prietenilor care mă implorau să mă întorc din drum. Și apoi… nimic.

— Theo, strigă o voce, cunoscută, dar atât de îndepărtată.

Pământul e zguduit de o mie de pași și fiecare îmi zdruncină mintea. Tresar, încerc să mă feresc de zgomot și mă fac ghem.

Niște mâini îmi apasă pielea – pulsul de la încheieturi, locul pulsând de după ureche. Sunt atât de reci, că-mi fac pielea de găină.

— E… spune o voce.

Blaise. Încerc să-i rostesc numele, dar nu iese nimic.

— E în viață, dar pulsul e slab și pielea e fierbinte, spune altă voce.

Heron.

— Trebuie s-o ducem înăuntru.

Brațele mă iau pe sus – ale lui Heron, cred. Încerc iar să vorbesc, dar nu reușesc să scot niciun sunet.

— Art, pelerina, zice Heron și pieptul lui îmi vibrează, lipit de obraz, la fiecare cuvânt. Acoperă-i capul. Ochii îi sunt hipersensibili.

— Da, îmi amintesc, rostește Art.

Se aude un foșnet de stofă și mantia îmi cade peste ochi, cufundându-mi iarăși lumea în întuneric.

De data asta mă las să cad în abisul lui. Sunt printre prieteni, sunt în siguranță.

Când deschid iarăși ochii, sunt întinsă pe un pat de campanie, într-un cort, și lumina strălucitoare a soarelui pătrunde filtrată

prin bumbac alb, gros, cât să o facă suportabilă. Capul încă îmi zvâcnește, dar zvâcnetul e acum stins și îndepărtat. Gâtul nu-mi mai e uscat și iritat și, concentrându-mă, mi-o amintesc ca prin vis pe Artemisia turnându-mi apă în gura deschisă. Perna mi-e încă udă sub cap, acolo unde a vărsat apă pe lângă.

Dar acum sunt singură.

Mă forțez să mă ridic în capul oaselor, chiar dacă durerea care-mi reverberează în toți nervii prinde puteri noi. Kalovaxianii se vor întoarce mai devreme sau mai târziu și apoi cine știe cât timp va fi lăsat Søren să trăiască în mâinile lui Cress? Sunt atâtea de făcut, iar timpul nu ne ajunge nici pe departe.

Punând picioarele pe pământ, mă împing în ele și mă ridic. Chiar atunci, clapa de la intrarea în cort se dă la o parte și Heron intră aplecat, cât să încapă cu trupul lui înalt prin spațiul mic. Văzând că m-am trezit și că m-am ridicat în picioare, ezită și clipește de câteva ori, să se convingă că nu sunt o închipuire.

— Theo, spune încet, probându-mi numele.

— Cât timp a trecut? întreb cu glas slab. De când am intrat în mină?

Heron mă privește atent câteva momente.

— Două săptămâni, răspunde el.

Cuvintele mă izbesc în piept și mă așez la loc pe pat.

— Două săptămâni, repet eu. Parcă ar fi fost câteva ore, cel mult câteva zile.

Heron nu pare surprins. De ce ar fi surprins? Și el a trecut prin asta.

— Îți amintești să fi dormit? mă întreabă. Ai mâncat? Ai băut? Trebuie s-o fi făcut la un moment dat, altfel starea ta ar fi fost mult mai proastă.

Clatin din cap, încercând să-mi limpezesc amintirile, dar foarte puține se conturează cât să mă pot agăța de ele. Fărâme de detalii, stafii care n-au cum să fi fost reale, focul care s-a revărsat în venele mele. Atât.

— Ar fi trebuit să mă lăsați, îi spun. Două săptămâni… Armata lui Cress s-ar putea întoarce oricând, iar Søren…

— E în viață, potrivit rapoartelor, mă întrerupe Heron. Și kalovaxianii n-au primit ordin să se întoarcă aici.

Mă holbez la el.

— De unde știi? îl întreb.

Heron ridică doar dintr-un umăr.

— Spioni, răspunde el, ca și când ar fi trebuit să fie evident.

— Nu avem spioni, spun încet.

— Nu *aveam* spioni. Dar am aflat că noul Theyn se afla la casa lui de la țară, la distanță de două zile călare de noi. Am reușit să aducem câțiva sclavi de-ai lui de partea noastră, înainte să se întoarcă în capitală. Tocmai am primit prima misivă de la ei. Theyn încă nu a poruncit revenirea trupelor. În orice caz, cea mai mare parte a armatei a plecat. Am rămas doar eu, Blaise, Artemisia, Erik, Dragonsbane și un grup care încă se recuperează de pe urma bătăliei. Dar și ei vor pleca cu Dragonsbane într-o zi, două, ca să se pună la adăpost.

Abia îl aud, încă mă chinui să pricep faptul că avem spioni. Nu mă gândesc decât la Elpis, la ce s-a întâmplat ultima dată când am făcut pe cineva spion.

— N-am aprobat folosirea spionilor, îi spun eu.

— Ai intrat în mină cu o zi înainte să formulăm planul, rostește Heron pe un ton egal. Nu erai de față să aprobi nimic și n-aveam timp să te așteptăm. Nici n-aveam de unde ști dacă te vei întoarce sau nu.

Replica mi se stinge în gât și o înghit cu amărăciune.

— Dacă vor muri…

— Va fi fost un risc necesar, completează Heron. Și știau asta când s-au oferit. Oricum, din câte auzim, Împărăteasa nu e atât de paranoică precum a fost Kaiserul. Crede că ai murit, are impresia că nu suntem periculoși, îl are pe Søren. Crede că a câștigat, așa că a devenit delăsătoare.

Împărăteasa. Va veni vreodată ziua în care titlul ăsta mă va duce cu gândul la Cress, și nu la Împărăteasa Anke?

— Ziceai că armata a plecat, spun eu. Încotro?

Heron oftează îndelung.

— Ne-am ciorovăit cam mult cât ai fost plecată – mai că te invidiez. Căpetenia vecturiană a trimis-o pe fata lui, Maile, să ne ajute, cu tot cu trupele lui. Din moment ce nu-l mai avem pe Søren, ea și Erik sunt persoanele cu cea mai multă experiență de război, dar nu se pun de acord cu nimic. Erik vrea să năvălim direct în capitală, să cucerim orașul și să-l salvăm pe Søren.

— E o prostie, spun, clătinând din cap. Tocmai la asta se așteaptă și, chiar dacă n-ar fi așa, n-avem trupele necesare pentru un asemenea atac.

— Exact asta a zis și Maile, spune Heron, clătinând din cap. Că

ar trebui să mergem la Mina de Pământ.

— Dar nu putem face asta fără să trecem pe lângă cele mai populate orașe și nici măcar n-am fi ascunși de păduri sau munți, spun eu. Ar fi imposibil să nu fim văzuți și Cress va aduna o armată să ne întâmpine la Mina de Pământ.

— Fix ce a zis Erik, confirmă Heron. Vezi, treaba e încurcată rău.

— Și cine a câștigat disputa? îl întreb.

— Niciunul, răspunde Heron. S-a luat hotărârea să trimitem trupele în orașele de pe malurile râului Savria. Niciunul nu are populație mare, dar îi vom elimina pe kalovaxiani și-i vom elibera pe sclavii lor, luându-i alături de noi, și, totodată, vom aduna și arme și provizii. Și, cel mai important, trupele noastre nu vor sta degeaba aici, ca ținte sigure.

— Adică așa cum facem noi, completez, masându-mi tâmplele.

De data asta, durerea care îmi înflorește în cap n-are nicio legătură cu mina.

— Și acum am apărut eu să rezolv impasul, nu?

— Mai târziu. După ce vei ajunge să te ții pe picioare de una singură.

— N-am nimic, îl contrazic eu, mai vehement decât ar fi fost nevoie.

Heron se uită la mine cu îngrijorare. Deschide gura, dar o închide repede la loc, clătinând din cap.

— Dacă ai de gând să mă întrebi despre mină, să știi că nu-mi amintesc nimic, continui eu. Nu-mi amintesc decât că am intrat în ea – după aia totul e neclar.

— Îți vei aminti, în timp, spune el. De bine, de rău. Eu unul știu sigur că n-aș vrea să vorbesc niciodată despre experiența mea. Mă așteptam să gândești la fel.

Înghit în sec, dând gândul la o parte. O problemă de rezolvat altădată – și oricum am destule probleme de rezolvat aici și acum.

— Dar te preocupă ceva, îi spun lui Heron. Ce e?

Un scurt moment, cântărește întrebarea în gând.

— Ți-a reușit? mă întreabă.

O clipă, nu înțeleg la ce se referă, dar îmi amintesc subit – motivul pentru care am intrat în mină, puterea firavă pe care o aveam asupra focului înainte, ca efect secundar al otrăvii lui

Cress. Am intrat în mină pentru a-mi revendica puterea, în speranța că va fi suficientă când va veni momentul s-o înfrunt pe Cress.

Dacă mi-a reușit? Există o singură cale de a afla.

Ridic palma stângă și invoc focul. Chiar înainte să întind degetele, simt căldura fremătând înăuntrul lor, mai intens ca niciodată. Se ivește cu ușurință când o chem, de parcă ar face parte din mine, ascunsă mereu chiar sub suprafață. Arde mai luminos și mai fierbinte, dar nu numai atât. Ca să-i demonstrez, arunc focul în aer, îl țin acolo, suspendat, dar încă viu, încă luminos. Heron face ochii mari, dar nu zice nimic când ridic mâna și strâng degetele. Mingea de foc îmi imită mișcările, luând și ea forma unei mâini. Când mișc degetele, focul le imită întru totul. Strâng pumnul și focul imită și mișcarea asta.

— Theo, spune el cu o șoaptă răgușită. Am văzut măsura puterii lui Ampelio când m-a antrenat. El nu putea să facă asta.

Înghit în sec și apuc iar flacăra, înăbușind-o în mână și prefăcând-o în cenușă.

— Dacă nu te superi, Heron, spun, cu ochii ațintiți la pigmentul întunecat care mi se întinde pe piele așa cum se întâmpla cu coroana de cenușă, Mina mai e aici? E...

— Tămăduitoarea, mă completează, încuviințând din cap. Da, încă e aici. Ne-ajută cu răniții. Mă duc s-o caut.

După ce pleacă, mă șterg pe mâini de cenușă și o las să se aștearnă pe pământ.

Înainte ca Mina să intre în cort, m-am obișnuit iar să stau în picioare, cu toate că trupul încă nu pare să-mi aparțină pe deplin. Fiecare mișcare – fiecare respirație – e un efort și mă dor toți mușchii. Probabil că Mina observă, pentru că îmi aruncă o singură privire și imediat îmi zâmbește înțelegător.

— E normal, spune ea. Când am ieșit din mină, preotesele au spus că zeii m-au frânt și m-au întregit la loc, făcându-mă ca nouă. Cred că descrie destul de bine cum m-am simțit.

Încuviințez și mă așez încet înapoi pe pat.

— Cât va ține? întreb.

Mina ridică din umeri.

— În cazul meu, durerea a continuat câteva zile, dar variază de la caz la caz.

Tace și mă privește cercetător.

— Ai făcut ceva incredibil de nesăbuit. Să intri în mină când deja aveai o asemenea putere – când deja erai o oală pe jumătate plină – căutai cu tot dinadinsul nebunia minei. Îți dai seama, nu?

Plec ochii. N-am mai fost certată în felul ăsta, de cineva preocupat de bunăstarea mea, de multă vreme. Îmi frământ creierii să-mi amintesc ultima persoană; se prea poate să fi fost chiar mama. Aș zice că și Hoa s-a purtat așa, în maniera ei silențioasă.

— Cunoșteam riscurile, îi spun.

— Ești Regina Astreei, continuă ea, ca și când n-aș fi zis nimic. Ce ne-am fi făcut fără tine?

— Ați fi îndurat mai departe, replic, de data asta mai tare. Sunt doar o singură persoană. Împreună am pierdut mult mai multe în război, mult mai multe în asediul propriu-zis, inclusiv pe mama. Întotdeauna am îndurat mai departe. Moartea mea n-ar fi schimbat nimic.

Mina mă fixează cu o privire impasibilă.

— Oricum a fost o nesăbuință, insistă ea. Dar se prea poate să fi fost și un act de curaj.

Ridic iar din umeri.

— Orice-ar fi fost, mi-a reușit, îi spun.

Îi arăt ce i-am arătat și lui Heron, că pot nu numai să chem focul, ci și să-l transform într-o extensie a propriei persoane. Mina mă urmărește cu buzele strânse, fără să scoată un cuvânt, până la sfârșit, când împrăștii iar cenușa pe pământ.

— Și ai dormit, spune ea, mai mult pentru sine decât pentru mine.

— Chiar profund, din câte înțeleg, confirm pe un ton sec.

Pășește spre mine.

— Pot să-ți palpez fruntea? mă întreabă.

Încuviințez și mă apasă pe frunte cu dosul palmei.

— Nu ești caldă, spune, apoi întinde mâna și atinge singura șuviță albă din părul meu castaniu.

— Așa era dinainte, îi răspund. De la otravă.

Încuviințează din cap.

— Îmi amintesc. Nu e ca părul Împărătesei. Dar presupun că pentru asta trebuie să-i mulțumești Artemisiei – dacă nu și-ar fi folosit darul asupra ta atât de repede, neutralizând otrava, te-ar fi afectat mult mai mult. Dacă otrava nu te-ar fi ucis pe loc, cu

siguranță ar fi făcut-o mina.

— Nu ai văzut-o pe Cress – pe Împărătească – cu ochii tăi, rostesc eu, schimbând subiectul. Dar nu se poate să nu fi auzit zvonuri despre puterea ei.

Mina reflectează o clipă.

— Am auzit zvonuri, rostește cu grijă. Dar știu că zvonurile sunt adesea exagerate.

Îmi amintesc cum Cress l-a ucis pe Kaiser doar cu mâinile arzătoare înfășurate în jurul gâtului lui, cum a întins cenușă pe birou cu vârfurile degetelor. Emana o putere pe care n-am mai văzut-o la nimeni. Nu-mi pot închipui cum s-ar putea exagera ce am văzut cu ochii mei.

— E ca și când… nici n-ar avea nevoie să-și cheme darul. L-a ucis pe Kaiser în câteva secunde, doar cu mâinile.

— Și nici acum nu te simți suficient de puternică s-o înfrunți, ghicește Mina.

— Nu cred că există cineva suficient de puternic, mărturisesc eu. Ai auzit vreodată de un Păzitor care să ucidă cu atât de puțin efort?

Mina clatină din cap.

— N-am auzit deloc de Păzitori care să ucidă, răspunde ea. Nu procedau așa. Când crimele cuiva justificau execuția, aceasta era făcută pe căi mai banale. Păzitorii n-o făceau niciodată cu mâna lor, cu darurile primite de la zei. Ar fi fost un sacrilegiu aparte, pervertirea a ceva sfânt.

Îmi amintesc cum Blaise a pășit pe câmpul de luptă, știind că ar fi putut să moară, dar hotărât ca, până atunci, să ucidă cât mai mulți kalovaxiani cu putință. Să fi fost o pervertire a darului său? Sau așteptările sunt diferite acum, în vreme de război?

— Copiii pe care i-am văzut acum ceva timp, cei pe care-i testai, continui, amintindu-mi de băiatul și fata care aveau aceeași putere instabilă ca Blaise. Cum se descurcă?

— Laius și Griselda, îmi amintește ea. Aș zice că le merge cât se poate de bine, având în vedere situația. Sunt speriați și traumatizați de pe urma experimentelor pe care kalovaxianii le-au făcut pe ei, dar sunt puternici, în mai multe privințe.

Se oprește un moment.

— Prietenul tău ipotetic a fost de mare ajutor. Le place de el, așa cum e, distant și rece. Chiar e ceva minunat, să descoperi că nu ești atât de singur pe cât credeai în lumea asta.

Când i-am povestit Minei despre Blaise, am vorbit despre el doar la nivel ipotetic, deși ea a intuit adevărul destul de repede. Se pare că acum știe exact cine e. Dar cel puțin nu se teme de el și nici de Laius și Griselda.

— Le-ai mai vorbit și altora despre descoperirile tale? o întreb.

Mina strânge din buze.

— Nu am făcut nicio descoperire, Maiestatea Voastră, răspunde ea, ridicând din umeri. Am doar o ipoteză, iar ăsta nu e motiv suficient să tulbur pe toată lumea. Oamenii se tem de lucrurile pe care nu le înțeleg și, în asemenea vremuri, teama poate duce la hotărâri periculoase.

Dacă lumea ar afla cât de puternici și de instabili sunt Blaise, Laius și Griselda, ar putea să-i omoare. Știam deja asta, dar, auzind-o pe Mina punând așa problema, parcă îmi pierd tot aerul din plămâni.

— Cu toții au văzut ce a făcut Blaise pe corabie, spun eu. Au văzut că aproape s-a distrus pe sine și pe toți ceilalți din jur. Nu i-au făcut rău după aceea.

— Nu, încuviințează ea. De fapt, mă aștept ca vreme de câteva veacuri bune să circule balade despre acea întâmplare, deși n-a fost nimeni rănit. În prezent, îl privesc ca pe-un erou. Un erou atât de puternic, încât nu s-a putut stăpâni, dar un erou. Nu uita niciodată: situația se poate schimba într-o clipă.

Impas

MINA E DE PĂRERE că o plimbare ar putea să-mi facă bine și deși trupul meu se împotrivește cu înverșunare acestei idei, îi urmez sfatul. Sunt nevoită să mă sprijin de Heron aproape cu toată greutatea mea, dar, chiar și așa, mușchii mei urlă la fiecare pas, însă nu pot să neg că, în ciuda durerii, merită să simt aerul proaspăt în plămâni și soarele pe piele. Și tot mergând, mușchii mei încep să se destindă și durerea din brațe și din picioare devine ceva mai ușor de suportat.

E ciudat să văd tabăra din jurul minei atât de pustie, parcă e un oraș părăsit, alcătuit din cazărmi goale, dintre care doar câteva mai sunt ocupate, cu bolnavi și răniți. Când trecem pe lângă ele, Heron îmi arată care au fost transformate în infirmerii dar nu e nevoie. E limpede după zgomotele care se strecoară prin pereți – tusea nesfârșită, suspinele stinse, țipetele de durere. Zgomotul amenință să mă înece într-un ocean de remușcări.

Atâția alții sunt în viață și sănătoși, îmi spun. *Atâția alții sunt liberi.*

Heron încearcă să-mi distragă atenția, arătând spre alte clădiri care au supraviețuit bătăliei. Mâncarea raționalizată e distribuită în vechea sală de mese, mă informează el, și un grup de bărbați și femei care au rămas cu noi s-au oferit să meargă la vânat și cules de fructe, ca să prevină epuizarea prea rapidă a proviziilor. Când vom porni pe urma trupelor, vom avea mai multă mâncare de luat cu noi.

Până și adăposturile pentru sclavi au fost date spre folosință, deși, e lesne de înțeles, nimeni nu se înghesuie să doarmă acolo – în schimb, au fost eliberate de mobilier și lanțuri și transformate în depozite de arme și spații de antrenament ferite de căldura copleșitoare a soarelui.

— Cine se antrenează? îl întreb pe Heron când îmi arată una dintre încăperile de exercițiu recent convertite. Credeam că trupele au plecat.

— Nu toate, îmi răspunde cu grijă. Majoritatea celor pe care i-am găsit, care fuseseră binecuvântați în mine, s-au obișnuit repede cu antrenamentele și, la plecare, câțiva vârstnici i-au însoțit ca să le continue pregătirea, însă au fost și unii care aveau nevoie de mai multă îndrumare.

Binecuvântați. Kalovaxianii țineau în tabăra asta mai bine de zece astreani binecuvântați. Pe care făceau experimente, îmi amintesc, și mă cutremur la gândul ăsta. Am văzut dovada cu ochii mei: pielea spintecată, degetele tăiate de la mâini și picioare – unui astrean îi fusese scos până și ochiul.

— S-au antrenat atât de repede? întreb surprinsă.

Când am intrat în peșteră, niciunul nu era în stare să traverseze tabăra la pas, darămite să lupte.

— I-am ajutat cu vindecarea trupească, spune Heron, ridicând din umeri. Însă rănile mentale și emoționale sunt o altă problemă. Mulți dintre ei au privit antrenamentele drept niște metode de vindecare. Își doreau să le urmeze. De problema asta ne-am ocupat Art, Blaise și cu mine, alături de câțiva bătrâni astreani care știau câte ceva despre antrenament, chiar dacă nu erau Păzitori. Bineînțeles, încă nu sunt pe deplin pregătiți, dar au făcut progrese mari în puținul timp pe care l-am avut la dispoziție. Și pesemne că progresează în continuare și acum, chiar în timp ce vorbim.

Artemisia mi-a zis la un moment dat ce simte când ucide, că e o plăcere să fure înapoi de la ei câte ceva. Se pare că nu e singura care gândește așa.

— În curând va trebui să încep și eu antrenamentul, continui eu.

— Întâi de toate, să ajungi iar să mergi de una singură, răspunde Heron.

Două brațe mă smulg din gândurile mele, mă cuprind de brâu și mă ridică, învârtindu-mă în cerc. Un țipăt îmi răsare în gât, dar, până să-l dau afară, stăpânul celor două brațe vorbește și-i recunosc vocea.

— Bine ai revenit în lumea celor vii, spune Erik, așezându-mă la loc.

Mă întorc spre el și îl cuprind pe după gât.

— Îți vine să crezi că mi-a fost dor de tine? întreb râzând.

— Ar fi fost greu de crezut dacă n-ar fi fost așa, răspunde el, strângându-mă în brațe.

— Ai grijă cu ea! îl mustră Heron. E cam fragilă deocamdată.

Erik se strâmbă.

— Regina Theodosia? Am întâlnit până și stânci mai fragile decât ea.

Zâmbesc, dar mă desprind încet din îmbrățișarea lui Erik.

— Îți sunt recunoscătoare pentru gândurile astea, dar Heron are dreptate.

Imediat ce o spun, Erik face un pas în spate și mă cercetează din cap până-n picioare.

— Adevărat, chiar arăți de parcă ai fi străbătut iadul de două ori, spune el.

— Poate chiar de trei ori, mărturisesc eu.

— Theo! îmi strigă o altă voce și, întorcându-mă, dau cu ochii de Artemisia alergând spre mine, cu un pumnal lucitor vârât în teaca de la șold și cu părul azuriu fluturându-i în urmă.

Spre deosebire de Erik, ea știe că nu trebuie mă îmbrățișeze, în loc de asta, mă lovește ușor și stingher pe umăr.

— Cum ești? mă întreabă cu prudență.

— Sunt în viață, un deznodământ la care nu aveam niciun drept să ne așteptăm, îi răspund zâmbind. Și am reușit.

Zâmbetul i se lărgește.

— Sper și eu, spune ea. Altminteri, noua ta poreclă ar fi fost o întâmplare cam nefericită.

Mă încrunt, uitându-mă, pe rând, la ea, la Erik și la Heron.

— Noua mea poreclă? repet.

Schimbă între ei zâmbete complice, dar Artemisia e cea care face imediat o reverență dramatică, urmată de plecăciuni din partea lui Erik și Heron.

— Trăiască Theodosia, spune ea. Regina Flăcării și a Furiei.

Toți trei se ridică cu zâmbete identice, dar nu e loc de glumă, oricât s-ar strădui ea să dea impresia de umor. Regina Flăcării și Furiei. E o poreclă grea. Impunătoare, da, dar și brutală. Pentru întâia oară, îmi dau seama că, fie că voi izbuti, fie că voi eșua, asta va fi moștenirea mea. Mă gândesc la toate portretele mamei, pictate cu tușe delicate, în care apare îmbrăcată cu rochii vălurite de muselină. Mă gândesc la poemele scrise în onoarea ei, la odele aduse frumuseții, mărinimiei și spiritului ei blajin. Regina Păcii, așa o numeau. Cu totul altfel de regină.

Ceva îmi scânteiază în memorie, răzbind prin ceața din mină.

Am murit ca Regină a Păcii și pacea a murit odată cu mine, mi-a spus mama. *Dar tu ești Regina Flăcării și a Furiei și vei da foc lumii lor.*

Nu știu ce-a fost în mină, dacă a fost duhul mamei, o născocire a imaginației mele sau ceva cu totul diferit, dar știu că, habar n-am cum, am auzit numele ăsta nou chiar și înainte

să fi apărut, iar asta mă îngrijorează.

Nu putem formula niciun plan fără Blaise, așa că îi trimit pe ceilalți să-i adune pe liderii care au mai rămas în tabără și pornesc spre cazarma pentru antrenament unde mi-au spus că Blaise își petrece aproape tot timpul. Heron n-ar fi vrut să mă duc singură, dar l-am asigurat că mă simțeam destul de bine cât să pot traversa tabăra fără ajutor, așa că a cedat.

Adevărul e că nu sunt convinsă că pot s-o fac. Cu toate că mă simt mai bine, fiecare pas e un efort. Dar prefer să înfrunt durerea decât ca Heron sau oricine altcineva să fie de față când îl voi revedea pe Blaise.

Nu face asta. Nu mă părăsi, a spus el înainte să fi intrat în mină, ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat, la scurtă vreme după ce, la rândul meu, l-am rugat ceva asemănător. Niciunul dintre noi n-a ascultat.

Remușcările mă copleșesc cu totul când îmi aduc aminte cum îi tremura vocea, cât de pierdut părea atunci, ca și când aș fi tăiat ultima frânghie care-l lega de viața asta. De parcă n-ar fi fost deja atât de hotărât să se despartă de ea.

El a plecat primul, îmi amintesc. A pășit în ghearele morții de două ori după ce l-am rugat – l-am implorat – să n-o facă. Nu poate să fie supărat pe mine că am procedat la fel.

Și acum? În ciuda tuturor pericolelor, suntem în continuare amândoi aici și trebuie să înfruntăm consecințele.

Găsesc cazarma descrisă de Heron, separată de celelalte cu ajutorul rămășițelor unui gard îngropate încă în pământ. Îmi aduc aminte când l-am văzut în timpul bătăliei, o chestie mare și neagră care scânteia roșiatic în lumina soarelui Søren mi-a explicat că gardul era făcut din fier amestecat cu pietre de foc, dar a fost dărâmat.

Când crăp nițel ușa, descopăr că încăperea e cufundată în întuneric și luminată doar de o lumânare mare așezată în centru, cu o flamă destul de puternică cât să-i dezvăluie pe Blaise, pe Laius și pe Griselda. Cei din urmă au rămas în continuare numai piele și os, dar observ o nouă rotunjime a feței, iar pielea lor a mai pierdut din nuanța gălbuie, deși impresia asta s-ar putea datora mai mult lumânării. Nici ea nu poate ascunde umbrele de sub ochii lor, ca niște vânătăi.

Aceleași umbre pe care le are și Blaise, dovadă că nici ei nu

pot dormi.

Sunt mai zdraveni ca ultima dată când i-am văzut. Asta, măcar, e evident, judecând după modul în care Griselda sare în aer și azvârle într-un perete de piatră o minge de foc mare cât capul meu. Focul se stinge în momentul contactului, dar lasă în urmă arsuri. Pereții sunt plini de astfel de arsuri, sunt mai mult negri decât cenușii. În clipa următoare aterizează pe podea, ghemuită și gâfâind după aer, dar pe buzele ei văd o urmă de zâmbet, subțire și hotărât, dar fără nicio îndoială autentic.

— Foarte bine, o laud, făcându-i pe toți trei să tresară.

Griselda se îndreaptă de spate într-o clipită și mă găsește cu privirea. Nu se poate să aibă mai mult de cincisprezece ani, nu e cu mult mai tânără ca mine. Brusc, îmi dau seama că, din moment ce au trecut două săptămâni de când am intrat în mină, în clipa de față am șaptesprezece ani.

— Maiestatea Voastră, spune Griselda, făcând o reverență stângace, urmată imediat de o plecăciune din partea lui Laius.

— Nu-i nevoie, le spun și apoi mă forțez să mă uit la Blaise.

Spre deosebire de ei, el e neschimbat de când l-am văzut ultima oară – aceiași ochi verzi obosiți și aceeași încleștare severă a fălcii. Dar privirea lui e cea care mă face să simt că aș fi primit un pumn în stomac. Se uită la mine de parcă aș fi o stafie și n-ar ști dacă trebuie să se sperie sau să se bucure.

Îi-e frică de mine? – m-a întrebat el la un moment dat și am fost nevoită să recunosc că-mi era.

Nu se poate să-i fie frică de mine acum – nu în același sens dar poate că-și face griji. Poate că e îngrijorat de ce i-aș putea spune, ce-aș putea face, cum l-aș putea sfărâma mai departe.

El m-a părăsit primul, îmi amintesc eu, dar gândul nu-mi aduce mângâierea de care aveam nevoie.

Blaise își drege glasul și își ferește privirea.

— A cam venit ora mesei, spune, uitându-se când la Laius, când la Griselda. Mergeți, luați ceva de mâncare și întoarceți-vă într-o oră.

— De fapt, spun eu, ce-ar fi să faceți pauză până diseară? Am nevoie de Blaise toată ziua.

Blaise clatină din cap.

— Într-o oră, insistă el.

Laius și Griselda se holbează la noi. Oi fi eu regina, dar Blaise e mentorul lor. Ies cât pot de repede, înainte să răspund la

replica lui Blaise cu o replică a mea. Ușa se trântește în spatele lor și se izbește de ziduri, reverberând în tăcerea lăsată în urmă. Aceasta continuă mult după stingerea ultimului ecou, dar, în cele din urmă, mă silesc s-o rup.

— Trebuie să stabilim o strategie, încep eu. Ne vedem cu ceilalți lideri ca s-o punem la punct. Va dura mai mult de o oră.

Blaise clatină din cap, fără să se uite la mine.

— E mai util să petrec timpul aici.

— Am nevoie să fii acolo, replic eu și frustrarea mi se înalță în piept, fierbinte și înăbușitoare.

— Nu, mă contrazice el. Nu ai.

Un moment, nu-mi găsesc cuvintele. Nu așa mi-am imaginat revederea noastră.

— Mă așteptam măcar să te bucuri că n-am murit, rostesc în cele din urmă.

Se uită la mine de parcă l-aș fi lovit.

— Evident că mă bucur, Theo. Clipă de clipă, când erai acolo, în adâncuri, m-am rugat zeilor să-ți îngăduie să te întorci și toată viața le voi mulțumi pentru faptul că ești aici, acum.

— N-am de gând să-mi cer iertare că am intrat în mină, continui eu. Știam ce fac și cunoșteam riscurile, dar a meritat, pentru Astrea. Bănuiesc că așa gândeai și tu când ai sărit în luptă.

— Pentru *tine,* spune el și cuvintele sale sunt tăioase ca niște cuțite. Iubesc Astrea – nu mă înțelege greșit, dar când eram la prora corabiei ăleia și m-am sforțat până la limită, când am pornit la luptă știind că poate n-o să mă mai întorc – pentru tine am făcut toate alea.

Cuvintele lui sunt atât arme, cât și mângâieri, dar mânia lor îmi stârnește și mie furia.

— Dacă într-adevăr ai fi făcut-o pentru mine, ai fi ascultat când ți-am cerut să n-o faci

Blaise clatină din cap.

— Nu gândești limpede când e vorba despre mine, continuă, pe un ton mai rece decât am mai auzit vreodată la el. Ajungi să judeci strâmb. Heron și Artemisia, până și *prinkiti* mi-ar fi spus să fac exact ce am făcut. Am făcut ceea ce n-ai fi putut în veci să-mi ceri, iar pentru asta nici eu n-am de gând să-mi cer iertare. Când lumea se întoarce cu susul în jos și nu mai sunt convins de nimic, sunt convins de tine. Indiferent unde am fi și

cu cine ne-am lupta, eu mereu voi lupta pentru tine. Iar tu mereu lupți pentru Astrea, înainte de toate.

Mă clatin și fac un pas în spate.

— Nu poți să mi-o reproșezi, rostesc încet. Ce regină aș fi dacă te-aș pune – dacă aș pune pe oricine, *dacă aș pune orice* – înaintea Astreei?

Blaise clatină din cap, mânia l-a părăsit cu totul.

— Bineînțeles că nu ți-o reproșez, Theo, șoptește el. Doar îți explic situația mea.

La asta nu am niciun răspuns, nicio observație care să-l înduplece să se răzgândească, niciun cuvânt frumos care să ne mângâie. După o clipă, vorbește din nou:

— N-ai nevoie de mine la discuții strategice. Pentru asta îi vei avea pe Art și pe Dragonsbane și pe conducătorii celorlalte țări. Vrei să vin ca să-ți ofer susținere morală, dar nu mai ai nevoie de ea. Tu nu ai nevoie de mine, dar Laius și Griselda au.

Cuvintele lui sunt ca niște ghimpi care mi se înfig în piele și plec, până să spun ceva ce aș regreta cu adevărat. Însă, pășind iar în lumina soarelui și închizând ușa în urma mea, mă întreb dacă sunt cu adevărat cuvintele cele care m-au rănit atât de mult sau dacă a fost vorba despre adevărul din spatele lor.

Confruntare

ULTIMA DATĂ CÂND am fost în biroul comandantului, eram cu Søren, Cress și Kaiserul și, cu toate că încăperea a fost curățată între timp, au rămas ecouri ale celor întâmplate. Pe biroul de mahon a rămas o urmă de arsură, de când Cress și-a plimbat degetul pe suprafața lui. Între fibrele scaunului de lemn pe care a stat Kaiserul a rămas o urmă de cenușă; pe covor se vede un petic ars și roșu, de la vinul otrăvit din care am băut. Există unele lucruri pe care nu le poți șterge, oricât te-ai strădui să faci curățenie. *Ar trebui să culcăm la pământ clădirea,* cuget, *înainte de plecare.*

Ar fi fost o bucurie să nu mai pun piciorul în încăperea asta cât oi trăi, dar, datorită intimității de aici, a biroului și a colecției de hărți ale Astreei și ale întregii lumi, e cel mai potrivit loc pentru discuții strategice. Cu toate astea, mi-e greu să-mi iau ochii de la pata de pe covor.

Este un schimb simplu, Thora. Moartea ta sau a poporului tău.

Încă o dată, simt otrava alunecându-mi arzător pe gât, spulberând orice alt gând, mai puțin cel la căldura cumplită, la durere. Încă o dată, o văd pe Cress înălțându-se asupra mea, cu privirea distantă, dar curioasă, urmărind cum mă chircesc în agonie, ca și când ar inspecta o traducere care-i dă bătăi de cap.

Acum crede că am murit. Ce va face când va afla că nu-i așa? Poate că acum suntem pe poziții oarecum egale, dar un lucru nu s-a schimbat – nu a ezitat să încerce să mă omoare cu mâna ei pe când eu, când s-a ivit ocazia, n-am putut s-o fac. Chiar și acest simplu fapt mă sperie.

— Theo, rostește o voce, trezindu-mă din reverie.

Întorc privirea de la pata de vin și mă uit la Dragonsbane, cocoțată pe un colț al biroului, cu picioarele încrucișate într-o postură care probabil ar fi părut elegantă la altcineva. Am destulă minte cât să nu mă aștept la niciun soi de reuniune exuberantă, dar Dragonsbane dă din cap scurt, ceea ce probabil înseamnă că se bucură că sunt în viață.

Erik și Sandrin, bătrânul astrean întâlnit în tabăra de refugiați în Sta'Crivero, sunt și ei aici, precum și o fată care, curând, mi-e prezentată ca fiind Maile a Vecturiei, fata cea mai mică a căpeteniei Kapil și, din câte văd, o fire opusă tatălui ei sobru și

împăciuitor. Deși au aceeași piele arămie și același păr lung și negru, la Maile observ o încleștare mai mânioasă a maxilarului și o privire mereu piezișă, ce dă impresia că în orice clipă ar fi gata să pocnească pe cineva.

În zilele următoare, Sandrin și Dragonsbane vor porni pe mare ca să-i ducă la adăpost pe astreanii care nu pot sau nu doresc să lupte. Din câte văd, e singura problemă asupra căreia reușim să cădem de acord.

— Nu putem să mai rămânem aici multă vreme, spun eu după ce ajung la curent cu toate. Mâine-poimâine, Împărăteasa va trimite o armată aici, dacă nu cumva deja e pe drum.

Maile izbucnește în râs și se întoarce spre ceilalți.

— Două săptămâni bâjbâie în beznă și acum ne atrage atenția asupra unui pericol atât de evident, că până și un copil l-ar sesiza, rostește ea, apoi se întoarce iar spre mine. Mai exact, ce-ți închipui că am făcut în timp ce tu-ți pierdeai mințile în mină?

— Nu mi-am pierdut mințile, o contrazic cu asprime. Și, din câte aud, în lipsa mea n-ați făcut decât să vă ciorovăiți.

— Cea mai mare parte a trupelor noastre au pornit să recucerească orașele de-a lungul râului Savria. Dar, îndată ce vom conveni asupra unei căi de a cuceri capitala, ni se vor alătura din nou, spune Erik de lângă ușă, unde stă rezemat de peretele de piatră.

Nu pare să fie foarte atent la niciunul dintre noi, în schimb se concentrează să curețe coaja unui măr cu un cuțit mic, cât degetul său.

Maile se strâmbă.

— Capitala, spune ea, dând ochii peste cap. O tot ții cu planul ăla prostesc.

Chiar e un plan prostesc. Știu asta și îmi închipui că, adânc, în sinea lui, o știe și Erik. Dar, pentru că mama i-a fost luată atât de recent și viața cu care era obișnuit i-a fost dată peste cap, Søren e singura rudă care i-a mai rămas, singurul element familiar într-o lume stranie și înspăimântătoare. Nu pot să-i reproșez nechibzuința – nu pot decât să sper că o va recunoaște ca atare.

— Și cucerirea Minei de Pământ e un plan prostesc. Pe ăla tu l-ai propus, nu? spun în schimb, plimbându-mi degetul pe drumul pe care ar trebui să-l urmăm ca să ajungem la mină, trecând pe lângă câteva orașe mari, știind că oricare dintre ele i-

ar da de știre lui Cress de îndată ce ne-ar vedea.

La fel de bine am putea să-i trimitem noi înșine o misivă, anunțându-le intențiile noastre.

Maile mormăie, dar nu răspunde. Ridic privirea spre Dragonsbane.

— Tu ce părere ai, mătușă? Mi-e greu să cred că nu ai o groază de idei. Te rog, împărtășește-le cu noi.

Dragonsbane strânge din buze.

— Maile are dreptate într-o anumită privință, rostește ea după un moment. Toate categoriile de Păzitori au puterile lor, desigur, dar, când vine vorba despre luptă… dacă am reuși să eliberăm Mina de Pământ, orice Păzitor am adăuga efectivelor noastre ar avea puterea a douăzeci de soldați nebinecuvântați, spune ea și apoi își pleacă într-o parte capul, îngândurată. Dar și tu ai dreptate, Theo. Nu încape îndoială că Împărăteasa ar prinde de veste și ne-ar întâmpina acolo cu grosul trupelor ei. N-am avea nicio șansă.

— Astea sunt ideile noastre, spun eu. A ta care e?

Dragonsbane trasează cu degetul pe hartă, de la Mina de Foc la Doraz.

— Împărăteasa Giosetta îmi datorează o favoare destul de însemnată, spune ea. A fost de acord să primească refugiații astreani până la câștigarea războiului. Dar poate că se va îndupleca să ne dea și o parte din trupele ei. Aș putea să pornesc cu acele trupe pe aici.

Trece cu degetul de la Doraz în jos, până la coasta de est a Astreei, unde se află Mina de Pământ.

— Ar fi vorba tot despre o zi de călătorie spre interiorul insulei, dar șansele să fim descoperiți ar scădea semnificativ. Mai ales dacă voi îi veți provoca probleme Împărătesei în altă parte.

Încuviințez din cap.

— Și poți s-o îndupleci pe Giosetta? întreb, amintindu-mi de Împărăteasa din Sta’Crivero.

A fost unul dintre petițorii mai acceptabili pe care i-am întâlnit acolo, dar rămâne o domnitoare cu propriile sale nevoi și interese. Mă îndoiesc că ne va da trupe dintr-un simplu exces de mărinimie.

Dragonsbane se gândește.

— După asaltul asupra Minei de Foc ai devenit o investiție mai

puțin riscantă și sunt mulți care s-ar bucura de ruinarea kalovaxianilor – printre care și Giosetta. Știi, a copilărit în apropierea graniței cu Goraki. A văzut cum kalovaxianii au exploatat ținutul acela, a văzut urmările. Va dori o răsplată, firește, dar nu e imposibil.

— Ce fel de răsplată? întreb și cuvintele răsună pe un ton sever.

N-am uitat că, la un moment dat, Dragonsbane le-a promis Mina de Apă sta'criveranilor fără consimțământul meu. N-am de gând s-o subestimez din nou.

De bună seamă că Dragonsbane sesizează suspiciunea mea, pentru că schițează un zâmbet lipsit de veselie.

— Giosetta încearcă de ceva vreme să mă convertească din pirat în corsar în slujba Dorazului. Poate că voi accepta. După încheierea războiului, îmi închipui că nu vor mai fi dragoni kalovaxiani pe care să-i hăituiesc.

E la fel de dificil să-i citesc gândurile ca întotdeauna, dar cred că, pentru ea, asta e o cale de a-și cere iertare pentru întâmplările din Sta'Crivero. Indiferent ce-o fi, îi primesc oferta.

— Bine, atunci, spun, privind harta din nou. În timp ce tu te ocupi de problema asta, noi, ceilalți, unde vom merge? Mina de Aer e cea mai apropiată…

— Din punctul de vedere al distanței fizice, da, spune Dragonsbane. Dar ar trebui să ne trecem toate trupele peste Munții Dalzia și ori să traversăm, ori să înconjurăm râul Savria. Ca să nu mai zic că ar trebui să trecem pe lângă câteva dintre aceleași orașe mari despre care ai vorbit adineaori, prin mijlocul unui relief în mare parte sterp, fără urmă de adăpost.

Privesc harta și întinderea mare de teren din centrul Astreei. Dragonsbane are dreptate. Am fi putut să ajungem de aici la Mina de Aer fără să fim depistați înainte să fi eliberat Mina de Foc, dar acum suntem prea mulți. Am avea noroc și dacă am apuca să ajungem la râul Savria înainte ca Împărăteasa să afle de mișcările noastre.

— Cum rămâne cu Mina de Apă? întreb după un moment. E cea mai îndepărtată geografic, dar ca să ajungem acolo am putea să călătorim de-a lungul coastei, la adăpostul munților. Sunt câteva sate mai mici pe care s-ar putea să le întâlnim, dar am putea să le evităm sau să le cucerim, după nevoie, și obstacolele n-ar fi atât de mari. Se prea poate ca Păzitorii Apei

să nu aibă puterea fizică a Păzitorilor Pământului, dar Artemisia e destul de fioroasă și îmi vin în minte câteva trucuri de război pe care le-am putea încerca prin iluzii.

Nimeni nu răspunde imediat, dar toți schimbă priviri între ei.

— Am primit știri de la spionii pe care i-am infiltrat în locuința noului Theyn, spune Sandrin după un moment. Se pare că i s-a adus la cunoștință că Regele Etristo a fost… cam nemulțumit de fuga ta din Sta'Crivero, cu tot cu proprietatea lui.

— Erați refugiați, îi reamintesc. Nu proprietatea lui.

Cu toate că-mi amintesc de faptul că refugiații pe care i-am întâlnit primiseră cele mai neplăcute slujbe, pe care nu le voia nimeni altcineva, și că nu primeau mai nimic pentru munca lor. În ochii sta'criveranilor nu erau mai mult decât niște sclavi.

— Nu, e de acord Sandrin. Dar corăbiile pe care le-ai furat erau, îmi atrage el atenția. Totuși îmi închipui că de pe urma pierderii taberei de refugiați suferă la fel de mult, în numeroase privințe.

— A, da, zic eu. Am uitat de corăbii. Cât de supărat e?

— Suficient de supărat cât să colaboreze cu Împărăteasa – mai mult ca înainte. Am aflat că delegații ale sta'criveranilor și kalovaxianilor vor oficia o tranzacție peste cinci zile.

— O tranzacție, spun încet. Ce fel de tranzacție?

— Pentru trupe sta'criverane, probabil, completează Dragonsbane. Dar, orice-ar fi, Prințul Avaric, fiul lui Etristo, va veni în persoană să negocieze înțelegerea, deci putem presupune că e vorba despre ceva important. Schimbul va avea loc la Mina de Apă. Sursele noastre ne transmit că sta'criveranii urmează să sosească în cinci zile, pe la amiază, și că tranzacția se va face la apus. Dacă am merge acolo, am da nas în nas cu ei.

Ceva nu pare în regulă, dar îmi trebuie o clipă ca să-mi dau seama ce anume.

— Nu l-ar trimite pe Avaric tocmai până aici ca să aducă trupe – nu e general, nu are experiență. Și armata sta'criverană e, în cel mai bun caz, mediocră. Tu însăți ai spus-o – n-au fost niciodată nevoiți să poarte vreun război. Ce rost are schimbul ăsta?

Maile ridică din umeri.

— Soldații sunt soldați, iar noi deja suntem depășiți numeric.

Clatin din cap.

— Nu are sens. E altceva la mijloc. Și ce-ar câștiga Regele Etristo din toată povestea asta?

— Mina de Apă, răspunde Dragonsbane. Înțelegerea noastră o fi picat, dar se pare că el e la fel de hotărât să stăpânească mina.

Din moment ce Sta'Crivero se confruntă cu seceta, sunt convinsă că așa e. Dar, cumva, explicația asta e și *mai greu* de înțeles.

— Adică Regele Etristo își trimite moștenitorul tocmai până aici, într-o țară sfâșiată de război, așteptându-se să se întoarcă cu mâna goală, cu promisiuni, și nimic altceva? N-ar fi fost niciun motiv să vină Prințul în persoană.

Sandrin înclină capul într-o parte.

— Crezi că sunt mai multe la mijloc?

— Da, replic eu. Și nu știu despre ce ar fi vorba, dar, dacă și sta'criveranii, și kalovaxianii doresc lucru ăsta atât de mult, atunci îl doresc și eu.

Mă opresc și privesc harta îndelung, de parcă acolo aș putea să găsesc răspunsuri, și nu doar linii, nume și drumuri.

— S-ar putea să intrăm într-o capcană, continui. Sau am putea să întoarcem capcana împotriva lor.

— Cum? întreabă Dragonsbane.

— Prin iluzii, îi răspund. Prin puterea Minei de Apă. Dacă sta'criveranii vor sosi la amiază, kalovaxianii când se vor întâlni cu ei?

Dragonsbane și Maile fac schimb de priviri.

— E o distanță mai mică de parcurs plecând din capitală, rostește Dragonsbane după o clipă. Vor veni călare, probabil în grup mic. Îmi închipui că vor dori să ajungă acolo cam în același timp.

Încuviințez din cap încet.

— Am putea să le îngreunăm călătoria? Să strecurăm câteva ore între sosirea sta'criveranilor și a lor?

Dragonsbane se gândește.

— Da, am putea s-o facem. Să trimitem câțiva spioni în locurile în care vor poposi. Să eliberăm caii, să tăiem câteva curele de șa, să le strecurăm ceva în mâncare, ca să se strice la stomac. De ce?

— Dacă am reuși să eliminăm forțele sta'criverane înainte să sosească kalovaxianii, am putea să-i trimitem pe Artemisia și pe

alți Păzitori ai Apei în locul sta'criveranilor, deghizați ca să intercepteze ce au de gând să schimbe între ei. Ar trebui să plecăm cât de curând, să ajungem acolo înaintea celorlalte tabere, dar…

— Și cu Søren cum rămâne? întreabă Erik încet.

E primul lucru pe care-l spune de ceva vreme încoace; aproape c-am uitat că e aici

— Theo, mi-ai promis că vom face tot ce ne stă în putere.

Îmi mușc buza. În parte, n-aș vrea nimic mai mult decât să intru direct în capitală cu flăcări în vârfurile degetelor și să ard orice și pe oricine s-ar pune între mine și Søren. Dar, dacă Søren ar fi fost aici ar fi spus că sunt proastă doar pentru simplul fapt că mă gândesc la un asemenea plan.

— Prințul e ultima dintre preocupările noastre, rostește Sandrin înainte să pot vorbi.

— Oricum, probabil că deja e mort, adaugă Dragonsbane. Ați organiza o operațiune de salvare de dragul unui cadavru.

— Și bine c-am scăpat de el, după părerea mea, se răstește Maile.

Chipul lui Erik e brăzdat de frustrare și-mi închipui că se mușcă de limbă ca să nu țipe. Nu-l învinuiesc – nu știu prin ce trece Søren în clipa asta, dar nu poate fi de bine. Însă ceilalți au dreptate. Punem în balanță viața unui singur om cu viețile a mii de persoane.

— Știu ce am promis, dar, în clipa de față, Søren nu poate fi prioritatea noastră, continui, uitându-mă la Erik. A plecat cu Cress ca să ne protejeze pe toți ceilalți și a fost un sacrificiu nobil. Dacă am încerca să-l salvăm, am irosi acel sacrificiu și sunt convinsă că, dacă l-am fi putut întreba ce trebuie făcut, ne-ar fi spus același lucru.

Privesc șocul și durerea de pe chipul lui Erik, după care acestea se sting și se prefac într-o mască de piatră, care-l face să semene înfiorător de mult cu Kaiserul, tatăl său. Fără niciun cuvânt, iese valvârtej din încăpere și ușa se trântește în urma lui cu atâta putere, încât m-aș fi așteptat să se transforme în așchii.

Tăcerea stânjenitoare continuă până când o întrerup eu.

— Are cineva un plan mai bun decât cel cu Mina de Apă?

— Nu ai un plan cu Mina de Apă, îmi atrage atenția Dragonsbane cu blândețe. Ai o idee.

— Pentru înfăptuirea căreia va trebui să acționăm repede,

dacă e să reușească, replic. Pornim în zori, putem formula restul planului pe drum. Doar dacă nu are cineva o idee mai bună?

Înconjor camera cu privirea, dar nimeni nu vorbește, nici măcar Maile.

— Foarte bine, conchid. Anunțați trupele. Spuneți-le să se întâlnească cu noi în Pădurea Perea cât mai repede. Ne regrupăm și atacăm de acolo.

Îl găsesc pe Erik la ieșirea din cazarma cu birou, așteptându-mă.

— Mi-ai zis că-l vom salva pe Søren, începe îndată ce mă vede. Mi-ai *promis.*

Îl privesc în ochi și încuviințez o dată din cap, apoi cobor privirea.

— Știu, recunosc eu. Dar au dreptate, Erik. Dacă l-am salva pe Søren acum, i-ar costa pe alții. Pe deasupra, nu există niciun drum direct spre capitală la capătul căruia am ajunge vii. Nu se poate să nu-ți dai seama.

Erik închide ochii strâns, clătinând din cap.

— E fratele meu, Theo, rostește el cu voce tremurătoare. Nu putem să-l lăsăm să moară.

— Nu știm dacă va muri, îl contrazic, cu toate că și în urechile mele sună a naivitate. Cress nu l-ar duce cu ea tocmai până-n capitală doar ca să-l omoare. Ar fi putut s-o facă și aici. Îl ține în viață cu un scop anume.

— Execuția publică a unui prinț trădător e un scop bun, spune el.

Clatin din cap.

— Nu stăpânește tronul pe deplin și în capitală sunt mulți care consideră că Søren e moștenitorul de drept. Are șansele cele mai mari să păstreze tronul dacă se va mărita cu el.

— Îți dai cu presupusul.

Ridic din umeri.

— Și tu faci la fel, subliniez eu. Dar o știu pe Cress. E prea isteață ca să-l omoare – în orice caz, n-o să-l omoare înainte de a încerca să se folosească de el.

— Dacă ai dreptate, Søren n-o să accepte, spune el mai încet.

Simt un nod în stomac. Cress nu e atât de sadică precum era Kaiserul, îmi spun în gând, dar nu știu sigur cât adevăr are ideea asta. E o fată cu mintea șubrezită și nu-i mai cunosc limitele.

— E destul de puternic cât să îndure tortura, spun eu,

alungând celelalte idei.

Tortură. Cuvântul atârnă între noi, tăios și hâd, mânjind totul. Îmi vine rău la gândul că Søren ar putea fi torturat – torturat din cauza *mea.* Pentru că am acceptat condițiile lui Cress și am băut otrava, deși Søren s-a rugat de mine să n-o fac.

— Ai promis, repetă Erik, iar vorbele lui sunt ca niște cuțite.

— Cum ar părea, Erik? îl întreb, cu frustrarea furișându-mi-se în voce. Eram cea mai tânără persoană din încăperea aia și trebuia să mă privească toți ca pe un egal, nu ca pe o adolescentă sfâșiată de dor care încearcă să salveze un băiat. O să găsim o cale să-l salvăm pe Søren – am de gând să mă țin de promisiune, dar trebuie să procedăm cu cap. Îți cer să ai încredere în mine.

Erik șovăie și, preț de o clipă, mă tem că va refuza. În loc de asta, zâmbește cu amărăciune.

— Ce ironie! Nu cred că Søren a avut vreodată atâta răbdare când a fost vorba despre tine.

Încasez cuvintele ca pe-o palmă, în timp ce vinovăția mi se adună în fundul stomacului.

— Poate că nu, recunosc eu. Dar uite unde a ajuns din cauza asta. Prea mulți oameni depind de mine, încât să-mi îngădui aceleași greșeli.

Antrenament

EXISTĂ O VECHE BALADĂ astreană despre soarele care apune în Marea Calodeană, dar acum ea supraviețuiește în marginile deșirate ale memoriei mele, fragmentată și începătoșată, iar rămășițele ei sunt vagi și ambigue. Cu toate astea, îi aud contururile fantomatice în timp ce privesc cum soarele de un portocaliu viu coboară încet la orizont, radiind o căldură portocalie printre vârfurile zimțate ale lanțului muntos care se înalță în fața noastră, pictând cerul în linii violet, roz și turcoaz, pe când ceața stelelor se ivește delicat la marginile întunecate ale cerului.

Sunt acasă, gândesc în sinea mea, iar pieptul mi se strânge în jurul acestui cuvânt ca și când n-ar mai vrea să-i dea drumul.

Sunt surprinsă. Știu că mă aflu în Astrea de săptămâni întregi, de când am pus piciorul pe țărm, dar cred că abia acum prețuiesc situația așa cum se cuvine. Sunt acasă și, dacă-mi va sta în putere, nu voi mai părăsi aceste ținuturi niciodată.

— Dacă ai termina cu smiorcăitul după un amărât de apus, am putea să începem, spune Artemisia, deși pare și ea nițel afectată.

Întorc spatele apusului și privirea la ea și la Heron. Epuizarea e mai evidentă la Artemisia, și-a îmbrăcat-o în irascibilitate, dar o observ și la Heron – în umerii lăsați, în privirea împovărată. Dacă ar fi fost după ei, în momentul ăsta s-ar fi aflat în sala de mese adunând mormane de mâncare în farfurii, ca apoi să pălăvrăgească puțin în tihnă și să se bucure de un somn bun. În loc de asta, au venit după mine în inima munților, luând doar câteva bucăți de pesmet și carne uscată ca să le țină de foame.

Și au făcut-o pentru că le-am cerut-o eu. Nu ca regină – poate că mi-ar fi ieșit cu Heron, dar sunt convinsă că Art ar fi spus să iau coroana și să mi-o bag undeva. Nu, au venit pentru că sunt prietenii mei și le sunt recunoscătoare pentru asta.

Cu foarte puțin timp în urmă, mă simțeam incapabilă să mai am încredere în cineva și acum, iată-ne: m-aș încrede în ei în orice privință.

Motiv pentru care i-am târât după mine în creierii munților, departe de priviri iscoditoare.

Respir încet, ca să mă echilibrez, cobor privirea spre mâini și chem mingi de foc în palme.

Heron deja m-a văzut făcând-o, dar Artemisia îmi privește mâinile îngândurată.

— Destul de bine, apreciază ea. Dar asta puteai să faci și înainte de mină. Chiar și înainte de otravă.

Heron se întoarce spre ea cu gura căscată și-mi amintesc că lui nu i-am spus.

— *Ce* putea să facă!?

Se uită iar la mine.

— *Ce* puteai să faci!?

Oftez, închizând pumnul și stingând flăcările.

— Nu era la fel, le spun amândurora. Atunci nu puteam să controlez puterea și niciodată n-a fost atât de intensă – căldură, da, bine, poate chiar și o fierbințeală arzătoare, dar nu flăcări complete. Niciodată n-a mai fost ca acum.

Heron cască gura în continuare, dar o închide după un moment.

— Nu mi-ai zis nimic, spune el.

Ridic din umeri.

— N-am zis nimănui. Art a aflat din întâmplare. O vreme am crezut că poate înnebuneam sau eram blestemată… nu știu. Am considerat că era mai ușor să port povara singură.

— Ca atunci, în capitală, când Kaiserul voia să te ia de nevastă și nu ne-ai spus? întreabă Heron, clătinând din cap. Ar fi trebuit să ne spui. Nici lui Blaise nu i-ai spus?

— Nu, recunosc, ferindu-mi ochii. Avea destule pe cap. N-am vrut să-l încarc și mai mult.

Heron încuviințează încet, cântărindu-și cuvintele.

— De aceea nu e cu noi aici acum? întreabă el.

Nu răspund un moment. Strâng brațele la piept.

— Am hotărât de comun acord că ne-ar face bine puțină distanță, îi răspund, încercând să păstrez un ton egal, fără emoție.

Artemisia pufnește.

— Vedem noi cât o să dureze. Voi doi sunteți la fel, fără discuție. Aveți nevoie unul de celălalt, așa cum marea are nevoie de lună.

Cuvintele îmi provoacă furnicături iritante adânc sub piele.

— Păi mi-a spus chiar cu gura lui că n-am nevoie de el și n-am nici timp, nici energie să-i alin orgoliul rănit, spun eu. Oricum, dacă e atât de hotărât să se repeadă cu capul înainte spre

propria-i nimicire, e alegerea lui dar n-am de gând să-l aplaud și să-l încurajez.

Artemisia și Heron schimbă priviri pe care nu reușesc să le descifrez, apoi ea oftează.

— Bun, deci acum ți-e ușor să chemi focul, iar Heron mi-a spus că poți și să-i schimbi forma, ceea ce e... diferit. Dar n-o să-ți fie ușor să-l folosești împotriva unui inamic numai cu atât.

Un inamic. Îi sunt recunoscătoare că exprimă problema în termeni vagi, fără să pronunțe numele lui Cress. Mă întreb dacă voi ajunge vreodată să-l aud fără să simt că mi se înfige un pumnal între coaste. O dau pe Cress la o parte și mă concentrez asupra focului, stârnindu-l iar în mâini.

Artemisia îmi face semn să mă apropii.

— Ca la antrenamentele cu sabia, zice ea cu un zâmbet sec. Încearcă să le arunci.

Tresar.

— Spre tine? o întreb. Nu vreau să te rănesc.

Artemisia izbucnește în râs.

— Îți închipui că vei reuși, ce fermecător!

Mă uit la Heron, care pare îngrijorat, dar resemnat. Încuviințează din cap. Dau brațul drept pe spate și arunc, imaginându-mi focul ca pe-o minge. Zboară din mâna mea, dar în aer se face îndată mic și dispare într-un nor de fum.

— Vezi? spune Artemisia. Ți-am zis că n-o să mă rănești.

Mă încrunt și încerc din nou cu mâna stângă, dar rezultatul e același.

— Ampelio știa să arunce cu foc. La el părea ușor.

— Orice faci poate ajunge să pară ușor dacă exersezi destul, spune Heron. Cu cât focul se îndepărtează de tine, cu atât slăbește. Nu mai e suficient să arunci flacăra, trebuie să-ți trimiți și puterea odată cu ea.

— Ușor de zis, dar nu știu cum să fac.

— Atenție și exercițiu, mă lămurește Heron. Încearcă din nou, dar trimite-ți și puterea, nu doar focul în sine. Piatra de spirit ar trebui să te ajute. Imaginează-ți că-ți proiectezi puterea prin ea.

Ating piatra lui Ampelio de la gât, respir încet și aprind încă o minge de foc în palma dreaptă.

— Tot mai vrei s-o arunc spre tine? o întreb pe Artemisia.

Rânjește.

— Lovește cât de tare poți, răspunde ea.

Aruncând mingea de foc, o simt atât în braț, cât și în piept. Pandantivul lui Ampelio îmi vibrează pe piele ca o a doua inimă. De data asta, când focul îmi zboară din mână, își păstrează forma, dar se subțiază traversând aerul. Înainte de impact, Artemisia ridică mâna și scoate apă din vârfurile degetelor, prefăcând mingea de foc în aburi.

— E mai bine, spune. Dar încă slab. Să mai încercăm.

Toți mușchii mă dor când coborâm muntele pe drumul de întoarcere. Aproape că mi-e dor de antrenamentele cu sabia. Dar, chiar și chinuită de dureri, e prima oară, din câte îmi amintesc, când mă simt întreagă și împăcată. Mă simt cum *trebuie.* Știu că e doar începutul și că mai am mult până să-i pot ține piept lui Cress de una singură, dar mă apropii de țintă și deocamdată e suficient.

— Așadar, nu mergi în capitală să-l salvezi pe Søren, rostește Artemisia pe cărarea șerpuită spre tabăra din vale.

Când mă gândesc la Søren, e ca și când aș coborî pe o scară, așteptând o ultimă treaptă care de fapt nu există. Mă dezorientez cu totul.

— Nu, răspund cu o voce care sper să pară mai sigură decât mă simt. Ar fi prostesc să dăm năvală fără luptători suficienți, fără niciun plan. Søren ar fi fost de aceeași părere.

— E decizia corectă, spune Art încuviințând din cap. Și nu ți-ai pătat reputația dând întâietate unui prinț inamic în defavoarea unor aliați care, în cel mai bun caz, ezită să te susțină.

— Nu e inamic, oftez eu.

Artemisia clatină din cap.

— Noi știm asta și, după câte a făcut, poate că s-au convins și alții, dar există un hău între a fi dușman și a fi de-al nostru, un hău peste care nu va trece niciodată.

— Știu, spun eu. Totuși i-am promis lui Erik că-l vom salva. Și așa vom face – când se va putea.

O anumită asprime apare pe chipul lui Heron.

— Erik nu are chibzuință ta, spune el încet. Nu se va mulțumi cu promisiuni și, ca să-i înfruntăm pe kalovaxiani, ne trebuie trupele gorakiane, atâtea câte sunt.

— Erik și așa abia stăpânește Goraki, pufnește Artemisia nemulțumită. E fiul bastard al Kaiserului și acum, după ce maică-sa a…

Se oprește și se uită la mine, dar am grijă să nu trădez nicio

reacție.

— După ce mama lui a plecat dintre noi, puterea lui asupra regatului e mai șubredă ca niciodată. Dacă într-adevăr o să hotărască să renunțe la alianță și să plece aiurea după fratele lui kalovaxian, probabil că o să plece de unul singur. Nu cred că-i atât de prost încât să nu-și dea seama.

— Tocmai și-a pierdut mama, iar Søren e singura rudă care i-a rămas, spune Heron. Nu e prost; pricepe riscul. Dar s-ar putea să nu-i mai pese, pur și simplu.

Până ca eu și Art să răspundem, Heron grăbește pasul și ne-o ia înainte cu câțiva metri.

— Au petrecut mult timp împreună, zice Art îngrijorată, după ce Heron a ajuns prea departe ca s-o audă.

Nu mă surprinde. Erik mi-a spus că Heron îi trezise interesul și, deși acesta e mult mai grijuliu cu inima sa, îmi amintesc cum se înroșea în prezența lui Erik, cum devenea, deodată, timid și stingher.

— De când? o întreb.

Ridică din umeri

— Lui Heron nu prea îi stă în fire să turuie despre viața lui intimă, spre deosebire de alții pe care aș putea să-i numesc, replică ea privindu-mă cu înțeles. Dar cred că povestea a început de când cu *molo varu.* L-am surprins cu piatra aia de câteva ori, ba scriind mesaje, ba citindu-le, dar, când îl întrebam dacă veniseră vești din Goraki, spunea că nu. În orice caz, după bătălie lucrurile au început să se precipite. Petrec adesea nopțile împreună.

— E de bine, spun eu. Aș zice că amândurora le trebuie companie și liniște. Amândoi au pierdut câte ceva. Mă bucur că măcar au descoperit un lucru bun în atâta război, chin și amar.

— Să zicem, se înduplecă Artemisia, mijind ochii. Dar s-a întâmplat atât de repede... și Heron a fost distrus după pierderea lui Leonidas. Când l-am cunoscut, după ce a evadat de la Mina de Pământ, era o umbră, numai răni sângerânde și bucăți frânte. S-a întregit, încet, în ultimul an, dar cu mare dificultate. Cred că apariția ta și descoperirea unui țel l-au ajutat mai mult decât îți dai seama. Asta e deosebit la Heron – majoritatea celor care suferă atâtea pierderi se închid în sine. Noi două așa am supraviețuit, iar la Blaise cred că a fost și mai și. Dar Heron e diferit. Nu-i ține pe oameni la distanță. Se agață

de ei ca un înecat. Admir asta, dar mă și sperie. N-am chef să-l văd iar cu inima frântă.

Observ limpede avertismentul din tonul ei.

— Voi face tot posibilul să-l țin pe Erik cu noi. Dar nu știam că ai așa un spirit romantic.

Artemisia mă fixează cu privirea.

— Nu am, spune ea scurt. Dar nu suport văicărelile.

— Sigur că da.

— Tu nu te văicărești, continuă după o clipă. Mă așteptam s-o faci. Te-ai atașat de *prinkiti* – de Søren. De fapt, și de Blaise. Și acum iată-te fără ei. Îmi mușc buza de jos.

— N-o să te mint și să-ți spun că nu-mi lipsește Søren. Evident că-mi lipsește. Și-mi lipsește și Blaise, îmi lipsește ce-a fost între noi. Dar Blaise a zis că, în definitiv, mereu voi alege Astrea, iar acum, mai ales, Astrea are nevoie de mine. N-aș ajuta-o cu nimic dacă i-aș purta de grijă cuiva care n-are minte să-și poarte singur de grijă.

Artemisia se uită la mine cu coada ochiului și încuviințează scurt și hotărât.

— Bun. Atunci, de aici încolo, n-o să mai trebuiască să vorbim despre inima ta niciodată.

Tăcem câteva clipe, apoi îi pun o întrebare care mă supără de la o vreme încoace:

— Și inima ta cum e? o întreb. Nu l-am mai văzut pe Spiros de ceva timp. De când am plecat din Sta'Crivero.

— A, e și el pe-aici, dar cred că se ferește de mine – și deci și de tine, răspunde ridicând din umeri. Se pare că l-am jignit.

— Parcă-i plăcea de tine. Nu ca de-o prietenă, ca de altceva.

Art râde.

— Da, nu prea a fost discret. De aici și jignirea.

— Nu-ți place de el?

Tace o clipă.

— Ba da, dar nu-i la fel. Nu-l privesc așa cum îi privești tu pe Søren și pe Blaise, ba nici măcar cum îl privește Heron pe Erik. Aș fi vrut să fie așa, chiar dacă ar fi apărut complicații inutile. Dar nu, nu-mi place de el atât de mult. De fapt, nimeni nu mi-a plăcut vreodată atât de mult, nici înainte de mine, cu ani în urmă, când toate fetele de vârsta mea se aprindeau și se topeau după unul, altul… Se pare că topirea asta nu-mi stă în fire.

— Aha, fac, neștiind ce altceva să spun.

Art ridică din umeri

— Nu vreau să spun că nu… știi tu… că nu *iubesc* oamenii. Să zicem că sunt unele persoane care mi se par atrăgătoare. Dar… nu mă consum așa cum mi se pare că vă consumați voi.

— Înțeleg, spun eu, o afirmație adevărată măcar pe jumătate.

Drumul trece într-o tăcere căreia nu i-aș spune incomodă. Artemisia e o enigmă care mi s-a destăinuit după regulile ei, în fragmente și nuanțe și indicii care au ajuns, treptat, să-i contureze un portret vag. Poate că imaginea nu va fi completă niciodată, dar poate că tocmai de aceea va fi mai frumoasă.

Reverii

AM VISE, iar în vis o văd pe Cress. Se află la prora unei nave kalovaxiane, lângă galionul în formă de dragon, cu mâinile palide ca osul strânse la spate. Rochia ei e țesută din fum gros și vălurit, îi unduiește în jurul trupului în spirale întunecate care zvâcnesc și-i mișună pe piele. Părul alb îi coboară până la umeri, tăiat drept, ca la ultima noastră întâlnire și la cea dinainte, cu vârfurile arse. Îmi dau seama că nu-i mai crește. A putrezit la rădăcini.

Probabil că-mi sesizează prezența, pentru că se întoarce, cu chipul ascuțit, întunecat și golit de sânge. La început, privește drept prin mine, dar apoi îmi întâlnește ochii. Buzele ei se strâng într-un zâmbet sumbru.

— Ai venit să mă bântui, începe ea și, după ton, nu pare surprinsă. Mărturisesc, speram că o vei face.

Deschid gura să-i spun că ea mă bântuie pe mine, dar atunci pricep de ce peisajul ăsta e atât de ciudat – Cress se află pe o corabie, dar, cu toate că aceasta se clatină aprig într-o parte și-n alta, ca într-o furtună, nu pare s-o tulbure deloc.

— Nu ți se mai face rău, spun eu.

Cress se întoarce și privește în depărtare, spre marea neagră și învolburată.

— Nu, recunoaște ea. Nu mai am rău de mare. S-au schimbat multe de când ai murit.

— N-am murit.

O urmă de tristețe i se strecoară în zâmbet.

— Când tu ai crezut că murisem, ai simțit? mă întreabă.

Un moment, nu știu cum să răspund.

— Nu, recunosc eu. Dar nu te-am omorât cu mâna mea. Când i-am dat otrava lui Elpis, știam că nu mai există cale de întoarcere. M-am urât pentru fapta mea, dar n-am avut timp să zăbovesc asupra urii. Mai erau atâtea de făcut, atâtea de pus la cale. Am avut timp să stau și să-ți resimt moartea abia după ce am aflat că ai supraviețuit.

Cress se încruntă.

— Elpis. Așa o chema pe fată? Nu credeam că-i știu numele.

— Nici n-ai fi avut cum, îi răspund. Nici nu știu dacă te-ai gândit vreodată la ea.

— Dar trebuie să-l fi auzit undeva, spune ea, încruntându-se și

mai tare.

Face un pas spre mine, apoi încă unul, până când ajunge la o distanță de-un braț.

— Altfel nu l-aș visa.

— Ăsta nu e visul tău, o contrazic, dar nu mă ia în seamă.

— Nici eu nu-ți resimt moartea, spune, pe un ton vag dezamăgit.

E atât de aproape, că-i simt respirația pe piele și senzația asta mă neliniștește. O *simt* de parcă m-aș afla chiar lângă ea.

— Mă așteptam s-o simt. Dar nu prea mai simt nimic.

— N-am murit, repet, de data asta pe un ton ferm. Nu m-ai omorât. Sunt mai puternică acum ca niciodată și la următoarea noastră întâlnire vom pune capăt definitiv. Și îți promit că vei simți ceva când va veni momentul.

Mă sfredelește cu privirea, ridicând un colț al gurii, zâmbind disprețuitor. Întinde mâna și-mi atinge fața, dar, spre deosebire de ultima întrevedere, palma ei nu mai e fierbinte. O simt rece ca gheața pe piele. Tresar, căutând să mă eliberez de ea, dar gestul parcă nu face decât s-o amuze, și-mi strânge ferm obrazul în continuare.

— Știi cum ai reușit să-mi ții piept la ultima bătălie? mă întreabă.

Nu răspund, dar parcă nici nu se așteaptă la un răspuns.

— Ai unit ca într-o pătură războinici din țări diferite, cu credințe diferite, cu țeluri diferite și, cu toate că ai strâns o mulțime impresionantă, ai făcut o greșeală amarnică. Pentru că, la o asemenea pătură, e de ajuns să rupi o singură cusătură ca totul să se destrame. Va fi un spectacol pe cinste. Aș fi vrut să fii și tu de față, să vezi cum se face bucăți.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Ce vrei să spui? o întreb. Ce ai făcut? Ai trimis trupe?

Zâmbește.

— Nu, nu trupe, îmi răspunde, clătinând din cap. De ce să irosesc trupe într-o misiune pentru care un singur mesager e mai mult decât suficient? Bărbații și femeile acelea care s-au adunat în jurul tău nu merită o moarte glorioasă. Ar fi un sfârșit prea nobil pentru niște trădători de teapa lor – așa cum ai fost și tu cândva. Nu, am de gând să-i las să moară jalnic. În tăcere. Apoi numele lor vor fi spulberate în vânt, așa cum se va întâmpla și cu al tău. Dar numele meu nu va dispărea niciodată.

Va dăinui în cărțile de istorie și va fi gravat în piatră, supraviețuind multă vreme după moartea mea.

La ultimele cuvinte, vocea i se ascute, mă zgârie pe creier ca două bucăți de metal care se freacă între ele. Tresar sub atingerea ei, dar de data asta mă oprește, îmi apucă și celălalt obraz și mă țintuiește locului.

— Poate ne vom revedea cândva, Thora, spune, revenind la tonul ei obișnuit, melodios. Dar nu în viitorul apropiat și nu pe lumea asta. Poate că în lumea următoare nu există războaie.

Își apasă buzele de obrazul meu și senzația rece pe care o lasă în urmă mi se întinde pe piele, până când nu mai simt nimic altceva.

Alarmă

UN ZGOMOT DE CLOPOT mă deșteaptă din somn chiar înainte ca Artemisia să dea buzna în cort cu scântei în privire. Un lucru am înțeles la ea: orice îi stârnește scântei în ochi e de regulă o problemă de cea mai înaltă gravitate. Mă silesc să mă pun pe picioare și să apuc mantia atârnată de marginea patului.

— Un atac? întreb și, în aceeași clipă, cuvintele lui Cress îmi răsună în minte.

De ce să irosesc trupe într-o misiune pentru care un singur mesager e mai mult decât suficient?

Dar acela a fost vis, iar prezentul categoric nu e.

— Nu știu, răspunde Artemisia. Dar am de gând să aflu și de obicei lumea e mai deschisă la vorbă cu tine decât cu mine.

Pufnesc fără să vreau, trăgându-mi mantia pe umeri.

— Pentru că-i întreb frumos.

— Pentru că ești *regină,* mi-o întoarce ea.

Mă grăbesc să-mi pun ghetele, deși pentru Art nu par suficient de rapidă, căci bate din picior nerăbdătoare.

— Poți oricând să-ți spui Prințesa Artemisia dacă asta crezi că te-ar ajuta, adaug, strângând și ultimele șireturi și ridicându-mă în picioare.

Art parcă ar vrea să mă muște. Teoretic, e adevărat – din moment ce e fata unei prințese astreane, ar putea și ea să revendice acel titlu dacă ar vrea. Dar parcă mai curând ar accepta să revendice un roi de albine.

— Nici măcar în glumă să n-o zici, se răstește ea. Hai odată!

Se răsucește pe călcâie și iese valvârtej, silindu-mă să mă iau după ea. Cerul încă e întunecat și soarele e doar o umbră la orizont, dar tabăra deja a fost strânsă și suntem pregătiți pentru momentul plecării, care ar fi trebuit să aibă loc peste o oră, deși poate că și așa ar fost prea târziu. Peste tot în jur tabăra e cuprinsă de haos și oamenii aleargă de colo colo într-o zăpăceală panicată.

— Ar trebui să-ți facem rost de o diademă, îi spun mai departe lui Art, zorindu-mă s-o ajung din urmă și încercând să astâmpăr spaima care mi s-a cuibărit în inimă.

Printre zgomotele mulțimii și clopotului, trebuie să strig ca să mă audă.

Îmi ignoră vorbele și mă apucă de braț, trăgându-mă prin

gloată, spre ceata de soldați care s-a adunat deja la poartă înșiruiți pe un rând, ca un zid uman cu tot felul de armuri desperecheate îmbrăcate peste haine și săbii în mâini.

— Ce se petrece? îi întreabă Art.

Nimeni nu se uită la ea. Stau cu ochii ațintiți la orizont. Dar Art nu acceptă să fie ignorată.

— Maiestatea sa, Regina Theodosia, dorește să știe dacă viața ei e în pericol, spune ea mai tare. Dacă nu vă supărați.

Auzind acestea, unul dintre soldați se întoarce spre noi.

— N-ar trebui să fiți aici, răspunde el și-și dă jos coiful.

Spiros. La mine abia se uită și de la Art își ferește privirea cu totul.

— Ți s-a spus s-o ții pe Regină în cortul ei.

— Și totuși nu mi s-a spus de ce trebuie s-o fac, i-o întoarce Artemisia. Nu crezi că are și ea dreptul să știe ce se petrece în propria tabără?

— O vom înștiința pe Regină înaintea tuturor, numai să aflăm ce dorește. Deocamdată, el e un pericol, insistă Spiros pe un ton ferm.

— El? repet eu.

În visul meu, Cress a spus că va trimite un singur mesager.

— E un berserker? îl întreb.

Spiros îmi aruncă o privire și încuviințează scurt.

— Așa credem, Maiestate. Dar nimeni nu se grăbește să se apropie de el ca să testeze ipoteza. Vine încet pe câmp și am dispus arcași să tragă la ordin.

— Și cine va da ordinul ăsta? întreb, dar Spiros ridică din umeri. Se vede dacă e astrean?

Spiros clatină din cap.

— Mie îmi pare kalovaxian, dar ar putea ține de oricare dintre tărâmurile nordice. Ten palid, păr blond.

— Dacă e din nord, nu are cum să fie berserker, îi atrag atenția.

— Probabil că nu e, încuviințează Spiros. Dar, dacă se apropie prea mult de tabără și explodează, poate să ne tragă pe toți după el. Nimeni nu vrea să-și asume riscul.

O a doua războinică se întoarce spre noi.

— Strigă ceva, spune ea. N-aud ce zice.

— S-a apropiat cât să-i vedem fața, strigă un al treilea războinic, cu luneta ridicată la ochi

Mă duc la el cu mâna întinsă.

— Îmi dai voie?

Războinicul respectiv – încă unul din echipajul lui Dragonsbane, bănuiesc – se uită la Spiros, așteptând aprobare. Spiros probabil că i-o acordă, pentru că-mi înmânează luneta și se dă la o parte ca să-mi facă loc. Duc luneta la ochi îmi trebuie un moment să dibui silueta singuratică ce se apropie și încă o clipă ca să focalizez luneta cât să-i disting trăsăturile. Cu mâinile tremurând, cobor luneta de la ochi și i-o înapoiez.

— Îl știu, spun eu. E unul dintre mesagerii Kaiserului.

De ce să irosesc trupe într-o misiune pentru care un singur mesager e mai mult decât suficient?

A fost doar un vis, îmi repet, deși mă sâcâie îndoielile. Alung ideea din minte și mă întorc spre Spiros.

— Lăsați-l să se apropie de poartă și ascultați ce are de zis. Apoi aduceți-mi mesajul. Îi voi convoca pe ceilalți conducători și vom hotărî cum să procedăm.

Spiros încuviințează din cap.

— Așa vom face.

— Și, Spiros… nu trebuie să știe că sunt în viață. Dacă află, îi va spune Împărătesei, și ea va aduce înapoi toate batalioanele pe care le are la dispoziție, ca să mă ucidă. Nu suntem pregătiți pentru așa ceva.

Se gândește un moment.

— Voi da ordinul.

Încordarea din biroul fostului comandant e palpabilă, îmi apasă greoi pe piele, de parcă tocmai aș fi intrat într-o baie comunală. Dragonsbane și-a îngăduit libertatea de a se așeza pe scaunul tapițat din spatele biroului comandantului și stă aplecată pe spate, cu cizmele pe masă. Cu toate că pare perfect în largul ei, ține mâinile în poală împreunate atât de strâns, că nodurile degetelor au început să i se albească.

Maile și Sandrin au ocupat celelalte două scaune. Sandrin îmi oferă locul său, dar eu clatin din cap. Și așa mi-e greu să stau în încăperea asta. Nu cred că aș fi în stare să stau nemișcată.

În schimb, mă duc la Erik, care stă în picioare lângă fereastră, rezemat de perete, cu brațele încrucișate. Dar, îndată ce mă apropii, se desprinde de zid și traversează încăperea până în capătul opus. Îmi vine să mă duc după el, să-l silesc să-mi

vorbească, dar apoi? Nu am nimic nou de spus. În clipa de față ne-ar fi imposibil să-l salvăm pe Søren; îndată ce nu va mai fi imposibil, vom acționa. Vorbele astea nu par să mă liniștească nici pe mine.

Nimeni nu scoate o vorbă cât timp așteptăm vești – un contrast izbitor față de ultima întâlnire. Atunci, toți vorbeam unii peste alții, dar acum e tăcere. Nu știu exact pe care dintre situații o prefer. Clopotul a tăcut în sfârșit și în tabără s-a așternut o liniște atât de adâncă, încât tresar la fiecare rafală de vânt și ciripit de pasăre.

Kalovaxianii n-aveau de gând să ne lase mina. Știam asta. Știa și Cress când mi-a promis-o, așa cum știam și eu când am acceptat. Nu în asta a constat trocul de fapt – mi-am dat viața ca poporul meu să aibă șansa să-și revină îndeajuns cât să poată lupta. Dar n-am murit și, cum cea mai mare parte a trupelor noastre deja a plecat, nici vorbă să fim pregătiți de luptă, deci s-ar zice că niciuna dintre noi n-a obținut ce urmărea.

Totuși ea nu știe că sunt în viață. N-are de unde. Până și în vis era convinsă că sunt o fantasmă, așa cum și eu credeam despre ea. Și acum, ce să cred? Nici în tăcerea din birou nu reușesc să găsesc răspunsul la întrebarea asta. Ideea că visul meu despre Cress ar fi altceva decât un vis, ceva mai mult, e prea absurdă ca să-i dau atenție.

Și totuși… mi-a spus că trimitea un singur mesager și iată-ne cu un singur mesager ivit la poartă.

O cunosc pe Cress. Știu cum îi merge mintea. E posibil să fi știut că va trimite un mesager, pentru că o știu pe ea. E o explicație mai simplă și mai liniștitoare, dar îmi apasă pe umeri ca o minciună.

Alungând gândul ăsta, mă silesc să mă mișc, mă plimb înainte și-napoi pe peticul îngust de podea liberă. Nemișcarea și tăcerea încep să mă scoată din minți.

Dragonsbane mă urmărește fix și vena de pe frunte începe să-i zvâcnească.

— E musai s-o ții așa? îmi aruncă vorbele ca pe niște țurțuri înghețați.

— Da, îi răspund, fără să îi ofer vreo explicație suplimentară.

Mă opresc în dreptul biroului.

— Ai experiență în luptă. Dacă ți s-ar cere să ghicești ce se petrece, ce ai răspunde?

Dragonsbane oftează, așezându-și un picior peste altul.

— Mi-ar fi imposibil să ghicesc. Pe mare nu permiteam vizita niciunui mesager. Trăgeam până când se predau – fără negocieri, fără discuții. Genul ăsta de bătălie… să zicem că nu e punctul meu forte.

Simt că i-a fost greu s-o recunoască.

Maile se înclină înainte pe scaun.

— Cea mai simplă explicație e că e vorba despre un avertisment, ne anunță că se întorc, ca să putem fugi.

Clatin din cap.

— Nu cred că ar pierde kalovaxianii vremea cu avertismente. Apoi încep să rămână fără muncitori în mine. Ar fi o prostie să ne lase să părăsim tabăra altfel decât în lanțuri, iar kalovaxianii nu sunt proști. O știm cu toții prea bine.

Privirea lui Maile zboară la Erik și zăbovește acolo, grea și ușor acuzatoare.

— Tu ce crezi? îl întreabă.

Erik se uită la ea, surprins.

— Nu știu mai multe decât tine.

Dar Maile nu se lasă. Se ridică brusc de pe scaun și se duce la Erik. Privindu-i, mi se zburlește părul pe ceafă, nu prea înțeleg ce arde între ei. Nimic bun, asta-i sigur.

— Mi-e greu să te cred, spune Maile. Doar ești și tu unul de-al lor, nu?

Toți mușchii din trupului lui Erik se încordează ca un arc. Mijește ochii și parcă s-ar bucura nespus să-i tragă una – tocmai de asta mă tem. Deschid gura să răspund, dar Erik îmi taie vorba dintr-o singură privire și se întoarce spre Maile.

— Am sânge kalovaxian, da. Cu de-a sila. Prin violență. Dar nu sunt de-al lor, cum nici tu nu ești, spune atât de încet, că abia îl aud. Singurul lucru pe care l-am primit de la kalovaxiani a fost arta sabiei și, dacă vei mai insinua vreodată ca n-ar fi așa, ți-o voi demonstra cu plăcere.

Maile se holbează și face un pas în spate.

— Mă amenințI? întreabă ea, ridicând glasul într-un crescendo tunător.

Erik ridică din umeri, dar nu neagă.

— Doar în cazul în care ești într-adevăr atât de idioată pe cât te cred oamenii tăi, replică el mușcător. Așa să fie?

— Ajunge, intervine Dragonsbane deodată, dându-și

picioarele jos de pe birou și înfigându-le în podea, pregătită parcă să sară în orice clipă. Amândoi sunteți idioți dacă credeți că aveți mai multe de câștigat luptându-vă între voi, și nu împotriva dușmanului care e literalmente la poartă.

Maile se înroșește în obraji și scrâșnește din dinți, dar îl lasă pe Erik și se retrage în capătul opus al încăperii.

— N-am zis decât ce gândeam oricum cu toții, mormăie ea, suficient de tare cât s-o audă toată lumea. Poate să fie spion.

Auzind-o, Erik izbucnește în râs.

— Din toată tabăra asta, ai impresia că doar kalovaxianii ar fi atât de slabi la minte cât să-l numească spion pe singurul om care le poartă sângele în vene? Nu cu decizii din astea au ajuns unde au ajuns. Mai curând aș fi atent să nu fim trădați de slugile pe care le-am convertit în spioni sau de membrii din echipajul lui Dragonsbane care se trag din Elcourt sau chiar de mezina nesocotită și *idioată* a unei căpetenii care n-o crede în stare de nimic.

Atunci Maile sare la Erik, dar Dragonsbane e pregătită, într-o clipă, se ridică în picioare și sare peste birou dintr-o singură mișcare agilă, îmbrâncind-o pe Maile într-un scaun. Maile probabil că e de două ori mai mare decât ea și totuși Dragonsbane o face cu atâta ușurință, că nu pare decât cel mult agasată. Maile e la fel de uluită ca noi toți, dar Dragonsbane nici măcar nu se uită la ea, ci se întoarce spre Erik, care o urmărește cu ochii bulbucați.

— Iar pe *tine* te-aș ruga să nu-mi calomniezi echipajul, nici măcar la nivel ipotetic, spune ea. Am încredere în oamenii mei, așa cum și tu ai încredere în ai tăi.

Erik a rămas fără cuvinte, dar reușește să încuviințeze din cap.

— Nu e niciun spion în încăperea asta, intervin eu cu voce tremurătoare. Dacă întoarcem armele unii la alții kalovaxianii deja au câștigat.

Spunând acestea, îmi revin în minte cuvintele lui Cress și mi se adună în fundul stomacului ca uleiul.

Ai unit ca într-o pătură războinici din țări diferite, cu credințe diferite, cu țeluri diferite... e de ajuns să rupi o singură cusătură ca totul să se destrame.

— Maiestate? spune Sandrin, iar vocea lui e surprinzător de blândă înconjurată de atâta mânie și strigăte. Sunteți bine?

Clipesc și mă întorc spre el, zâmbind silit.

— Da, îi răspund, sperând să dau impresia de echilibru. Sunt doar nerăbdătoare să aflu ce se petrece, ca să putem ieși odată din încăperea asta blestemată.

Aproape că-mi cred cuvintele – în fond, nu e tocmai o minciună. Dar nimeni nu vede stratul mai adânc de panică ce se întinde înăuntrul meu. Nimeni nu aude cuvintele lui Cress răsunându-mi în minte ca un ecou, iar și iar, până ajung să mă tem că-mi vor lua mințile.

Pentru că e adevărat, alianța asta se poate destrăma foarte ușor – nu numai din cauza lui Erik și a lui Maile. Legăturile care ne unesc sunt firave. Și, fără ele, n-am fi în stare să facem nimic împotriva kalovaxianilor.

Destrămare

TRECE O ETERNITATE înainte ca ușa să se dea de perete și Heron să intre istovit de alergare. Într-o clipă, toți ne ridicăm în picioare și inima îmi bate cu atâta zgomot, încât mi-e teamă că toți cei din încăpere o vor auzi.

— A fost o capcană? întreb, pășind în față și apucând strâns marginea biroului.

Rămas fără aer, Heron nu poate vorbi și clatină din cap. Dar, după ce se gândește o clipă, încuviințează șovăitor.

— Într-un anumit sens, reușește să spună. Suntem teferi cu toții. A fost vorba doar despre acel singur mesager… dar mesajul.

— Søren? întreabă Erik cu voce tremurătoare. A pățit ceva?

Heron îi întâlnește privirea un moment.

— N-a spus nimic despre Søren, răspunde el. Îmi pare rău.

— Dar *ce* a spus? întreabă Dragonsbane.

Heron inspiră îndelung, încercând să-și revină.

— A adus din partea Împărătesei o propunere de pace foarte… atrăgătoare. Oferind libertate, pământuri și corăbii.

— Libertatea noastră nu-i în mâinile ei ca să ne-o poată oferi, spun eu.

— Nu, încuviințează Maile. Dar rămâne o ofertă foarte tentantă – și încă una care ar evita vărsarea de sânge. Ar fi o prostie să n-o luăm în considerare.

Sandrin își drege glasul. Stătea atât de tăcut în colț, încât ar fi fost ușor să uiți de prezența lui, dar acum atrage atenția întregii încăperi, așa cum flacăra atrage moliile.

— Trebuie să existe o șmecherie într-o astfel de ofertă, rostește el pe un ton egal și tăcut. Despre ce-i vorba?

— Propunerea de pace e valabilă pentru un singur regat. Pentru unul dintre grupurile noastre, precizează Heron. Detaliile transmise de mesager sunt neechivoce, într-atât încât până și flota lui Dragonsbane e definită ca regat de sine stătător.

Din gât îmi izbucnește un râset isteric, strident și aproape inuman. Îndată îmi acopăr gura, dar nu reușesc să înăbuș zgomotul și, odată început, nu mai pot să mă opresc. E un râset de nebună și chiar așa mă privește lumea. De parcă aș fi înnebunit. Poate chiar am înnebunit. Altfel, cum aș fi putut s-o visez pe Cress spunându-mi despre planurile ei, ca apoi să

descopăr că le execută aievea?

Așa taie cusătura, înlăturând un regat din alianța noastră și lăsându-le pe celelalte să se destrame fără el. Heron avea dreptate – e o capcană, dar cu momeală seducătoare.

— Theo, spune Erik.

Parcă a uitat de supărare și traversează camera până la mine, așezându-și mâna pe umărul meu.

— Ești bine?

— A cedat în sfârșit, presupune Maile. Știam eu că mina aia i-a făcut ceva.

— Poate. Ce-ar fi să te azvârlim în ea și să vedem cum ieși și tu de-acolo? îi răspunde Dragonsbane, reducând-o la tăcere.

— Încetați, apuc să spun, îndreptându-mi spatele. Tocmai asta urmăresc și kalovaxianii – să ne divizeze. De aceea ne propun oferta asta. E o strategie ingenioasă, dar trebuie să i ne opunem. Vom învinge împreună, altfel nu vom învinge deloc.

— Cuvinte frumoase, spune Sandrin, oftând greoi. Dar cuvintele frumoase nu câștigă bătălii. Nici loialitate. Kalovaxianii câștigă pentru că nu au scrupule, pentru că nu au loialitate. E deplorabil, da, dar sunt vii și prosperi, pe când oamenii din grija mea nu mai sunt nici una, nici alta.

— Nu cred că te gândești serios la oferta asta, spune Dragonsbane uluită.

— Ba mă gândesc, o contrazice el. Și-așa ar trebui să faci și tu. E o ofertă bună.

— Pentru unul dintre noi, insist eu. Pentru o parte mică din armata noastră. Cu ceilalți cum rămâne? Ai de gând să dai bir cu fugiții și să ne abandonezi?

La asta, Sandrin nu are răspuns. Doar strânge din dinți, privind undeva, departe. Îmi tresaltă stomacul. Dacă Sandrin ar pleca, ar lua refugiații cu el. Poate că unii ar rămâne cu mine, dar majoritatea celor din Sta'Crivero m-au urmat la imboldul lui. Ar asculta de el și acum, dar s-ar adăuga și refugiații din celelalte tabere. Dacă numai jumătate dintre ei s-ar lua după el, pierderile ar fi cumplite.

Heron își drege glasul.

— Nu numai să ne abandoneze, spune el. Cei care vor accepta oferta de pace vor deveni aliați ai Kalovaxiei și vor lupta alături de ei în războiul de față. Cine acceptă oferta nu se va retrage din război pur și simplu – va schimba tabăra.

Unul dintre cuvinte se înfige în mintea mea și, în ciuda a toate, pe buze mi se întinde un zâmbet larg.

— *Război,* spun eu. Așa a spus mesagerul?

Heron pare derutat, dar încuviințează din cap.

— Citat direct, da.

Râd din nou, dar, de data asta, nu par nebună.

— Poate chiar ai cedat, îmi spune Erik.

Clatin din cap.

— Kalovaxianii nu duc războaie, explic. Asediază. Duc lupte scurte. Duc bătălii. Dacă acum îi spun război, înseamnă că ne consideră un pericol adevărat. Înseamnă că au motive să se teamă de noi.

— Cuvinte frumoase, intervine iar Sandrin, clătinând din cap. Dar poți să ne promiți că vom învinge dacă rămânem cu tine?

Aș vrea s-o fac, dar cuvintele mi se opresc în gât. Oricât de mult aș vrea să i-o promit, nu pot. Sper că vom învinge. Sunt convinsă că putem s-o facem, dacă luptăm chibzuit. Dar nu știu ce aduce viitorul și înțeleg îndoielile lui Sandrin. Zeci de mii de oameni se bizuie pe el – trebuie să fie corect cu ei. Asta trebuie să fac și eu.

— Kalovaxianii nu oferă libertate, continui eu. Propun să vă transforme lanțurile în lese, să vă transforme în câini de pază. Și, dacă credeți că se vor ține de cuvânt, că vă vor permite până și asta, atunci n-ați învățat nimic din acțiunile lor de până acum.

Sandrin își ferește ochii, dar Maile îmi înfruntă privirea încruntându-se.

— Ai impresia că-i cunoști mai bine decât noi pentru că i-ai urmărit de aproape. Știm toți de ce sunt în stare. Dar poate că ar fi mai bine – mai sigur, măcar – ca de data asta să fim de partea lor.

Mă gândesc un moment.

— Era un bărbat la curte – Ion. Înainte ca Astrea să fie cucerită de kalovaxiani, el era Păzitor, unul dintre cei care au jurat să se folosească de magia lor pentru apărarea Astreei și a mamei mele. Kalovaxianii i-au propus o ofertă asemănătoare – să moară sau să-și folosească magia în sprijinul Kaiserului. Sunt convinsă că oferta asta a fost înaintată tuturor Păzitorilor, dar numai el a acceptat-o. Sunt convinsă că a gândit așa cum gândiți voi acum – că va fi tratat ca un egal de către kalovaxiani, că va fi în siguranță. Și, într-adevăr, din câte știu, Ion e încă în

viață și ținut la curte, dar nu e liber, și-n niciun caz nu e fericit.

Asta o lasă pe Maile fără cuvinte.

— Așadar nu acceptăm oferta asta, spune Dragonsbane ferm. Suntem de acord?

— Mda, zice Maile, urmată imediat și de Sandrin.

Însă Erik nu spune nimic și, preț de o clipă, privirea lui e indescifrabilă. Cu resemnare, se întoarce spre Heron și abia atunci șovăie, iar eu observ că se înmoaie un moment. Observ că ezită. Dar nu e de ajuns. A luat hotărârea.

— Du-mă la mesager, cere el, accentuând fiecare cuvânt. Aș vrea să accept oferta Împărătesei.

— Erik, încep, smulgând cuvântul din gâtlej cu durere. Nu poți.

— Trebuie, răspunde impasibil, evitând privirea mea imploratoare. Viața mea printre kalovaxiani a fost exact așa cum ai spus, am fost privit ca fiind ceva mai prejos de umanitate și totuși nu chiar ca un sclav. Am supraviețuit. Nu a fost atât de rău – cu siguranță a fost preferabil morții.

— Nu vorbești serios, mă împotrivesc eu. Îmi dau seama că ești supărat, dar…

— Dar nimic, spune el, vorbind deodată pe un ton aspru ca o furtună. Știi ce s-a întâmplat de când mi-am pus încrederea în tine, Theo? Mi-am pierdut mama, mi-am pierdut fratele și am ajuns să duc în spate responsabilitatea pentru viețile a sute de oameni.

— Ai fi în stare să-i trădezi pe toți doar pentru că ești supărat pe mine? îl întreb.

Un colț al gurii lui se înalță într-un zâmbet sardonic.

— Ți se arată îngâmfarea, Theo. Nu e vorba despre tine. Oricum, nu iau decât câteva sute de soldați amărâte. Prea puțini cât să te leg de mâini.

— Ai pretenția să-ți mulțumesc pentru asta? mă răstesc și vocea îmi tremură.

— Poate că așa ar trebui să faci, răspunde Erik, dar apoi șovăie. Îi voi transmite salutări lui Søren din partea ta când îl voi întâlni.

Pornește spre ieșire și dau să-l urmez, să urlu la el, să-l înduplec să rămână, dar, până să fac mai mult de câțiva pași, Maile mă apucă de umăr și mă oprește.

— Lasă-l să plece, rostește ea pe un ton aspru. Are sânge de

trădător – în cele din urmă, ar fi ieșit oricum la suprafață. E mai bine să scăpăm de el acum, înainte să ne poate trăda cu adevărat.

— Și are dreptate, spune Dragonsbane. Putem să ne ținem pe picioare și fără el. Gorakianii sunt cei mai puțin numeroși dintre noi.

Lui Heron parcă i se face greață când Erik trece pe lângă el și părăsește încăperea. Îmi întâlnește privirea, disperat și rănit, contorsionându-mi stomacul. Deja a pierdut atâția oameni și tocmai începuse să-l primească pe Erik în inima lui. Povestea asta s-ar putea să-l distrugă.

— Heron, încerc eu, dar el clatină din cap.

Toate emoțiile lui se închid în spatele acelor ochi căprui.

— Îl voi duce la mesager, ca să poată negocia condițiile. Voi ceilalți, ar trebui să veniți și să vă liniștiți taberele, ca să împiedicăm vreo revoltă. Theo, rămâi aici, să nu te vadă mesagerul.

Îmi îngădui să cedez abia după ce toți ceilalți pleacă pentru a-și calma și încuraja oamenii. Mă prăbușesc în scaunul de birou abandonat de Dragonsbane, frustrarea mă copleșește până când singurul mijloc de a scăpa de ea sunt lacrimile care-mi curg fierbinți pe obraji.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Erik va pleca – eu însumi l-am împins spre deznodământul ăsta.

Dacă i-aș fi luat partea împotriva lui Maile… Dacă aș fi elaborat un plan pentru salvarea lui Søren, chiar și în detrimentul tuturor celorlalte… Dacă n-aș fi îngăduit moartea lui Hoa… Dar n-am reușit să fac nimic din toate astea. L-am dezamăgit iar și iar și acum l-am pierdut.

Întocmai cum Cress a știut că voi pierde pe cineva în șmecheria asta a ei, așa cum mi-a spus în vis. Să fi fost doar un vis?

Nu pricep. Nu-mi închipui care o fi fost cauza – dacă a fost otrava sau mina sau ceva mai de demult, mai adânc înrădăcinat, care a prins viață, dar Cress din visele mele a fost într-adevăr Cress, nu o scornire a imaginației mele, ci conștiința ei.

Ideea îmi provoacă greață. Nu vreau s-o primesc în mintea mea – și în niciun caz nu vreau să pătrund în a ei. Nu vreau să

împart nimic cu ea.

Dar dacă te-ai putea folosi de situația asta... îmi șoptește o voce în gând, amintind vag de cea a Kaiserului.

Și mă pot folosi de ea, realizez tresărind. Cress crede că am murit. Crede că Theo din visele ei e doar un produs al imaginației, fantasma unei fete și nimic mai mult. Însă eu știu că nu-i așa, iar faptul îmi oferă un avantaj, doar de-aș găsi o cale de a profita de el.

E un avantaj sinistru, pe care încă nu reușesc să-l cuprind cu mintea, dar în războiul ăsta mă voi folosi de toate avantajele pe care le pot obține.

Spion

HERON, ARTEMISIA ȘI BLAISE vin să mă ia după ce mesagerul pleacă cu Erik și gorakianii. Deși Blaise încă aduce cu el o atmosferă incomodă, nu neg că e o bucurie să fim din nou toți patru împreună, chiar și acum, când dezertarea gorakianilor atârnă peste capetele noastre ca o pătură de lână în toiul verii.

— Îmi pare rău, spun eu, mai mult lui Heron, care-mi evită privirea.

În schimb, se așază pe unul dintre scaunele din dreptul biroului comandantului, cu ochii în podea.

Ridică din umeri.

— Avea dreptate – putem să ne adaptăm la pierderea gorakianilor mult mai ușor decât la pierderea oricărui alt grup. E o lovitură ușoară încasată de armata noastră. Una care poate fi depășită.

— Știu, îi răspund. Dar oamenii noștri vor simți povara acestei trădări. Și îmi pare rău că l-am pierdut pe Erik.

Greutatea dorului pe care i-l voi purta efectiv lui Erik mă izbește drept în piept. E ușor să privești situația în termeni practici. Să privești dezertarea gorakianilor ca pe o ecuație matematică și nimic mai mult. Dar nu e atât de simplu. Da, putem să supraviețuim fără trupele lor, dar să conduc lupta asta fără să-l am alături pe Erik, cu observațiile lui istețe și accesele surprinzătoare de înțelepciune… acestea îmi vor lipsi mai mult decât numărul de războinici care au plecat cu el.

Heron clatină din cap, uitându-se la mine cu sprâncenele arcuite.

— Nu pricepi, așa-i? întreabă, după care bagă mâna în buzunar și scoate un bulgăr mare de aur – cel pe care Erik i l-a dat când ne-am despărțit în Sta'Crivero. *Molo vara.*

Piesele se îmbină în mintea mea. Nu tot puzzle-ul, nu încă, dar suficient din el.

— A fost un truc, spun. Erik nu ne-a trădat de fapt.

Heron zâmbește ursuz.

— Nimeni nu trebuie să știe adevărul ăsta în afară de noi patru, adaugă el, privindu-i pe Artemisia și pe Blaise și apoi întorcându-se iar spre mine.

Blaise clatină din cap.

— Erik crede că avem spioni printre noi?

— Bineînțeles că avem spioni, pufnește Artemisia. Adevăratele întrebări sunt câți și pe cine slujesc. Am câțiva suspecți – câțiva din partea Împărătesei, până și câțiva din partea Regelui Etristo.

Blaise face ochii mari.

— De ce nu i-am oprit? întreabă el.

Și pentru mine e o veste surprinzătoare, dar pricep într-o clipă.

— Pentru că e mai bine să le strecurăm informații decât să le tăiem accesul la ele cu totul. Interceptăm mesaje, le înlocuim cu ce credem de cuviință. Îi lăsăm să creadă că suntem neglijenți. Să ne subestimeze. E mai bine să stăm cu ochii pe ei decât să-i executăm.

Art încuviințează din cap.

— Deocamdată, adaugă ea.

— Ne îndreptăm spre Mina de Apă ca să întrerupem o întrevedere între Cress și Avaric, spun eu. Cum propui să ascundem asta de spionii lor?

— Voi pune ca suspecții mei să fie urmăriți îndeaproape, răspunde ea, și voi organiza și un perimetru de paznici. Vor doborî orice posibilă pasăre mesageră pe care o văd și nu vor lăsa pe nimeni să treacă de ei. Și nimeni nu trebuie să știe de strategia asta decât când vom ieși pe câmpul de luptă. Toate întâlnirile trebuie să aibă loc între tine și ceilalți conducători și o mână de oameni cărora le-ai încredința și viața ta. Asta-i tot.

Încuviințez din cap.

— Dar Heron are dreptate – n-ar trebui să le spunem despre Erik nici celorlalți conducători, spun mai departe, gândindu-mă la reacția lui Maile la adresa lui.

Nu cred că e spioană, dar nu știu sigur ce ar face cu informația asta, motiv suficient să nu i-o încredințez.

Heron încuviințează din cap.

— N-a avut timp să-mi spună mare lucru, de teamă că ar trezi bănuielile mesagerului, dar a zis că ne va transmite informații folosindu-se de asta.

Înclină capul spre *molo varu.*

— Gorakianii vor sta la marginile capitalei, dar Erik va locui la palat – aliat și ostatic, în același timp. Va juca orice rol o fi vrând Împărăteasa să-l joace și va încerca să-l elibereze pe Søren, după care vor evada. Însă tu și Blaise cunoașteți coridoarele

palatului mai bine decât el, așa că, atunci când va veni vremea…

Mă uit la Blaise și încuviințez din cap.

— Vom găsi calea cea mai bună după ce vom afla unde îl ține Cress pe Søren.

Artemisia se lasă pe spate în scaun, împreunându-și mâinile în poală.

— Așadar avem și noi câțiva spioni ai noștri, spune ea. Pe slugile noi ale lui Theyn și pe Erik. E un început, numai să nu fie descoperiți. Bănuiesc că Împărăteasa asta nouă nu se va arăta cu nimic mai milostivă față de spioni decât a fost Kaiserul.

— Nu va avea milă, o aprob și-mi mușc buza. Și cred că mai avem un spion, oricât de ciudat vi se va părea, unul pe care Cress nu va putea să-l prindă.

Artemisia se apleacă în față.

— Pe cine? Credeam că-i știu pe toți oamenii noștri.

Inspir adânc.

— Pe mine, îi răspund, după care le povestesc despre visul de azi-noapte.

Când închei, toți trei mă privesc îndelung, dar le citesc gândurile pe chipuri.

— Știu cum sună, dar n-am înnebunit.

— Firește că nu, spune Artemisia repede, întorcându-se spre ceilalți doi cu sprâncenele ridicate. Dar… în fine… știm cu toții mai bine decât oricine altcineva, cum pot afecta minele pe cineva care a petrecut atât de mult timp în ele. E de înțeles dacă ai începe să ai anumite… halucinații

— Nu am halucinații. Cum altfel ați explica întâmplarea?

Blaise ridică din umeri.

— Claritatea privirii în retrospectivă, răspunde el. Ai visat că a spus câteva lucruri formulate ambiguu și acum privești în urmă la acele lucruri ținând cont de ce știi în prezent și așa le nuanțezi.

— Nu e vorba despre asta, mă împotrivesc descumpănită. Nu pot s-o explic, dar *am simțit-o.* I-am simțit respirația. Apăsarea prezenței ei în mintea mea – nu a fost ceva ca fumul. A fost ceva greu și solid și *real.*

— Așa ți s-a părut, mă contrazice Artemisia pe un ton surprinzător de blând. Dar e o nebunie, Theo.

Heron e singurul care nu zice nimic, dar privirea-i e încordată.

— Tu ce crezi, Heron? îl întreb.

Se dezmeticește din gândurile sale și clatină din cap.

— Nu știu, mărturisește el. Pare într-adevăr a fi nebunie, dar am auzit și de lucruri mai nebune. Ne anunți dacă se mai întâmplă?

Încuviințez din cap.

— Nu mai păstrez secrete față de voi trei. Nu cred că mi-a fost vreodată de ajutor în cele din urmă. *Yana Crebesti.* Am încredere în voi.

Abia când descopăr că trebuie să silesc cuvintele să iasă îmi dau seama cât de dificil îmi e să le spun. Am supraviețuit atât timp pentru că n-am avut încredere în nimeni. A fost necesar să învăț lecția asta – și astăzi n-aș mai fi în viață dacă n-aș fi învățat-o dar acum nu cred că voi reuși să ajung la capătul războiului fără încredere. Nu există nimic ce n-aș încredința cu inima împăcată lui Heron, Artemisiei și lui Blaise – nici viața mea și nici viitorul Astreei, dacă se va ajunge până acolo.

Toți trei schimbă priviri și apoi încuviințează din cap.

— *Yana Crebesti,* spun și ei.

Artemisia rămâne în urmă după ce Blaise și Heron pleacă, afișând o expresie îngândurată, dar distantă, și nu-mi închipui ce-i trece prin minte. Rămânând singure, se întoarce spre mine cu buzele strânse.

— Împărăteasa, spune ea.

Aștept să continue, dar, după un moment, devine clar că nu are nimic de adăugat.

— Ce-i cu ea?

— Îi tot spui „Cress”, îmi răspunde. Trebuie să încetezi. Acum e Împărăteasa. Orice titlu mai familiar de atât ar da impresia că o privești ca pe o persoană – ca pe o prietenă, nu ca pe un dușman, și nu-ți permiți să faci așa ceva.

Înghit în sec. Nici măcar nu observasem. În mintea mea, Împărăteasa va fi mereu mama lui Søren, cu ochii ei triști și spiritul frânt, iar Cress va fi mereu doar Cress, ambițioasă și șireată, dar nu periculoasă, nu capabilă de răul pe care l-a provocat.

Artemisia are dreptate – trebuie să mă dezvăț, dar nu știu cum s-o fac.

— Voi încerca.

— Nu e prietena ta, continuă Artemisia. Nu e sora ta de suflet, nici altceva din ce obișnuiați să vă spuneți una alteia. E fata care a încercat să te omoare și aproape a și reușit. E fata care stă pe tronul mamei tale și ne ține poporul în lanțuri.

— Știu asta, spun eu și fiecare cuvânt parcă ar cântări o tonă. Dar unele obiceiuri se dezvață greu. Unele lucruri sunt mult mai ușor de spus decât de făcut.

— N-am zis că ar fi ușor, spune ea. Am zis că trebuie să găsești o cale.

Încuviințez din cap, strângând din buze.

— Mă crezi? o întreb. Că, nu știu cum, mințile noastre au ajuns să comunice?

O clipă, Artemisia nu scoate niciun cuvânt.

— Cred că tu o crezi, răspunde ea cu grijă. Și cred că am văzut lucruri stranii în mină. Dar să împărtășiți vise? N-am mai auzit de una ca asta.

Îmi vine o idee.

— Otrava pe care mi-a dat-o. A obținut-o din Mina de Foc?

Art clipește, ajungând încet să înțeleagă.

— Așa am presupus. Encatrio de acolo se obține. A spus că n-ar fi fost așa?

Ridic din umeri.

— A spus că i-a descoperit secretul torturând astreani care cunoșteau rețeta.

Artemisia înclină capul într-o parte.

— Rețeta, continuă ea. Nu există rețetă. E apă din Mina de Foc – nimic mai mult. Crezi că otrava pe care ți-a dat-o ar fi fost altceva?

— Nu știu. Dar, dacă ar fi luat otrava din mină, sclavii care au muncit acolo ar trebui să știe. Putem să-i întrebăm.

Artemisia încuviințează din cap, strângând din buze într-o grimasă amară.

— Nici acum nu te cred. Dar, teoretic, dacă împărtășiți vise, înseamnă că și ea ar putea să vadă în mintea ta la fel de ușor cum vezi tu în a ei.

— Știu, spun eu și gândul îmi mișună pe piele ca picioarele a mii de păianjeni. Dar crede că am murit. Atât timp cât va crede asta în continuare, nu va avea niciun motiv să presupună că visele ei ar fi mai mult decât vise.

Artemisia cugetă la asta un moment, apoi clatină din cap.

— E absurd. Nu-mi vine să cred că mă port de parcă n-ar fi.

— Știu, recunosc până la urmă. Nici eu nu sunt convinsă că am încredere în ce spun. Motiv pentru care avem nevoie de răspunsuri.

Sămânță

UNEORI, TIMPUL PE CARE l-am petrecut în mină pătrunde ca lumina soarelui prin perdelele unei ferestre, diluat, cu contur neclar și incomplet. Dar alteori, perdelele se dau la o parte și lumina se revarsă înăuntru, puternică și stridentă. Îmi amintesc întunericul; îmi amintesc că-mi era frig. Îmi amintesc de mama.

Amintirea mă doare, își face drum cu forța în mintea mea, așa cum o face un pumnal în carne. Dar, spre deosebire de un pumnal, de ea nu pot scăpa scoțând-o pur și simplu afară.

Se îngrijea de grădina ei cenușie, deși nimic nu mai creștea acolo.

Îmi amintesc că am încercat să-i spun asta, să-i explic că totul fusese ars de Kaiser, că pământul era mai mult cenușă și că nici măcar buruienile nu pot răsări prin pământul uscat, dar n-a vrut să audă. Săpa mai departe cu mâinile, sădind semințe adânc, apoi acoperindu-le cu un strat de pământ.

Chiar și în mină, știam că mama era moartă, deși uneori, când o zăream doar cu coada ochiului, uitam asta o clipă. Femeia dinaintea mea, cu mâinile murdare de pământ, nu era mama – de fapt, nu era o femeie defel. Era o creație a minei sau o creație a propriei mele minți sau poate vreo combinație între cele două. Nu era reală. Știam asta, dar mi-era imposibil să-mi pese.

În schimb, m-am ghemuit lângă ea și am vârât și eu mâinile în pământ, simțind cum îmi intra sub unghii. Am împins semințe în petice de pământ, exact așa cum mă învățase mama.

Mă urmărea, cercetându-mă din privire și, când zâmbea, era atât de cald, încât nu mai simțeam lipsa soarelui.

— Aici nu va crește nimic, i-am spus iar. Kaiserul a avut grijă de asta.

— Nu e nevoie decât de-o singură sămânță, dragostea mea, a spus ea. De un singur lăstar care să străpungă pământul, să-și răspândească rădăcinile în adânc. Dacă va trebui să îngrop un milion de semințe ca s-o descopăr pe aceea, exact asta voi face.

Timpul a devenit lichid, alunecându-mi printre degete de fiecare dată când încercam să-l cuprind, dar mama nu m-a părăsit niciodată și nici eu n-am plecat de lângă ea. Am îngenuncheat amândouă în praful și cenușa grădinii ei, săpând

și îngropând semințe. Pământul mi-a înghițit pielea, a înăbușit culorile rochiei mele – fusese roșie înainte? Nu-mi mai aminteam. Stomacul mă rodea de foame și gâtul îmi era atât de uscat, încât mă durea când vorbeam, dar nu aveam de ce să mă plâng, pentru că mama era din nou lângă mine și nu-mi lipsea nimic.

Am vârât mâna într-o bucată de pământ neatinsă, dar, de data asta, când am scos la suprafață un bulgăr de pământ, din acel loc s-a înălțat și m-a cuprins un suspin stins. Era o durere pură, îmi urca în piept și-mi răsucea inima. Îmi amintesc că am încremenit la auzul acelui sunet.

Mama a început să cânte.

Am știut o fată cu părul ca noaptea lucind,
Cu ochii ca stelele viu strălucind,
Cu luna legată de-o sfoară la mână,
Ce vraja-i la toți prin sărut dăruind.

Mi-am luat ochii de la pământ și am văzut că se uita la mine.

Trebuia să fac ceva, trebuia să merg undeva anume, dar și acestea mi s-au strecurat printre degete.

Și luna sărut cu sărut se stingea
Și vraja din fată treptat se scurgea
Și fata a ajuns la piele și oase
Și nu mai era, doar fusese cândva.

Ceva mi-a răsărit dintre amintiri, răzbind prin vacarmul din mintea mea. Nu era așa. Trecuseră ani întregi de când mama îmi cântase cântecul acela, dar nu așa se termina. Vraja fetei se scurgea pe măsură ce luna se stingea – asta îmi amintesc, dar sfârșitul nu era atât de macabru.

— Și fata a ajuns la piele și oase, cânt eu cu vocea uscată și răgușită. Și lumea cu început nou începea.

Mi-am întors privirea la peticul de pământ dinaintea mea și am început din nou să sap. Fiecare mână de pământ ridicat dezgropa câte un nou suspin, câte un geamăt, câte un țipăt. Mâinile îmi tremurau, dar m-am silit să sap în continuare, să găsesc sursa din care venea atâta durere.

— Dragostea mea, a spus mama, străduindu-se să se facă auzită pe deasupra cacofoniei. Încetează acum.

M-am oprit, dar n-am putut să mă uit la ea. Știam că, dacă o voi privi, mă voi lăsa cuprinsă de îndoieli.

— Au nevoie de mine, i-am spus eu.

Nu știu cum mi-am amintit asta subit, că erau oameni care aveau nevoie de mine, dar certitudinea cobora până-n oasele mele.

— Tu ai nevoie de mine, mi-a întors-o ea cu voce tremurătoare. Rămâi cu mine și voi avea grijă de tine.

Atunci am ridicat ochii la ea și privelișstea mi-a golit plămânii de aer. Rana de la gâtul ei era mai întinsă, dar sângele dispăruse, lăsând în urmă o gaură neagră de nimicnicie. Ochii ei luminoși erau șterși și înfundați, pielea îi era ca hârtia veche stropită cu apă și lăsată să se usuce la soare.

Voi avea grijă de tine în timp ce lumea ta arde în flăcări, *a șoptit o voce în străfundul ființei mele.* Voi avea grijă de tine în timp ce oamenii pe care îi iubești mor.

— Au nevoie de mine, i-am spus iar mamei, dar de data asta a fost mai dificil să pronunț cuvintele. Mă strigă. Nu-i auzi?

— Rămâi cu mine, dragostea mea. Rămâi la adăpost și nu mai tânji după iubire în veci. Rămâi cu mine și nu mai tânji niciodată după nimic.

Am săpat în continuare, până când am ajuns să întind mâna după pământ și degetele meu au întâlnit doar aer. Am ridicat privirea la mama, care mă urmărea cu ochi bulbucați și cu buzele încordate sever.

— Te iubesc, mamă, am spus, înghițind lacrimi negre. Și sper să nu te mai văd decât după mult, mult timp.

Și apoi m-am aplecat în gaura pe care o săpasem și am căzut într-un gol vast.

Ipoteză

TREBUIE SĂ NE AMÂNĂM PLECAREA cu câteva ore. E puțin probabil ca mesagerul să fi călătorit de unul singur – în locul lui Cress, aș fi trimis spioni odată cu el, care să ne urmărească mișcările. Și, într-adevăr, când trimitem iscoade în munți, găsesc douăzeci de bărbați care ne urmăresc. Sunt uciși pe loc – nu avem mâncare pentru ostatici. E hotărârea lui Maile, dar nu găsesc puterea să mă împotrivesc din cale-afară de ferm.

După-amiază, în toiul pregătirilor de plecare, Artemisia mă găsește în cort, având pe chip aceeași expresie precaută, dar în colțul arcuit al gurii ei citesc o urmă de curiozitate. Ridic ochii din harta ponosită pe care am întins-o pe jos – singurul obiect care încă n-a fost împachetat cu celelalte bagaje.

— Vreo veste de la Heron? întreb.

Clatină din cap.

— Când l-am văzut azi-dimineață, ținea bucata aia de aur atât de strâns în mână, încât am crezut că o va rupe.

Ezită, privind peste umăr la clapa trasă a cortului, unde așteaptă o siluetă profilându-se în umbre.

— Totuși am găsit ceva… sau, mai bine spus, pe cineva. O femeie care era în mină când a venit Împărăteasa, cam acum o lună.

Spatele îmi înțepenește.

— Cress a venit aici?

— Împărăteasa, mă corectează ea, pe un ton mai puțin blând. Și, da, motivul oficial a fost că prelua responsabilitatea tatălui ei de a inspecta minele, până când avea să fie ales un nou Theyn.

— Și motivul neoficial?

— Punea o groază de întrebări, răspunde Artemisia. Despre mină, mai precis, despre izvoarele din adâncul ei.

Nu pot spune că vestea chiar mă surprinde – deja bănuiam toate astea, dar gândul mi se prelinge oricum pe șira spinării ca apa rece.

— Deci știa de izvoare, spun eu. Pesemne că s-a întâmplat după ce a torturat pe cineva ca să-i spună ce e Encatrio.

— Da, dar tocmai asta e, continuă Art. Niciunul dintre sclavi, niciunul dintre paznici, nimeni dintre cei care au muncit în mină după asediu nu știa de vreun izvor. Nimeni nu le-a văzut.

Străbat cortul până în capătul opus și mă reazem de unul

dintre stâlpi, încrucișându-mi brațele la piept.

— Nu are sens. Am auzit izvoarele îndată ce am pășit în mină, chiar și înainte de a-mi pierde memoria. Și se poate să fi și văzut unul la un moment dat, dar nu sunt sigură. Iar tu… Nu știu de la cine ai luat Encatrio, dar persoana aceea trebuie să-l fi luat dintr-o mină.

— Sursa de la care am luat otrava n-a îmbuteliat-o cu mâna sa și mă îndoiesc că ar fi știut să-mi spună cine o făcuse de fapt sau cât timp trecuse de atunci. Poate că s-a întâmplat la un moment dat înainte de asediu, zice Artemisia, clătinând din cap. Și nu știu ce ai auzit sau văzut, dar toți foștii sclavi cu care am vorbit mi-au spus același lucru – n-au văzut niciun izvor, oricât de adânc ar fi pătruns. Inițial, m-am gândit că poate nu i-au spus Împărătesei, pentru a păstra secretul izvoarelor, dar mi-au spus același lucru mai înainte și am senzația că erau sinceri.

— Dar ai adus cu tine pe cineva, zic, privind spre umbra persoanei aflate de cealaltă parte a cortului Ea ce știe?

— Se pare că Împărăteasa nu a acceptat să plece cu mâna goală după atâta efort, zice Artemisia. Așa că a început să întrebe despre alte metode de a pregăti o otravă de foc, ceva care să aibă aceleași efecte ca Encatrio.

— Și femeia asta a ajutat-o?

Art clatină din cap.

— Dar știe pe cineva care a făcut-o și – mai important – știe ce i-a spus acea persoană.

La prima vedere, femeia pe care Artemisia o aduce în cort pare a avea între treizeci și patruzeci de ani, cu pielea bătucită, cu trup firav și păr negru cu șuvițe cărunte. Privirea ei e grea și defensivă – după ce a muncit mai bine de un deceniu în mine, sunt sigură că a văzut orori pe care pot doar să mi le imaginez. Când îi propun să ia loc, se așază, dar stă tocmai pe marginea scaunului, cu mâinile împreunate strâns în poală. Atunci, privind-o mai atent, îmi dau seama că nu poate fi atât de bătrână pe cât am crezut inițial – m-ar mira dacă ar avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să vorbești cu mine, încep. Cum te numești?

— Straya, răspunde femeia, ridicând privirea la mine cu ochi mari, verde-închis, care se feresc îndată ce-i întâlnesc pe ai mei.

— Straya, repet, privind descumpănită în spatele ei, spre Artemisia, care stă în dreptul intrării în cort pentru a se asigura că nu vom fi deranjate. Înțeleg că Împărăteasa a vizitat mina ca să culeagă informații.

— Nimeni n-a vrut să-i spună nimic, Maiestate, rostește Straya cu voce tremurătoare. Când a sosit în tabără întâia oară, își purta părul legat sub o eșarfă de mătase care-i înconjura și gâtul. Deși vremea era călduroasă, purta o mantie care o acoperea de la gât în jos. Nu i-am văzut decât fața. Avea buzele date cu roșu, dar mi-am dat seama că sub culoarea aceea ceva nu era în regulă – buzele ei erau crăpate și negre.

Îmi amintesc cum arăta Cress când am întâlnit-o ultima oară, cu buzele negre, cu gâtul pârjolit, cu părul alb – nu făcea niciun efort să ascundă efectele otrăvii Encatrio; își purta desfigurarea cu mândrie. Dar se pare că nu a fost așa întotdeauna.

— Ți-ai dat seama ce se întâmplase cu ea? o întreb.

Straya îmi întâlnește privirea și, de data asta, nu-și ferește ochii. Înghite în sec, apoi își mușcă limba.

— Se șoptea, răspunde ea încet. Unii dintre noi i-au auzit pe paznici spunând că ai otrăvit-o. În noaptea în care a sosit, m-am întors la cazarmă și fata care dormea deasupra mea – Nadia – a zis că trebuie să fi fost Encatrio. A spus că, atunci când cineva supraviețuiește unei asemenea otrăvi, e schimbat, pe dinăuntru și pe dinafară.

Mă îndrept ușor de spate.

— De unde să fi știut Nadia atât de multe despre problema asta?

— Tatăl ei fusese preot al focului înainte de asediu, replică ea. Știa tot felul de lucruri despre mine pe care noi, ceilalți, nu le știam. Spunea că ar fi putut să evadeze, doar de-ar fi știut unde să fugă de aici, dar credea că, și dacă ar fi scăpat din tabără, ar fi umblat fără țintă până când ar fi murit de foame, ca să nu mai vorbim despre execuția la care ar fi fost condamnată dacă ar fi fost prinsă. Am cunoscut multe persoane care ar fi preferat moartea lanțurilor, dar Nadia nu era una dintre ele. Avea de gând să trăiască suficient de mult cât să fie martoră la năruirea kalovaxianilor.

Mă cuprinde o senzație de greață. Nu mi-a scăpat atenției faptul că Straya vorbește despre Nadia la timpul trecut și nu e nevoie să mă străduiesc să ghicesc că n-a trăit atât de mult cât

să-și vadă lanțurile frânte.

— Paznicii știau despre Nadia; știau că înțelegea minele mai bine ca oricine altcineva. Așa că au adus-o înaintea Împărătesei și i-au pus întrebări. De atunci n-am mai văzut-o.

— Atunci de unde știi ce i-a spus Împărătesei?

— Pentru că mi-a spus mie ce știa, imediat după ce a sosit Împărăteasa și am văzut ce-i făcuse otrava. Nadia a spus că izvoarele din mine sunt greu de găsit, că-și schimbă cursul și uneori dispar cu totul, dar că izvoarele în sine nu contau, pentru că, atât timp cât Împărăteasa avea să trăiască, avea să poarte otrava în sânge.

Să poarte otrava în sânge.

Încăperea se clatină în jurul meu și trebuie să fac un efort ca să nu mă prăbușesc. O nouă piesă din puzzle își ocupă locul cu un clic ametitor, pe care-l resimt până-n măduva oaselor.

— Și ești convinsă că i-a spus asta și Împărătesei? o întreb, abia mai având încredere în propriile-mi cuvinte.

Straya șovăie.

— Nu pot spune sigur. Mă gândesc că singurele persoane care ar putea ști sigur sunt Împărăteasa și Nadia însăși. Dar Împărăteasa a plecat îndată ce a terminat cu Nadia. Paznicii îi adunaseră și pe alții care ar fi putut avea informații, dar n-a mai vrut să vorbească cu nimeni altcineva. A plecat imediat.

Arunc o privire pe deasupra umărului Strayei și întâlnesc ochii Artemisiei. Se străduiește să descifreze situația, să-i înțeleagă semnificațiile, dar a fost luată prin surprindere și, eveniment rar, arată de-a dreptul îngrozită.

— Așadar, când mi-a dat otrava, spun eu încet, întorcând privirea la Straya, mi-a dat să beau din sângele ei.

— Da, Maiestate. Așa cred. Nu a fost la fel de puternică precum substanța care dăinuie în mine, înțelegeți. Nadia a spus că e mai ușor să supraviețuiești otrăvii din sânge decât celei pe deplin Encatrio, că în urmă cu câteva secole supraviețuitorii își vindeau sângele celor care sperau să dobândească puteri cu riscuri mai mici decât în mine. Din câte știu, străbunica voastră a interzis practica asta.

— De aia n-a fost atât de puternică și nu te-a ucis, mă lămurește Artemisia.

— Credeam că asta a fost datorită ție, spun, uitându-mă la ea. Pentru că ai contracarat-o.

— Poate că a fost vorba despre amândouă, e de părere Artemisia.

— Așa s-ar explica și alte lucruri, adaug, aruncându-i o privire plină de subînțeles.

N-am de gând să povestesc despre visele mele și altora.

Artemisia nici acum nu pare convinsă, dar în privirea ei observ îndoieli noi.

— Îți mulțumesc, Straya. Ne-ai ajutat mai mult decât îți poți închipui, spun eu.

Straya încuviințează din cap și se ridică, netezindu-și rochia simplă cu care e îmbrăcată. Dar, tocmai când ajunge la ușa cortului, se oprește.

— Maiestate? face ea, întorcând privirea spre mine peste umăr.

— Da?

— Nadia a ales lanțurile în loc de moarte, dar era mai curajoasă decât mine, rostește ea încet. Poate că înseamnă că sunt lașă, dar, dacă vor încerca iar kalovaxianii să mă captureze, aș prefera să mor.

— Nu se va ajunge până acolo, o asigur, deși e o promisiune de care nu știu dacă pot să mă țin. Și am spus și eu același lucru în timpul bătăliei. Ai spune că sunt lașă?

— Nu, răspunde ea repede. Sigur că nu. Am vrut doar…

— Există mai multe soiuri de curaj, Straya. Strămoșii tăi se uită astăzi la tine de Dincolo cu mândrie și, când va veni momentul să li te alături, te vor primi cu brațele deschise. Dar ziua aceea nu va veni prea curând dacă voi avea și eu un cuvânt de zis.

Straya își lasă capul în jos în fața mea.

— Vă mulțumesc, Maiestate, spune ea, după care ne lasă singure în cort pe mine și pe Artemisia.

— Ai băut din sângele ei, rostește ea după un moment de tăcere.

Auzind cuvintele spuse răspicat, mi se face rău.

— Da.

Acum o parte din Cress sălășluiește în mine și nu știu dacă voi scăpa vreodată de ea. Sângele pompat de inima ei curge în mine, face parte din mine așa cum a făcut parte și din ea. Cu adevărat surori de suflet.

— Asta nu înseamnă că reușiți să împărtășiți vise, se opune

Art, dar nu mai pare la fel de convinsă cum era mai devreme, în cursul zilei.

— Nu știm ce înseamnă, îi amintesc. Dar știm despre Cress că are literalmente în palmă rezerve inepuizabile de Encatrio. Și e conștientă de asta.

— Dacă ipoteza asta se va dovedi adevărată, ar însemna că același lucru e valabil și pentru tine, observă Art.

Ideea nu-mi trecuse prin gând, dar acum mă trăsnește ca un fulger. Sângele din venele mele pare deodată mai fierbinte, sfârâie cu o energie periculoasă. Îmi masez brațele cu mâinile ca să netezesc pielea înfiorată.

— Dacă ipoteza e adevărată, otrava mea ar fi mai slabă, îi atrag atenția. Oricum, n-o voi folosi.

Auzind acestea, Artemisia pufnește.

— Haide, Theo. Nu-i nevoie s-o faci pe regina dreaptă și imaculată, nu de față cu mine. Amândouă știm că, până la urmă, te vei folosi de toate armele pe care le vei avea la dispoziție.

Gândul mă neliniștește, dar nu sunt convinsă că nu-i adevărat.

— Mai e ceva, adaug, amintindu-mi de întâmplarea din mină care mi-a revenit în memorie.

Când o întreb pe Artemisia despre ea, își mușcă buza.

— Toată lumea cu care am vorbit, care a ieșit din mină schimbată, a povestit aceleași lucruri, replică ea. Inițial nu ne-am amintit nimic, dar, în timp, ne-au revenit în memorie trei întâmplări.

Ridică trei degete.

— Am trecut trei teste. Acela trebuie să fi fost primul tău test.

Trei teste. Îmi amintesc de prezența mamei lângă mine, în grădină, cât de imposibil am simțit că va fi să mă despart de ea. Dacă acela a fost doar primul test, nu pot să-mi imaginez ce altceva o fi urmat. Dar, indiferent ce s-o fi întâmplat, probabil că am trecut testele, altfel n-aș fi aici.

— Și testele tale cum au fost? o întreb pe Art.

O expresie îndurerată i se ivește pe chip.

— Mi-ai relatat unul dintre testele tale, așa că o să-ți povestesc și eu unul dintre ale mele, continuă cu vocea încordată. Tu a trebuit să te desparți de mama ta. Eu a trebuit să mă despart de fratele meu. Uneori aș putea să jur că-i simt

mânuțele trăgându-mă de tunică. Uneori îi mai aud vocea implorându-mă să rămân cu el.

Nu știu ce să răspund, dar, după o clipă, Artemisia clatină din cap.

— Cu toții am fost nevoiți să luăm decizii dificile, Theo, spune ea deodată pe un ton blând. Însă o să-ți zic un lucru – primul test e cel mai ușor. Vor fi din ce în ce mai grele. Dar le-ai trecut; ești aici. Să nu uiți asta.

Plecare

PĂRĂSIM TABĂRA chiar când soarele apune peste Marea Calodeană, grupul nostru de războinici înaintând șerpuit pe lângă lanțul muntos Dalzia, la pas și călare.

Dragonsbane nu ține la urări de despărțire. Când eu și Art am căutat-o înainte de plecare, am descoperit că plecase deja, luând cu ea o parte destul de mare din echipaj, precum și pe Sandrin și pe refugiații care nu pot sau nu vor să lupte. Deși nu cred că vreuna dintre noi e surprinsă, observ dezamăgirea care zăbovește în ochii lui Art.

— De data asta nu este un rămas-bun propriu-zis, îi reamintesc. O vom revedea în curând, după ce va cuceri Mina de Pământ.

Artemisia încuviințează din cap, dar îngrijorarea îi rămâne în privire și abia când pornim călare pricep semnificația ei: nu știe sigur dacă își va mai revedea mama. Niciunul dintre noi nu știe. E război. Până la sfârșit se mai pot întâmpla un milion de lucruri și numai zeii pot ști sigur cum se va termina.

Ne oprim să înnoptăm abia când luna plină e în înaltul cerului. Deși ideea de a poposi oricât de mult timp îmi provoacă furnicături pe piele și-mi face mintea să vuiască la gândul că am putea fi descoperiți, știu că nu vom ajunge departe dacă nu ne odihnim măcar câteva ore.

În cortul meu mic nu încape decât un culcuș întins pe jos, două perne pentru șezut și o tavă din lac roșu care trebuie să fi fost luată din biroul comandantului. Dimensiunile cortului sunt numai bune pentru dormit și mâncat, deși se pare că nu sunt în stare să fac nici una, nici alta. Pesmetul de campanie și carnea de vânat uscată servite la cină zac neatinse pe tavă și culcușul încă e nedesfăcut. În schimb, mă așez pe una dintre perne, cu picioarele încrucișate și cu harta Minei de Apă, schițată în grabă de Artemisia, întinsă în poală.

Dintre noi, doar Artemisia și Laius au pus piciorul în Mina de Apă și tabăra înconjurătoare, dar amândoi o cunosc doar din perspectiva unor prizonieri, iar Laius era foarte mic când a fost dus la Mina de Foc pentru a fi cercetat laolaltă cu Griselda. Nu-și amintește mai nimic, pe când Art știe doar zonele pe care i-a fost permis să le vadă – cazarma și mina. De aceea harta ei e mai puțin detaliată decât a fost harta desenată de Søren pentru

Mina de Foc, privită cu ochii unui prinț musafir, cu cunoștințe amănunțite despre pozițiile paznicilor și ale programului, despre intrări și ieșiri, depozite de armură și de arme. Nu știm unde vor fi paznicii și nici unde sunt ținuți Păzitorii și berserkerii. Vom ști abia după ce ne vom apropia suficient de mult cât să nu mai putem face nimic.

Kalovaxianii nu pornesc la luptă orbește. Nu năvălesc fără planuri și alte planuri de rezervă și strategii de retragere. Nu atacă decât când sunt siguri că vor ieși învingători și de aceea învinge atât de des. Nici n-ar visa să ia cu asalt o tabără plină de soldați folosindu-se numai de o armată încropită – ca să nu mai spun că în mod sigur kalovaxianii vor avea nenumărate pietre de spirit care să-i ajute, pe când noi nu avem niciuna, cu excepția câtorva care au fost împărțite Păzitorilor noștri antrenați în grabă.

Brusc, mi se face atât de dor de Søren, încât parcă aș avea un pumnal înfipt în coaste, care se răsucește și-mi sfâșie carnea. Nu știu dacă de vină e zădărnicia și incertitudinea bătăliei ăsteia care ne așteaptă sau dacă e vorba doar despre faptul că mă aflu singură aici, în locul ăsta străin, dar cert e că-mi lipsește.

De când l-a luat Cress, nu mi-am îngăduit să zăbovesc prea mult cu gândul la absența lui. Nu mi-am permis să mă întreb unde e și prin ce trece. Nu mi-am permis să-mi amintesc cum am dormit împreună în acele ultime zile dinaintea bătăliei, cu trupul lui lipit de al meu, cu ritmul inimii lui oglindind bătăile inimii mele. Nu mi-am îngăduit să-i simt lipsa ca sfetnic sau prieten sau orice altceva o fi însemnat pentru mine.

Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că, în cele din urmă, sentimentele astea mă vor ajunge din urmă.

Închid ochii strâns, mototolind în mâini harta Artemisiei.

Dacă Søren ar fi aici, mi-ar aminti că am câștigat bătălia de la Mina de Foc și că acum avem mai mulți războinici ca înainte. Mi-ar spune că mii de oameni se bizuie pe mine și că nu-mi permit să mă prăbușesc și să cad tocmai acum pradă îndoielilor.

Dar nu-i aici – și nu știu unde e. Mi-l închipui în temnița de sub palatul astrean, legat în lanțuri grele și ruginite. Mi-l închipui sechestrat într-o încăpere mai elegantă, cu găuri decupate în pereți și Umbre care-i urmăresc orice mișcare. Mi-l închipui mort, cu capul înfipt într-o țepușă la poartă drept avertisment pentru oricine altcineva care ar vrea să ia în calcul ideea

trădării, așa cum s-a întâmplat cu capul lui Ampelio. Mi-l închipui așezat pe un tron alături de Cress, fără s-o vrea, dar fără să protesteze, așa cum s-a întâmplat atât de multă vreme în timpul domniei tatălui său.

Cress. Gândul mă izbește ca o rafală de vânt suficient de puternică cât să mă dea pe spate.

Nu știu unde e Søren, dar pot să aflu.

O găsesc pe Cress în grădina cenușie, dar acum e cenușie nu numai din cauza pământului de piatră și a copacilor morți – totul e acoperit cu un strat gros de cenușă și cenușa tot cade din cer ca o ploaie ușoară de primăvară. Ea însăși parcă ar fi acoperită cu cenușă, dar e vorba doar despre rochia ei, de catifea cenușie, mai simplă decât toate cu care am văzut-o îmbrăcată vreodată. Nicio piatră, nicio urmă de dantelă, nicio părticică ornamentală aurie. Doar catifea cenușie și o formă simplă, strânsă la brâu și evazată la șolduri. Decolteul e înalt, dar nu atât de înalt încât să acopere pielea arsă și cojită a gâtului.

Stă cu mâinile împreunate în poală și cu capul plecat, cu părul alb și firav desprins, atârnat ca o perdea care-i acoperă fața. Preț de o clipă, îmi spun că se roagă, dar când ridică subit capul și-mi întâlnește privirea, îmi dau seama că nu făcea decât să aștepte. Mă aștepta pe mine.

Zâmbetul buzelor ei înnegrite e încordat și rece, dar e un zâmbet.

— Ai întârziat, mă întâmpină ea pe un ton liniștit și ușor dojenitor, de parcă m-aș fi trezit puțin cam târziu și aș fi lipsit câteva minute de la ceai.

— Sau tu ai venit prea devreme, îi replic, imitându-i tonul vocii.

Dacă e să creadă că sunt doar o născocire a minții ei, trebuie să mă port așa cum se așteaptă să mă port. E un rol ciudat, dar aș zice că am jucat altele și mai ciudate de-a lungul anilor – m-am prefăcut că sunt neajutorată, că sunt naivă, că sunt docilă. Acum nu trebuie decât să mă prefac că sunt moartă.

Se mută, făcându-mi loc lângă ea, pe bancă. Cu toate că gândul de a sta atât de aproape de ea mă înspăimântă, mă așez. Ne despart doar vreo doi centimetri și îi simt prezența așa cum n-am mai simțit nimic în vise până acum – simt căldura emanată de pielea ei, îi observ sângele pulsându-i la gât. Mă

întreb dacă și pentru ea prezența mea e la fel de palpabilă și sper că nu e cazul, pentru binele meu.

Vreau s-o întreb despre Søren numaidecât, dar i-aș stârni bănuieli, așa că nu fac decât să stau lângă ea în tăcere, așteptând să spună ceva.

— Vrei să auzi un lucru din cale afară de trăsnit? întreabă ea după un moment.

— Ce anume?

— Cred că sunt geloasă pe tine, îmi răspunde, apoi râde. Ești moartă, îngropată în pământ, iar eu sunt vie. Voi câștiga războiul, îl am pe Søren, am tronul, am coroana. Le am pe toate, pe când tu nu ai nimic – *ești* un nimic. Și totuși..

Face o pauză lungă și clatină din cap.

— De aceea faci toate astea? o întreb. Pentru că ești geloasă?

Râde din nou, dar de data asta pe un ton mai aspru.

— Ar trebui să mă cunoști mai bine de atât, Thora, spune ea. Ar trebui să știi că tatăl meu m-a educat să nu mă las purtată de emoții. Am un regat pe care trebuie să-l guvernez. Mii de oameni se bizuie pe mine, se așteaptă să fiu puternică pentru ei. Ce-ți închipui că s-ar întâmpla dacă nu le-aș arăta puterea așteptată? Cât de repede crezi că m-aș alătura ție în lumea de dincolo sau ce ne-o aștepta acolo?

Amândouă avem oameni care se bizuie pe noi, cuget eu și, împotriva voinței, simt că mi se înmoaie inima pentru ea, doar un pic. Dau gândul ăsta la o parte și mă concentrez în schimb asupra ocaziei pe care mi-a oferit-o.

— Atunci cum rămâne cu Søren? o întreb. De ce l-ai luat, dacă nu pentru că erai condusă de sentimentele tale?

— Pentru că, deși e trădător, rămâne singurul care are dreptul la tron prin sânge. Am nevoie de el. Deocamdată. Cu toate că nu cooperează cu mine.

E rândul meu să râd.

— Și la ce te așteptai, Cress? continui s-o descos. Că, după ce-l vei fi târât înapoi la palat, se va transforma în prințul tău fermecător, că va vărsa pe gură poezii de dragoste și-ți va împleti flori în păr?

Se uită la mine cu acreală.

— Mă așteptam să aibă mai mult simț al autoconservării. Nu să stea bosumflat în celulă și să refuze să mănânce, să bea și să stea de vorbă cu mine, oricât aș încerca să-l… conving.

Celula lui. Deci trebuie să fie în temniță. Și a revenit la antrenamentul făcut sub îndrumarea tatălui său în copilărie, refuzul de a mânca sau bea când e luat ostatic. Sunt convinsă că o să-i dea mâncare și apă cu de-a sila mai devreme sau mai târziu, dacă nu cumva au făcut-o deja, dar Søren le arată clar că e ostatic, nu le cere iertare, nu imploră îndurare.

Abia când Cress a rostit aceste vorbe mi-am dat seama că tocmai de asta mă temeam. Atâția ani a îndeplinit ordinele tatălui lui, deși știa că erau greșite. Când a început întâia oară să treacă de partea noastră, a făcut-o datorită mie, deoarece credea că e îndrăgostit de mine și își dorea să fim împreună în viitor. În parte, mă temeam că va redeveni persoana dinainte, având acum impresia că am murit.

Dar nu a făcut-o. Poate că n-a fost vorba despre mine atât de mult cât am crezut. Poate că de fapt n-a fost deloc vorba despre mine.

Încerc să nu-mi imaginez ce anume a făcut Cress ca să-l convingă. Tatăl ei era renumit pentru priceperea cu care obținea informații și cooperarea prizonierilor, iar Theyn n-a avut flăcări în vârfurile degetelor de care să se poată folosi.

— Poate că-și preferă suferința în defavoarea companiei tale, îi spun.

Se vede că ideea asta deja și-a făcut culcuș în mintea ei și acum va trebui s-o audă iar și iar din gura mea. Sper s-o scoată din minți.

Cress doar ridică din umeri. Dacă gândul într-adevăr o supără, are totuși grijă să-și ascundă supărarea.

— Tatăl meu obișnuia să spună că orice persoană ajunge la un punct în care cedează.

— Așa o fi. Dar îmi închipui că tatăl tău a crezut că am atins acest punct acum zece ani și greșeala asta l-a costat viața.

— Nu sunt ca tatăl meu. Nu fac aceleași greșeli – nu te-am subestimat și n-o să-l subestimez nici pe Søren.

Se ridică în picioare, scuturându-și cenușa de pe fusta rochiei. Înainte de a pleca se întoarce iar spre mine cu un zâmbet trist.

— Nu te teme, Thora. După ce-și va fi servit scopul, îi voi îngădui să ți se alăture întru moarte. Nu ți se pare un gest milostiv?

Convingere

UN ȚIPĂT MĂ SMULGE DIN SOMN, dar îmi trebuie câteva momente ca să-mi dau seama că țipătul e al meu. Mă ridic în capul oaselor în culcuș, fără aer și udă leoarcă de transpirație, cu picioarele încurcate în așternut. Visul mi-a rămas la suprafața conștiinței ca niște fărâme de nisip pe pielea udă – îl port cu mine, dar trecător. Deja simt că uit detaliile, oricât m-aș strădui să le rețin.

Ușa cortului se dă la o parte și Blaise intră în grabă cu sabia scoasă, cu privirea alertă și scânteietoare. Mă cercetează din ochi, așa cum stau, singură în pat, apoi se relaxează, dar nu-și pune sabia în teacă.

— Ce faci? întreb buimăcită.

— Artemisia trebuia să doarmă, răspunde, parcă gâfâind. M-am oferit să stau de pază în locul ei în noaptea asta și apoi te-am auzit țipând. Doar un coșmar? încearcă să ghicească, deși nu mă privește în ochi, ațintind privirea spre pământul de lângă culcușul meu.

E obișnuit cu coșmarurile mele. A văzut efectele lor în vremea când se dădea drept una dintre Umbrele mele la palat. Dar ăsta n-a fost un simplu coșmar – de fapt, n-a fost un coșmar deloc. Nu a avut nimic înspăimântător, nu mi-a inspirat nicio senzație de groază. N-am revăzut moartea mamei, n-am simțit propria-mi moarte coborând asupra mea. Am fost doar eu și Cress, am stat de vorbă în grădina cenușie, așa cum o mai făcusem de mii de ori. Aproape că am simțit un soi de pace.

Pentru că are impresia că ai murit, îmi amintesc. Dacă ar ști că ești în viață, n-ar mai fi atât de liniștită. Crede că a învins, că am ajuns la un fel de armistițiu care nu mi-a mai lăsat nicio opțiune, nicio voce proprie. Un armistițiu care m-a transformat iar în animalul ei de companie.

— Am văzut-o iar pe Cress, îl informez pe Blaise, în loc să-i explic toate acestea.

Asta mi-ar trebui, să creadă că m-am înmuiat față de ea.

— A spus că Søren e în temniță, dar o să-l execute în curând.

Blaise oftează obosit, aplecând din umeri.

— Theo… a fost doar un coșmar. Atâta tot.

Nici acum nu se uită la mine și, când cobor privirea, îmi dau seama de ce. De la cât m-am foit și am transpirat, cămașa de

noapte mi s-a lipit de piele și mi-a căzut de pe un umăr, descoperindu-l. Sunt sigură că m-a văzut îmbrăcată și mai sumar de atât – rochia pe care Kaiserul m-a silit s-o port la palat descoperea mai multă piele, dar e o diferență. Povara ultimei noastre conversații între patru ochi îmi apasă umerii atât de greu încât mă sufocă.

Scutur din cap ca să mă eliberez de ea și trag la loc umărul cămășii.

— Nu e doar un coșmar. Dacă l-ai fi văzut, dacă l-ai fi simți, ai înțelege. O simt acolo, la fel de reală cum te simt pe tine acum.

— Nu e posibil, insistă el.

Îmi mușc buza și apoi îi spun ce am descoperit eu și Artemisia, că otrava a fost sângele lui Cress. La sfârșit, observ că s-a făcut alb ca cenușa. Nu am de ce să-l învinuiesc – mă îndoiesc că mă voi obișnui vreodată cu ideea că port în trup sângele lui Cress.

— Nu înseamnă nimic, continuă el să insiste. Nu înseamnă că împărtășiți vise.

— Nu știm ce înseamnă. Dar Søren e ținut în temniță. Nu e de acord să se căsătorească cu ea, să-i întărească dreptul asupra tronului, fapt ce în schimb îl transformă într-o amenințare la adresa acelui drept. Cress nu are de gând să-l mai țină în viață multă vreme. Te rog să-l aduci pe Heron ca să-i putem da de veste lui Erik.

Chiar înainte să termin de vorbit, Blaise începe să clatine din cap.

— Nu, nu poți risca descoperirea lui Erik în baza unei intuiții pe care nu poți s-o dovedești. Îl va găsi singur pe Søren când va ajunge la palat.

— S-ar putea să nu fie timp. Cress îl știe pe Erik. Știe că el și Søren sunt prieteni; se poate chiar să fi aflat că sunt și frați. Își va da seama că e unul dintre motivele principale pentru care Erik a schimbat tabăra și îi va ascunde unde e ținut Søren cât mai mult timp cu putință. Se va folosi de informația asta ca să-l momească, să-l constrângă să facă ce vrea ea.

— Nu știi sigur, mă contrazice, clătinând din cap.

— O știu pe Cress, îi reamintesc. Știu cum îi merge mintea mai bine decât oricine altcineva.

Blaise nu zice nimic un moment, dar până la urmă se uită la mine, întâlnindu-mi privirea cu ochii săi verzi.

— Tu așa ai proceda? mă întreabă.

Nu e nevoie să mă gândesc la problemă mai mult de o secundă.

— Da. E cea mai isteață abordare. Nu va fi atât de naivă încât să aibă încredere într-un trădător. Nu-l va primi imediat în cercul ei. Se va folosi de toate informațiile și forțele pe care le aduce cu el – și sper că nici una, nici alta nu vor fi atât de valoroase pentru ea, dar nu-i va acorda încrederea ei. Îl va primi aproape ca pe un ostatic. Mai mult, nu pot să cred că se vor grăbi kalovaxianii să-i accepte pe gorakiani ca aliați. A fost de acord cu armistițiul ăsta și, astfel, e nevoită să-l respecte, dar caută ocazia potrivită ca să se dezică de el. E singurul mod în care va putea să păstreze respectul poporului ei, cu care oricum are deja probleme.

— Ți-a spus și lucrurile astea? întreabă Blaise.

Mi-e greu să nu sesizez tonul sarcastic din vocea lui.

Ceva tresare în mine. Mâinile mi se înfierbântă și, deși fenomenul ăsta în sine nu e nicio noutate, de data asta e urmat de pocnete zgomotoase și flăcările apar în vârfurile degetelor mele, aprinzând așternutul. Începe încet, apoi izbucnește deodată. Mă grăbesc să sting focul din mâinile mele și Blaise înșfacă paharul cu apă de pe tava de lângă mine și-l varsă pe cearșafuri, ca să se stingă și ele.

Urmează o clipă scurtă de tăcere.

— Ești teafără? mă întreabă el pe un ton mai blând.

Ar trebui să-l prefer pe acesta în loc de cel sarcastic, dar nu e așa. Mă face să mă simt ca o invalidă.

— N-am nimic, îi răspund și vocea mi-e rece. Te-am rugat să-l aduci pe Heron. Poate că nu ești de acord cu mine, dar nici nu-i nevoie.

Preț de o clipă, Blaise nu se clintește, se holbează incredul la mine. În cele din urmă, încuviințează din cap și expresia de pe chipul lui se schimbă și se transformă în una impasibilă.

— O să-l caut, spune, apoi ezită. Ești foarte puternică, dar nu știi să-ți folosești puterea.

Obrajii mi se înfierbântă.

— Artemisia și Heron mă ajută…

— Artemisia și Heron sunt foarte pricepuți în a-și stăpâni propriile puteri, dar pe a ta nu o înțeleg, nu înțeleg nici natura, nici intensitatea ei. E ca și când ar încerca să potrivească un

căpăstru pe capul unui elan.

Face o pauză de-un moment.

— Dar eu pot să te ajut. Nu te afli în pragul nebuniei minelor, așa, ca mine, dar, în ceea ce privește puterea ta, se apropie mai mult de a mea decât de a lor, iar focul e mai apropiat de pământ decât de vânt sau de apă.

Mă furnică pielea de iritare, deși îmi dau seama că are dreptate. Cele câteva ședințe de antrenament pe care le-am avut cu Heron și cu Art m-au ajutat, dar niciodată nu mi s-au părut tocmai potrivite.

— Ai spus că pot să mă descurc și fără tine, observ eu.

Blaise își ferește ochii, strângând din buze.

— Poate că așa și va fi. Dar aș vrea să te ajut, dacă-mi stă în putere.

Ezit o clipă, dar apoi încuviințez din cap. E adevărat că m-a rănit și că l-am rănit și eu pe el, dar mi-a lipsit.

— După ce vorbesc cu Heron, îi spun. Înainte să pornim iar spre Mina de Apă. Vom avea la dispoziție doar vreo jumătate de oră, dar...

— Ar fi un început bun, completează Blaise.

Când îi spun lui Heron ce am văzut și-l rog să transmită mai departe veștile lui Erik, nu se împotrivește cum a făcut Blaise, în loc de asta, mă privește cu ochi sobri, strângând *molo varu* în mână cu putere.

— Nu mă crezi, constat, văzând că nu răspunde.

Heron clatină din cap.

— Nu știu ce să cred. Dar știu că Erik joacă un joc periculos la palat. Dacă e prins sau dacă Împărăteasa începe măcar să suspecteze că ar fi spion, va fi ucis. Dacă-mi zici că ești îndeajuns de convinsă că merită să riscăm, îl voi înștiința pe Erik. Dar îți cer să fii convinsă, Theo.

Deschid gura ca să-i spun că sunt convinsă, dar cuvintele nu ies. Nu pot să-l mint pe Heron, nu în situația asta.

— Nu sunt convinsă de nimic, îi spun în schimb. N-am fost convinsă de nicio hotărâre pe care am luat-o de când am decis să mă întâlnesc cu Blaise în pivnița bucătăriei cu atâtea luni în urmă. Dar, dacă aș fi așteptat să mă conving, aș fi și acum acolo, sub supravegherea Umbrelor mele, așteptând salvarea care n-ar mai fi venit.

Inițial, nu zice nimic.

— Crezi că merită riscul?

— Aici nu știu cum să răspund, recunosc eu. Dar cred că Erik va considera că merită. Măcar transmite-i ce-am zis eu. Dă-i informațiile; lasă-l să procedeze cum crede el.

Heron încă pare îngrijorat, dar încuviințează din cap.

— Va dura ceva timp să-i spun totul, continuă el, coborând privirea la *molo varu.*

E mare cât palma lui, cu suprafața de aur netedă, fără urme. Heron face semn spre lumânarea de pe tava mea, care încă n-a fost aprinsă.

— Îmi dai voie?

Întind mâna după lumânare și prind fitilul între degetul mare și cel arătător. Stârnesc flacăra cu aceeași ușurință cu care respir, fitilul se aprinde și începe să ardă încet. Îl eliberez și-mi scutur mâna, stingând focul care mi-a rămas pe degete.

Heron se așază lângă lumânare, întorcând *molo varu* pe o parte și pe alta în mâini, apoi așezându-l pe tavă și căutându-se în buzunarul de la pantaloni. Scoate un ac argintiu și-l întinde cu vârful peste flacăra lumânării.

— Ți-e dor de el, spun, rupând tăcerea.

Heron pufnește în râs, fără a-și lua ochii de la lumânare.

— Să nu-i spui niciodată, mă avertizează. Și așa e destul de înfumurat.

Șovăi.

— Erik doar poartă o mască de bravadă. Nu lua în serios aerele lui. Sunt convinsă că și lui îi e dor de tine.

Când vorbește din nou, fruntea îi e încruntată de concentrare, nu-și ia ochii de la *molo varu.*

— Nu voiam să mai simt lipsa cuiva vreodată, după Leonidas, dar unii oameni au talentul de a pătrunde cu forța în viața ta. Când pleacă, lasă în urmă un gol pe care n-ai cum să-l umpli, rostește el înainte de a ridica privirea la mine. Dar nu e nevoie să-ți spun ce înseamnă să duci dorul cuiva. Ție nu ți-e dor de *prinkiti?*

Ezit. Sentimentele lui Heron față de Søren sunt complicate, ca să nu spun altceva. Mă îndoiesc că vor ajunge vreodată să-și spună unul altuia prieten, dar se pare că măcar au convenit asupra unui fel de armistițiu.

— Da, e răspunsul meu. Mă disprețuiești pentru asta?

Cuvintele îl iau prin surprindere și acul încremenește pe suprafața pietrei. Ridică ochii la mine și mă privește îndelung.

— De ce să te disprețuiesc?

— Pentru că faptul că-i simt lipsa mă face să par slabă. Din cauza faptului că e cine e și că a făcut ce a făcut. Îi cunosc păcatele. Știu cât de mult sânge îi pătează mâinile – îmi dau seama că și tu știi de ele. Dar m-a văzut. A înțeles aspecte ale persoanei mele cărora nimeni n-a vrut să le recunoască existența. După cum ai spus – a lăsat un gol în urmă.

— Nu te face să pari slabă, Theo, mă contrazice, începând iar să scrie pe piatră. Te face să pari umană.

Râd încet.

— Poate. Dar nu trebuie să fiu umană. Trebuie să fiu regină.

— Nu zice nimeni că n-ai putea fi și una, și alta. (Trebuie să fi terminat de scris mesajul, pentru că așază acul pe tavă.) Ți-e dor de el și ai voie să-ți fie dor de el, totuși, de fiecare dată când a trebuit să alegi între el și țara ta, ai ales Astrea. Mereu ai ales Astrea, indiferent cât te-a costat. Dacă asta nu dovedește că ești regină, atunci nu știu ce ar putea s-o facă.

Blaise mi-a spus același lucru – că mereu voi alege Astrea în defavoarea lui. Nu cred că a spus-o ca pe o acuzație, dar are dreptate: ceea ce mi-a rămas nu e suficient pentru el. Poate că nu va fi niciodată suficient pentru nimeni. Poate că de aceea mama și toate străbunicile mele nu s-au mai căsătorit. Un angajament ca acela necesită mai mult din ființa noastră decât avem libertatea să oferim. Poate că a fi regină înseamnă a fi singură. Gândul acesta mă lasă rece și pustiită.

Maile

ÎL GĂSESC PE BLAISE la marginea taberei, având în mână o cană de tablă cu cafea. Soarele abia se ivește la orizont și majoritatea celor din tabără abia se trezesc. Vom avea la dispoziție cam o jumătate de oră, timp în care toată lumea se va pregăti și va face bagajele înainte de plecare. Dar, după cum a spus Blaise, va fi un început.

— Ce te-au învățat Heron și Art? întreabă când mă vede, fără a pierde timp cu vreun preambul.

— Mingi de foc.

— Arată-mi.

Inspir încet, echilibrându-mă, și-mi concentrez atenția asupra unei stânci aflate la vreo trei metri de mine. Chem focul în vârfurile degetelor și, când îl arunc, îmi trimit puterea odată cu el, așa cum mi-a spus Artemisia. Focul lovește piatra și cade pe iarbă într-o grămăjoară de cenușă. E la fel ca până acum și mie mi se pare impresionant, dar Blaise se încruntă la piatră, întorcându-se apoi spre mine cu buzele strânse.

— Asta-i tot? întreabă el.

— Au trecut numai câteva zile, câteva lecții răzlețe, când am avut câte puțin timp liber, spun eu defensiv.

— Ţintești prea jos pentru intensitatea puterii tale.

Ridic din umeri.

— Cum altfel ai vrea să încep? Heron zice că începi de jos și crești treptat.

— Așa e de obicei, da, admite el. Dar, când puterea cuiva e atât de mare, așa cum e a ta – cum e chiar și a mea, e mai dificil s-o limitezi la ceva atât de mic decât s-o folosești pentru ceva mai mare.

Se oprește și privește în jur, în luminiș.

— Acolo, propune, făcând semn spre un copac mare din capătul îndepărtat, aflat la o depărtare de douăzeci de metri, pe puțin. Lovește acolo.

— Nu vreau să-l omor, protestez eu.

— Putregaiul l-a omorât deja, mă asigură el. E mort deja. Haide, lovește-l. Și nu te gândi la puterea ta ca la o minge de foc. Privește-o ca pe… un val.

— Un val, rostesc încet, încruntându-mă.

— Încearcă, mă îndeamnă.

Oftez și mă întorc spre copac. Apoi inspir adânc și las focul să răsară în mine, să mi se adune în mâini, până când nu mai e decât o minge, mică și ușor de manipulat. Îl las să se adune până când crește atât de mult, încât parcă ar sta să mă mistuie.

Și atunci îi dau drumul, azvârlindu-l așa cum m-a învățat Artemisia, nu doar cu mâinile, ci și din piept, un atac fatal de foc și putere. Un val, cum s-a exprimat Blaise.

Explozia de foc lovește copacul și acesta se aprinde într-un incendiu uriaș.

Un moment, nu pot decât să mă holbez la el. Eu am făcut aia. Eu. Pe cât de mândră sunt, pe atât de tare mă și sperie. În fond, puterea asta sălășluiește înăuntrul meu.

Blaise ridică un vârtej de pământ din jurul copacului, înconjurând și înăbușind flăcările, lăsând apoi pământul să se aștearnă la loc. Copacul a rămas negru și despuiat, un schelet al trunchiului dinainte.

— E mai bine, spune, oferindu-mi un zâmbet ce rar i se ivește pe chip. Cum te simți?

Nu știu cum să-i răspund în prima clipă. Dar e vorba despre Blaise și, dacă există vreo persoană cu care să pot vorbi deschis, atunci nu el e persoana respectivă?

— Puternică, îi răspund. Înspăimântată și înspăimântătoare în același timp.

Încuviințează din cap.

— Foarte bine. Încearcă din nou.

Soarele a răsărit pe cer cu totul când eu și Blaise pornim pe drumul de întoarcere. Toți s-au trezit și au mâncat și acum forfotesc grăbindu-se să strângă tabăra, ca să putem porni la drum cât mai curând. Dragonsbane a trimis un porumbel mesager care a sosit la Art dis-de-dimineață, cu un mesaj prin care ne anunță că navele sta’criverane au fost zărite îndreptându-se spre noi. Dacă ne grăbim, vom sosi la Mina de Apă cu o zi înaintea lor, ceea ce, sper, va fi suficient.

După un antrenament atât de obositor cu Blaise, abia pot să țin ochii deschiși în timp ce o ajut pe Artemisia să strângă cortul. Deși azi-noapte aș fi vrut să am mai multe pături și perne, acum mă bucur că sunt atât de puține. Le împachetăm mai ușor și, deși îmi simt trupul greoi din cauza oboselii, deja sunt nerăbdătoare să o luăm iar din loc.

Ceilalți din tabără par să fie de aceeași părere, toată lumea își îndeplinește sarcinile desemnate într-un soi de încordare tăcută, abia uitându-se unii la alții.

Le e frică, îmi dau eu seama, și îndoielile mă fac să simt un nod în stomac. E de așteptat să le fie frică – tuturor ar trebui să ne fie frică, dar e mișcarea corectă.

Poate că, dacă-mi voi repeta asta îndeajuns de mult, voi începe s-o și cred.

Nu cred că aș putea să mă simt mai prost de atât, dar apoi o zăresc pe Maile apropiindu-se și ținând cu stângăcie în mâini trei căni de tablă.

— Pare că v-ar prinde bine puțină cafea, ne spune mie și Artemisiei, cu un zâmbet pe care bănuiesc că-l crede fermecător, deși mai degrabă mă agasează.

Art pare să fie de aceeași părere. Strânge legătura dintre culcușurile noastre și cal, apoi se uită la Maile din cap până-n picioare cu o privire disprețuitoare.

— Adică arătăm obosite? o întreabă Art și fiecare cuvânt mustește de batjocură.

Maile clipește.

— Păi, cu toții suntem obosiți..

— Unii dintre noi nu s-au culcat devreme pentru somnul de frumusețe. Unii dintre noi au stat toată noaptea punând la cale strategii. În câteva zile vom purta o bătălie, în caz că ai uitat, spune Art mai departe pe un ton acid.

Lui Maile îi ajunge o secundă să-și vină în fire.

— Dacă-mi amintesc bine, m-am oferit să vă ajut ieri, se apără ea. Ai zis că nu e nimic de făcut.

Eu și Artemisia schimbăm priviri. Maile s-a dovedit a nu fi persoana preferată a nimănui din tabără. De fapt, nu prea îmi dau seama de ce a trimis-o la noi Căpetenia Kapil. Îi lipsește talentul tatălui ei la diplomație și nu a oferit nicio propunere strategică, doar l-a jignit pe Erik și a râs de ideile pe care le-am propus noi ceilalți. Din câte văd, nu are altceva de oferit în afară de bravură usturătoare și un temperament coleric.

Mă gândesc la vreo explicație pe care să i-o ofer pentru faptul că am dat-o la o parte, dar Artemisia mi-o ia înainte cu adevărul brutal.

— Nu prea ai fost de ajutor la nicio întâlnire, spune ea ridicând din umeri. Și, de vreme ce Împăratul nu mai e aici ca să poți să-l

împroști cu jigniri, ne-am gândit că nici tu nu prea ai avea multe de câștigat.

Cuvintele par s-o reducă pe Maile la tăcere, prima dată de când am cunoscut-o, cu toate că-și revine destul de repede.

— Păi, nici nu poți spune că m-am înșelat în privința lui, nu? În cele din urmă, ți-a arătat adevărata față, rostește ea cu un zâmbet încrezut.

Mă silesc să-mi stăpânesc replica. Trebuia ca toată lumea să creadă că Erik ne-a abandonat cu adevărat.

— Sunt sigură că atitudinea ta față de el i-a înlesnit hotărârea, spun eu în schimb.

Maile se holbează la mine cu o privire incredulă.

— Nu pot să cred că-l priviți cu atâta înțelegere, Maiestate, zice ea. Întâi Prințul, iar acum lașul de Împărat? Se pare că aveți înclinație spre un anumit tip de bărbați.

— Și că tu ai toată grosolănia unui căpcăun, i-o întoarce Artemisia.

Maile se încruntă.

— Ce-i ăla, căpcăun? întreabă, apoi clatină din cap. Nu contează. Nu vreau să știu. Vreți cafea sau nu? E destul de fierbinte, v-aș ruga să luați câte o cană.

Artemisia dă ochii peste cap și ia două căni, întinzându-mi mie una dintre ele.

— Nu te aștepta să-ți mulțumim, îi spune indiferentă lui Maile. Ne-o plăcea cafeaua, dar de tine tot nu ne place.

Maile se întoarce spre mine.

— Mereu e atât de necuviincioasă? întreabă.

— Nu știu la ce te referi. A fost din cale afară de politicoasă după standardele ei, îi răspund ridicând din umeri, ducând apoi cafeaua la buze și sorbind încet.

E fierbinte și aburindă, cu puțină scorțișoară, ca să-i mai ia din gustul amar. Laptele e un lux pe care nu ni-l permitem, dar cafeaua e bună și fără el.

— Dacă i-ai fi cu adevărat antipatică Artemisiei, ți-ar face cunoștință cu sabia ei. Din câte văd, încă nu am ajuns până acolo.

— Nu mă ispiti, spune Artemisia, după care se întoarce la cortul culcat și-și vede de bagaje, sorbindu-și cafeaua din mers.

Maile o urmărește în timp ce se îndepărtează și apoi se întoarce spre mine.

— Cred că am motive bune să-i urăsc pe kalovaxiani și să n-am încredere în cei care le poartă sângele, zice ea mai departe. Mai mult, Împăratul a luptat de partea lor când au atacat Vecturia.

Sunt luată prin surprindere. M-am gândit adesea la bătălia din Vecturia, chiar am și dat vina pe Søren pentru că și-a condus armata acolo și a curmat nenumărate vieți vecturiane. Știam că și Erik a luat parte la bătălia aceea, dar nu prea am făcut legătura între el și cele întâmplate. În niciun caz n-am făcut legătura cu Maile. Brusc, atitudinea ei față de Erik are mai mult sens. Nu e nicio justificare, dar o înțeleg puțin mai bine.

— În multe privințe, Erik a fost prizonier al kalovaxianilor așa cum am fost și eu, o lămuresc eu. Dacă n-ar fi urmat ordinele, și-ar fi pierdut viața, și mai era și riscul să se ajungă în situația în care Kaiserul să se răzbune pe mama lui.

Maile nu se lasă impresionată.

— E un trădător. I-a trădat pe kalovaxiani, iar acum te-a trădat pe tine.

Nu pot să-i răspund, așa că mă silesc doar să încuviințez din cap.

— N-am de gând să-i iau apărarea. Doar îți zic ce știu.

— Și aș vrea să nu mă mai excluzi de la întâlniri strategice pe viitor. Tatăl meu m-a trimis aici pentru că mi-am dovedit vrednicia în luptă, mai mult decât oricare dintre frații mei. Pot să vă fiu de ajutor, continuă ea pe un ton acru.

— Așa sper. Dar Artemisia are dreptate – până acum, nu prea ai demonstrat-o. Mai mult, ai creat o atmosferă de încordare pentru toată lumea.

Maile nu zice nimic o clipă, coborând privirea la cafeaua din mâini.

— Nu-mi convine că tatăl meu m-a trimis aici, spune în cele din urmă. Nu-mi place faptul că i-a trimis pe războinicii lui cei mai puternici ca să te ajute, lăsându-ne regatul lipsit de apărare înaintea unui atac din afară. Avem și noi problemele noastre. Nu împărtășesc simțul onoarei al tatei și nici sentimentalismul lui.

— Nu i-am cerut eu ajutorul. El s-a oferit.

A fost o cale de a mă răsplăti pentru că o trimisesem pe Dragonsbane să apere Vecturia împotriva armatei lui Søren, de a-și cere iertare pentru faptul că, atunci când Astrea a fost atacată de kalovaxiani cu ani în urmă, a decis să nu ne ajute.

— Știu asta, recunoaște Maile. Spun doar că eu aș fi luat altă hotărâre. Dar acum sunt aici și mi-am implicat războinicii în luptă și am de gând să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că se vor întoarce acasă cât mai curând și cât mai teferi cu putință.

— Atunci suntem în aceeași tabără, conchid. Și, pentru că Prințul a dispărut, ne trebuie cât mai multe minți strategice, în mare parte, am reușit să cucerim Mina de Foc cu atât de puține pierderi datorită lui. Indiferent ce gândești despre el – și ai dreptul la părerile tale, fără doar și poate, sfaturile lui au fost neprețuite.

Maile ridică din umeri.

— Prințul Søren poate face multe cu o armată mare. Nu neg asta. Dar nu mă impresionează. A avut acces la trupe numeroase și arme și la toate avantajele. Am reușit să-i țin piept la fiecare întorsătură cu mai puține resurse. Bănuiesc că în seara asta vom dezbate strategii în continuare.

Încuviințez din cap.

— Din moment ce azi-noapte n-am convenit asupra niciunui plan concret, n-avem de ales.

— Atunci, invită-mă și pe mine. O să vă ajut cum pot și sunt convinsă că veți vedea că sunt cel puțin la fel de valoroasă ca el.

— Bine. Dar, dacă o să cauți ceartă iar, eu n-o să te apăr.

— Nici n-am nevoie să mă aperi. Dar, dacă tot au plecat toți kalovaxianii, nu cred că vor mai fi probleme de genul ăsta.

Erik nu e kalovaxian, îmi vine să protestez, dar trebuie să-mi țin gura, așa că nu fac decât să încuviințez din cap.

— Mi se pare ciudat că ai ales-o gardă pe ea, spune Maile, privind peste umărul meu la Artemisia, care încarcă bagajele de șa cu o mână, ținând în cealaltă cana de cafea.

Eu sigur n-aș putea să le fac pe amândouă în același timp, dar ea reușește cu mișcări grațioase, pentru care o invidiez.

— Nu pare îndeajuns de puternică să respingă un roi de viespi, darămite vreun asasin uman. Dar trebuie să recunosc că e surprinzător de feroce.

Artemisia nu răspunde, dar umerii i se încordează și îmi dau seama că a auzit-o pe Maile.

— Dacă vrei să vezi cât de feroce e, îi spun lui Maile, fă-o în continuare pe jigodia arogantă, chiar te rog. Deși ar fi în

interesul tău să aștepți până când nu mai ține în mână o cană cu lichid opărit.

O clipă, Maile pare cu adevărat îngrijorată. Apoi clatină din cap. Când pleacă, mi se pare că o aud râzând în barbă.

— Nu-mi place de ea, zice Artemisia când Maile nu ne mai poate auzi.

— Nici mie. Dar are dreptate – avem nevoie de ea.

Apă

AJUNGEM LA PĂDUREA PEREA în trei zile. Trei dimineți de antrenament cu Blaise. Trei nopți de dezbateri cu Maile, Artemisia și Heron despre ce ar trebui făcut când vom sosi la Mina de Apă. Celelalte trupe așteaptă ascunse în pădure, dar nu vom fi suficienți de mulți încât să putem cuceri mina cu forță brută – în orice caz, nu fără pierderi mari, pe care nu ni le permitem.

Ne-ar ajuta dacă am ști mai exact la ce trebuie să ne așteptăm, dar, cu cât încearcă cineva mai insistent să-i ceară detalii Artemisiei, cu atât mai mult crește frustrarea ei.

— N-am crezut că mă voi întoarce acolo vreodată, izbucnește ea în cele din urmă. Când am reușit în sfârșit să evadez, m-am străduit să alung mina cât mai departe din gândurile mele.

Singurul plan asupra căruia reușim să convenim e subțire: să lovim punctele slabe cât de tare putem.

Poposim acolo unde Pădurea Perea întâlnește Lacul Culane și lăsăm caii să se adape doi câte doi, în vreme ce restul armatei se ascunde în pădure. De pe țărmul umbrit, abia se văd zidurile taberei și Mina de Apă în cealaltă parte a lacului. Spre deosebire de cele de la Mina de Foc, acele ziduri sunt făcute din fâșii de metal rece – din fier, dacă ar fi să ghicesc. Pare a fi metalul preferat de kalovaxiani când aurul se dovedește a nu fi practic. Zidurile nu par deosebit de rezistente, dar, când îi spun asta lui Art, ea clatină din cap.

— Nu pentru asta au fost construite. În jurul Minei de Foc nu existau ziduri, pentru că împotriva magiei de foc se puteau apăra mai eficient înconjurând-o cu kilometri întregi de nisip. Zidul nu e menit să apere împotriva atacurilor din afară – e acolo ca să înăbușe magia de apă a celor dinăuntru.

E desculță, cu picioare scufundate în apă până la glezne, cu mânecile pantalonilor suflecate până sub genunchi. E uluitor cât de mult a schimbat-o apa. Efortul de a invoca apă pentru cai și oameni și-a spus cuvântul, a obosit și-a devenit mai arțăgoasă ca de obicei, dar acum și-a mai revenit. Pare împăcată, deși niciodată n-aș fi asociat *pacea* cu Artemisia.

— Măcar încă avem elementul surprizei, spune ea. Dacă ar fi aflat de noi, ar fi trimis patrule. Dar nu se așteaptă la niciun atac, în niciun caz din direcția asta.

— E păcat că *nu putem* să-i abordăm din direcția asta, spun, încruntându-mă.

Încrucișez brațele la piept și privesc lacul.

— Dar n-avem bărci și nu putem aduce corăbiile de pe mare.

— Nu, încuviințează Artemisia oftând. Dar, dacă *am putea,* toată problema ar fi mult mai simplă.

— *Mai simplu* ar fi o noutate bine-venită.

— Dar cum ar rămâne cu riscurile? Cu planurile complexe care se potrivesc numai cu o clipă înainte de a fi prea târziu? Recunoaște, ți-ar lipsi toate astea, rostește ea cu umor.

Pufnesc.

— Chiar deloc. Credeam sincer că vom fi deslușit ceva până-n punctul ăsta. Am ajuns, restul trupelor au sosit neobservate, dar nici acum nu știm cum să atacăm.

— Niciodată să nu-i spui lui Søren că am zis-o, dar se pricepea, continuă ea. Aici, cel puțin, era de folos.

Îi arunc o privire piezișă.

— O spui de parcă-l vom revedea.

Tace un moment.

— Sper să-l revedem. Am mai aflat ceva de la Erik?

— Nu, îi răspund, întorcând iar privirea spre suprafața liniștită a lacului. Heron a spus că mă va anunța când va primi vreo veste. Dar n-am mai primit niciun semn de la Erik. Cred că Heron începe să-și facă griji.

— Erik e puternic. Și avem destule probleme chiar sub nas.

Zăresc pe cineva venind spre noi pe țărm și imediat o recunosc pe Maile.

— Apropo de probleme, îi șoptesc Artemisiei, făcând semn spre Maile.

Art răsuflă încet și îndelung.

— Crezi că e prea târziu să ne prefacem că n-am văzut-o și să ne ascundem în pădure? întreabă și nu sunt pe deplin convinsă că nu e o glumă.

— Măcar ar fi putut să ne mai aducă niște cafea, spun, dar ridic mâna și-i fac semn.

— Ești din cale afară de diplomată, zice Art, deși din gura ei nu pare a fi un compliment.

Dau să răspund, dar Maile a ajuns prea aproape și sigur m-ar auzi.

— Te caut de ceva timp, îmi spune Maile, pe când privirea îi

fuge precaută la Artemisia. Ea ce face?

— *Încercam* să mă relaxez și să mă odihnesc, răspunde Artemisia pe un ton arțăgos. Să știi că nu-i ușor să scot apă pentru toată lumea când n-am mai fost în preajma ei de multă vreme.

— A, face Maile, încruntându-se. Am presupus pur și simplu că… așa funcționează la tine.

— N-am rezerve inepuizabile, o lămurește Art, apoi strâmbă din nas. Dar ți-aș fi oferit vreo două găleți dacă așa ai fi putut să te speli. Ești mai răscoaptă ca un coș cu mere.

— O să adaug problema pe lista priorităților, răspunde Maile și apoi se întoarce spre mine. Am trimis jumătate din trupe să se ascundă în peșterile de-a lungul malului, vor aștepta instrucțiuni noi. Dar am observat ceva ciudat – nimeni nu patrulează de-a lungul zidului. Și zidul – parcă nu e construit ca să respingă atacuri.

— Nu e, spune Artemisia, explicându-i lui Maile ce mi-a zis și mie adineaori. Nu se așteaptă la atacuri din afară – măsurile lor de apărare sunt menite mai curând să-i protejeze de proprii prizonieri.

Maile se gândește o clipă și ochii îi scânteiază.

— Atunci cred că știu cam cum am putea să ne apropiem de ei fără să pierdem elementul surprizei.

Eu și Artemisia facem schimb de priviri.

— Serios? o întreb pe Maile.

— Da, dar nu cred c-o să vă convină.

Până la urmă, se pare că sunt de acord cu planul, deși când îl împărtășim și lui Heron și Blaise, parcă aș fi singura.

— Vrei să ne ascundem, îi spune Blaise lui Maile încet, încrucișându-și brațele la piept.

Soarele a coborât de pe cer, atingând orizontul. Blaise și Griselda se folosesc de darurile lor pentru a clădi un foc de tabără, pe când Heron se folosește de al său pentru a risipi fumul din aer, ca să nu atragem atenția. Dar acum ne aflăm la mică distanță de tabăra pe care am organizat-o și Heron stă cu ochii pe fumul din aer, agitând mâna și risipindu-l cu ajutorul darului său când începe să se îngroașe.

— Nu, îl contrazice Artemisia strâmbând din nas. Vrea să le *distragem atenția.*

Cuvintele sunt pline de batjocură.

Maile nu se lasă.

— Războirii ăsta nu poate fi câștigat numai cu puterile a patru oameni, oricât de talentați ați fi.

— Doisprezece, o corectează Blaise. Incluzându-i pe Păzitorii pe care i-am eliberat de la Mina de Foc.

— Argumentul rămâne. Dintre cei doisprezece, voi trei sunteți singurii care au urmat un antrenament adevărat, spune Maile, făcând semn spre Blaise, Heron și Art.

— Theo a făcut progrese mari în ultimele zile, observă Blaise. Ar putea să se descurce singură în luptă. Iar Laius și Griselda se numără printre cei mai puternici Păzitori pe care i-am văzut vreodată.

— Puternici, dar nu echilibrați intervine Artemisia cu blândețe.

— Iar între patru și trei nu e mare diferență, spune Maile, apoi face semn spre mine. Și ea e prea importantă ca să riscăm s-o pierdem în primele linii ale bătăliei. Îndată ce le vei arăta kalovaxianilor ce ești – ce poți face, vei deveni ținta lor. Noi, ceilalți, vom trece pe locul doi în gândul lor.

— Și de asta, spune Blaise încet, crezi că ar fi mai bine să ne ascundem în pădure.

— *Ar fi mai bine,* îi răspunde Maile cu o răbdare surprinzătoare, să vă ascundeți în pădure *și* să le provocați cât mai multe pagube cu putință. În timp ce ei vor alerga de colo colo, chinuindu-se să priceapă ce se petrece în spatele lor, noi vom năvăli prin poarta din față și vom ataca cu grosul armatei noastre. Nu vom câștiga cine știe ce avantaj, dar tot e ceva.

— Vrei să le distragem atenția, repetă Artemisia.

Maile se întoarce spre mine, sperând s-o ajut.

— Nu e vorba *doar* să le distragem atenția, intervin eu. Vom ataca din altă direcție, doar că de la depărtare. Pe voi trei v-am văzut folosindu-vă puterile la un asemenea nivel, încât chiar și așa vom putea să ajutăm. Heron, tu poți să abați o furtună asupra lor. Artemisia, tu poți să câștigi și mai mult timp pentru trupele noastre. Fiind atât de aproape de apă, poți să înalți valuri și să le izbești de zidurile minei. Tu însăți ai spus-o – n-au fost construite să reziste împotriva unui atac. Poate că nu putem să trimitem soldați peste lac, dar asta nu înseamnă că nu putem să atacăm de aici în alt mod.

Auzind acestea, Artemisia rânjește larg.

— Un singur val mare ar fi suficient să distrugem zidurile, fără îndoială, să distrugem chiar și o parte din tabără.

— Totuși nu trebuie să uităm că în tabără sunt oameni nevinovați – mai mulți nevinovați decât paznici, observă Heron cu blândețe.

— Mda… Valuri mici, atunci, spune Artemisia cu un aer dezamăgit.

— Iar tu, Blaise, continuă Maile, am auzit că ai distrus corăbiile alea trei de la o distanță mai mare decât cea la care ne vom afla noi.

Tresar, amintindu-mi cum Blaise și-a folosit darul ca să rupă scândură cu scândură navele kalovaxiane de lângă Mina de Foc și că efortul aproape l-a distrus – aproape ne-a distrus pe noi, toți, până când Artemisia l-a lăsat inconștient cu o lovitură și i-a salvat viața.

— Nu cred că ar fi cel mai bun exemplu, spun eu.

Situația despre care vorbim – distanța, anvergura – necesită destul de multă putere. Prea multă putere. Iarăși îmi închipui o oală clocotindă al cărei conținut dă pe afară, așa cum Mina i-a descris pe Păzitorii de tipul lui Blaise, Laius și Griselda, ale căror puteri nu sunt pe deplin stăpânite, deși nici nu pot fi considerați berserkeri.

Simt iar un nod în stomac. Înainte de a distruge corăbiile, a spus că nu se va suprasolicita dacă-i voi cere să n-o facă. Acum însă, nu știu dacă aș putea să-l opresc.

— Veți porni după cină, îi spun lui Maile. Spre vest, în apropiere, e o porțiune de lac îngustă, de o adâncime suficient de mică încât să-l puteți traversa. Ia soldații de aici și întâlnește-te cu ceilalți. Noi, cei doisprezece, care avem puteri, vom rămâne pe loc și vom începe atacul chiar înaintea zorilor. Îndată ce începem, veți ataca și voi.

Maile încuviințează din cap, măsurându-mă din priviri într-o manieră care-mi displace. Nu-mi pot stăpâni sentimentul că face socoteli în gând despre mine și nu știu ce să cred.

— Adică ar trebui să mănânci acum, rostesc cu subînțeles. Și să te speli. Artemisia are dreptate – începi să miroși.

Atac

MAILE PORNEȘTE CU LEGIUNEA EI de îndată ce soarele apune de tot, la adăpostul întunericului îi privesc cum se îndepărtează, de pe țărm, alături de ceilalți. Mă întreb pe câți dintre ei îi voi mai revedea. Deodată, îmi doresc să-i fi cunoscut mai bine. Cred că s-a întâmplat să vorbesc numai cu o mică parte dintre ei și chiar și așa, numele și chipurile lor se amestecă în mintea mea.

Søren își amintește numele celor pe care i-a ucis, chiar și după nouă ani. Chiar dacă avem forțele militare necesare să câștigăm bătălia asta, n-o vom face fără pierderi. Voi purta sângele lor pe mâini. Și nici măcar nu le știu numele.

Mă întorc și pornesc la pas înapoi spre mica tabără pe care am ridicat-o – doar câteva culcușuri întinse sub cerul liber și un foc stins.

Suntem doisprezece în total, dar până și aceștia îmi par prea mulți. Pe lângă prietenii mei, îi mai știu doar pe Griselda și pe Laius și doi dintre ei sunt prea intimidați ca să fi mormăit mai mult de câteva cuvinte în prezența mea. Dar de la ceilalți șase am auzit și mai puține. Doi bărbați și patru femei, ale căror vârste mi-e greu să le ghicesc. Unii ar putea fi adolescenți, alții or fi trecut de patruzeci de ani, dar anii de malnutriție și de muncă fizică îi fac pe toți să pară și mai bătrâni, și mai tineri. Piele gălbejită și privire agitată și păr brăzdat deja de fire cenușii. Brațele lor sunt mai mult cicatrice decât piele nevătămată, cam la fel ca spinarea mea. Aș zice că, orice vârste ar avea, cu toții au îndurat mult prea multă durere și suferință.

Și totuși iată-i aici. Aliniați și pregătiți să riște și mai multe.

Artemisia și Heron stau împreună lângă focul stins, cu castroanele cu supă răcită în mâini, cu *molo varu* așezat între ei, încă neted și neschimbat. Heron îmi face semn să mă apropii, dar eu clatin din cap. În momentul de față simt că n-aș fi o prezență prea plăcută și categoric n-aș fi în stare să mănânc. În schimb, mă plimb de-a lungul perimetrului taberei, strângându-mi brațele la piept împotriva frigului umed din aer, pentru care trebuie să-i mulțumim lacului din apropiere.

Pădurea e liniștită, murmurul vocilor din tabără abia se aude pe deasupra țârâitului greierilor și a vântului foșnind frunzele de deasupra.

— N-ai uitat că acum ai Darul Focului, nu? rostește o voce,

făcându-mă să tresar.

Mă întorc și dau cu ochii de Blaise așezat la poalele unui copac, cu picioarele încrucișate. Deși îmi dau seama că vorbește cu mine, nu înalță privirea, urmărind atent pământul adunat în căușul palmelor. Privesc în tăcere cum îl face să leviteze dintr-o palmă în alta. Un truc pentru petrecerile copiilor, nimic util, dar măcar mâinile nu-i tremură. Când pășesc spre el, ridică privirea. Ochii încă sunt ai lui și pământul cade la loc.

— Nu vreau să-mi irosesc darul, spun eu. Mâine voi avea nevoie de tot focul de care sunt în stare. Și tu ar trebui să te menajezi.

Blaise clatină din cap.

— Suntem înconjurați de pământ și e de ajuns să-mi recapăt puterile, dar, chiar și dacă n-am fi fost… pentru mine nu funcționează la fel. Ca o fântână care poate seca. Puterea… sunt eu, pur și simplu. Nu se epuizează.

— Dar te *epuizezi* tu, spun, însă el doar ridică din umeri.

— Nu știm sigur, nu? N-am apucat să testăm ipoteza asta.

Maniera în care o spune – cu atâta nonșalanță – mă neliniștește.

— Mâine, adaug încet, voi ține la mine piatra ta. Nu vom avea nevoie de darul tău.

Răsuflă încet, coborând iar ochii, ferindu-se de privirea mea.

— Theo, suntem în război.

De parcă n-aș ști. De parcă mi-aș permite luxul de a uita.

— N-am iluzia că voi apuca să fiu martor la sfârșitul lui și nu mă deranjează. Dacă vei ajunge pe tron la final, îmi va ajunge să te privesc de Dincolo.

Mă așez lângă el, atentă să păstrez o distanță cuviincioasă între noi. Simt nevoia să încep iar disputa, să-i spun aceleași lucruri ca în trecut. Am nevoie de el. Nu pot să fac asta fără el. Nu știu ce-aș face dacă n-ar mai fi aici.

Dar, deodată, nu mai sunt convinsă de adevărul acestor idei. Îl iubesc pe Blaise și știu că i-aș simți lipsa ca o gaură în piept tot restul vieții. Dar n-am nevoie de el, nu atât de mult ca acum câteva luni. În trecut, la palatul astrean, el a fost legătura mea cu o viață pe care abia mi-o mai aminteam și cu persoana în care doream să mă preschimb. Dar acum sunt aici pe picioarele mele, sunt Regina Theodosia și știu cine sunt. E adevărat că-l doresc, dar n-am nevoie de el ca înainte.

— Te iubesc, să știi.

— Știu, spune el.

Cuvintele plutesc între noi, nici liniștitoare, nici dureroase, e o constatare care, deși fără îndoială e adevărată, nu înseamnă atât cât ar trebui în comparație cu toate celelalte. Așa aș fi vrut să fie. Aș fi vrut ca aceste cuvinte să fi oprit timpul și să fi îndreptat din nou lumea întreagă. Aș fi vrut să aibă puterea să-l salveze pe el și Astrea și chiar și pe mine, dar sunt doar cuvinte. Nu realizează nimic.

— Voi lua piatra ta, dar o voi ține la îndemână în caz că vom avea nevoie de ea. Va fi o ultimă soluție, adaug după câteva momente. Dacă avem nevoie de tine, avem nevoie de tine. Dar nu vom avea. Nu mâine. Dacă le distragem atenția suficient de mult timp pentru ca Maile să pătrundă prin poartă cu destui războinici, bătălia va fi ușor de câștigat. Nu are rost să te sacrifici pentru ea.

O clipă, nu răspunde, dar, în cele din urmă, încuviințează din cap, cu privirea ațintită drept înainte. Mâna lui mânjită de pământ se apropie încet de a mea, dar apoi își vine în fire și lasă ambele mâini în poală.

— O ultimă soluție, repetă pe un ton echilibrat și hotărât.

De parcă am discuta despre ce vom mânca la cină, nu despre moartea lui.

Când soarele se revarsă sângerând peste piscurile Munților Dalzia, eu și Heron dăm prima lovitură. Urzesc o minge de foc în mâini, întinzând-o din ce în ce mai mult, până când ajunge mai mare decât capul meu, și apoi o arunc din toate puterile peste întinderea lacului. N-ar trebui să înainteze mai mult de câțiva metri, dar aici intervine Heron, care stârnește o rafală de vânt suficient de puternică cât s-o poarte pe sus, dar suficient de blândă cât să nu stingă flacăra. În loc să înăbușe focul, aerul îl alimentează, făcându-l să se aprindă și mai tare, astfel încât, când, în cele din urmă, lovește zidul taberei, zgomotul impactului răsună prin codrii din spatele nostru ca un tunet.

Preț de o clipă, tăcerea se lasă peste lume. Mingea de foc se întinde încet de-a lungul grinzilor de susținere din lemn, topind fierul pe parcurs. Apoi, deodată, se dezlănțuie haosul. Cerul e străpuns de strigăte, care răsună pe întinderea lacului, zgomotoase, dar indescifrabile. Peste părțile arse din zid se

revarsă apă, dar suntem prea departe ca să văd de la ce anume – sau de la cine – vine.

— Încă o dată, spun eu ferm.

Mă întorc spre Griselda, alături, și-i fac semn. Cu toate că ea și Laius, ca și Blaise, sunt vase gata să refuleze, el a promis că au puterea să se stăpânească.

Puterea lor de stăpânire încă n-a fost încercată până la capăt, așa cum s-a întâmplat cu Blaise. Astăzi nu va fi nevoie de mult efort din partea lor; nu va fi nevoie.

Pe chipul palid al Griseldei se ivește un zâmbet și fata invocă propria-i minge de foc, ținând-o între mâini așa cum am făcut și eu, apoi o azvârle peste lac. Încă o dată, Heron o îndrumă spre țintă – colțul sudic al zidului, departe de locul în care s-au adunat kalovaxianii.

Alte strigăte. Și mai multă panică. Dar, înainte să poată stinge și focul ăsta, ceilalți șase Păzitori ai Focului își aruncă și ei flăcările și Heron împinge mingile spre țintă până când se aprinde tot zidul.

— O să le trebuiască puțină apă ca să-l stingă, spun, privind spre Artemisia, care rânjește.

Lângă ea, Laius pare mai curând tulburat decât entuziasmat, dar și el reușește să schițeze un zâmbet firav și încordat.

Am mai văzut-o pe Art în bătălie, am văzut sclipirea care-i apare în privire, cum se luptă de parcă nu s-ar afla cu totul în propriul ei trup. Aici e diferit – e o dispută personală.

Cu îndemânarea grațioasă a unei dansatoare, ridică brațele deasupra capului, iar Laius îi imită mișcările, urmărind-o ca să se asigure că le execută corect. Suprafața până atunci liniștită a lacului se înalță și ea, sus, tot mai sus, până când acoperă cerul de deasupra.

— Cu grijă, îi avertizez. Sunt și oameni nevinovați acolo. Mulți dintre ei, în lanțuri. Nu vreți să-i înecați.

Artemisia pufnește nemulțumită și, deși se codesc, reduc împreună înălțimea valului.

— Unde-l vrei? mă întreabă Art.

— Zidul de nord, răspunde Blaise, luându-mi-o înainte.

Intervenția lui mă irită, deși exact asta aș fi spus și eu.

Artemisia se uită la mine, așteptând confirmare, iar eu încuviințez din cap.

Cu putere, ea și Laius coboară brațele, ghemuindu-se ca în

oglindă și izbind pământul cu palmele. Atunci valul înalt se prăbușește și el, distrugând zidul nordic.

Haosul se întinde și, prin găurile pe care eu și Griselda le-am deschis în fierul topit al zidului, zăresc siluete alergând de colo colo într-o agitație panicată.

Blaise se apropie de mine, dar întind mâna, lăsând-o pe brațul lui.

— Încă nu, îi spun, în ciuda faptului că resimt povara Pietrei Pământului date de el în buzunarul de la rochie. Le-am distras suficient atenția.

Când rostesc aceste cuvinte, un nou zgomot se alătură cacofoniei, un singur strigăt de luptă care apoi se repetă pe mii de voci.

— Războinicii noștri pătrund acum prin poartă, zice Artemisia. Le-am distras atenția, dar asta va ține numai atâta vreme cât vom părea o amenințare mai mare.

— Bun, atunci, spun eu. Să-i mai amenințăm puțin. O salvă nouă de foc în cinci, patru, trei..

Aprind încă o minge de foc, odată cu ceilalți, mai puțin Griselda, și iarăși Heron le poartă peste lac, aprinzând unul dintre puține locuri neatinse de pe zid.

— Încă un val, Artemisia, o îndemn gâfâind.

Art încuviințează din cap, deși pare și ea obosită. Astea nu sunt trucurile ușoare cu care ne-am obișnuit la antrenamente. E o muncă mai intensă și mai grea și ne consumă energia. Laius nu are nimic și știu că i-ar fi ușor să invoce mai multă apă, dar, la fel ca în cazul lui Blaise, nu vreau să intervină mai mult decât e nevoie. Pe când Art ridică încă un val, privesc spre Heron, care stă aplecat, cu mâinile pe genunchi, trăgându-și sufletul.

Înălțând iar brațele, Artemisia își adună forțele și suprafața lacului se ridică la comanda ei, răsucindu-se într-o coloană înaltă. Îmi amintește de tăișul unei săbii, subțire și ascuțită și precisă. Nu întreabă unde să țintească, dar știu că se gândește la depozitul de arme aflat chiar în centrul taberei.

— Poți s-o faci? o întreb încet.

Atenția îi e concentrată la coloana de apă, dar încuviințează din cap o dată, cu o privire încordată și hotărâtă. Deschid gura ca să-i amintesc de ceilalți, să-i amintesc ce s-ar întâmpla dacă ar rata ținta, dar imediat o închid la loc. Știe ce s-ar întâmpla. Cunoaște riscurile. Dacă ea are încredere în propriile-i puteri,

atunci și eu trebuie să am încredere în ea.

— Dă-i drumul, o îndemn.

Nu așteaptă să i se spună de două ori. Îndată ce cuvintele îmi ies pe gură, Art coboară mâinile din nou, cu ochii strâns închiși și părul fluturând în jurul umerilor, cu vârfurile scânteind într-un albastru orbitor. Când palmele ei lovesc pământul, zgomotul îmi țiuie în urechi și nu mai aud nimic. Nu pot decât să privesc cum spirala perfectă de apă țâșnește aplecată peste zidul de fier, spre centrul taberei, urmată de capătul ei opus.

Până să-mi revină auzul, suprafața lacului s-a liniștit din nou, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar știu că nu e așa. Apa năvălește din tabără, luând cu ea bucățile frânte din resturile zidului, târându-se înapoi spre lac.

Lângă mine, Artemisia a căzut într-un genunchi, sprijinindu-se în mâini, cu umerii înălțându-i-se și coborându-i cu fiecare răsuflare greoaie.

— Ai reușit? o întreb.

Cu mare efort, saltă capul și-mi întâlnește privirea cu ochii învăpăiați

— Nu putem ști decât la urmă, când vom vedea cu ochii noștri.

Încuviințez din cap, privind grupul. În afară de Blaise, Laius și Griselda, toți par istoviți. Cei dintre noi care au Darul Focului ar fi în stare de mai mult, dar fără Heron, care să ne poarte flăcările dincolo de lac, nu prea putem face nimic.

— Asta a fost, le spun. Haideți să ne strângem lucrurile și să pornim spre locul de întâlnire. Pesemne că cei pe care-i vom găsi acolo vor putea să ne spună cum decurg lucrurile.

— Pot să continui, spune Heron. Să mai trimitem foc.

Clatin din cap.

— Artemisia deja a inundat cea mai mare parte din tabără – nu prea mai e nimic care să se poată aprinde. Și puținul pe care l-am mai *putea* face nu merită dacă va trebui să-ți târâm trupul inconștient până acolo. Nu, am făcut tot ce puteam face.

— Nu tot, mă contrazice Blaise cu o voce mocnită și încordată, ca aerul dinaintea fulgerelor.

— Erai ultima noastră soluție, îi reamintesc, strecurându-mi mâna în buzunarul de la rochie.

Știu că brățara lui cu piatră e acolo, dar, deodată, simt nevoia să mă asigur de prezența ei. Metalul tare și rece mă liniștește,

marginile lui mi se afundă în palmă când îl apuc strâns.

— Nimic nu dă de înțeles că am avea nevoie de tine, spun eu. Maile n-a dat semnalul, ceea ce înseamnă că a intrat cu armata ei fără probleme. Odată intrați înăuntru, tabăra e a noastră. Mai ales că Artemisia le-a distrus depozitul de arme.

— *Dacă* le-a distrus depozitul de arme, insistă Blaise, făcând încă un pas spre mine.

Văd ceva neobișnuit în ochii lui, ceva sălbatic și disperat.

— Maile n-a dat semn că ar mai avea nevoie de ajutor, așa că n-avem de ce să credem că e nevoie de darul tău, continui, păstrând un ton calm.

— Sau Maile a murit. Sau e prea ocupată în încercarea de a nu muri. Ești dispusă să legi soarta Astreei de puterea unei singure persoane de a duce la capăt sarcina asumată? De puterea *acelei* persoane de a duce sarcina până la capăt?

Privesc în jur, spre ceilalți, și descopăr zece perechi de ochi care mă urmăresc încordați. Deși e epuizată, Artemisia încă pare pregătită să intervină între noi cu forța dacă va fi nevoie, dar nu vreau să se ajungă acolo. Strâng brățara în mână cu și mai multă putere.

— Nu-mi vorbi de speranțele Astreei. Știu foarte bine care-i miza și în cine să am încredere. Maile are experiență în luptă. Nu e prima ei bătălie. Dacă ar fi avut nevoie de ajutor, ea sau unul dintre războinicii ei ne-ar fi dat semnalul. Știu că ești nerăbdător să te sacrifici pentru patrie, dar mă tem că va trebui să aștepți altă ocazie.

Un moment, Blaise încremenește, dar ceva din privirea lui mă neliniștește, o grabă disperată, o distanțare începătoșată. Arăta asemănător pe punte, când a distrus corăbiile kalovaxianilor – ca și când nu ar fi fost chiar el însuși. Parcă nici nu m-ar vedea – toată atenția lui e îndreptată spre piatra din mâna mea, cu o privire concentrată și flămândă.

— E piatra mea și alegerea mea, iar eu aleg să lupt, rostește cu vocea tremurând la fiecare cuvânt.

— Blaise, mi-ai promis, spun, atentă să păstrez un ton calm.

Nu înțeleg ce se întâmplă cu el, cum se poate să fi ajuns în pragul unei izbucniri fără piatră. Mă sperie, și nu numai pe mine. Artemisia și Heron îl urmăresc încordați și parcă niciunul nu respiră, pe când restul par doar uluiți.

Blaise nu dă niciun răspuns și, preț de o clipă, cred că am

învins. Cred că am reușit să-l fac să mă asculte. Dar înainte ca măcar să pot răsufla ușurată, mâna lui țâșnește spre mine, spre mâna în care țin Piatra lui de Spirit, și o cuprinde cu putere. Încerc să mă eliberez, dar mi-a cuprins antebrațul și pielea din palma lui e cumplit de fierbinte.

Fierbinte ca a unui berserker.

— E a mea, spune el, dar parcă n-ar fi vocea lui, nu întru totul. E o voce feroce și nu tocmai umană, prea disperată și hămesită și furioasă ca să aparțină acelui Blaise pe care îl cunosc. Și totuși e vocea lui.

— Blaise, încerc eu, dar el nu răspunde.

Strânsoarea cu care mă ține de braț e dureros de puternică, degetele lui mi se înfig în piele. Țip, dar parcă abia mă aude.

— O simt, zice, trăgându-mă violent de braț, încercând să-mi scoată mâna – și piatra – din buzunar. Îmi trebuie, Theo.

Înainte să pot răspunde, Blaise e smuls de lângă mine și mâna îi e descleștată de pe brațul meu. Urmele unghiilor lui mi-au rămas pe piele. Când ridic privirea, îl văd pe Heron ținându-l pe Blaise, cu brațele imobilizate la spate, pe când el se zbate, chinuindu-se să se elibereze. Istovit, cum e, Heron abia mai poate să-l țină pe loc.

— Trebuie să-l lași inconștient, îl avertizez, dar cuvintele parcă nu-mi aparțin.

Heron îmi întâlnește privirea și, deși ideea pare să-l îndurereze nespus, încuviințează din cap. Se chinuie să-și întindă palma drept pe capul lui Blaise, dar, în clipa în care reușește, trupul lui Blaise se lasă moale, căzând la pământ ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate.

Până și dramul ăsta de putere cere un efort mare de la Heron și acesta se clatină. Artemisia se duce îndată la el și-l ajută să se țină pe picioare, deși și ei îi e greu.

Un lung moment, nimeni nu se clintește și toți ne holbăm la Blaise. Ceilalți par speriați – și e de înțeles. Nimeni nu știa de starea lui Blaise în afară de mine, de Art și de Heron, dar de acum înainte ne va fi greu s-o ascundem. Și în ochii lor probabil că aduce mult a nebunie a minelor.

Adevărul e că nu sunt atât de convinsă că n-ar fi – că limita dintre situația lui, oricare ar fi ea, și cea a unui berserker nu a devenit prea neclară ca să le mai poată distinge.

— Când se va trezi, probabil că mintea îi va fi venit la loc,

spun eu tare, bucuroasă că vocea nu-mi tremură. Sunt sigură că se va rușina de răbufnirea asta.

Până și pentru urechile mele, cuvintele nu par de ajuns.

Privind în jur, la ceilalți, toți par îngrijorați și nesiguri, mai puțin Griselda și Laius. Niciunul dintre ei nu se uită la mine. În schimb, privirile lor sunt ațintite la trupul inconștient al lui Blaise. Mentorul, profesorul și viitorul lor.

Brigitta

MAILE NE ÎNTÂMPINĂ ea însăși la locul de întâlnire. Deja ne așteaptă acolo unde se unesc lacul, lanțul muntos și pădurea, singură, rezemată de un copac cu brațele strânse la piept. Când ne vede apropiindu-ne, se îndreaptă de spate și un rânjet vesel i se întinde pe față, dar într-o clipă dispare când vede că Heron cară trupul neclintit al lui Blaise.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea. Ați fost atacați?

Mă uit la ceilalți, așteptând ca cineva să preia inițiativa, dar toți zece tac mâlc, așteptând să vorbesc eu. Se poate ca Blaise să-i fi speriat pe ceilalți Păzitori ai Focului, dar rămâne omul care i-a îndrumat, i-a antrenat și i-a susținut în ultimele câteva săptămâni. Deși acum nu știu ce să creadă despre el, își dau seama că face în continuare parte dintre noi. Știu că dacă ar afla și altcineva despre cele petrecute, s-ar putea să încerce să-i facă rău. Așa că-și țin gura și pentru asta le sunt recunoscătoare.

— S-a suprasolicitat, îi răspund, dar Maile doar se încruntă și mai tare.

— Cum anume? N-a fost niciun cutremur. Foc și valuri și rafale vijelioase, da, dar nimic care să sugereze câtuși de puțin vreo legătură cu pământul.

Mă silesc să ridic din umeri cu indiferență.

— Nu s-a extins dincolo de lac, mint eu. S-a străduit din răsputeri pentru asta, dar... ei bine... închei cu subînțeles, făcând semn spre trupul lui nemișcat. Dar se pare că n-a fost nevoie de el. Presupun că am cucerit tabăra?

Maile încuviințează din cap, zâmbind ca înainte.

— După ce am trecut de poartă, a fost destul de ușor. Mai ales după ce depozitul lor de arme a fost distrus, adaugă, întorcându-se spre Artemisia. Bine lucrat.

Art nu se lasă câtuși de puțin impresionată de lauda lui Maile.

— Și viețile civililor? întreabă ea.

— Sunt câțiva răniți recunoaște Maile. Dar se pare că vor putea fi tratați cu ușurință – nimic fatal. Deja am trimis câțiva tămăduitori printre ei. Au fost câteva pierderi de partea noastră, dar, una peste alta, am pătruns înăuntru cu mult mai mulți războinici decât mă așteptam. Datorită vouă, în mare parte.

— Și câți astreani ați găsit? întreabă Heron.

— Recunosc că n-am stat să-i număr, răspunde Maile. Dar probabil cam la fel de mulți ca la Mina de Foc, mai mult sau mai puțin. Suficienți încât să putem cuceri cu ușurință următoarea mină, numai să nu se afle în capitală înainte de sosirea noastră. N-ar trebui să zăbovim aici mai mult de o zi.

Mă încrunt.

— Am venit aici să-i interceptăm pe sta'criverani Vreo urmă de ei?

— Am trimis iscoade să stea de veghe pe stâncile care se înalță deasupra mării, dar deocamdată n-am primit nicio veste, spune ea. Ești sigură că vrei să-ți asumi riscul și să rămânem aici pentru asta? Nici măcar nu știm ce schimb vor face.

— Știm că e important pentru Împărătească, îi răspund. Pentru mine e un motiv suficient. Dar nu are rost să rămânem cu toții. Ar trebui să pornești înainte cu jumătate din trupele noastre, să ne întâlnim acolo unde am ridicat tabăra în Pădurea Perea – sunt câteva sate în nord, nu foarte departe, care ar primi bucuroase să fie eliberate. Atâta vreme cât nu vă descoperă…

— N-o să ne descopere, mă întrerupe Maile. Ești sigură că vrei să fii aici cu forțe reduse când vor sosi kalovaxianii și sta'criveranii?

— Lasă-mi Păzitorii Apei și n-o să pățesc nimic.

Maile încuviințează din cap o dată.

— Ar trebui să luăm pietre de apă cu noi, continuă ea și, deși îmi vorbește pe un ton dezinvolt, ideea mă face să încremenesc.

— Pietre? întreb. De ce să facem una ca asta?

Maile ridică din umeri.

— Sunt destul de multe adunate într-o cameră de depozitare. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că sunt mai bine de o mie de pietre. Sunt o sursă de putere care ne-ar ajuta fără doar și poate de aici încolo.

Îmi trebuie câteva momente ca să înțeleg ce spune, ce propune. Dar Artemisia pricepe mai repede ca mine.

— Ai propus același lucru și la Mina de Foc și ți s-a spus că nu se poate, rostește ea pe un ton calm, dar cu nuanțe amenințătoare. Pietrele alea nu trebuie folosite de oameni cărora nu le-au fost menite. Răspunsul nu s-a schimbat nici acum și dacă vei fi atât de nesăbuită încât să întrebi și a treia oară…

— Mă așteptam la genul ăsta de sentimentalism de la Heron,

o întrerupe Maile. Dar voi două aveți prea mult simț practic. Pietrele alea ar putea avea greutatea în plus necesară să înclinăm balanța în favoarea noastră. Nu puteți să puneți superstițiile înaintea logicii.

— Despre ce vorbești? întreb, înțelegând treptat cauza disputei lor. Ce pietre de la Mina de Foc?

— Le-am găsit când erai în mină – un depozit subteran cu sute și sute de pietre. S-a pus întrebarea ce să facem cu ele. Unii – printre care și Maile – au considerat că ar trebui să le folosim în luptă, așa cum procedează kalovaxianii, că așa s-ar echilibra regulile jocului. Alții n-au fost de acord.

— Heron, completez eu.

Firește că n-a fost de acord – eu nu știu ce să cred despre problema zeilor, dar credința lui Heron în ei e absolută. Crede că cei care nu au primit binecuvântarea zeilor n-ar trebui să folosească pietre așa cum procedează kalovaxianii. Că ar fi o profanare.

— Și mai cine?

— Eu, Blaise, spune Artemisia, apoi face o pauză. Și mama. Și, chiar dacă tu nu erai de față ca să vorbești în nume propriu, cunoșteam cu toții atitudinea ta față de pietre. Că ai refuzat la rândul tău să folosești una până când…

Lasă fraza neterminată și coboară privirea la pandantivul cu piatra de foc care-mi atârnă de gât. Piatra lui Ampelio.

— Și ce ați făcut cu ele? o întreb.

— Le-am lăsat acolo unde le-am găsit, răspunde Artemisia, ridicând din umeri. Am închis intrarea în depozitul subteran, ca să nu le poată lua nimeni.

Încuviințez din cap.

— Foarte bine. Așa vom proceda și aici

Maile se încruntă.

— Dar…

— Hotărârea e luată, o întrerup. Și deja am convenit asupra ei.

— E o superstiție, spune ea.

— Poate, zic eu. Dar astreanii cred în ea. Și astreanii constituie în continuare cea mai mare parte din armata noastră. În cazul în care convingerile – superstițiile noastre, așa cum le-ai numit cu atâta dispreț – nu sunt respectate, oamenii vor începe să se răzvrătească. Nu ne permitem să fim dezbinați acum,

când gorakienii deja ne-au lăsat.

O clipă, Maile parcă ar vrea să se împotrivească, dar Artemisia intervine înainte să poată vorbi.

— Pentru pietrele alea a fost cucerită Astrea, spune ea încet. Mulți dintre noi am fost sfiiți să le smulgem cu forța din pământ până când degetele ne-au sângerat și mințile noastre au început să se destrame în apropierea lor. Nimic bun nu s-ar întâmpla dacă le-am distribui tuturor.

Maile încuviințează din cap, dar încă pare iritată.

— Mai e ceva, continuă ea după un moment.

— Pe toți zeii, dacă n-o lași baltă… spune Artemisia.

— Nu asta. Altceva.

Strâng ușor din buze.

— Ceva de bine sau de rău?

Maile se freacă la ceafă.

— Sincer, e greu de zis. Poate că mai bine ar fi să-ți arăt decât să încerc să-ți explic. Urmează-mă.

Îmi amintesc că am vizitat Mina de Apă o singură dată înainte de asediu, înainte să fi devenit mină, când era doar o peșteră cu un templu înălțat în jurul ei, înalt și mândru și luminos. Amintirile astea sunt distante, cu contururile încețoșate, dar îmi amintesc de preotesele în rochiile lor de mătase albastru-pal care curgeau pe trupurile lor ca apa. Mi-o amintesc pe mama în fața templului, mică și umilă înaintea lui. Îmi amintesc că mi s-a părut cel mai frumos loc pe care-l văzusem vreodată, mai frumos chiar și decât palatul.

Dar templul acela nu mai există de zece ani și tabăra construită de kalovaxiani în locul lui în niciun caz n-ar putea fi numită frumoasă. Orânduirea ei e asemănătoare cu cea a taberei de la Mina de Foc, având șiruri de cazărmi aducând a blocuri de piatră sură – și Heron îl poartă pe Blaise în una dintre ele, să se odihnească până când se trezește. Păzitorii Focului pornesc spre sala de mese, sora geamănă a celei de la Mina de Foc. Trecem până și pe lângă aceeași poartă de fier impregnat cu Pietre de Foc, care înconjoară spațiul în care ar fi fost ținuți Păzitorii și berserkerii. Aș vrea s-o întreb pe Maile câți oameni a găsit aici, dar nu reușesc să formez cuvintele. Mintea mea e prea ocupată, mă tot întreb ce ar avea să-mi arate Maile.

Nici Artemisia nu vorbește, deși bănuiesc că atenția ei nu e

atât la locul în care mergem, cât la tabăra în sine. Mă întreb cum arată în ochii ei, după ani în șir de când și-a zis că a părăsit-o pentru totdeauna. Mă întreb dacă cercetează chipurile foștilor sclavi pe lângă care trecem, în căutarea vreunui cunoscut. Dacă a găsit pe cineva, expresia ei nu trădează nimic.

— Ești bine? o întreb, suficient de încet cât să n-audă Maile.

Se întoarce spre mine cu ochii ei întunecați, dar îi trebuie un moment ca să revină cu mintea în prezent.

— E ciudat, reușește ea să spună în cele din urmă. Să fiu iar aici. Fata care a plecat nu e aceeași care s-a întors acum, dar, fără să vreau, mă simt din nou ca ea. Nu-mi mai pasă.

— Fata aceea a supraviețuit, îi amintesc. A devenit suficient de puternică încât să-i salveze pe ceilalți de aici.

Zâmbește trist.

— Dar nu pe toți, rostește ea. Câți crezi că or fi fost omorâți de când am plecat?

— Sângele lor nu e pe mâinile tale, Art, spun eu. Ci pe ale kalovaxianilor.

— Știu asta, continuă ea, ducând mâna din reflex la mânerul pumnalului de la brâu. Și sunt pregătită să le cer socoteală.

Grăbește pasul ca s-o ajungă din urmă pe Maile.

— Câți paznici au rămas?

Maile se uită șovăitor la ea.

— În jur de o sută, îi răspunde. Îi ținem în vreo două cazărmi, sub pază severă. Ne-am gândit că ar fi mai folositori vii decât morți.

Maile îmi aruncă o privire peste umăr, apoi își întoarce iar privirea înainte și face semn spre o clădire pe care o identific drept biroul comandantului, aflat chiar lângă ceea ce trebuie să fi fost depozitul de arme, deși nu prea a mai rămas nimic din el. Cert e că Artemisia a țintit cu precizie.

— Am fost… surprinși să descoperim anumite persoane aici, ca să nu zic mai mult.

— Kalovaxiani sau astreani? o întreb când deschide ușa și ne îndrumă înăuntru.

— Nici una, nici alta, e răspunsul ei.

Îmi trebuie o clipă să mă obișnuiesc cu lumina obscură, dar atunci trebuie să-mi stăvilesc un icnet de uimire.

Două persoane ne așteaptă, cu mâinile legate la spate. Bărbatul pare a fi gorakian, are aceeași piele aurie și același păr

negru ca Erik și Hoa, dar femeia… la prima privire, parcă ar fi Cress. Are același chip de porțelan ca al unei păpuși, aceiași ochi cenușii, același păr blond, prins în două cozi care-i coboară până la brâu. Dar femeia de față e mai în vârstă, cu riduri înconjurându-i ochii și gura. Deși fața ei e mai subțire ca a lui Cress, mai blândă, cumva – în orice caz, mai blândă decât era expresia lui Cress la ultimele noastre întâlniri. În schimb, femeia asta seamănă cu Cress așa cum o știam înainte.

Mai e ceva, ceva familiar care-mi furnică memoria.

— Cine ești? o întreb, ignorându-l pe bărbatul gorakian cu desăvârșire.

Privirea femeii îmi cercetează fața și ochii mă recunosc scânteind. N-o cunosc, dar ea mă cunoaște pe mine.

— Numele meu e Brigitta, Maiestate, răspunde, înălțând bărbia.

Și vocea îi seamănă cu a lui Cress dinainte, melodioasă și catifelată, dar e o voce care poruncește să fie auzită.

Îmi trebuie un moment să-mi amintesc numele ei, dar atunci pământul se cutremură sub picioarele mele și-mi dau seama unde am mai văzut-o în trecut – o pictură mică, cât degetul meu mare, pe care Cress o ținea legată de una dintre brățările ei, ca podoabă, o amintire a mamei ei decedate, care, după cum am aflat ulterior, nu era nicidecum decedată.

Brigitta e numele fostei soții a lui Theyn, femeia care a fugit cu un bărbat gorakian înainte să fi venit kalovaxianii în Astrea. Brigitta e numele mamei lui Cress.

Capcană

MÂINILE BRIGITTEI TREMURĂ când își duce ceașca de porțelan la buze, după care o așază la loc pe farfurioară cu un clinchet ascuțit. Suntem singure în biroul comandantului și mâinile i-au fost dezlegate, iar Artemisia așteaptă afară, în caz că Brigitta va face ceva necugetat. Nu cred că va fi o problemă – femeia asta nu prea are pornire spre luptă. Chiar și acum, îmbrăcată cu o rochie sărăcăcioasă din bumbac aspru, cu pielea bătută de vreme și părul încâlcit, abia ținut în cozi, arată întru totul ca o doamnă kalovaxiană de viță nobilă, așa cum a fost crescută.

— Unde l-au dus pe Jian? întreabă ea, întâlnindu-mi privirea cu ochii ei cenușii.

Jian trebuie să fie numele bărbatului cu care a fost găsită. Probabil bărbatul pentru care l-a părăsit pe Theyn.

— Ne-am gândit că ar fi mai bine să vorbim cu voi separat, îi răspund. Ca să fim siguri că sunteți amândoi sinceri.

Își arcuiește sprâncenele blonde așa cum face Cress.

— Sinceri, repetă ea. Eram ținuți aici ca prizonieri, la fel ca ceilalți.

Nu e vorba că n-o cred. Toate semnele indică faptul că spune adevărul. Dar, stând acum înaintea ei, nu pot să nu mă gândesc la Cress, la una dintre conversațiile pe care le-am purtat când eram prietene, când mi-a spus că mama ei o părăsise. Nu pot să nu mă întreb cât de diferit s-ar fi petrecut totul – cât de diferită ar fi fost *Cress* – dacă n-ar fi făcut-o.

— Nu poți zice că nu avem motive să luăm măsuri de siguranță, spun în loc de asta, sorbind la rândul meu din cafea. În fond, ești kalovaxiană.

Mă aștept să protesteze, dar ea doar ridică dintr-un umăr.

— Ce dorești să știi? întreabă.

Vreau să știu atât de multe. De ce a părăsit-o pe Cress? Ce a făcut în ultimii zece ani? Ce înseamnă bărbatul acela – Jian – pentru ea? Ce căuta aici? Dar nu astea sunt cele mai urgente întrebări.

— Ai mai luat legătura cu fata ta de când a devenit Împărătească? o întreb.

Clipește și, surprinsă, nu spune nimic un moment.

— De unde știi cine e fata mea?

Mă gândesc să mint, dar nu văd ce aș realiza.

— Mi-a zis că mama ei a părăsit-o, că a fugit cu un bărbat gorakian. Știu că numele ei era Brigitta. Și am văzut un portret miniatural al tău – Cress îl poartă la brățară. Oricum, îi semeni leit.

La auzul numelui, tresare ca de la o lovitură. Coboară privirea, luându-și ochii de la mine și ațintindu-i la mâini.

— Nu am comunicat cu ea de când am plecat, continuă cu voce tremurătoare. De-a lungul anilor am auzit unele lucruri despre ea, cum îi merge, dar nu a primit nicio veste de la mine. M-am gândit că așa era mai bine…

Se oprește și clatină din cap.

— Nu. Asta e o minciună. Am păstrat distanța pentru că mă temeam că tatăl ei s-ar fi folosit de orice mesaj trimis ei ca să mă găsească, pe mine și pe Jian. Ultimii doisprezece ani i-am petrecut aruncând mereu priviri în urmă, așteptând ziua în care o va și face.

Auzind acestea, mă înțeapă un fior de compătimire. În fond, știu cam ce înseamnă să te temi de Theyn. Bărbatul acela a apărut necontenit în coșmarurile mele un deceniu întreg.

— Theyn a murit, o informez.

Brigitta zâmbește amar.

— Da, am auzit. Aș zice că trebuie să-ți fiu recunoscătoare pentru asta. Nu era un om bun.

— Știu prea bine, rostesc scurt. Și totuși a fost ușor s-o lași pe fata ta cu el.

— Nimic nu a fost ușor atunci, spune Brigitta pe un ton devenit tăios. Am lăsat-o pentru că am fost nevoită s-o las. Trebuie să mă crezi, a fost cel mai bine pentru toți.

— Îmi e greu să-mi imaginez de ce ar fi fost cel mai bine pentru ea. Ai lăsat-o s-o formeze, s-o transforme într-un monstru. Dacă ai fi rămas, în prezent ar fi fost o persoană foarte diferită.

— Dacă aș fi rămas, întreaga lume, așa cum o cunoști, n-ar fi fost mai mult decât un morman de cenușă acum, spune ea cu asprime.

Văzând că sunt prea uimită ca să răspund, clatină din cap.

— Ce au spus zvonurile? mă întreabă. Că l-am părăsit pe soțul meu pentru alt bărbat? Că am fugit de kalovaxiani din dragoste? Poate ideea conține un oarecare adevăr – e adevărat că l-am iubit pe Jian, că îl iubesc și acum. Nu mi-aș fi părăsit copilul

pentru asta, dar probabil că a fost mai convenabil să se răspândească zvonul ăsta.

— Și adevărul care e? o întreb.

Zâmbește, dar fără nicio urmă de bucurie.

— Să mă iertați dacă nu am încredere în Maiestatea Voastră, Regină Theodosia, am văzut cum puterea corupe și de ce sunt în stare oamenii când devin disperați.

Aș vrea s-o contrazic, dar îmi dau seama că în cuvintele ei există măcar o parte de adevăr.

— Nu pot să te ajut dacă nu mă vei ajuta și tu pe mine, răspund în loc de asta.

Brigitta chibzuiește un moment la spusele mele, ducând ceașca la buze și sorbind încă puțin.

— Știți câte ceva despre alchimie, Maiestate?

Cuvântul îmi pare cunoscut, dar de departe. E o practică gorakiană, un amestec între știință și magie care a dat naștere pietrei *molo varu,* printre altele.

— Puține, îi răspund.

— Jian a fost considerat cel mai bun alchimist din Goraki înainte de venirea kalovaxianilor. După cum s-a întâmplat și cu pietrele voastre de spirit, kalovaxianii voiau să găsească o cale de a folosi alchimia pentru scopurile lor. Soțul meu, Theyn, l-a luat pe Jian în casa noastră, unde să poată fi urmărit, studiat. Unde talentele lui să fie folosite pentru a crea arme pe care lumea nu le mai văzuse niciodată. Bineînțeles, Jian a refuzat. Ani de-a rândul le-a dat numai jucării, mici creații alchimice, suficiente numai cât să poată rămâne în viață – săbii care să poată tăia orice, până și mușchi și oase, tunuri care să nu-și rateze ținta niciodată, un berbec cu puterea a o mie de oameni.

Mi se usucă gura.

— N-am văzut niciodată astfel de arme, îi spun.

Brigitta zâmbește.

— Nici n-ai fi avut cum. Jian era mai isteț decât credeau kalovaxianii, iar alchimia nu e ca Pietrele voastre de spirit. Se aseamănă mai curând unei ființe vii – ca să reziste, trebuie întreținută, îngrijită. În numai câteva luni, armele pe care le crease au devenit inutile.

— Îmi închipui că kalovaxianii nu prea au fost mulțumiți.

— Nu, mă aprobă ea și pe chip îi trece o străfulgerare de durere. Dar în acele câteva luni Theyn îi impusese lui Jian să

creeze un altfel de armă, o armă care n-ar fi fost nevoie să fie folosită decât o dată, dar care să aibă puterea de a îngenunchea mii de oameni. La propriu.

Mă îndrept puțin de spate.

— Ce armă?

Brigitta nu răspunde îndată.

— Jian o numea *velastra.* În limba gorakiană, sensul aproximativ dat de combinația rădăcinilor cuvintelor ar fi *fură-vise,* dar e o eroare în traducere. În limba gorakiană, visele nu sunt doar ceea ce se petrece când dormi și nici doar speranțele pentru viitorul îndepărtat. Reprezintă ceva mai apropiat de suflet, de *a vrea.* Creată corect, velastra fură dorințele oamenilor, voința lor – visurile lor.

Mi se usucă gura. Kalovaxianii au sclavi dintotdeauna, dar se pare că nici lanțurile nu sunt suficiente pentru ei.

— Cum? e singura întrebare pe care reușesc să o pun.

Clatină din cap.

— Un gaz – se extinde și umple tot spațiul disponibil, dar e de ajuns ca cineva să-l inspire o singură dată pentru a deveni o simplă marionetă și nimic mai mult. Viețile lor se vor învârti în jurul celor mai mici sugestii primite: fă ordine în bucătărie, dezbracă-te, sari de pe stâncă. Victima n-ar avea de ales. Jian a descoperit formula destul de repede, având în vedere circumstanțele, dar le-a ascuns-o. Eu am descoperit că o știa din întâmplare – am văzut câteva dintre notițele lui și el nu și-a dat seama că aveam destule cunoștințe de gorakiană și știință ca să le descifrez. Amândoi înțelegeam ce periculoasă era arma aceea, că Jian nu va putea s-o ascundă de soțul meu la nesfârșit și că, atunci când Theyn o va descoperi, lumea se va nărui. Așa că am pus la cale un plan de evadare.

— De aceea ai părăsit-o pe Cress, completez eu.

Brigitta ezită, apoi încuviințează din cap.

— Am părăsit-o pe Cress ca să protejez lumea. Decizia nu a fost ușoară, dar nu mă dezic de ea nici acum.

— Și Jian știe și acum cum se face velastra? întreb.

Nu zice nimic un moment.

— Maiestate, dacă ai avea oportunitatea să-i ruinezi pe kalovaxiani în numai câteva momente, ai accepta-o?

— Firește, răspund fără șovăire.

— Ai putea s-o faci folosind velastra. Să răpiți autonomia

oamenilor, alegerile lor, natura lor umană, continuă ea, înclinând capul într-o parte. Ai face-o?

Asta îmi dă de gândit. Pe de o parte, e greu de imaginat că ar fi ceva ce n-aș face pentru țara mea, dar asta? Am fost zece ani marioneta Kaiserului, deși, și când am simțit că n-aveam de ales, alegerea tot exista. Doar așa am reușit în cele din urmă să spun nu, să mă ridic, să evadez. Dacă atunci ar fi avut acces la velastra… Ideea îmi provoacă o greață cumplită. Nu cred că aș dori o asemenea soartă nici pentru dușmanii mei.

— Nu, îi spun după o clipă.

— Pe tine aș putea să te cred, zice ea. Dar ești doar o femeie, chiar dacă ești regină, și nu sunt sigură că restul celor din mișcarea voastră de răzvrătire ar fi de aceeași părere. Nu-mi voi asuma riscul.

Dau să protestez, dar apoi mă gândesc la Maile, care fără îndoială că s-ar folosi de o asemenea armă dacă i-ar sta în putere. Heron n-ar face-o, asta știu, dar în privința Artemisiei nu sunt atât de sigură. Și ceilalți conducători care nu sunt aici – Dragonsbane, Sandrin, ei cum ar proceda? Nu, Brigitta are dreptate. Jian ar trebui să păstreze secretul. Orice ar fi, e periculos și nu trebuie să i se permită lui Cress să pună mâna pe el.

— Așadar, ai plecat ca să ții planurile pentru arma asta departe de Theyn, departe de kalovaxiani. Dar asta nu explică de ce ești aici.

Brigitta soarbe din cafea.

— Eu și Jian ne-am stabilit în Sta'Crivero acum câțiva ani – nu în capitală. Un sat mic, fără nume, de pe coasta de est. Ni s-a părut că așa ar fi fost mai ușor să nu atragem atenția, deși de bună seamă că o femeie kalovaxiană și un bărbat gorakian ar atrage atenția oriunde s-ar duce. Unul dintre vecinii noștri cumsecade l-a înștiințat pe Rege despre prezența noastră în schimbul unor rații de apă, la un moment dat, luna trecută. De atunci, suntem prizonierii lor.

Lucrurile se potrivesc deodată în mintea mea.

— Faci parte din condițiile tranzacției, completez. Pentru tine vine Prințul Avaric aici în persoană – ca să supravegheze predarea ta în schimbul… a ce? În schimbul Minei de Apă? Cred că Regele Etristo o consideră o proastă sentimentală pentru că-i oferă atât de multe în schimbul a câteva sute de soldați, a

mamei ei și a iubitului pentru care aceasta a abandonat-o. Probabil că n-are idee ce are în mâini de fapt.

La acestea, Brigitta ridică din umeri.

— De vreme ce cunosc atât de puțin sta'criverana, n-am putut înțelege tot ce ziceau răpitorii mei. Dar se pare că Regele Etristo și fiica mea au făcut o înțelegere după ce el a avertizat-o pe ea și pe Kaiser de intențiile tale – și, da, asta e tranzacția în esență. Sta'Crivero obține accesul la Mina de Apă în schimbul unor trupe care să ajute înăbușirea răscoalei astreane o dată pentru totdeauna. Capturarea și trimiterea mea în mâinile fiicei mele sunt menite să reprezinte un gest de bunăvoință înaintea tranzacției oficiale, pe care Crescentia și Prințul Avaric urmează s-o încheie față în față lângă mină. Eu și Jian am fost trimiși înainte mai devreme, laolaltă cu un grup mic de gărzi, ca să ne confirme identitatea o gardă kalovaxiană care făcuse parte din gospodăria lui Theyn din Goraki. Iscoada Crescentiei a plecat de aici cu numai o zi înainte să apăreți voi.

Mi se oprește inima.

— Cress vine aici, concluzionez pe un ton scăzut și mi-e greu să fiu atentă la altceva din ce a spus.

— Da. În seara asta, precizează Brigitta, încruntându-se nedumerită. Nu știai?

Clatin din cap. Știam despre sta'criverani, știam despre tranzacție, știam și că Prințul Avaric avea să vină personal să oficieze înțelegerea. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama că și Cress avea să vină în persoană, dar Kaiserul mereu s-a ascuns după zidurile palatului, mereu trimitea pe alții să-i împlinească porunca. Niciodată nu și-ar fi riscat viața venind la o întâlnire cu un străin în a cărui loialitate nu avea încredere.

Poate că am știut, de fapt, în adâncul meu. Poate că pur și simplu n-am vrut să accept. Poate că știam că nu sunt pregătită s-o înfrunt din nou.

— Nu va veni singură, rostesc în cele din urmă, ridicând privirea la Brigitta. Ar fi o prostie să se întâlnească cu un prinț străin și cu armata lui avându-le alături numai pe gărzile ei. Nu e nesocotită. Va veni cu o armată. Una mare, bănuiesc. Sta'criveranii au uneltit împotriva ei cu atât de puțin timp în urmă și nu va avea încredere în ei. În plus, va vrea să-și arate puterea, ca să nu le mai treacă prin gând să i se împotrivească.

Am venit la Mina de Apă așteptându-ne să surprindem un

simplu schimb – nu suntem nici pe departe pregătiți să înfruntăm un război în toată regula.

— Am putea să fugim, propune Maile, rupând tăcerea care ne apasă în biroul comandantului de câteva minute.

La numai câteva momente după revelația Brigittei, Maile a dat buzna în biroul comandantului, urmată de Heron și Jian. Jian le spusese aceleași lucruri pe care mi le spusese Brigitta. Am poruncit unei gărzi să-i ducă pe Jian și pe Brigitta într-un loc sigur și, judecând că prezența ei era importantă mai mult ca sfetnic, și nu ca gardă, Artemisia ni s-a alăturat și ea în birou, închizând ușa ferm în urma ei.

Tocmai am primit de știre de la iscoade că la orizont au apărut corăbii și că vor sosi înainte de apus.

— Nu putem să fugim, spun eu pe un ton echilibrat, deși frica îmi curge prin vene, fierbinte și panicată. O armată sta'criverană se apropie din larg dinspre sud și kalovaxianii vin pe uscat dinspre nord. La cât de mulți oameni avem cu noi – dintre care mulți încă sunt răniți sau malnutriți – nu vom reuși să ne mișcăm destul de iute cât să evităm să fim prinși între ele.

Dar Maile nu renunță. Îmi întâlnește ochii cu o expresie sumbră și hotărâtă.

— Ba *putem* să fugim, mă corectează. Noi și cei în stare să țină pasul.

— Nu vorbești serios, spune Heron răstit.

— Nu zic că e un plan ideal, se apără ea. Dar nu accept reproșuri pentru că propun singura cale de scăpare rezonabilă. Unii dintre noi pot supraviețui situației, altfel nu vom supraviețui niciunul.

— Nu că am ajunge departe, observă Artemisia. Când kalovaxianii vor sosi și vor vedea pagubele pe care le-am făcut, vor porni după noi și, dat fiind că singura cale de a evita să fim zăriți și să dăm nas în nas cu oastea lor ar fi să călătorim în jurul Lacului Culane, ne vor ajunge din urmă în numai câteva ore.

Disputa continuă, dar abia le aud cuvintele. Atacul ăsta a fost ideea mea. Eu sunt cea care a interpretat situația greșit, care n-a adunat destule informații înainte de a lua o hotărâre. Poate că ar fi trebuit să aștept, dar atunci am fi rămas la Mina de Foc, așteptând într-o poziție vulnerabilă.

Întorc pe toate fețele ce mi-a spus Brigitta adineaori. Cress va

sosi mâine aici, așteptându-se să găsească Mina de Apă la fel ca înainte. Se așteaptă să se întâlnească cu Prințul Avaric ca să formalizeze înțelegerea dintre ei și apoi ambele tabere vor pleca iarăși în drumurile lor. Atâta tevatură pentru o întâlnire atât de scurtă. Doar de-ar fi o cale de a pune o perdea peste mină, de a ascunde faptul că am fost aici.

Imediat ce gândul ăsta îmi trece prin minte, în urma lui răsare o idee.

— Câți Păzitori ai Apei avem? întreb, dar cuvintele mele sunt acoperite de certurile din jur.

Îmi dreg glasul și încerc din nou, vorbind suficient de tare încât să fiu auzită.

Maile se uită la mine de parcă ar fi uitat că sunt aici. Clatină din cap.

— Douăzeci, răspunde ea.

— De fapt, niciunul, o contrazice Artemisia. Niciun Păzitor al Apei *antrenat.* Douăzeci de oameni cu putere brută, dar fără antrenament.

— Totuși douăzeci, continui încet.

Mă gândesc la câte a făcut Artemisia de una singură și le înmulțesc cu douăzeci. Înțeleg ce zice. Înțeleg diferența, chiar înțeleg, dar îmi amintesc și ce puteam face chiar și înainte să fi început antrenamentul. Puterea mea e haotică și neîmblânzită, da, dar era potentă. Și nu avem alte opțiuni.

— Nu plecăm nicăieri, îi spun lui Maile, înainte de a întoarce privirea spre Artemisia. Și nici nu vom lupta. La câte trupe va aduce Cress cu ea și având în vedere că propriile noastre forțe își revin după cele întâmplate azi-dimineață, ar fi o luptă pierdută. Așa că, în loc de asta, ne vom ascunde la vedere și vom aștepta să treacă toate astea. Apoi ne vom vedea de drum fără să afle nimic kalovaxianii.

— Și sta’criveranii? întreabă Heron.

— Putem să-i eliminăm înainte ca măcar să pună piciorul pe țărm. Sunt războinici lipsiți de experiență și marinari și mai nepricepuți. Cu ajutorul câtorva Păzitori ai Focului și ai Apei, putem să le distrugem flota.

— Toate bune, dar kalovaxianii tot vor găsi tabăra distrusă, insistă Maile.

— Nu, nu o vor găsi, îi răspund. Vor vedea tabăra exact așa cum a fost, exact așa cum se așteaptă s-o găsească. Iar Prințul

Avaric și sta'criveranii vor fi pe plajă, pregătiți și așteptând să încheie o înțelegere.

Ceilalți se încruntă derutați, dar Artemisia îmi întâlnește privirea.

— Vorbim despre Păzitori neantrenați, insistă ea. Înțelegi mai bine ca alții, Theo, că puterea brută e diferită de puterea antrenată.

— Așa e. Și, în alte împrejurări, n-aș fi făcut propunerea asta. Dar, în situația de față, sunt nevoită să întreb: se poate face?

Art ezită un moment, apoi încuviințează din cap.

— Teoretic, da.

— Va trebui să ne mulțumim cu un succes teoretic.

— Și cu schimbul cum rămâne? întreabă Heron. Cress îi vrea pe Jian și pe Brigitta, dar dacă ceea ce ți-a spus Brigitta e adevărat...

— Nu trebuie să-l obțină pe Jian, spun, clătinând din cap. Orice s-ar întâmpla diseară, asta e cert. Îi vom spune că a murit pe drum.

— Nu va fi încântată, spune Artemisia.

— Sunt convinsă că nu va fi, mă arăt de acord cu ea. Dar mai curând i-aș înfrunta nervii decât să-i pun în mâini arma aceea.

— Și Brigitta?

Șovăi, mușcându-mi buza.

— Dacă nu vom avea pe niciunul dintre ei, va intra la bănuieli, spun eu. Și n-ar fi niciun pericol să i-o dăm pe Brigitta. Interesul lui Cress față de ea e de natură sentimentală, nu strategică.

— O va ucide, subliniază Heron.

O va ucide, știu asta, dar nu numaidecât. Sunt sigură că, pentru ea, Cress plănuiește mai multe. Poate că voi reuși să cuceresc capitala înainta s-o omoare; poate că nici așa nu voi rezolva nimic. Dar Brigitta are dreptate: sunt regină și voi face ce trebuie făcut.

— O vom da pe Brigitta, dar kalovaxianii nu trebuie să-l găsească pe Jian. Dacă planul nostru nu funcționează...

Las fraza neterminată, însă Artemisia pricepe ce spun.

— Pe noi pot să ne ia, dar pe el nu-l vor lua în viață, completează ea.

Furtună

HERON SE STRĂDUIEȘTE să-i vindece cât mai repede pe Păzitorii Apei, pe când Maile îi adună pe foștii sclavi și pe toți cei răniți în luptă în cazărmi, unde se vor ascunde până la plecarea kalovaxianilor.

Odată cu pregătirile astea, Artemisia, ceilalți Păzitori ai Focului și cu mine pornim spre țărm, aflat la câțiva kilometri de tabără.

— Ai fi în stare s-o omori, la nevoie? mă întreabă Art din mers.

Mă întorc surprinsă spre ea. Nu e nevoie să întreb la cine se referă.

— Nu face parte din plan, îi răspund. Astăzi trebuie doar să supraviețuim și să împiedicăm armata lor să-și sporească rândurile. N-am rezolva nimic dacă am omorî-o pe Crescentia. Altcineva i-ar lua locul într-o clipă. Bănuiesc că nobilii au formulat planuri de rezervă încă de când a murit Kaiserul. Chiar dinainte – dacă merită să am încredere în visele mele, Cress deja crede că pun la cale un fel de lovitură de stat. Trebuie doar să supraviețuim zilei de azi, ca să putem învinge altădată. Uneori, e de ajuns să supraviețuiești.

Nu-mi dau seama că o citez pe fosta Împărătească decât după ce cuvintele mi-au ieșit pe gură.

— Dar dacă ai fi nevoită? întreabă ea din nou și înțeleg ce întreabă de fapt.

Nu dacă aș avea puterea fizică s-o omor – nu cred că vreuna dintre noi știe răspunsul la întrebarea asta ci dacă aș putea să stau înaintea fetei pe care cândva am numit-o soră de suflet și să-i curm viața.

Deschid gura ca să spun că da, bineînțeles că aș fi în stare, dar nu iese niciun cuvânt. E ușor să-mi amintesc că Cress e dușmana mea când mă gândesc cum era ultima oară când am văzut-o față în față, dar și Cress, cea din visele mele – sau ce-or fi ele, și-a băgat ghearele în mine. Aș putea s-o omor pe Cress.

Nu răspund, dar probabil că Artemisia aude oricum răspunsul, pentru că nu insistă.

Soarele e sus pe cer când ajungem la țărm, unde poposim într-un crâng de chiparoși, feriți de privirile celor de pe corăbiile sta'criverane, care așteaptă la vreo cinci kilometri în larg. E greu să-ți dai seama cât de mari sunt de la distanța asta, dar trebuie

să presupun că sunt destul de mari cât să-i poarte nu doar pe Prințul Avaric și pe gărzile lui, ci și armata pe care i-a promis-o lui Cress.

— Nu se vor apropia mai mult decât când va veni vremea întâlnirii, spun eu. Dar, dacă vor vedea kalovaxiani cu prizonieri pe plajă, vor trage concluzia că Împărăteasa a sosit mai devreme și așa putem să-i ademenim.

Artemisia încuviințează din cap.

— Luați poziție! rostește ea, suficient de tare cât s-o audă Păzitorii Focului.

Toți opt ne așezăm în două grupuri, șase dintre noi să fie kalovaxiani și ceilalți doi să fie gărzile sta'criverane care i-au escortat pe Brigitta și pe Jian. Stând cu fața la noi, Artemisia închide ochii și ridică mâinile, mișcându-le în aer în linii complicate. În aceeași clipă, peste noi parcă s-ar așeza o plasă din aer, acoperindu-ne din cap până-n picioare. Încheind, Art deschide ochii și încuviințează din cap o dată.

— Ajunge, dacă sunteți priviți de la distanță, spune ea.

Mă uit la ceilalți din grup, a căror piele arămie a devenit albă și palidă și al căror păr de diverse nuanțe întunecate a devenit blond. Cu înfățișarea mea a făcut încă un pas, schimbându-mi rochia simplă într-una largă, din mătase cenușie, ca de ardezie, deși când ating materialul încă mai simt bumbacul.

Ceilalți se holbează la mine și rămân privindu-mi fix gâtul. Simt pielea de acolo ca pe pielea mea, dar bănuiesc că Artemisia a schimbat-o și pe ea. M-a transformat în Cress sau măcar într-o variantă aproximativă. Sta'criveranii n-au mai întâlnit-o pe Cress, dar trebuie să fi auzit povești despre ea.

— Ai și coroană pe cap, îmi spune Artemisia. Trebuie să-ți porți capul ca atare.

— Cât de mult să-i lăsăm să se apropie ca să poată vedea asta? întreabă una dintre Păzitoarele Focului – o femeie pe nume Selma.

— Nu foarte mult, răspunde Artemisia. Dar au telescoape. Versiuni mai avansate decât cele cu care suntem obișnuiți. Nu vreau să riscăm. De aceea am vrut să văd trupurile gărzilor, pentru că sunt singurii pe care ar putea să-i recunoască.

Privesc spre Păzitorii Focului cărora li s-au desemnat rolurile acestea și îmi stăpânesc un icnet de uimire. Pe când ceilalți și-au păstrat chipurile, dar cu culoare diferită, aceștia doi au fost

transformați cu totul. Nu am fost cu Artemisia când s-a dus să inspecteze trupurile, dar se vede că și-a făcut treaba cu cea mai mare atenție.

— Trebuie să te deghizezi și tu însăți, îi spun. Cu părul tău, toți cei pe care i-ai întâlnit la palat te vor recunoaște într-o clipă.

Artemisia se încruntă, dar încuviințează din cap. Închide ochii din nou și de data asta privesc cum înfățișarea ei tremură ca suprafața unui lac, freamătă și se schimbă. Când termină, arată ca orice războinică kalovaxiană, cu pielea ca de fildeș și cu părul auriu tăiat drept la nivelul bărbiei.

— Bun, conchid. A venit momentul.

Procesiunea noastră pornește mai departe. Când ajungem la țărm, Artemisia își agită brațele în aer cu atâta putere, încât e ridicolă.

— Ce faci? o întreb.

— În ochii lor pare că țin un stindard kalovaxian, îmi explică ea.

Inițial, nu se întâmplă nimic, dar apoi corăbiile pornesc încet înainte. Am putea să tragem asupra lor acum, dar fără Heron, care să-și folosească darul aerului pentru a purta focul departe, șansa de a rata și ca navele să fugă e considerabilă. Nu, trebuie să avem grijă să scufundăm toate cele șase nave. Altfel, se vor întoarce și deja avem destule probleme.

Avem această unică șansă, așa că nu trebuie să tragem prea devreme, dar, dacă așteptăm prea mult, riscăm ca magia Artemisiei să se risipească. Nici asta nu trebuie să se întâmple.

Iarăși îmi doresc ca Søren să fi fost aici. Ar fi putut să ne spună exact cât de mult se vor apropia corăbiile înainte de a coborî ancorele. Ar fi putut să anticipeze exact cum va reacționa echipajul la atac. Dar e închis într-o temniță.

O veșnicie se întinde în jurul nostru în vreme ce navele se apropie puțin câte puțin, cumplit de încet. Știu că trebuie să aștept, dar focul îmi înțeapă vârfurile degetelor, implorând să fie folosit, și abia pot să-l țin în frâu. Și ceilalți încep să se agite, se foiesc și discută între ei. Soarele îmi apasă umerii, deasupra, fierbinte și greoi.

— Gata, zice Artemisia. Sunt prea aproape ca să se poată întoarce. Mareea e de partea noastră.

Corăbiile sunt mai aproape decât era tabăra aflată de cealaltă parte a lacului, dar nu cu mult. Aș fi fost mai liniștită dacă Heron

ar fi fost aici ca să ne îndrume flăcările, dar e prea slăbit. Un asemenea efort l-ar fi vlăguit cu totul. Îmi înghit îndoielile și mă încordez, ridicând mâinile. Ceilalți fac întocmai, urmându-mi exemplul.

Artemisia risipește deghizarea noastră și dezlănțui prima minge de foc, aruncând-o cu toată puterea spre corabia cea mai apropiată, dar își ratează ținta cu cincisprezece metri, pe puțin, aterizând în ocean cu un pleoscăit și câteva sfârâituri. Inima mi se îngreunează ca plumbul.

Încearcă și ceilalți din jurul meu, dar, deși unii nimeresc mai aproape decât mine, nimeni nu reușește să atingă vreo corabie. Văzând atacul, navele încep să intre în panică. De la depărtarea asta, zăresc membrii echipajului alergând de colo colo, aud strigătele înfundate ale căpitanilor care dau ordine. Să întoarcă vasele, bănuiesc. Să fugă. Mareea e de partea noastră, din câte mi-a spus Artemisia, dar, dacă nu reușim să atingem navele, mareea nu prea ne va fi de folos.

— Art! strig eu, în vreme ce o idee nouă prinde contur în mintea mea. Adu corăbiile alea mai aproape. Zdrobește-le de țărm dacă trebuie.

Artemisia trece la fapte înainte ca vorbele să-mi iasă cu totul pe gură, străpungând violent aerul cu mâinile. Întinde brațele în lături și apoi le aduce în față, strângându-le la piept. Atunci, un val se înalță în spatele flotei, apoi năvălește înainte și împinge navele de parcă n-ar fi fost decât jucării de copil plutind într-o cadă.

— Încă o dată! le strig celorlalți Păzitori ai Focului.

De data asta, când arunc o minge de foc, își nimerește ținta, lovind coca corabiei din frunte cu un zbucium care se întinde pe toată suprafața apei. Coca se aprinde și focul începe să se răspândească iute.

Multe dintre atacurile celorlalți Păzitori ai Focului nimeresc și ele, deși câteva cad în mare, inofensive. Destule atacuri cât să provoace pagube. Corabia din frunte deja se scufundă.

Privesc spre Artemisia, ghemuită și răsuflând din greu, cu mâinile pe genunchi

— Mai poți o dată? o întreb. Nu trebuie să lăsăm supraviețuitori.

Ridică ochii la mine, gâfâind în continuare, dar privirea ei e aspră și hotărâtă. Încuviințează din cap, îndreptându-se de

spate și încordându-și umerii.

— Dacă-i slăbiți încă puțin, le pun eu capăt, rostește ea cu vocea obosită, dar sigură.

Încuviințez din cap și mă pregătesc pentru încă un atac, conștientă de Piatra de spirit a lui Ampelio, care îmi luminează fierbinte la gât. Îmi concentrez energia asupra corabiei din față și arunc spre ea încă o minge de foc. De data asta se aprind velele, iute, ca niște vreascuri.

Mingile de foc zboară prin aer una după alta, aruncate de ceilalți Păzitori. La urmă, nicio corabie n-a rămas neatinsă. Ard luminos pe cerul de după-amiază și membrii echipajelor încep să sară, abandonând navele înainte să fie și ei mistuiți de flăcări.

Oameni. Soldați sta'criverani care nu fac decât să urmeze ordine, să facă ce le-a poruncit regele lor. Oameni cu viețile și cu familiile lor.

Oameni, îmi amintesc, care stau între Astrea și libertatea ei.

— Acum, o îndemn pe Artemisia și vocea mea sună mai echilibrat decât mă simt de fapt.

Nu ezită. De data asta, valul înălțat e mai mare decât oricare altul pe care l-am văzut de la ea, mai înalt decât cel mai înalt turn din palat, mai înalt până și decât unele dintre turnurile din capitala sta'criverană. Când îl coboară, țipetele străpung aerul, atât de tare încât să te asurzească, atât de tare încât să cutremure chiar și pământul.

Dar când valurile se liniștesc la loc și din flota sta'criverană n-au mai rămas decât scânduri de lemn plutitoare, nu se mai aude niciun țipăt, niciun ordin strigat, niciun sunet de orice fel, cu excepția propriei mele respirații greoaie și a bătăilor haotice ale inimii mele.

Vinovăție nu este cuvântul potrivit pentru ceea ce simt în timp ce ne înapoiem în tabără, sub un văl apăsător de tăcere. Nu sunt străină de remușcări – știu cum te rod pe dinăuntru până ți se face rău, cum îți bântuie coșmarurile până ajungi să crezi că ți-ai pierdut mințile. Nu despre asta e vorba aici. Mii de oameni au fost uciși de mâna mea, la ordinele mele, da, dar nu o regret. Dacă ar trebui s-o fac din nou, n-aș ezita să procedez întocmai.

M-am săturat de moarte, mi-a zis Søren când am fugit din Astrea și, deși nu l-am înțeles pe deplin atunci, îl înțeleg acum. Pentru că așa mă simt. Obosită. Atât de obosită, încât simt

epuizarea adânc, în oase. Cred că aș putea să dorm și o mie de ani și tot aș simți-o.

M-am săturat de moarte, da, dar m-am săturat și de luptă. M-am săturat să conduc. M-am săturat să iau hotărâri dificile. M-am săturat să port responsabilitatea pentru acele hotărâri.

Poate că într-o bună zi n-o s-o mai simt. Voi putea să mă trezesc într-o lume nepătată de sânge. Voi petrece o zi întreagă – poate o întreagă săptămână – fără temerea că poporul meu ar putea să nu mai prindă încă un răsărit. Voi putea să iau hotărâri fără consecințe de viață sau de moarte. Ce să mănânc la micul dejun. Ce culoare să aibă rochia mea. Cu cine să dansez.

În toate sforțările mele de a găsi victoria, niciodată nu am tânjit după viața simplă pe care aș căpăta-o odată cu ea, dar acum, la gândul ăsta, întregul meu trup suferă de dor.

Iluzie

CÂND NE ÎNTOARCEM LA TABĂRĂ, cadavrele au fost strânse, dar majoritatea clădirilor încă sunt inundate și arse, iar pământul e încă udat de sânge. N-am văzut niciodată ce fel de iluzii pot realiza câțiva Păzitori ai Apei, dar sper că va fi suficient ca să facă locul să pară iar întreg când vor sosi kalovaxianii.

În tot haosul de oameni care aleargă de colo colo făcând pregătirile, Blaise e singurul care stă nemișcat. Se sprijină de peretele uneia dintre cazărmi, cu brațele încrucișate la piept, îmbrăcat în haine curate. Are cearcăne grele sub ochi – chiar mai grele decât de obicei – și pielea lui pare gălbejită în soarele de după-amiază. Când îmi întâlnește privirea, mă uit în ochii lui, dar niciunul nu face vreo mișcare spre celălalt.

La un moment dat va trebui să vorbim despre ce i s-a întâmplat, despre energia feroce și disperată care l-a copleșit, ca pe un bețiv luptând pentru încă o gură de bere. Despre faptul că m-a apucat de braț atât de strâns, încât și acum simt urma atingerii lui. Despre faptul că s-a împotrivit unui ordin direct și că ar fi putut nu doar să se omoare pe sine, dar și pe toți ceilalți, odată cu el.

M-am străduit atât de mult să-l țin aproape, să-l protejez cum am putut, să încerc să-l salvez. Dar nu pot să-l controlez pe Blaise; nu pot să controlez ce face. Nu pot să-l ajut dacă nu mă va lăsa s-o fac. Nu pot să alung dorința lui de a se distruge, dar pot să mă asigur că nu ne va târî și pe noi, ceilalți, după el.

Îmi iau ochii de la Blaise și privesc în schimb spre Artemisia.

— Mă duc după Heron, îi spun. Tu întâlnește-te cu Păzitorii Apei și vezi cum se descurcă. Trebuie să fie cât se poate de întremați când vor sosi kalovaxianii. Și găsește-l pe Laius. Numai să nu-i ceri să facă eforturi prea mari.

Artemisia încuviințează din cap, dar privirea ei e distantă. Mă întreb dacă atâta moarte a istovit-o și pe ea. Pare că ar vrea să spună ceva, dar se stăpânește. În loc de asta, întoarce privirea spre grupul de Păzitori ai Focului.

— Odihniți-vă, îi îndeamnă. S-ar putea să avem nevoie de voi din nou, dacă planul ăsta nu va reuși.

Îl găsesc pe Heron în biroul comandantului, păzindu-i pe Brigitta și pe Jian, ale căror mâini au fost legate din nou. Când dau cu

ochii de ei, vreau să protestez, dar apoi îmi dau seama că decizia a fost corectă. În războiul ăsta nu sunt loiali nimănui, n-au niciun motiv să fugă pe furiș cât suntem ocupați. Și, dacă nu vom avea măcar pe unul dintre ei, cine știe cum va reacționa Cress?

— Ai de gând să ne dai pe mâinile ei? mă întreabă Brigitta.

Îi întâlnesc privirea o clipă – același cenușiu rece ca la Cress – apoi îmi feresc ochii și încuviințez din cap. E mai bine să nu știe că-i vom separa. Nu cred că Brigitta are vreun motiv să acționeze împotriva mea, dar nici nu am încredere în ea. Nu e vorba despre ea – sunt mulți oameni în care nu mai am încredere.

— Nu avem de ales, spun. Are motivele ei să vrea să pună mâna pe voi și o dorește suficient de mult încât să vină aici în persoană.

Brigitta se uită la Jian, care-i șoptește ceva.

— O să ne tortureze, rostește ea.

Ezit un moment, apoi încuviințez din cap.

— Da.

Brigitta cade pe gânduri și schimbă încă vreo câteva cuvinte cu Jian.

— Zice că e mai puternic decât pare, traduce ea. Nu le vom spune nimic.

Ușor de zis, dar mă îndoiesc că știu de ce e în stare Cress.

— Vom recuceri capitala, îi spun, dând tonului meu o siguranță pe care nu sunt convinsă că o simt cu adevărat. Atunci, te voi elibera. Nu știu sigur de cât timp va fi nevoie – săptămâni, luni, dar te voi elibera.

Brigitta se încruntă.

— De ce îmi spui toate astea? întreabă ea.

— Uite-așa. Câtă vreme am fost prizoniera Kaiserului și am fost torturată și chinuită, singurul motiv pentru care am îndurat a fost convingerea că, într-o bună zi, cineva va veni să mă salveze. Mie nu mi-a făcut nimeni nicio promisiune, dar eu îți fac o promisiune acum. Vom recuceri capitala. Te vom elibera. Dar voi putea s-o fac mai repede dacă fiica ta va crede în continuare că am murit.

Ochii i se luminează, cuprinși de înțelegere, și încuviințează din cap o dată.

— Voi păstra secretul cât voi putea, îmi spune.

Mai mult nu pot să sper. Oricum, dacă Brigitta chiar îi va mărturisi în chinurile torturii, nu cred că Cress îi va da crezare. Ar părea ceva prea tras de păr, o fantezie de-a Brigittei scornită ca să se salveze.

La gândul ăsta, mi se face rău. Nu pot să mă mai uit la ea, altfel voi înnebuni din cauza remușcărilor. În loc să zăbovesc cu gândul la ea și la Jian, merg la Heron, care încă ține piatra *molo varu* în mâini, cu privirea ațintită la suprafața ei netedă, aurie.

— Nicio veste de la Erik? îl întreb încet.

Ridică privirea la mine numai cât să clatine din cap, apoi își îndreaptă atenția înapoi la piatră.

— Nimic, de patru zile, Theo, răspunde el răgușit. S-a întâmplat ceva. Știu sigur.

— Nu știi sigur, îl contrazic. Poate că doar așteaptă până când va avea știri de transmis. Din moment ce Cress a plecat, de bună seamă că sunt foarte puține informații care merită transmise.

Heron îmi întâlnește iar privirea.

— Dacă Cress a plecat și, odată cu ea, și cei mai buni soldați ai săi, de ce nu a profitat de ocazie ca să-l elibereze pe Søren? întreabă el. Dacă într-adevăr nu s-ar fi întâmplat nimic, asta ar fi fost cea mai bună ocazie.

Acum nu știu cum să răspund. Simt iar un nod în stomac la gândul că Erik ar fi fost prins, că i s-ar fi alăturat lui Søren în celula aia sau – mai rău – că a fost omorât și capul i-a fost înfipt într-o țeapă, întocmai cum proceda Kaiserul cu trădătorii Așa cum a procedat cu Ampelio.

— Nu s-a întâmplat nimic, reușesc să spun în cele din urmă, dar nici mie nu-mi sună prea convingător.

Înainte ca Heron să poată răspunde, ușa biroului se deschide și Maile pășește înăuntru, apoi închide bine ușa în urma ei

— Am trimis iscoade în nord, să vadă cât de departe sunt kalovaxianii, începe ea, fără a mai pierde timp. Am primit răspuns acum câteva momente – vor sosi înainte de apus.

— Vor dori să petreacă noaptea aici, îi spun. Ar trebui să redactăm o scrisoare în kalovaxiană, în care să-i zicem Împărătesei să se întoarcă la palat, s-o convingem să plece cât de repede. Să-i spunem că nobilii pun la cale o lovitură. Îi va fi ușor s-o creadă și deja e paranoică. Ar călări zi și noapte ca să ajungă înapoi s-o împiedice și nu le-ar da de ales oamenilor ei

decât s-o urmeze.

Maile încuviințează din cap.

— S-a făcut.

O întrebare îmi zăbovește pe buze. Nu e o întrebare pe care aș vrea să i-o pun lui Maile. Îmi închipui ce ar putea să spună și mă îndoiesc că asta vreau să aud. Dar tocmai de aceea trebuie să știu răspunsul ei.

— Ne va reuși?

Maile se gândește câteva momente care par să se întindă la infinit.

— Nu știu, recunoaște ea. Dar e cel mai bun plan pe care-l avem.

Nu prea mă liniștește, dar măcar e un răspuns sincer. Prefer un astfel de răspuns oricărui optimism orb.

— Dar e un plan strict, rostesc cu grijă. Nu e loc pentru neprevăzut.

— Nu, e de acord Maile și se încruntă, încercând să-mi descifreze gândurile.

Mă uit când la ea, când la Heron, mușcându-mă de buză.

— Blaise a devenit imprevizibil, continui eu.

Heron răsuflă îndelung, dar nu pare surprins că am ridicat problema.

— Ce ai vrea să facem? întreabă el.

— Când îi vom evacua pe cei prea slăbiți ca să poată lupta, dacă se va ajunge până acolo, ar trebui să meargă și el cu ei.

— Nu-i va fi ușor să accepte, observă Heron.

— Știu. Am încredere că vei face ce trebuie făcut ca să-l aperi și să-l ții la o parte din calea noastră.

Nu e un ordin, nu tocmai, dar Heron încuviințează sever din cap.

Ieșind din birou, aproape mă izbesc de Artemisia și Laius, care așteaptă în fața ușii, gata să intre. Artemisia clipește la mine o secundă, apoi coboară brațul.

— Încă o problemă de discutat, spune ea. Despre Brigitta și Jian.

Închid ușa și-i poftesc să mă urmeze pe coridor.

— Nu-mi place că trebuie s-o predăm, dar trebuie, spun eu. Dintre ei doi, el e mai valoros – nu trebuie să lăsăm kalovaxianii să pună mâna pe o armă cum e velastra.

— Aici nu te contrazic, zice Artemisia. Dar nu se poate ca Împărăteasa să nu știe de velastra. N-ar fi renunțat la Mina de Apă cu ușurință și tu însăți ai spus-o: armata sta'criverană nu e – nici *nu era* – din cale afară de puternică. Când va afla că nu-l avem pe Jian, o să se înfurie. La cât e de imprevizibilă, s-ar putea să cadă tot planul.

— E un plan strict, recunosc eu, după cum i-am spus și lui Maile și Heron.

Clatin din cap.

— Dar mai curând aș risca să-i înfrunt furia acum decât să-i pun în mâini arma aia. Mișcarea de eliberare poată să renască altădată – chiar tu mi-ai spus asta cândva. Dar, dacă Împărăteasa obține velastra, nimeni nu se va mai răzvrăti în veci.

Artemisia nu zice nimic câteva clipe, întorcându-se spre Laius, care stă cu buzele strânse într-o linie subțire și privește drept înainte cu ochi căprui împovărați.

— Dar dacă ar exista o cale a-i da Împărătesei atât pe Brigitta, cât și pe Jian, fără ca de fapt să i-l dăm pe Jian? De a nu risca să-i trezim bănuielile sau să-i stârnim furia? O cale de a ne asigura că ea și trupele ei vor fi plecat cu mult timp înainte să-și dea seama că ceva nu e în regulă? întreabă ea.

Văzându-mi deruta, se întoarce spre Laius.

— Haide. Spune-i ce mi-ai spus și mie.

Laius înghite în sec. Pare atât de tânăr – de șaisprezece ani, poate, dar e vorba doar despre un an mai puțin decât la mine. E la vârsta la care eu l-am ucis pe Ampelio, la care a venit Blaise și mi-a oferit șansa de a mă împotrivi. Are privirea aceea acum, privirea cuiva pregătit de luptă. Asta mă sperie, chiar și înainte să deschidă gura.

— Am învățat să mă deghizez bine, zice el pe un ton stăpânit. Pot să mențin o iluzie în jurul meu mult timp. Nu obosesc așa, ca ceilalți, și, cu antrenamentul lui Blaise, nici nu ajung să-mi pierd controlul. Nu e magie atât de puternică cât să se ajungă acolo.

Încrunt din sprâncene.

— Ce vrei să spui mai exact, Laius? îl întreb.

— Bărbatul acela, Jian, are informații pe care Împărăteasa și le dorește. Informații pe care nu vrem să le obțină, spune ea. Așa că trimite-mă pe mine în locul lui. Eu nu știu nimic.

— Nu, mă opun eu, chiar înainte să poată termina fraza cu

totul. Sub nicio formă.

— Nu sunt copil, Maiestate. Nu sunt naiv. Știu ce mă așteaptă în viață. Am văzut ce s-a întâmplat… ce s-a întâmplat cu Blaise. Acela e viitorul meu. Înțeleg că nu voi apuca sfârșitul războiului. Dar, dacă voi putea să ajut la sfârșirea lui, pentru mine va fi suficient.

— Nu e vorba doar despre moartea ta, Laius, răspund eu. Ar fi vorba întâi despre tortură, ar încerca să smulgă informații de la tine pe orice cale, până când vei vrea să mori.

Nu spune nimic un moment, prinzându-și buza de jos între dinți în sfârșit, se uită la mine cu ochi sumbri.

— Maiestatea Voastră a vrut să moară? întreabă el încet.

— Poftim?

— Cu toții am auzit ce ai îndurat când erai prizoniera Kaiserului, cum a încercat să obțină informații de la Maiestatea Voastră atunci în ultima noapte, cum ai fost torturată atât fizic, cât și psihic. Cum le-ai îndurat pe toate – și numai de aceea am fost eliberat, numai de aceea suntem cu toții azi aici.

Un moment, nu pot vorbi îmi amintesc cum stăteam în sala tronului privind cum propriul meu sânge se scurgea pe dalele de dedesubt, știind că moartea era inevitabilă, dar că voi face tot ce-mi va sta în putere să apăr rebeliunea. Îmi amintesc cum Elpis a luat aceeași hotărâre când a înghițit restul de Encatrio și a ars pe dinăuntru sub ochii mei.

E prea tânăr, cuget eu, dar nu e. E de aceeași vârstă pe care o aveam eu. E mai în vârstă decât era ea.

Mă uit la Artemisia și-mi găsesc gândurile oglindite în expresia ei.

— Ești convins, Laius? îl întreb încet. Trebuie să fii convins. Se gândește numai o clipă, apoi încuviințează din cap.

— Sunt convins, răspunde. Pentru Astrea, sunt convins.

Tratat

E CIUDAT SĂ PORT CHIPUL Prințesei Amiza. Abia îmi amintesc cum arată, am întâlnit-o puțină vreme în Sta'Crivero în noaptea în care am sosit acolo. Nu a vorbit mult, doar a întrebat despre pedepsele pe care le suferisem în mâinile Kaiserului. Însă Artemisia trebuie s-o fi privit atent la un moment dat, pentru că, atunci când îmi arată propria-mi imagine într-o oglindă mică, de mână, recunosc fața Prințesei într-o clipă.

Coborând ochii la brațele mele descoperite, văd că au aceeași culoare de bronz șlefuit ca ale nurorii Regelui Etristo.

— N-am putut mai mult, se scuză Artemisia, privindu-mă încă o dată din cap până-n picioare și luând oglinda înapoi, vârând-o în buzunar. Așa că străduiește-te să ții minte că ești o femeie de douăzeci și ceva de ani care a avut parte de o viață ușoară. Numai reverențe și măguliri și eleganță.

Aș fi vrut să-mi pot aminti mai multe despre Amiza, dar am văzut-o doar la acea unică întâlnire. Brusc, mi se pare ciudat că n-am mai văzut-o după aceea, dar poate că, la fel ca toate celelalte obiecte frumoase din posesia lor, sta'criveranii o țineau doar ca exponat, fără s-o lase să facă altceva decât să fie frumoasă și să nască urmași.

Sper că nu se afla într-adevăr pe una dintre corăbiile acelea, împreună cu Avaric.

— Nu ești obligată să faci asta, spune Heron, deși nu arată ca Heron.

În schimb, poartă chipul lui Avaric. Era singurul suficient de înalt cât să poată juca rolul prințului moștenitor și a ezitat numai o clipă înainte de a accepta. Dar n-a vrut să-mi asum același risc, împreună cu el. M-a îndemnat să merg cu ceilalți, să-l liniștesc pe Blaise când avea să se trezească din somnul indus pe cale magică, în care l-am rugat pe Heron să-l cufunde.

— Trebuie s-o văd, insist eu, deși și în urechile mele pare o idee prostească.

Clatin din cap.

— Nu știu cum să explic. Doar că… dacă e s-o înfrunte cineva, eu trebuie s-o fac. Oricum, o cunosc mai bine decât oricine altcineva, știu cum va reacționa la anumite lucruri, ce anume va dori să audă. Eu trebuie s-o fac.

Când kalovaxianii sunt văzuți apropiindu-se, Heron și cu mine mergem să ne întâlnim cu ei, luând cu noi o mână de Păzitori ai Focului și ai Apei deghizați, laolaltă cu Artemisia. Când Art a dus-o adineaori pe Brigitta să-și facă nevoile, eu și Heron l-am schimbat pe Jian cu Laius deghizat. După cum era de așteptat, Jian a fost derutat și panicat, dar nu era timp de pierdut, așa că Heron a fost nevoit să-și folosească darul ca să-l lase inconștient. După aceea Jian a fost dus departe de tabără, de cealaltă parte a lacului, unde am organizat infirmeria. Paznicii de acolo au primit ordine – dacă planul dă greș și pare că tabăra va fi cucerită de kalovaxianii, Jian va fi ucis înainte să ajungă la el.

Gândul mă îngrozește, dar nu atât de mult precum ideea că Cress ar obține velastra.

Iar acum, Brigitta și Laius sunt legați unul de altul, amândoi cu gurile acoperite. Inițial, nu mi s-a părut că ar fi nevoie să-i legăm la gură, dar n-am încredere în Brigitta, așa cum nici ea nu are încredere în mine. Nu știu ce-i va spune lui Cress și cum va reacționa când va descoperi că Jian nu mai e Jian. Nu pot decât să sper că, atunci când va fi înlăturată legătura de la gura Brigittei, Cress și soldații ei vor fi de mult plecați.

Nu știu ce se petrece în mintea ei, dar nu șovăie la niciun pas. Ochii ei cenușii – la fel ca ai lui Cress – privesc atent, mereu drept înainte. Nu pot face nimic pentru ea, îmi amintesc eu, dar faptul nu prea îmi liniștește sentimentul de vinovăție.

Mă străduiesc să mă port așa cum ar fi făcut Amiza, cu mâinile împreunate delicat în față, cu umerii drepți, cu capul plecat. Delicată și respectuoasă.

Lui Heron parcă îi e și mai greu să joace rolul lui Avaric. Se vede de la o poștă că nu se simte în largul său, nu știe cum să stea, ce să facă cu mâinile. Avem noroc că Cress nu l-a întâlnit pe Avaric niciodată. Oricum, nimeni nu are motive să bănuiască prezența unor impostori. Abia le-am luat-o înainte kalovaxianilor cu un pas, dar suntem încă în față.

Ne oprim la aproape un kilometru de tabără, în speranța că vom reuși să-i împiedicăm pe kalovaxiani să pășească în ea. Ceilalți Păzitori ai Apei sunt gata s-o deghizeze dacă totuși soldații lui Cress vor intra și am aranjat ca scrisoarea mea să fie livrată de îndată ce vom avea nevoie de ea, dar aș prefera să nu se ajungă până acolo.

În scurt timp, grupul de armăsari se apropie, trăgând o singură caleașcă aurită. Cam cincizeci de gărzi, aș aprecia. La vreo jumătate de kilometru în spate, văd armata pe care a adus-o cu ea, dar mi-ar fi imposibil să număr câți războinici sunt. Cu siguranță prea mulți, dacă se va ajunge la luptă. Mi-e greu să cred că au fost aduși din alt motiv decât să-i intimideze pe sta'criverani și să le amintească cine ține frâiele în parteneriatul ăsta.

Gărzile descalecă parcă dintr-o singură mișcare coregrafică exersată și una dintre ele se duce la caleașcă și deschide ușa.

Cress iese încet, fiecare mișcare a sa fiind o demonstrație ostentativă de putere, încă din clipa în care mâna ei încărcată cu nestemate apare din caleașcă, strălucind în lumina după-amiezii târzii. Când în sfârșit pune piciorul pe pământ, rochia din mătase argintie curge în jurul ei și se adună într-o baltă sclipitoare care-i dă o înfățișare de fantasmă. Nu a făcut niciun efort să-și acopere pielea arsă de la gât cu cosmetice sau textile, expunându-și rana cu mândrie.

Privirea ei rece și cenușie ne cercetează pe mine și pe Heron, examinându-ne din cap până-n picioare, după care buzele i se arcuiesc într-un zâmbet încordat.

— Prințe Avaric, începe ea cu o voce melodioasă, dar suficient de puternică cât să străbată distanța dintre noi. Prințesă Amiza. Mă bucur tare mult că ați reușit să faceți drumul în persoană. Cum a fost călătoria voastră?

Își ridică fusta și vine spre noi, urmată, la niciun pas, de cele mai puternice două gărzi ale ei.

Aștept ca Heron să vorbească primul, dar, văzând că nu zice nimic, fac un pas în față și zâmbesc, întinzând mâna.

— Oceanul e minunat în perioada asta a anului, rostesc cu o voce mai subțire, ca să n-o recunoască. A fost o călătorie frumoasă și cu siguranță a meritat ca să vedem splendoarea Minei de Apă.

Sprâncenele deschise la culoare ale lui Cress se arcuiesc în sus.

— Așadar deja ați văzut-o? întreabă, aparent dezamăgită. Nădăjduiam să v-o arăt chiar eu.

— Am sosit mai devreme decât ne așteptam, spune Heron, regăsindu-și vocea. Supușii voștri au fost deosebit de primitori. Cu siguranță, mina se ridică la înălțimea speranțelor noastre și

chiar le depășește.

— Mă bucur, face Cress. Cât despre contribuția voastră la înțelegere… Navele mele sunt pregătite?

Heron încuviințează din cap o dată.

— Aproape de țărm. Trimiteți-vă oamenii să vadă cu ochii lor, dacă doriți.

Cress aruncă o privire peste umăr și face semn din cap spre doi dintre soldații ei, care îndată încalecă din nou și pornesc spre coastă, unde sper că vor găsi o flotă de corăbii sau, mai bine zis, iluzia unei flote. Câțiva dintre Păzitorii Apei pe care i-am găsit vor fi pe plajă și vor menține iluzia, ascunzând epavele, făcându-le să pară nave adevărate.

— Și va fi suficient pentru a-i șterge de pe fața pământului pe rebelii de la Mina de Foc? întreabă ea, întorcându-se iar spre Heron.

Heron încuviințează scurt din cap.

— Îndată ce încheiem aici, răspunde el în continuare, folosind replica pe care am exersat-o. Voi da poruncă să pornească într-acolo. Cu trupele voastre și cu ale mele, sunt convins că vom curăța infestația asta a rebeliunii o dată pentru totdeauna.

— Asta sper și eu, spune Cress, zâmbind acru. Dar mă tem că am ajuns să privesc răzvrătirile ca pe niște gândaci – întotdeauna rămân câțiva supraviețuitori. Că veni vorba, unde sunt gândacii pe care mi i-ați adus?

Îmi trebuie o secundă să pricep la ce – sau, mai bine zis, la cine – se referă.

— A, fac eu, pocnind din degete și făcând semn spre Păzitorii din spatele meu.

Artemisia, deghizată, îi aduce în față pe Brigitta și pe Laius, legați și cu gurile acoperite. Laius merge cam împiedicat și mă străduiesc să nu tresar. Chiar dacă acum poartă fața lui Jian, aproape că văd dincolo de iluzie, îl văd pe băiat așa cum e, un copil care-și croiește drum spre o moarte sigură. Dar privirea lui nu se poticnește. Merge cu umerii drepți, cu fruntea sus. Totuși îmi vine să opresc totul, să-l chem înapoi, să renunț la plan. Însă acum e prea târziu. Nu pot să-i împiedic sacrificiul, dar pot să mă asigur că nu va fi irosit.

De lângă el, Brigitta se uită la fiica ei ca și când ar privi o stafie – și aș zice că exact așa e. Stafia copilei pe care a părăsit-o, monstrul în care s-a preschimbat fata aceea. Oare acum

Brigitta e cuprinsă de remușcări sau nu i-a mai rămas decât frica?

Cress abia se uită la Jian, o fixează cu privirea pe mama sa. Pășește spre ea, zâmbetul i se lățește și ochii îi scânteiază cu o bucurie rece. Cress e mai înaltă decât mama ei cu câțiva centimetri și mă întreb ce crede Brigitta despre asta, despre femeia dinaintea ei și cât de diferită e de fata mică pe care a lăsat-o în urmă.

— Mamă, spune Cress, întinzând mâna și atingând obrazul mamei sale.

Brigitta tresare din calea atingerii, se ferește de degetele arzătoare care lasă pe pielea ei urme roșii delicate. Gărzile înlocuiesc legăturile prizonierilor cu lanțuri grele din fier, dar le lasă pe cele de la gură.

— Ce veți face cu ei? o întreb, lăsându-mi vocea să tremure, așa cum neîndoielnic ar fi făcut vocea Amizei.

— Unele răni sunt mai adânci ca altele, răspunde Cress, privind-o o ultimă oară pe mama ei și apoi întorcându-se iarăși spre noi, zăbovind cu ochii la mine. Unele răni cer să fie răsplătite fără întârziere, cu propria-ți mână. Nu se poate să nu știi cam la ce mă refer.

Chiar știu. Înțeleg nevoia ei de răzbunare atât de bine, încât mă sperie, dar Amiza nu o înțelege. Amiza nu poartă ranchiună în felul ăsta; nu poartă genul ăla de răni. Probabil că își dă și Cress seama de lucrul ăsta, pentru că scutură din cap.

— Cred că răzbunarea ți se pare urâtă, spune zâmbind discret. Te invidiez pentru asta. Așa mi se părea și mie cândva. Să aduc și restul înțelegerii noastre?

Mă străduiesc să-mi ascund entuziasmul. *Restul înțelegerii noastre.* Am avut dreptate. Erau mai multe la mijloc în tranzacția asta, ceva pentru care Prințul Avaric să bată atâta drum în persoană.

Aurul nu are atât de multă valoare pentru sta’criverani, dar Theyn avea o colecție de artă și artefacte vechi pe care s-ar putea să pună preț. Poate despre asta e vorba.

Cress pocnește din degete și una dintre gărzile ei deschide iar ușa de la caleașcă. Inițial, nu se întâmplă nimic, dar apoi garda întinde mâna înăuntru și trage afară cu brutalitate o siluetă înfășurată în atât de multe lanțuri, încât nu poate să miște niciun deget. Părul lui e atât de năclăit de sânge și pământ,

încât e greu să-i distingi culoarea și fața îi e un amestec pestriț de vânătăi și oase rupte, și totuși îl cunosc la fel de bine cum îmi cunosc propriul nume.

Søren.

Garda îl aruncă la pământ cu brutalitate și apoi întinde mâna în caleașcă din nou, scoțând afară încă o siluetă înlănțuită, aceasta mai puțin șifonată, deși oricum fața îi e acoperită cu tăieturi și vânătăi, cu o bucată groasă de pânză albă legată la ochi. Totuși îl recunosc într-o clipă și, cu un gol în stomac, pricep de ce Erik nu ne-a trimis niciun mesaj. Brusc, pare caraghios că ne-am așteptat la altceva.

I-am spus lui Heron că Erik era bine, că probabil era prea ocupat să-l salveze pe Søren ca să ne scrie. Dar trebuie să fi știut în inima mea că situația era alta. Văzându-l acum, în starea asta, parcă aș fi primit un pumn în burtă.

Mă împotrivesc emoțiilor, concentrându-mă asupra motivului. De ce i-ar dori Etristo pe Søren și pe Erik și de ce ar fi dispusă Cress să renunțe la ei? Primul răspuns vine mai repede – Søren a fost arestat în Sta'Crivero pentru uciderea Arhiducelui. Nu a contat că era nevinovat. Regele Etristo îl considera vinovat și a fost suficient ca să fie condamnat la moarte. Sta'criveranii nu tolerează niciun fel de fărădelege. Etristo trebuie să se fi înfuriat când Søren a evadat. Iar Erik... ei bine, poate că Etristo crede că Erik l-a ajutat pe Søren să evadeze. Sau poate că Erik e urmărit pentru simplul fapt că e gorakian – în Sta'Crivero, lucrul ăsta în sine părea să fie o fărădelege.

— Minunat, reușesc să spun pe un ton echilibrat. Regele Etristo se va bucura să-i primească pe criminalii aceștia înapoi în temnițele sale.

Cress se uită la Søren și la Erik cu o privire plictisită, apoi se întoarce iar spre mine.

— Se poate, zice ea. Deși, dacă ați vrea să știți părerea mea, ar fi o risipă de resurse să-i țineți în viață, pe care Sta'Crivero nu și le permite. Mai bine i-ați ucide chiar acum, să vă scutiți de deranjul de a-i căra înapoi. Din experiența mea, sunt niște prizonieri foarte nedisciplinați. Împăratul a convenit să alieze Goraki cu mine, dar a avut neobrăzarea de a încerca să-l răpească pe Prințul Søren chiar în noaptea în care a pus piciorul în palatul meu.

Tace un moment, aplecând capul într-o parte, îngândurată.

— Desigur, deja îmi pusesem în gând să-l dăruiesc Regelui Etristo în semn de pace, dar, chiar și așa, a fost foarte urât din partea lui.

— Aș fi preferat să nu trebuiască să-i ducem înapoi în viață, spune Heron, clătinând din cap. Dar tatăl meu a insistat.

Cress oftează teatral.

— Să zicem că-l înțeleg, îl aprobă ea. Sunt convinsă că tatăl vostru e nerăbdător să fie martor direct la moartea lor, altfel ar fi cerut să-i fie înapoiați morți sau vii.

— Aceasta e calea dreptății în Sta'Crivero, intervin eu, amintindu-mi ce mi s-a spus întâia oară când am intrat în oraș.

E un mare efort să-mi iau ochii de la trupurile schingiuite ale lui Søren și Erik, dar mă silesc să întâlnesc privirea rece și cenușie a lui Cress.

— Executarea publică a criminalilor e menită să-i descurajeze pe alții care s-ar gândi să încalce legile noastre.

Cress strânge din buze.

— Ei, atunci sunt sigură că execuțiile publice ale unui prinț și unui Împărat vor avea un puternic efect de descurajare.

Tace o clipă, apoi continuă:

— La curtea mea există câteva persoane care încă ar prefera să aibă pe tron un prinț trădător decât o femeie, cele care puneau la cale un atac pentru a-l elibera. Trăgeam nădejde că eu și prințul am putea stabili o alianță, dar a fost deosebit de încăpățânat și, dacă nu e de partea mea, e o amenințare. Am încredere că nu-i veți arăta niciun strop de milă.

Oricât de diplomatice i-ar fi cuvintele, înțeleg sensul lor destul de ușor.

— Desigur, aprob zâmbind. Va fi executat îndată ce vom sosi acasă și veți putea să dormiți puțin mai liniștiți, odată cu înlăturarea unei primejdii în plus.

Heron se agită din ce în ce mai tare cu fiecare secundă. Îmi dau seama după cum ochii îi tot fug spre Erik și Søren și după broboanele de transpirație de pe frunte, care nu au nimic de-a face cu vremea caldă a serii.

Trebuie să îi pun capăt, cât mai repede.

— Ar trebui să plecăm, îi spun lui Cress. Căpitanii corăbiilor noastre doresc să ridice pânzele în seara asta, ca să profite de reflux. Starea de sănătate a Regelui Etristo se deteriorează și e dificil pentru soțul meu să fie departe de tatăl lui în vremuri atât

de tumultuoase.

Îl iau de braț pe Heron, strângându-l ușor atât pentru a-l liniști, cât și pentru a-l avertiza.

— Vai, exclamă Cress, încruntându-și sprâncenele. Desigur. Dar, judecând după ritmul mareei din sezonul acesta, ar fi mult mai bine dacă ați mai aștepta o oră. Altfel, apele vă vor împinge înapoi câte un metru pentru fiecare jumătate făcută înainte. Haide – am petrecut ultimele câteva zile înconjurată de soldați și îmi lipsește compania altor femei. Să bem împreună un pahar de vin înainte de plecare.

Îmi întinde mâna și nu am de ales decât să mă desprind de Heron și s-o accept, deși inima îmi bubuie în piept. Când degetele ei se înfășoară peste ale mele, le simt fierbinți și uscate. Parcă nu aș atinge o ființă umană, ci, mai curând, o statuie din marmură care a stat în soare. Nu dă impresia că ar avea febră, așa cum face Blaise, dar oricum senzația e supărătoare.

— Mi-ar face plăcere, îi răspund, izbutind să zâmbesc. Avaric, dragul meu, vrei să duci prizonierii la locul lor pe corabie, ca să fim gata de plecare când Împărăteasa și cu mine vom fi terminat?

Heron face ochii mari, privind când spre Erik, când spre mine, dar apucă să încuviințeze din cap.

— Prea bine, dragostea mea. Ne vedem într-o oră.

Cuvintele lui conțin o urmă de spaimă și sper că numai eu am observat. Mă sărută pe obraz înainte de despărțire și zăbovește cu o clipă mai mult decât ar fi nevoie, strângându-mă ferm de umeri. Cu toate că nu zice nimic, simt avertismentul în tăcerea dintre noi, deși nu prea era nevoie de el.

Ai grijă. Nu te lăsa încolțită. Întoarce-te la noi.

Alianță

TREBUIE SĂ-MI AMINTESC să respir când eu și Cress ne apropiem de tabără. Brusc, pare imposibil ca Păzitorii Apei să fi reușit – tabăra e mai mare decât orice am mai văzut deghizat și, deși sunt mulți Păzitori ai Apei, nu sunt antrenați. Mă tem ca nu cumva Cress să izbutească să vadă dincolo de iluzie și nu-mi pot stăpâni gândul că a fost un plan prostesc, care nu va face decât să amâne inevitabilul. Am fost proastă să cred că ar putea să fie altfel.

Un paznic deghizat deschide poarta și ne primește înăuntru, făcându-mi în aceeași clipă cu ochiul. Atunci îmi dau seama că e vorba de Maile, dar mintea mi-e prea ocupată ca să mă gândesc la ea mai mult de atât. În loc de asta, îmi îndrept atenția spre tabără – toate sunt în picioare, neatinse, ocupate de sute de paznici kalovaxiani în uniformă.

Nu e o iluzie perfectă. Căutând lipsurile, mi se arată limpede, precum cusăturile unei rochii când materialul e întins prea tare. Știu că zidul de nord a ars cu totul și, deși acum e întreg, când îl privesc cu atenție, disting urmele de lemn pârjolit, locul gol prin care se vede cerul, ceața subțire de fum care zăbovește în aer. În aceeași situație sunt și clădirile inundate și străzile pe care apele șiroiau în urmă cu numai câteva ore.

Dar Cress nu se gândește să fie atentă după iluzii, așa că nu observă detaliile. Vede doar zidul înalt și falnic, clădirile curate și uniforme, pământul uscat și tasat. Vede soldați kalovaxiani cu părul blond tăiat scurt, cu obrajii bărbieriți, curați, și cu uniforme impecabile, în loc de războinici rebeli șifonați, cu priviri flămânde.

Gărzile ei de corp ne urmează îndeaproape, dar parcă iluzia le-a convins și pe ele, nu văd dincolo de exteriorul fermecat. Totuși nu reușesc să-mi liniștesc zvâcnetele inimii. Nu voi putea să răsuflu ușurată decât când Cress și toți oamenii ei vor fi dispărut în zare.

— Miroase ciudat, nu crezi? întreabă Cress pe un ton conspirativ. Parcă puțin a moarte.

Mi-e greu să nu mă gândesc la toate momentele în care eu și Cress ne-am plimbat braț la braț, la vremurile în care îmi încredința șoaptele ei. Mi-e greu să țin minte că în clipa asta nu sunt Theo, nu sunt nici măcar Doamna Thora. Sunt Prințesa

Amiza și Cress îmi e străină.

Îmi silesc vocea să sune neutru.

— Așa se pare, Înălțimea Voastră. Nu așa miroase întotdeauna aici? Din câte înțeleg, muncitorii sunt schimbați des.

— Vrei să spui sclavii, mă corectează Cress, încruntându-se. Așa e, dar e groaznic de neplăcut, nu crezi?

— Așa este, încuviințez eu. Poate că ar fi mai bine să ne bucurăm de un pahar de vin în afara porților, unde aerul e mai curat?

Preț de o secundă, Cress pare să se gândească la propunerea mea, dar îndată clatină din cap.

— Nu, vom bea în sala de mese. Cu puțin noroc, mirosul de la pregătirea mesei de cină va acoperi duhoarea asta.

Poruncește unui paznic să meargă înainte și să pregătească o masă pentru două persoane, iar eu nu pot decât s-o urmez.

Când intrăm în sala de mese, Cress le spune gărzilor să aștepte afară, cu același zâmbet fermecător pe care m-am obișnuit să-l văd la ea, deși, cu buzele ei negre ca cenușa, nu se poate spune că ar avea același efect. În loc să se fâstâcească și să se înroșească în obraji, așa cum făceau bărbații înainte în preajma ei, gărzile par doar neliniștite.

— Vom avea doar o discuție ca între fete, le înștiințează ea. Niciun motiv de îngrijorare.

Nu le dă ocazia să răspundă, ci imediat mă trage în sală, spre singura masă care a fost aranjată, cu o față de masă de un alb imaculat și o carafă de aur, incrustată cu pietre prețioase, cu două pocale identice.

Se simte un curent de aer în încăpere, care-mi face pielea ca de găină, dar sper că lui Cress nu i se va părea ciudat. Sper că iluzia va rezista suficient de mult cât să nu-și dea seama că peretele de sud a fost distrus cu totul, primind înăuntru aerul răcoros de seară.

— Cum ți se pare viața în Sta’Crivero? mă întreabă Cress, atrăgându-mi din nou atenția spre ea. Diferă mult de traiul în Doraz?

Întrebarea mă ia pe nepregătite, dar apoi îmi amintesc că Amiza s-a născut în Doraz, e fiica Împăratului de acolo, însă conducătorii Dorazului își aleg succesorii, așa că ea a devenit

prințesă abia când s-a măritat cu Prințul Avaric.

— Sta'Crivero într-adevăr nu se aseamănă cu nici un alt loc din lume, îi răspund, sperând că nu va mai întreba despre Doraz.

Nu știu mai nimic despre țara aceea, în afară de ce mi-au povestit Søren și Artemisia despre sistemul lor de organizare politică.

— Chiar e de nedescris. Sper că veți veni să ne vizitați cândva, după ce veți depăși toate neplăcerile acestea.

— Tatălui meu mereu i-au plăcut vizitele acolo, continuă ea pe un ton nostalgic. Mi-a spus că trăiți cu toții în turnuri atât de înalte, încât ating cerul, și toate sunt vopsite în culorile cele mai vii. Mărturisesc, mi-e greu să mi le închipui.

— Și mie mi-a fost, până când le-am văzut cu ochii mei, spun, ceea ce e destul de adevărat. Sta'Crivero e un ținut deșertic, atât de fierbinte încât e de nesuportat, dar capitala e construită pe un izvor natural, care menține temperatura la un nivel mai blând.

Dar pe Cress n-o interesează izvoarele naturale. Îmi dau seama după cum i se încețoșează privirea. Întinde mâna spre carafa aurie și toarnă vin roșu în ambele pocale. În acest timp, eu mă holbez la mâinile ei, amintindu-mi de ultima dată când mi-a turnat un pahar de vin, amestecat cu Encatrio, care aproape că m-a ucis.

Îmi surprinde privirea fixă și așază carafa la loc, apoi își coboară mâinile crăpate, cu nuanțe cenușii, sub masă. I s-a părut că mă holbam la aspectul lor. Crede că observam pielea ei arsă. Încă îi e rușine cu ele, cel puțin, în preajma cuiva precum Amiza. Poate că de față cu războinicii săi se folosește de înfățișarea sa înspăimântătoare ca de o armă, pentru că ei se așteaptă din partea ei să fie impozantă, dar Amiza… Amiza face partea din lumea ei, îi e egală și duce genul de viață pe care Cress a crezut mereu că o va trăi, o viață plină de soți de viță regală chipeși și rochii de bal elegante și frumusețe.

Amiza o intimidează – eu o intimidez. Ideea e absurdă, dar asta-i realitatea.

— Îmi poți spune ce s-a întâmplat? o întreb cu grijă. Circulă anumite zvonuri, dar nu sunt convinsă că le cred.

Ochii lui Cress scânteiază.

— Oare *ea* ți-a spus vreunul dintre acele zvonuri? mă

întreabă, înțepându-mă cu fiecare cuvânt. Când a locuit la palatul vostru, ca musafir?

Nu e nevoie să întreb ca să-mi dau seama că se referă la mine – adică la Theo. Tresar la răbufnirea ei și cobor privirea.

— Da, îi răspund, alegându-mi cuvintele cu grijă.

Trebuie să-i spun ce vrea să audă, nimic mai mult.

— Regina Theodosia a zis că te-a otrăvit, dar că ai supraviețuit, că otrava te-a răsplătit cu anumite daruri.

Cress se relaxează puțin. Întinde mâna după pocalul ei și bea îndelung din vin înainte de a vorbi.

— Encatrio e o otravă cumplită, continuă, încet. Știi mai exact, cum ucide?

Știu, dar Amiza nu știe. Clatin din cap și Cress zâmbește cu amărăciune.

— E o băutură de foc, adusă din adâncurile cele mai de jos ale Minei de Foc. Nu are miros. Nici gust. Dar, îndată ce îți atinge buzele, începe să te ardă pe dinăuntru, pe gât, în jos, până în stomac. Te arde de viu pe dinăuntru. Am văzut cum i s-a întâmplat tatălui meu – l-a ucis în numai câteva minute, dar minutele acelea au fost pline de agonie. Nu credeam că-l voi vedea pe tatăl meu plângând vreodată, dar a plâns ca un copil, implorând fără sunet să fie cruțat. Eu n-am putut să plâng deloc. Am simțit durerea, arderea, dar, spre deosebire de tatăl meu, agonia mea nu a luat sfârșit după câteva minute. A durat ore în șir și am tot sperat – m-am tot rugat – ca moartea să mă salveze din ghearele ei. Dar moartea avea alte planuri în ceea ce mă privește și, când durerea s-a stins în sfârșit, am descoperit că otrava mă schimbase destul de mult.

— Într-adevăr, pare cumplit, recunosc eu, deși abia mai simt că am puterea să vorbesc. Îmi pare foarte rău că a trebuit să înduri asemenea suferințe.

Un lung moment, Cress nu zice nimic. Ia încă o gură de vin, apoi așază pocalul pe masă cu o pocnitură care răsună în toată încăperea.

— Mie nu, rostește în cele din urmă. Vezi tu, înainte eram ca tine, Amiza – îmi dai voie să-ți spun Amiza?

Încuviințez din cap și ea vorbește în continuare:

— Credeam că puterea se poate obține măritându-mă cu bărbatul potrivit, impresionând persoanele potrivite. Câștigând *simpatia* celorlalți. Acum nimeni nu mă mai simpatizează.

— Nu știu dacă e adevărat...

— A, nu mă deranjează, spune ea râzând aspru. Aș spune că m-a deranjat într-o vreme, dar nu și acum. Pentru că am înțeles că puterea – puterea adevărată – nu se obține câștigând aprobarea altora. Singurul tip de putere cu adevărat valoroasă e cea prin care tu ești cea care își dă aprobarea, care ia hotărârile. E tipul de putere pe care o obții când lumea se teme de tine, nu când te simpatizează. Dar tu înțelegi, nu-i așa?

Încuviințez din cap, pentru că nu e nimic altceva de făcut sau de spus.

— Mare păcat de sănătatea socrului tău, continuă Cress, lăsându-se pe spate în jilț și privindu-mă atent. Dar e păcat și că, după moartea lui, în locul lui va domni soțul tău, pe când tu vei fi doar regina consoartă – un rol lipsit de orice fel de putere.

În spatele cuvintelor ei se ascunde ceva periculos, pe care nu-l pot identifica precis. Ceva ce Amiza n-ar fi sesizat deloc, pentru că nu o cunoaște pe Cress așa cum o cunosc eu. Nu cunoaște privirea atentă pe care o capătă Cress când un gând prinde rădăcină în mintea ei.

— Nu mă deranjează, spun, sforțându-mă să zâmbesc.

— Bineînțeles că te deranjează, mă contrazice Cress, întinzându-se peste masă și luându-mă de mână, cu pielea ei caldă încă, dar lipsită de viață. Nu-mi spune că nu vrei să domnești doar în numele tău, ca regină adevărată, și nu ca un simplu cuib pentru prinții și prințesele din viitor.

Îmi mușc buza, conștientă de inima care îmi bate aprig în piept. *Spune-i ce vrea să audă,* mă îndemn în gând.

— Și dacă într-adevăr mi-aș dori asta?

Cress zâmbește și mai larg.

— Atunci cred că noi două ne-am putea ajuta una pe cealaltă. Cred că am putea fi aliate adevărate – dincolo de farsa asta de armistițiu. Să nu ne prefacem una față de cealaltă, Amiza. Regele Etristo nu are de gând să păstreze alianța asta mai mult de câteva luni. Îndată ce rebelii vor fi supuși, va încerca să profite de faptul că – după mintea lui – kalovaxianii au o conducătoare slabă. Va încerca să-mi ia tronul și, odată cu el, magia Astreei.

Nu știu ce parte din vorbăria ei se sprijină pe fapte adevărate și ce parte e doar paranoia. Pare absurd. Regele Etristo e lacom, e adevărat, și subestimează femeile din toate punctele de

vedere, dar habar nu are să poarte războaie și e prea leneș ca să încerce.

Dar nu contează ce anume e adevărat și ce e închipuirea lui Cress. Contează doar ca Amiza să-i spună lui Cress ce vrea să audă.

— Cred că am putea pune ceva la cale, zic eu încet. De ce ai avea nevoie de la mine?

Cress scoate o sticluță din buzunarul de la rochie. Encatrio. Respirația mi se oprește în piept în momentul în care văd limpede piesele din planul ei.

— Am nevoie să iei puterea pe care ți-o dorești cu atâta disperare, răspunde ea. Chiar dacă te-ar costa mult.

— Ce e? întreb cu voce tare, pentru că Amiza n-a mai văzut otrava.

Cress împinge sticluța pe masă, spre mine.

— Encatrio, spune, cu aceeași seninătate cu care ar spune *miere* sau *apă.*

— Vrei să-l omor pe Etristo? o întreb, nădăjduind că voi câștiga timp dacă o voi face pe proasta.

— Vreau s-o bei.

— Dar… dar aș muri, mă bâlbâi eu.

Cress ridică din umeri.

— Poate. Nu e Encatrio pur – acela e greu de găsit în zilele noastre, așa că l-am diluat puțin. E mai puțin letal. În majoritatea cazurilor.

Diluat cu propriul ei sânge, cuget eu și stomacul îmi tresaltă revoltat.

Vorbește în continuare, fără să observe disconfortul meu.

— E un risc, da, dar riscul nu ar merita? Pentru a obține genul acela de putere?

Împinge sticluța mai aproape de mine.

— Acum? întreb, privind disperată prin încăpere, căutând ceva – orice – care să-mi dea un motiv să nu mă trezesc încă o dată bând Encatrio silită de Cress. De data asta o să mă omoare. Știu asta cu o certitudine zdrobitoare.

— Trebuie să știu că pot avea încredere în tine, Amiza, insistă Cress pe un ton egal. Așa că trebuie acum. Îi vom spune soțului tău că nu te simți bine, că drumul spre casă va trebui amânat încă o zi. Și dacă până la urmă se va termina prost, îi voi învinui pe rebeli pentru vinul otrăvit. Alianța dintre țările noastre va

rămâne în picioare.

Ideea nu mă liniștește deloc și nu pot să cred că pe Amiza ar fi liniștit-o mai mult.

— Am un copil, spun eu. Are nevoie de mama lui.

Cress nici măcar nu clipește.

— Are nevoie de o mamă de care să poată fi mândru, mă contrazice ea, făcând semn spre sticluță. Haide. Din câte înțeleg, Sta'Crivero se află foarte aproape de o criză. La un moment dat, zidurile ei se vor prăbuși, poporul ei se va răzvrăti. Poți să-i salvezi. Poți să devii regina pe care o merită. Ia-o. Ce înseamnă o durere trecătoare în comparație cu o viață întreagă de putere?

Îmi ia mâna și o petrece în jurul sticluței, apoi îi scoate dopul, de parcă aș fi o păpușă cu care se joacă, controlându-mi mișcările, luând deciziile în locul meu. Și, mai rău, îi permit s-o facă. Sunt în stare de șoc, încremenită și fără cuvinte.

Ne întrerupe o bătaie în ușă și Cress își retrage mâna de pe a mea de parcă atingerea mea ar fi ars-o.

— Ce-i? se răstește, zgâindu-se furioasă la garda care a intrat ținând în mână un sul de pergament cu pecetea desfăcută.

— Iertare, Înălțimea Voastră, răspunde el, făcând o plecăciune. E o scrisoare de la palat. Cred că ați dori s-o vedeți cu ochii voștri. E urgent.

Pufnind agasată, Cress se ridică în picioare, se duce la gardă cu pași mari și smulge scrisoarea de la el. O citește cu spatele la mine, dar observ cum i se încordează umerii. La sfârșit, o mototolește în pumn.

— Pregătiți caii, rostește pe un ton încordat. Pornim numaidecât.

Garda face încă o plecăciune și pleacă, lăsându-ne din nou singure pe mine și pe Cress. Se întoarce spre mine, dar acum e numai furie încordată și orice urmă a acelei Cress pe care o știam a dispărut iarăși.

— Mă tem că a intervenit ceva, spune clătinând din cap.

Ia sticluța de la mine și o astupă la loc.

— Vom ține legătura. Când socrul tău va fi pe patul de moarte, ia otrava. În haosul din jurul schimbării de conducători, vei putea să obții tronul cu ușurință.

Nu pot decât să încuviințez din cap și să iau otrava de la ea, dar atunci îmi cuprinde mâinile în ale ei. Ochii ei cenușii caută în

ochii mei de parcă ar vedea drept în sufletul meu.

— Să știi că-mi amintești de cineva, spune ea. O prietenă din trecut. Sper că vei dovedi că ești o prietenă mai bună decât a fost ea, Amiza. Împreună, cred că noi două am putea cuceri lumea întreagă.

Nu-mi îngădui să mă relaxez decât după ce kalovaxianii dispar la orizont. Când în sfârșit nu-i mai văd, mă înmoi de ușurare, sprijinindu-mă de Heron, care mă cuprinde cu brațul de umeri.

— Am reușit, îi spun, dar cuvintele au un gust straniu.

Nu prea îmi vine să cred că sunt adevărate.

— Am reușit, încuviințează el, dar vocea lui pare distantă. A durat mai mult decât ne-am așteptat să trimitem scrisoarea – a fost nevoie ca mesagerul să înconjoare armata kalovaxiană, ca sosirea lui să fie credibilă.

— A ajuns la momentul perfect, îl asigur. Sunt teafără. Ești teafăr. Poporul nostru e teafăr. Și, mai mult, i-am recuperat pe Søren și pe Erik.

Heron încuviințează din cap, dar privirea îi e tulburată.

— Și gorakianii pe care Erik i-a luat cu ei în capitală? Ce crezi că li s-a întâmplat?

Nu știu. Nu *vreau* să știu.

— Haide, îl îndemn pe Heron, alungând gândul din minte. Să-i vedem pe Erik și pe Søren.

Văz

AU FOST RIDICATE corturi-infirmerie de cealaltă parte a lacului, ascunse dincolo de marginea Pădurii Perea, în cazul în care kalovaxianii ar fi decis să exploreze în timpul vizitei lor. Aici se găsesc cei răniți în bătălie, precum și foștii sclavi care erau prea bolnavi sau malnutriți ca să rămână în tabără. Tot aici i-am cerut lui Heron să-l aducă pe Blaise și să-l împiedice să facă ceva necugetat. Când Cress ni i-a dat pe Søren și pe Erik, alegerea logică a fost să-i aducem aici și pe ei.

Traversăm repede cu barca, eu, Heron și Artemisia – mai ales că Art și Heron își folosesc darurile combinate ca să ne împingă pe suprafața lacului. Drumul durează mai puțin de o oră, dar parcă s-ar întinde la nesfârșit. Søren e *aici.* E rănit, dar e în viață. În siguranță. Abia acum îmi dau seama că o mare parte din mine era convinsă că nu-l voi mai revedea niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu Împărăteasa? mă întreabă Heron încet.

Înghit în sec, conștientă de sticluța de Encatrio din buzunarul rochiei mele, caldă prin materialul subțire. Primul impuls mă îndeamnă să ascund întâmplarea, dar am promis că nu voi mai ține secrete, așa că le spun totul.

— E singură, spun în cele din urmă. E izolată. Nu mai e nimeni ca ea, nimeni care să n-o privească ca pe un monstru. Așa că s-a decis să creeze un monstru pe măsura ei.

— E dereglată, mă corectează Artemisia. Trebuie să fi fost conștientă că oferea moarte, nu putere. Chiar și diluată, atâta otravă Encatrio ar ucide pe majoritatea oamenilor.

— Cred că nici nu-i mai pasă, spun, clătinând din cap. E atât de disperată să-și alunge singurătatea, încât era pregătită s-o lase pe Amiza să moară, doar de ar fi supraviețuit ca prin minune. Și maniera în care a făcut oferta… parcă nu ar fi fost prima oară.

Artemisia se încruntă.

— Acum unde e otrava?

O scot și le-o arăt.

— O să scap de ea imediat ce-mi dau seama cum trebuie făcut. Nu vreau să pornesc incendii din greșeală.

— Sau ai putea s-o păstrezi, propune Heron.

Și eu, și Art ne holbăm la el, iar el ridică din umeri.

— Zic și eu. Encatrio e o otravă rară și ar putea fi de ajutor.

— Nu e Encatrio adevărat, îl contrazic. Și ea mi-a zis-o. E de tipul făcut de ea, cu propriul ei sânge. Nu-mi place să-l port cu mine.

Artemisia oftează.

— Totuși Heron are dreptate, spune ea. Avem nevoie în arsenalul nostru de toate armele pe care putem pune mâna. Otrava aia e o armă. O fi diluată, dar e mai puternică decât ce porți tu în vene.

Ezit numai o clipă, apoi vâr sticluța înapoi în buzunarul de la rochie.

Artemisia îndrumă barca spre țărm și coborâm toți trei. Deși tabăra e ascunsă dincolo de marginea pădurii, de la distanța asta observ semnele ei – pânza de un alb-luminos a corturilor printre copaci, vocile șoptite, mirosul de boală și sânge. E suficient ca să mi se învârtă capul.

— În total, sunt cinci corturi pentru răniți și încă două pentru

cei bolnavi, explică Heron. Pe alea va trebui să le eviți. Nu reușesc să identific multe dintre boli și nu știu cât de molipsitoare – sau cât de fatale – sunt. De asta mă voi ocupa imediat după ce-i vom vizita pe Erik și pe Søren.

Deși se străduiește s-o ascundă, se vede că e extenuat.

— Mina de Aer ar trebui să fie următoarea noastră oprire, îi spun, lăsând mâna pe brațul lui. Acolo vom găsi alți Păzitori, ca să nu mai trebuiască să fii singurul tămăduitor.

Heron încuviințează din cap, dar are o privire distratră.

— Haideți, ne îndeamnă Artemisia, luând-o înainte printre copaci.

— Nu știam că ții atât de mult la Søren și la Erik, spun urmând-o.

— Nu țin, izbucnește ea cu atâta patimă, încât suspectez că nu e adevărat. Dar trebuie să fi aflat câte ceva la palat și vreau să știu ce anume.

Trebuie să trecem prin două corturi ca să ajungem la cel în care sunt ținuți Søren și Erik. Am hotărât că cel mai bine e să-i separăm de ceilalți. În fond, Søren e kalovaxian și, din perspectiva majorității, Erik ne-a întors spatele. Nimeni nu vrea să riște izbucnirea unor certuri, așa că au ridicat un cort mic, separat, pentru ei.

Mirosul de sânge devine și mai puternic imediat ce pășesc în primul cort, îngroașă aerul atât de tare, încât mi se face rău. Aproape fiecare centimetru de spațiu e ocupat de culcușuri, aliniate unul lângă altul. Aproape douăzeci cu totul, aș zice, majoritatea ocupate. Unii bărbați și femei doar poartă bandaje și par teferi în rest, dar alții sunt într-o stare mai gravă. Câtorva le lipsesc brațe și picioare, iar rănile sunt acoperite numai cu bandaje deja pline de sânge care nu dă semne că s-ar opri din curs prea curând. Un bărbat are pe față o tăietură atât de adâncă, încât falca îi iese în afară.

Aș vrea să îmi feresc ochii de la atâta măcel, dar nu am unde să-mi întorc privirea. E peste tot, fără scăpare.

Însă poate chiar mai cumplite decât rănile și sângele și oamenii suferinzi sunt culcușurile goale, încă șifonate și pătate de cei care le ocupau cu atât de puțin timp în urmă. Oameni care nu au supraviețuit. În total, număr cinci numai în cortul ăsta.

Mâna lui Heron apare pe umărul meu, sprijinindu-mă.

— Au fost mai puține răni – mai puține pierderi – decât în ultima bătălie. Și mult mai puține decât ar fi fost dacă n-am fi avut planul tău de a o păcăli pe Împărătească, rostește el pe un ton blând, dar ferm.

Știu că are intenții bune, dar cuvintele lui nu prea mă liniștesc.

Nu-mi îngădui să mă relaxez decât când ajungem la cortul lui Søren și Erik și, chiar și atunci, ușurarea nu ține mult. Nu știu ce să-i spun niciunuia dintre ei, dar nu am de ales decât să împing clapa la o parte și să pășesc înăuntru.

E mai mic decât celelalte corturi, suficient de mare doar pentru ei doi. Søren stă în capul oaselor pe culcușul său, dar Erik doarme, întors pe o parte, cu spatele la noi, și-i văd doar părul. Înainte, îi atârna mai jos de umeri, dar acum a fost tuns cu atâta grabă, încât are răni pe pielea capului care abia au început să se vindece.

Søren și Erik au fost spălați și curățați, dar săpunul și apa nu pot face foarte multe pentru rănile lor. Søren e gol de la brâu în sus, cu răni acoperind fiecare centimetru de pe bustul și brațele lui descoperite, chiar și pe față. Rămâne cu ochii în pământ când intrăm, dar umerii lui se încordează și-mi dau seama că e conștient de prezența noastră. Nu știu ce i s-a spus – sau ce anume crede – despre salvarea lui, cu toate că Søren e îndeajuns de perspicace cât să-și dea seama că n-a fost dus pe o corabie, așa cum ar fi trebuit, îndeajuns de perspicace cât să-și dea seama că lumea vorbește în astreană, și nu în sta'criverană. Poate că nu a deslușit imaginea de ansamblu, dar m-aș mira dacă ar fi reușit deja să pună cap la cap cea mai mare parte a situației.

Apropiindu-mă, descopăr că rănile lui sunt, de fapt, arsuri, trasate în modele complicate de spirale și linii și – în unele locuri – cuvinte. Cuvinte scrise de o mână cunoscută.

Nu pot să-mi stăpânesc un icnet de uimire și atunci Søren ridică privirea la mine, pe chipul lui apărând pe rând șoc, neîncredere și ușurare. Se uită la mine de parcă n-aș fi reală – vreo născocire a imaginației lui, invocată și întrupată. Se uită la mine ca și când ar fi convins că aș dispărea la prima clipire.

— Theo.

Cuvântul e abia șoptit, dar îl aud.

Răsună în toate cotloanele ființei mele, fremătându-mi în sânge.

— Bună, spun eu.

E un salut de primire dureros de insuficient, dar e singurul cuvânt pe care buzele mele reușesc să-l formeze. Mă străduiesc să-i întâlnesc privirea și să nu-mi las ochii să se îndrepte spre arsuri, să nu citească acele cuvinte pe care Cress i le-a înfierat în piele, cuvinte pe care nici Heron nu cred că va putea să le șteargă.

Se căznește să se ridice în picioare, întâlnindu-mi ochii cu o privire sumbră. Preț de o clipă, am senzația că are de gând să mă strângă în brațe, aici, de față cu toată lumea. Nici nu știu dacă aș fi în stare să mă împotrivesc. Dar, în loc de asta, se lasă într-un genunchi, cu capul plecat.

— Regina mea, rostește el. Mă bucur să te revăd.

— Lasă astea, îi spun chinuindu-mă să-mi stăpânesc tremurul vocii.

Mă ghemuiesc înaintea lui, încât să ajungem cu ochii la același nivel. Fiind atât de aproape, deslușesc cuvântul *trădător* înfierat deasupra inimii lui în scrisul plin de bucle al lui Cress, întind mâna să-i ating obrazul. Îmi întâlnește privirea și între noi trec o mie de cuvinte nerostite.

— Credeam că ai murit, continuă el răgușit. Chiar și când Erik mi-a zis că nu e așa… nu mi-a venit să-l cred. Dar ești în viață.

— Sunt în viață, îi răspund. Însă Cress nu știe asta și trebuie să păstrăm secretul.

Søren încuviințează din cap.

— Dacă ar afla, ar trece toată țara prin foc, ca să termine ce a început.

Încuviințez din cap, strângând din buze. Privesc spre trupul adormit al lui Erik, din spatele lui.

— Cum e? îl întreb pe Søren.

Søren își ia ochii de la mine, întorcându-se spre Heron și Artemisia.

— Încă de la început, Cress avea de gând să-l trădeze, spune el. Dar s-a supărat foarte tare când a aflat că el a încercat s-o trădeze înaintea ei.

Simt un gol în stomac.

— Gorakianii pe care i-a luat cu el în capitală. I-a omorât?

— Nu, răspunde el, iar eu răsuflu de ușurare.

După care Søren continuă:

— Cel puțin, nu pe majoritatea dintre ei. La cât de repede sunt exploatate minele, încep să rămână fără trupuri care să le lucreze. Pe toți cei îndeajuns de puternici i-a trimis la Mina de Pământ. Acolo sunt cei mai puțini. Pe toți cei prea bătrâni sau prea tineri sau prea slabi i-a ucis.

Închid ochii strâns și clatin din cap.

— Îmi pare atât de rău, spun eu.

— Nu e vina ta, rostește un glas.

Erik, deși rămâne cu spatele spre noi. Abia îi recunosc vocea, plină de durere și răgușită de la țipat sau plâns ori poate de la amândouă.

— A fost planul meu prostesc. Eu i-am pus în pericol. Eu i-am omorât, la fel de sigur ca și când le-aș fi tăiat beregatele cu mâna mea.

— Erik, zic întinzând mâna spre el.

Când îi ating umărul, se retrage, ghemuindu-se și mai strâns.

— A trebuit să iei o decizie. Ai simțit că e cea corectă. Ai simțit că e singura posibilă.

— M-am înșelat, răbufnește el. Mama mi-a spus că trebuia să-i conduc și chiar i-am condus – drept spre mormintele lor, într-un fel sau altul.

— Asta nu se mai poate schimba acum. Dar ne putem concentra să-i salvăm pe cei care au fost trimiși la mină. Dragonsbane se îndreaptă într-acolo – o să-i elibereze ea. Nu e totul pierdut.

Erik nu răspunde, dar umerii îi tremură de suspine tăcute.

Heron îngenunchează lângă mine, la rândul lui cu privirea încordată, dar indescifrabilă.

— Îi vom răzbuna, Erik, rostește el încet. Îi vom salva pe cei care pot fi salvați și vom avea grijă să-i facem pe nemernicii ăia să simtă fiecare dram de durere și de moarte pe care l-au provocat, înmulțit cu zece. Cu voi doi la conducerea armatei noastre, îi vom face să ne-o plătească.

— Tocmai asta e, spune Erik răgușit. Nu voi conduce nicio armată.

Se întoarce spre noi și nu mă pot abține să țip. Kalovaxianii nu i-au luat doar părul. Unul dintre ochi e umflat și închis, roșu și hidos, dar, acolo unde ar fi trebuit să fie celălalt, a rămas doar o gaură de carne pârjolită, cu arsuri proaspete și roșiatice. Fără să

întreb, îmi dau seama cum s-a întâmplat. Mi-o închipui pe Cress, cu degetele ei arzătoare, scormonind ochiul lui Erik ca pe un fruct din coaja sa, cauterizând totodată rana.

S-a supărat foarte tare, a spus Søren, dar, chiar și așa, tot nu mi-aș fi imaginat una ca asta. Mi se face rău din nou.

— Îmi pare rău, zic, ducând mâna la gură. Îmi pare atât de rău, Erik.

Erik clatină din cap.

— Nu mai am niciun folos pentru tine. Nu am nicio armată pentru tine, Theo. Nu pot să conduc niciun batalion. Nici nu știu dacă aș putea să vă conduc afară din cortul ăsta.

— Ai orbit, spune Heron, regăsindu-și vocea în sfârșit.

— Pe jumătate, răspunde Erik, arătând spre ochiul său umflat. Cred că ăsta se va vindeca. Dar fără simțul profunzimii și cu un câmp vizual redus…

— Nu, îl contrazice Heron. Adică ai orbit – n-ai murit. Vrei să ajuți, vrei să-ți salvezi poporul. Păi, fă-o! Pentru asta nu e nevoie să conduci nicio armată.

Nu cred că l-am mai auzit vreodată pe Heron vorbindu-i cuiva cu atâta asprime, poate doar lui Søren. Până și Erik pare uluit.

— Are dreptate, Erik, intervine Søren. Ce ar spune Gormund văzând că te dai bătut atât de ușor?

— Gormund? întreabă Heron, încruntându-se.

— Un războinic kalovaxian de legendă, explic eu. Se spune că era pe jumătate zeu, că putea încremeni oamenii dintr-o singură privire. Dar fratele lui uman a ajuns să-l invidieze și, pe când războinicul dormea, fratele său i-a scos ochiul.

— Lui Gormund i-a rămas un ochi magic, precizează Erik. Eu nici nu știu cât de bine mi se va vindeca ochiul lipsit de orice magie. Nu e același lucru.

— Asta e, atunci, rostește Heron pe un ton ciudat de rece. Când vom pleca de aici, vei merge în urmă, alături de ceilalți răniți, de vârstnici și de copii. Și, când ne vom întâlni cu Dragonsbane, vei pleca odată cu ei pe corăbii și vei aștepta să se termine războiul. Iar după ce îți vom salva poporul, vei putea să le povestești cu câtă ușurință a reușit vrăjitoarea aia să-l înfrângă pe Împăratul lor, scoțându-i ochiul. Să vezi câți dintre ei îți vor mai spune Împărat după aceea.

Erik tresare la auzul cuvintelor, dar strânge din buze.

— Nu e că nu vreau să rămân, îl contrazice el. Bineînțeles că

vreau. Dar nu am cu ce să vă mai ajut de acum. Ar fi mai bine pentru voi să mă trimiteți departe.

— Dacă tu vrei să rămâi, atunci și eu vreau să rămâi, îi spun. Nu ești neputincios. Ți-a rămas mintea, ți-a rămas spiritul hotărât. Pun pariu că încă ai putea să mânuiești sabia mai bine decât jumătate din armata lui Cress, chiar și fără percepția în profunzime. Rămâi și luptă și arată-i că nu te-a distrus.

Erik înghite în sec. O clipă nu zice nimic, dar, în cele din urmă, încuviințează din cap.

— Oare ai putea să mă vindeci, Heron? întreabă el, deși, după voce, parcă deja știe răspunsul.

— Nu pot să-ți croiesc un ochi nou, răspunde Heron pe un ton îndurerat. Dar pot încerca să ajut vindecarea celuilalt.

— Și tu, Artemisia? întreabă Erik. Ai putea să urzești vreo iluzie ca să-l ascunzi?

— Nimic permanent. Regret, spune ea. Și nimic care să-ți dea înapoi vederea.

— Asta e, conchide Erik cu vocea încă tremurătoare. Am fost chipeș câțiva ani buni. Mai mult decât au parte majoritatea.

E o încercare de glumă, dar nu râde nimeni.

— Ești chipeș și acum, îl contrazice Heron încet.

Erik râde, un sunet aspru.

— Sunt monstruos.

— Ești curajos, insistă Heron, de data asta mai tare. Și neclintit. Și lupți pentru poporul tău – pentru ceea ce consideri că e drept, indiferent cât te-ar costa. Fără nicio îndoială, ești cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată și, dacă mai încerci vreodată să spui că n-ar fi așa, o să-ți rup și nasul, măgar îngâmfat ce ești.

Declarația lui e urmată de tăcere. Nu cred că l-am mai auzit vreodată pe Heron să înjure, cu atât mai puțin să amenințe cu violență, iar ideea e atât de caraghioasă, încât nu pot să-mi stăpânesc un zâmbet, așa cum e, mic și fragil, pe buzele mele. După o clipă, Erik clatină din cap și văd că și el are un zâmbet al lui – nu unul întreg. Nu cel cu care m-am obișnuit la el. E fragil, gata să se risipească în clipa în care cineva ar sufla în direcția greșită. Dar e un zâmbet.

Pricep, deodată, că suntem iar împreună cu toții, într-un fel la care n-am sperat niciodată. Suntem aici și suntem în viață, în ciuda a toate. Cress ne-a luat atât de multe și știu că e război,

că probabil va lua multe altele de la noi înainte de sfârșit. Dar astăzi suntem aici, împreună și victorioși, și e suficient.

Rană

AM AVUT DREPTATE în privința rănilor lui Søren – Heron nu le poate remedia cu magia lui. Va trebui să se vindece singure și, chiar și atunci, probabil că Søren va purta cicatricele până la moarte. Heron propune să le vindece cât de mult poate, dar Søren refuză.

— Sunt prea mulți aici care au mai multă nevoie de tine decât mine, se împotrivește el. N-o să mor – doar mă doare.

— Rănile te vor omorî dacă se infectează, spune Heron. Dar ca să previi infecția n-ai nevoie de mine. Cele mai grave trebuie doar sterilizate și bandajate. Aș putea să caut pe cineva care se pricepe, dar s-ar putea să dureze o vreme.

— O fac eu, mă ofer înainte să mă pot opri.

Heron se uită la mine ridicând din sprâncene.

— Știi cum se face? întreabă el.

Ridic din umeri.

— Am fost în situația lui destul de des, după pedepsele Kaiserului. Sigur o scot la capăt.

Heron încuviințează din cap.

— Bine, atunci. O să-ți aduc cele de trebuință. Art, poți să-l ajuți pe Erik să iasă afară? Să se obișnuiască cu împrejurimile?

Se uită la Erik.

— Sub nicio formă n-o să-ți plângi de milă. O să te pui iar pe picioare și o să găsești o cale să te adaptezi. Crede-mă, mai târziu o să-mi mulțumești.

Erik se strâmbă, dar încuviințează din cap.

— Nu mă îndoiesc, spune el, silindu-se să se ridice și gemând la fiecare mișcare. Dar în momentul de față aș avea să-ți adresez niște cuvinte mult mai puțin agreabile.

— Fă o listă, replică Heron zâmbind firav. Poți să mi le spui la cină.

Preț de o clipă, Erik pare șocat și încurcat – nu l-am mai văzut așa. Își revine destul de repede.

— S-a făcut.

Artemisia se uită când la unul, când la celălalt, ridicând din sprâncene atât de mult, încât aproape că-i dispar sub păr.

— Suntem în *război,* spune ea oftând. Nu se poate să nu fie momente mai potrivite pentru flirt decât acum, când moartea ne dă târcoale de după toate colțurile.

— Sincer să fiu, nu-mi închipui niciun moment mai potrivit, spune Erik, ridicându-se în picioare. Mai târziu se prea poate să nu mai apară nicio ocazie.

Artemisia își dă ochii peste cap.

— Nu te văd, dar știu când îți dai ochii peste cap, Art, zice el și-i întinde brațul, pe care Artemisia îl apucă.

Îl ajută să facă vreo câțiva pași șovăitori.

— Poate că tu nu știi să flirtezi, dar…

— Știu să flirtez, se răstește ea indignată și îl conduce afară din cort, unde cearta continuă.

Când Heron ne lasă unguentul și bandajele și pleacă, ia cu el tot aerul din încăpere. Rămasă singură cu Søren, îi simt fiecare răsuflare din celălalt capăt al cortului – ridicarea și coborârea pieptului lui dezgolit, marcat de cicatrice și răni. Simt că și el îmi simte prezența, mă privește atent și precaut, de parcă nici acum n-ar fi convins că sunt aici cu adevărat. Nu-l învinuiesc – uneori, nici mie nu prea îmi vine să cred.

— Chiar am crezut că ai murit, începe el, rupând tăcerea.

Cuvintele sunt o mărturisire, abia șoptite, de parcă, dacă le-ar rosti cu voce tare, ar anula miracolul.

— Știu. Și eu am crezut că erai în pragul morții, răspund eu. N-am crezut că voi mai apuca să te văd înainte ca ea să… am vrut să te salvez, îți jur. Aș fi făcut orice ca să te salvez, dar…

— Dar năvălind în capitală înainte să obții destui războinici ar fi însemnat sfârșitul rebeliunii, mă completează. Știu. Nu puteai să faci una ca asta. Niciodată nu m-am așteptat s-o faci.

— Tu ai fi făcut-o pentru mine, subliniez eu.

Ezită, dar nu neagă.

— Poate că așa aș fi făcut, spune încet. Dar ar fi fost o hotărâre prostească. Despre tine se pot spune multe, Theodosia Eirene Houzzara, dar nu și că ai fi proastă.

Îmi mușc buza.

— Erik a crezut că nu acționam pentru că nu-mi păsa. Credea că suferința ta mi-era indiferentă. Nu-mi era. Îmi pare rău că n-am făcut mai multe. Poate că așa nu și-ar fi pierdut ochiul.

Clatină din cap, plecând privirea.

— Nu-mi datorezi nicio scuză, Theo. Nici lui Erik nu-i datorezi. Nu ești vinovată pentru planul lui găunos, spune el. Mai mult, m-ai mai salvat de multe ori până acum și astăzi ai făcut-o din nou.

Nu cred că voi reuși vreodată să mă achit de datoria mea față de tine.

— Nu există datorii, îl contrazic, încet. Nu între noi, Søren.

Îmi întâlnește privirea din nou și, fără niciun cuvânt, îmi întinde mâna, iar eu o iau, pășind în brațele lui ca și când ar fi cel mai firesc gest din lume. Își apropie fața de gâtul meu și îl ține cât de strâns pot, evitând cu grijă să-i ating rănile. Cumva, sub sânge și transpirație, încă miroase ca marea și asta îl face să pară mult mai real pentru mine.

Câteva clipe, niciunul dintre noi nu face vreo mișcare. Stăm așa, neclintiți, unul în brațele celuilalt, și aș vrea ca momentul ăsta să continue o viață întreagă, dar, în cele din urmă, Søren se retrage, fixându-mă cu o privire imploratoare.

— Pielea ta e caldă, spune el încet. Nu fierbinte. Nu ca la febră. Dar caldă – mai caldă ca înainte.

Ezită, cântărind în gând o întrebare la care știe că nu vrea să afle răspunsul.

— Ce ai făcut, Theo?

— Ce trebuia, îi răspund, desprinzându-mă din brațele lui și luând unguentul și bandajele lăsate de Heron, deși, în același timp, e un motiv să nu-l privesc când rostesc cuvintele.

— Am intrat în Mina de Foc.

Inspiră scurt, de parcă ar fi fost lovit.

— Și eu ziceam că nu ești proastă, zice, clătinând din cap. Ai fi putut să mori.

Ridic din umeri, dar tot nu pot să-i întâlnesc privirea.

— Și Cress ar fi putut să mă omoare. Kaiserul ar fi putut să mă omoare. Au fost momente în care mi s-a părut că și Regele Etristo căuta să mă omoare, în Sta'Crivero. Crede-mă, ideea de a intra în mină mi s-a părut mult mai puțin înspăimântătoare după toate alea. Oricum, aveam încredere că zeii pregătiseră alte planuri pentru mine. N-ar fi permis să mor așa, pe teritoriul lor.

Nu zice nimic un moment. În loc de asta, mă urmărește cum deschid borcanul cu unguent și îl întind pe rănile lui, începând cu cele de pe față. În clipa în care substanța rece îi atinge pielea, tresare.

— Știu, doare. E același unguent pe care îl folosea Hoa pentru mine. Dar durerea va trece într-o clipă și apoi nu te va mai durea deloc.

Se relaxează puțin și trec la pieptul lui, urmărind cu degetul scrisul de mână al lui Cress de pe clavicula lui dreaptă. *Trădător,* a scris acolo, cu linii apăsate și lipsite de finețe. Furioase.

— Cum a fost? mă întreabă. În mină?

Mâna îmi înțepenește și-mi dau seama că nimeni nu m-a mai întrebat asta. Majoritatea oamenilor nu vor să afle și singurele persoane care m-ar fi întrebat știu deja din propriile experiențe cum e. Inspir adânc, iar menta din unguent îmi înțeapă nările.

— Nu-mi amintesc mare lucru, îi răspund. Amintirile revin uneori, ca o străfulgerare, dar încă rămân întâmplări despre care nu știu dacă au fost sau nu adevărate. Am văzut-o pe mama, acolo, jos, era la fel de reală cum suntem noi doi acum. Sunt zile în care nici nu sunt convinsă că am ieșit din mină cu adevărat. Parcă încă aș fi acolo.

Își lasă mâna pe mâna mea, rămasă pe pieptul său.

— Dar chiar ai ieșit. Și ai ieșit mai puternică, nu-i așa? Cu puteri?

Încuviințez din cap.

— Nu sunt atât de puternică cum e Cress, dar sunt mai puternică decât înainte. Sper că va fi suficient când ne vom întâlni din nou.

Îmi eliberează mâna și mă lasă să-mi continui treaba, să-i înfășor rolele de pânză albă în jurul umerilor. Deocamdată nu-i acopăr fața – în parte, pentru că-i va fi incomod, dar și pentru că am impresia că, dacă i-aș vedea-o, mi-ar fi mai greu să mă conving că e aici.

— Iar ție… ție? întreb eu, încurcându-mă în cuvinte. Ție… ce ți-a făcut?

Nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul și Søren nu pare dornic să mi-l dea, dar, după un moment, vorbește.

— Nu stăpânește bine tronul. Mulți dintre nobili erau uluiți de puterea ei și înainte. Se temeau de ea și a fost de ajuns ca ea să poată pune mâna pe putere după moartea tatei. Dar senzația de noutate s-a risipit repede. Oricât de puternică ar fi, e tot femeie, și Kalovaxia niciodată nu a avut conducătoare femei. Se șoptea că ar trebui detronată, se șoptea până și despre planuri să mă elibereze și să mă urce pe tron, în locul ei. Cress credea că, dacă s-ar fi măritat cu mine, ar fi reușit să-și consolideze puterea și nimeni nu i-ar mai fi disputat dreptul la tron. Dar nu putea să mă controleze, știa asta. Ar fi putut să mă silească, dar

gestul ăsta i s-ar fi întors împotrivă – îndată ce aș fi ieșit din temniță, ar fi fost asasinată și eu aș fi fost încoronat drept Kaiser. Am impresia că-și închipuia că doresc asta. Așa că a încercat să mă convingă să mă căsătoresc cu ea de bunăvoie – cu toate că, după tortură, cuvântul *bunăvoie* nu prea se mai potrivește.

Tresar, luând iar borcanul cu unguent și întinzându-l peste cuvântul *trădător,* înfierat deasupra inimii lui, apoi peste cuvântul *slab,* mâzgălit sub coaste.

— Și, de vreme ce n-a reușit să facă din tine un aliat, s-a descotorosit de tine. Mai bine să te trimită departe, să mori, așa încât susținătorii tăi să nu se poată folosi de tine împotriva ei.

Încuviințează din cap, tăcând câteva momente.

— M-am gândit la tine, să știi, rostește el încet. Când am crezut că voi ceda. M-am gândit la tine, la faptul că ai supraviețuit unor situații și mai grele. M-am gândit că mă priveai din acest Dincolo în care crezi și că, dacă aș fi cedat, ți-ar fi fost rușine de mine.

Clatin din cap.

— Nu e nicio rușine să cedezi, îl liniștesc. Zeii știu că și eu m-am prăbușit destul de des. Trebuie doar să te ridici la loc.

Bustul îi e acoperit mai mult cu răni decât cu piele sănătoasă și doar acolo folosesc aproape jumătate din borcanul cu unguent.

— Întoarce-te, îl îndemn. Trebuie să-ți îngrijesc spatele.

Face întocmai și atunci trebuie să-mi înăbuș un icnet. Oricât de grav mi-aș fi închipuit că va fi, e și mai rău. Deși liniile arsurilor sunt subțiri – întinse de Cress cu degetele, bănuiesc – a urzit ceea ce pare a fi o plasă de păianjen complicată, de la umeri și până-n josul spatelui. Liniile se întretaie și unele sunt atât de adânci, că pielea i se desprinde ca paginile unei cărți.

Îndes mâna în borcanul cu unguent și inspir încet, ca să-mi revin, îmboldindu-mi stomacul să se liniștească.

— O să te doară, îl previn.

— Doare și acum, recunoaște el. Dar… vorbește-mi în continuare. Ne va distrage atenția amândurora.

Încuviințez din cap, dar apoi îmi amintesc că nu mă vede.

— Cred că eu și Cress împărtășim vise.

Continuă să pară caraghios când o rostesc cu voce tare, dar el nu râde, așa cum mă așteptam.

— Ce vrei să zici? mă întreabă printre dinți, sâsâind încet după ce rostește cuvintele, de durere.

— În visele mele, îmi vorbește la fel de limpede cum vorbim noi acum. Lucrurile pe care le spune… N-aș fi putut să le născocesc eu. Mi-a spus că te ținea în temniță. Că se străduia să te convingă să te căsătorești cu ea – în esență, mi-a spus exact ce mi-ai spus și tu adineaori. Ar putea fi o coincidență, lucruri pe care le-am ghicit întâmplător, dar… nu simt că ar fi așa.

— Crezi că îi vorbești cu adevărat în vise? întreabă el.

Se pare că problema i-a acaparat atenția, pentru că, de data asta, nu reacționează deloc când întind unguentul peste una dintre arsurile mai recente.

— Otrava pe care mi-a dat-o a fost făcută din sângele ei, îi explic. Știu că sună ridicol, dar știu ce știu. E chiar ea.

Nu zice nimic un moment și, când continuă, vorbește încet.

— Dar încă e convinsă că ai murit.

— Crede că o bântui, îi spun eu. Dar e ciudat. În visele astea îmi vorbește ca unei prietene. Așa cum vorbeam înainte. Chiar și când vorbim despre lucrurile pe care ni le-am făcut una celeilalte, nu pare supărată. Pare doar obosită.

— Nu se simte bine, continuă Søren. Unele zvonuri au ajuns până-n temniță – despre fete de viță nobilă descoperite moarte la palat după ce au fost văzute cu ea. Erau mereu arse la gât, cu buzele înnegrite. Ca și când…

Lasă fraza neterminată.

— Ca și când ar fi băut Encatrio, completez eu și piesele din puzzle încep să se unească.

Încuviințează din cap.

— Toată lumea știa că fusese mâna ei, dar e de neatins – cel puțin deocamdată. Erau prea speriați ca s-o acuze cu voce tare, dar toți știau.

Mă gândesc cum mi-a oferit otrava – cum i-a oferit-o Amizei, speranța ei că, dacă ar fi înghițit-o, Amiza ar fi ajuns ca ea. Că ar fi putut deveni conducătoare împreună, într-o lume transformată.

Îi dezvălui toate acestea lui Søren, terminând de întins unguentul pe spatele lui.

— Încearcă să adune o armată, rostesc la urmă, întinzând mâna după rola de pânză. O armată de femei cum e ea, infiltrată în înalta societate. Aici, dar și peste hotare. Nu-și

dorește numai Astrea; nu vrea să domnească numai peste kalovaxiani. Vrea o lume nouă.

Søren clatină din cap.

— Așa cum am zis, nu se simte bine, spune el. E o amăgire. Va tot omorî fete în continuare.

— Pe majoritatea dintre ele, da, continui eu, înfășurând bandajul în jurul trunchiului său, până când nu se mai vede nimic din piele. Dar nu pe toate. O parte mică trebuie să fi supraviețuit, așa cum a supraviețuit și ea. Așa cum am supraviețuit și eu. Iar acum au și ele otrava aceea în vene. O otravă mai slabă, da, dar poate suficient de puternică cât să le poată converti și pe altele, care iarăși le-ar putea converti pe altele.

— S-ar putea răspândi ca o ciumă, spune, privindu-mă. Ucigându-le aproape pe toate fetele infectate, dar transformându-le pe cele rămase.

Aprob din cap.

— Kalovaxianii n-o doresc ca Împărătească, așa că își creează destui susținători loiali ca să-i intimideze pe cei care ar doi s-o detroneze.

Søren nu zice nimic inițial, dar observ cum îi vuiesc gândurile.

— În ritmul ăsta, kalovaxianii se vor slăbi singuri. Dacă i-am lăsa s-o țină așa în continuare, luptând unii împotriva altora, e posibil ca în câțiva ani să nu mai prezinte niciun pericol.

— E posibil, după cum e posibil și să devină prea puternici ca să mai poată fi opriți vreodată, repet eu. Și, oricum, nu avem ani întregi la dispoziție.

Nu-i întâlnesc privirea când încep să întind unguentul pe brațele lui. Mușchii de aici s-au moleșit în cele trei săptămâni pe care le-a petrecut în temniță.

— O compătimești? mă întreabă încet.

Dacă altcineva mi-ar fi pus întrebarea asta, aș fi negat. Firește că n-o compătimesc. A comis mai multe atrocități decât pot să număr. A distrus vieți. A încercat chiar s-o ia și pe a mea. Știu cine îmi sunt dușmanii.

Dar întrebarea nu vine de la oricine. E vorba despre Søren, iar Søren întotdeauna a înțeles cele mai întunecate și mai învolburate părți ale mele.

— Da, o compătimesc, recunosc eu. Și o urăsc și o iubesc. Nu știu cum toate astea pot fi adevărate în același timp, dar sunt.

Dar nu contează, pentru că în curând va sosi clipa și, de data asta, nu voi ezita s-o distrug. Nu pot.

Prinde înțelesul cuvintelor mele și încuviințează din cap încet.

— Iar eu voi fi acolo, de partea ta, rostește, solemn.

Îmi întâlnește privirea și îmi dau seama cât de mult mi-au lipsit ochii aceia. Am uitat ce luminos e albastrul lor, sunt mai albaștri decât însăși marea. Nu mai sunt ochii tatălui lui, nu în gândul meu. Sunt ai lui Søren. Îi ating obrazul drept și rana abia vindecată îmi apasă în palmă.

— Știu, spun încet. Mi-a fost dor de tine, Søren. Atât de mult.

Se sprijină de mâna mea și închide ochii.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Îi ating ușor buzele cu buzele mele, conștientă de cât de fragil e, deși pare ridicol să gândesc asta despre el. Dar așa e – o simt când inspiră scurt înainte de a mă săruta la rândul lui, lăsându-și mâna pe ceafa mea, prinzându-mă bine de el. O simt ca pe o revelație, de parcă m-aș dezmetici dintr-un somn îndelungat. Parcă am recupera pentru tot ce am pierdut.

Aș vrea să-l sărut ore în șir, să sărbătoresc faptul că suntem aici, că suntem în viață și că suntem împreună, în pofida faptului că niciunul dintre noi nu credea că vom mai fi împreună vreodată. Aș vrea să mă pierd sub atingerile lui și să uit de toate. Dar nu asta îi trebuie acum – îi trebuie odihnă și mâncare și apă. Și trebuie să lămurim unde vom merge mai departe, unde vom lovi în continuare.

Și, în plus, avem timp.

Așa că întrerup sărutul și, în schimb, îl strâng în brațe, doar atât, iar el mă strânge pe mine și încercăm să ne convingem că suntem reali și suntem aici și suntem împreună, până când începem s-o credem cu adevărat.

Pace

ÎL LAS PE SØREN să se odihnească. Nici nu ajung la ieșirea cortului că și începe să sforăie și îmi dau seama că probabil va dormi multă vreme. Trebuie să doarmă, după toate prin care a trecut – și sunt sigură că nu mi-a povestit totul. Sper doar că nu-i va tulbura Cress gândurile adormite, așa cum le tulbura pe ale mele, chiar și înainte să se fi format legătura dintre noi.

Suntem aproape de miezul nopții când sosesc înapoi în tabără și n-aș vrea nimic mai mult decât să mă prăbușesc într-un pat al meu. După ziua de azi, toți mușchii din trupul meu tânjesc după somn, dar știu că mintea nu-mi va permite să mă bucur de o astfel de pace. Mai rămâne de făcut un lucru.

Așa că, în loc de asta, întreb de Blaise și un războinic binevoitor pe care îl recunosc vag ca fiind unul dintre oamenii lui Maile mă direcționează spre marginea de nord a taberei, imediat în afara porților.

Aerul e rece și, de îndată ce ies pe porți, se face și mai rece. Îmi trag șalul de pânză mai strâns în jurul umerilor și privesc în jur după Blaise. În întuneric, ar trebui să-mi fie greu să-l găsesc, dar descopăr că ar fi imposibil să nu-l văd.

Stă singur la marginea lacului și luna coboară asupra lui, luminându-i pielea arămie și dându-i o nuanță de topaz brun. Se mișcă de parcă nu l-ar vedea nimeni, cu sabia în mână. Spintecă aerul cu sabia într-o direcție, apoi în alta, fără ca măcar să se oprească să respire.

Blaise nu e un spadasin deosebit, deși cred că abia acum îmi dau seama de lucrul ăsta. Probabil că ar putea să se apere dacă ar fi nevoie, poate chiar ar rezista în bătălie o vreme, dar Artemisia l-ar învinge într-o clipă, precum și mulți alții. Nu e un talent natural al lui și nu cred că a exersat suficient cât să exceleze cu adevărat.

De asemenea, nu știe să-și drămuiască puterile și în câteva minute rămâne fără aer, brațul cu care ține sabia cedează, aceasta căzând greoi în nisipul aspru, într-o manieră care pe Artemisia ar face-o să strâmbe din nas.

Atunci mă vede, făcând ochii mari o clipă. Se îndreaptă puțin de spate, lăsând sabia să cadă cu totul.

— De cât timp stai acolo? întreabă el.

— Doar de-un minut, îi răspund, apropiindu-mă de el, acum,

că nu mai vântură sabia prin aer. Voiam să văd cum te simți. După cele de mai devreme.

Câteva secunde, nu zice nimic. Parcă s-ar război cu sine însuși dar lupta durează numai cât ai trage aer în piept.

— După ce am încercat să te atac într-o criză de disperare sau după ce l-ai pus pe Heron să mă lase inconștient, ca să nu se mai repete? întreabă el.

Fac un pas în spate și mă pregătesc pentru cearta pe care o știam a fi inevitabilă. În ultima vreme am senzația că nu facem decât să ne certăm și chiar m-am săturat de toate…

— După amândouă, presupun, îi răspund păstrând un ton echilibrat. Și, dacă te aștepți să-ți cer scuze că te-am exclus din planul cu mirajul, să știi că n-o să se întâmple. Deja eram încordați cu toții și nu puteam risca să-ți pierzi iar controlul și să strici totul. Ești imprevizibil și astăzi n-a meritat să risc cu tine.

Mă fixează un moment, cu o privire imposibil de descifrat, apoi clatină din cap.

— Nu vreau să-ți ceri iertare, Theo, oftează el. Nu mă aștept la asta și n-o merit. Ai luat decizia corectă și mă bucur că totul a mers ca pe roate. Nu pot spune sigur că așa s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost și eu de față.

— A, exclam, surprinsă.

M-am obișnuit cu încăpățânarea și nesăbuința lui Blaise într-atât, încât am uitat cum era când ne aflam de aceeași parte a unei dispute.

— Bine, atunci. Și sper că-ți dai seama că tot așa voi tot proceda atâta vreme cât vei prezenta un pericol.

— Nu va fi nevoie. Nu se va mai întâmpla.

Râd, dar e un sunet fără nicio urmă de veselie.

— Evident că se va mai întâmpla, Blaise. Și cred că nu mai e cazul să ne prefacem că n-ar fi așa.

— Nu, se grăbește el să nege. Vreau să spun că nu îmi voi mai pierde controlul, pentru că nu-mi voi mai folosi darul. Deloc. Nici în luptă, nici de plictiseală, nici măcar când va cere cu disperare să fie dezlănțuit.

La orice m-aș fi așteptat să spună Blaise, dar nu la asta. Mă așteptam la furie, la o ceartă – de acum mă aștept mereu la asta, de fiecare dată când vorbim. Am venit cu armura pe mine, cu sabia la îndemână, și iată că el ridică steagul alb, la care nu știu cum să răspund.

— De ce? e singura întrebare pe care pot s-o pun.

Strânge din dinți și privește spre locul unde valurile mării clipocesc liniștit pe țărm. Când vorbește, vocea lui e calmă și hotărâtă.

— Pentru că, atunci când eram la marginea lacului și eu... te-am apucat așa – nu a fost ca înainte, când mi-am mai pierdut controlul. Nu puterea mă consuma, punând stăpânire pe acțiunile mele. Nu pot să dau vina pe darul meu. Eu am fost de vină, atât de disperat să cedez tentației de a-mi folosi darul, încât m-a copleșit, m-a schimbat, m-a transformat în persoana care ți-a făcut rău. Și asta m-a speriat mai tare ca orice bătălie. Nu vreau să fiu acea persoană. Știu că am primit puterea asta cu un anumit preț și nu am avut nimic împotrivă să-l plătesc, dar nu așa. Nu prin tine.

Asta vreau să aud de la el de luni întregi și, deși la auzul cuvintelor sale mă cuprinde un val de ușurare, cumva, nu sunt suficiente. Încă îi simt mâinile pe mine, degetele înfipte în pielea mea, făcându-mi rău.

— Mă bucur, spun, ceea ce e adevărat, mai mult sau mai puțin.

Își ferește privirea, mușcându-și cu putere buza de jos, de parcă ar auzi cuvintele pe care nu le rostesc. Poate chiar le aude. În unele privințe, Blaise mă cunoaște mai bine ca oricine altcineva pe lume. E singurul suflet care mă știa dinainte de toate astea, înainte de rebeliune și de asediu, de când eram copii și lumea era mult mai simplă.

— Niciodată n-am vrut altceva decât să te protejez, Theo. Sper că știi asta.

— Știu, îi răspund, cântărindu-mi cuvintele cu atenție. Și a fost o vreme în care-mi doream asta – aveam nevoie chiar. Dar nu mai am nevoie. Ceea ce-mi trebuie e ca tu să ai încredere că știu ce fac și că sunt conștientă de riscurile pe care mi le-asum. Trebuie să ai încredere în mine așa cum și eu am avut încredere în tine.

Pleacă privirea la nisipul dintre noi. Ne desparte un singur pas, dar parcă ar fi un ocean care nu poate traversat.

— Crezi că vei putea vreodată să mă ierți? mă întreabă încet, abia cât să-l aud în bătaia vântului.

E o întrebare grea, la care nu știu să răspund. Aș vrea să spun: *Firește. Ești prietenul meu cel mai apropiat și te iubesc și*

ești trecutul și prezentul și viitorul meu. Deja te-am iertat. Dar n-ar fi adevărat. Adevărul e că m-a trădat, m-a rănit și asta va lăsa o rană aparte, care nu pot ști când se va vindeca sau ce fel de cicatrice vor rămâne în urma ei după aceea.

— Cred că trebuie să te ierți pe tine însuți, Blaise. Cred că, dacă într-adevăr te-ai decis să supraviețuiești războiului ăstuia, trebuie să ai grijă să-ți clădești o viață care să merite trăită. Nu pot să fac eu asta în locul tău. Numai tu poți.

Blaise înghite în sec și încuviințează din cap, ridicând fruntea și întâlnindu-mi privirea din nou.

— Știi ce mi-a spus Ampelio – ultimul lucru pe care mi l-a spus, înainte de a-i lăsa pe kalovaxiani să-l prindă, ca să mă cruțe pe mine? A spus că lui îi venise vremea, dar nu și mie.

Cuvintele sale îmi furnică memoria.

— Și mie mi-a spus ceva asemănător, îi mărturisesc. Când mi-a cerut să-l omor, a spus că pentru el venise vremea să intre în lumea de Dincolo, s-o vadă din nou pe mama, dar că eu trebuie să supraviețuiesc și să lupt în continuare.

Tac o clipă și apoi mă forțez să rostesc cuvintele îngropate în adâncul ființei mele.

— Uneori, îl urăsc pentru asta. El a primit liniște, pe când eu…

Blaise pricepe ce vreau să spun.

— Tu te-ai ales cu mine, am apărut de nicăieri și ți-am dat viața peste cap.

Ridic din umeri.

— Nu pot zice că viața mea era frumoasă. Era nevoie să fie dată peste cap. Era nevoie să apari în ea. Dar era o viață mult mai ușoară, în atât de multe privințe. Era mult mai simplu, să fiu o prințesă de cenușă, și nu…

Nu termin fraza.

— O Regină de foc, completează Blaise.

Probabil că par derutată, pentru că-mi explică în continuare:

— Așa i-am auzit pe unii numindu-te. A început printre foștii sclavi de la Mina de Foc, dar s-a răspândit. E ceva mai ușor de zis decât „Regina Flăcării și a Furiei”.

— O fi mai ușor de zis, dar încă mi se pare prea mult pentru mine, mărturisesc eu.

Clatină din cap și se apropie cu un pas, dar nu întinde mâinile spre mine. Aproape că-mi doresc s-o facă, dar e o ușurare și mai mare că își ține mâinile la locul lor.

— Ampelio și-a dat viața pentru noi, rostește el încet. Cred că, oricum ar sfârși rebeliunea asta, ar fi mândru de ceea ce am făcut din sacrificiul lui.

Clipesc, ca să alung lacrimile care îmi apar în ochi, și încerc să surâd.

— Cred că ne va primi cu brațele deschise Dincolo, când va veni momentul.

— Da, mă aprobă Blaise. Dar momentul acela nu va veni mulți, mulți ani de aici înainte, Theo. Pentru niciunul dintre noi. Atât timp cât voi avea și eu un cuvânt de zis.

Liberă

L-AM VĂZUT PE AMPELIO în mină. Îmi amintesc asta când în sfârșit mă întind în pat în noaptea aceea, în unul dintre corturile ridicate în tabără. Îndată ce revine ciobul acela de amintire, înfigându-se dureros în mintea mea, urmează și restul, curgând sângeros ca niște tușe de culoare în clipa în care somnul mă trage la fund.

După ce am părăsit-o pe mama în grădina ei moartă, m-am izbit de pământul dur cu o bufnitură care mi-a răsunat în oase. Simțeam praf și piatră sub degete, dar era prea mult întuneric ca să știu sigur, prea mult întuneric ca să văd altceva decât negru. Era un întuneric cum nu credeam că poate exista.

Și atunci, mâinile au sărit la mine, degete murdare cu unghii sfâșiate și însângerate, apucându-mă de fuste, de piele, de tot ce prindeau.

În pieptul meu a năvălit panica și am chemat flăcări în palmă. Atunci erau îngropate în mine, înăbușite sub straturi de os și carne și ligament, dar erau acolo. Le-am împins înainte, spre vârfurile degetelor. Nu erau puternice, dar mi-au permis să privesc în jur.

În clipa aceea mi-am dorit să orbesc la loc.

În fața mea se afla o fată care încerca să se prindă de mine cu disperare, flămândă, cu fața acoperită de o încâlcitură lungă de păr brun-închis.

— Nu te teme, i-am spus, încercând s-o iau de mâini cu mâna mea neaprinsă și s-o liniștesc. Vei fi în siguranță cu mine.

Fata a încremenit în tăcere.

— Siguranță, a repetat ea, gustând cuvântul.

Cunoșteam vocea aceea. Mi s-a prelins pe piele, înfiorătoare ca apa rece. Flăcările din vârfurile degetelor au reacționat, extinzându-se, luminând mai bine spațiul înconjurător.

— Nici până acum nu te-ai învățat să nu mai promiți așa ceva?

A ridicat privirea la mine și părul i-a căzut de pe față. Avea aceiași ochi mari, căprui, aceiași pistrui pe obraji, dar acum buzele îi erau negre și suprafețe din pielea ei erau arse. De la otrava Encatrio pe care a silit-o Kaiserul s-o bea.

— Elpis, am rostit cu voce tremurătoare. Dar ai murit.

Elpis a zâmbit, descoperindu-și dinții negri.

— Și a cui a fost vina?

Cuvintele m-au lovit ca o palmă, chiar dacă mă mai gândisem și eu la ele. După întâmplarea aceea aș fi dat orice să pot să-i cer iertare, să am la dispoziție un moment, exact ca acum, să-mi recunosc greșeala față de ea și să-i spun cât de mult regretam că o pusesem în pericol. Dar în clipa aceea, când am găsit ocazia s-o fac, am înghețat.

— A Kaiserului, am răspuns în cele din urmă.

Elpis a izbucnit în râs, dar nu era râsul ei așa cum mi-l aminteam – era ascuțit și aspru și tăios.

— Oare Kaiserul m-a transformat în asasină la treisprezece ani? m-a întrebat ea. Știind că aș fi putut fi ucisă? Că, până și supraviețuind, aș fi fost o criminală?

Am făcut un pas împleticit în *spate.*

— Te-am lăsat să alegi singură, am spus, dar vocea îmi tremura.

— Eram doar un copil! a izbucnit ea.

Am încercat să fug de ea, dar m-a apucat de încheietura mâinii și degetele ei negre și arse s-au transformat în cenușă în clipa în care mi-au atins pielea.

— Și copil voi rămâne pe vecie.

M-am desprins de ea, ca apoi să mă izbesc de altceva. M-am întors, ridicând mâna cuprinsă de flăcări, și am dat cu ochii de altă stafie.

— Tu m-ai omorât, m-a acuzat Hoa, cu ochii la fel de sticloși și neînsuflețiți cum erau când o văzusem ultima dată.

— Tu m-ai omorât, a zis Arhiducele Etmond, cu fața umflată și purpurie.

— Tu ne-ai omorât, au spus Păzitorii din temniță, cu glasurile armonizate, răsunând ca o singură voce.

— Și pe noi, au adăugat războinicii – atât de mulți războinici, îmbrăcați în uniforme de atâtea feluri.

— Și pe mine.

Acela era Laius. Oricât de imposibil ar fi trebuit să fie. Cele amintite s-au petrecut cu atât de mult timp în urmă, nu trebuia să fie printre morți, dar era.

M-au înconjurat, împresurându-mă din toate părțile. Mirosul de putregai și carne arsă a cuprins aerul și respirația lor îmi înfierbânta pielea. Am încercat să țip, dar țipătul mi s-a stins în

gât. Nu puteam să țip. Nici să vorbesc nu puteam, nici măcar să respir. Eu le tăcusem pe toate, curmasem vieți, ori cu mâna mea, ori prin acțiunile mele. Eu tăcusem toate astea și n-aveam să le pot desface niciodată.

— Îmi pare rău, am reușit să spun răgușită, în cuvinte mutilate. Îmi pare atât de rău. Aș vrea să pot schimba totul.

— Chiar ai vrea?

O singură voce răzbește în hărmălaie, înăbușindu-le pe toate celelalte. Mulțimea de spirite se dă în lături, tăcând loc pentru un singur bărbat.

Ultima dată când l-am văzut era legat în lanțuri, dar acum pășea liber și singura lui rană era cea pe care i-o provocasem eu – rana de sabie de la spate, care-i sângera prin burtă, murdărind roba albă de pe el.

— Ampelio, am rostit, iar numele lui era abia o șoaptă pe buzele mele.

Zâmbetul lui era sumbru.

— M-ai omorât, a spus el. Asta ai schimba?

— Tu mi-ai cerut s-o fac, m-am apărat eu.

Ampelio a clătinat din cap.

— Alegerea a fost a ta, Theo. Dacă ai putea să alegi din nou, ai proceda la fel?

Suspinele mi s-au zbătut în gât și flăcările din vârfurile degetelor au licărit, amenințând să se stingă, dar am izbutit să le țin pe loc.

— Da, am rostit în cele din urmă. Ți-ai pierdut viața chiar în clipa în care ai fost prins. Dacă n-aș fi tăcut-o eu, ar fi tăcut-o altcineva. Și moartea ta mi-a îngăduit să ripostez, să evadez, să eliberez mina asta. Datorită ei ne vom recăpăta țara. Aș fi vrut să nu trebuiască s-o fac, dar, da, aș face-o din nou.

Ampelio nu a răspuns și am privit în jur, la ceilalți. Atâtea chipuri, atâta sânge, atâta moarte. Prea mult, da, dar toate au fost sacrificii necesare. Ampelio s-a apropiat de mine și a întins mâna, apucând pandantivul de la gâtul meu – Piatra lui de Foc.

— Atunci trebuie să te eliberezi de noi, Theo, mi-a zis el încet, cu blândețe.

A dat drumul pietrei și m-a luat în schimb de mână. Îi simțeam pielea caldă, pulsând de vitalitate. Nu era real, așa mi-am spus, dar nu cred că eram convinsă de asta. M-a privit drept în ochi și mi-a dus mâna aprinsă la pieptul său.

— Știi ce trebuie făcut.

Am clătinat din cap, dar mi-am dat seama că are dreptate. Mi-a zâmbit încurajator și astfel mi-am adunat puțina putere rămasă, apăsându-mi palma cuprinsă de flăcări pe pieptul lui.

Ampelio s-a risipit în fum, apoi a dispărut într-o clipă.

Celelalte spirite au sărit la mine din toate părțile, dar acum gemetele și acuzațiile lor nu mai erau la fel de dureroase ca înainte. Încă simțeam intens strigătele lor, dar nu mă mai făceau să-mi pierd puterea.

— Morțile voastre au fost necesare, am rostit, atât pentru ei, cât și pentru mine însămi.

Am privit la războinicii mei, la Păzitori, la Elpis, la Laius.

— Unii dintre voi știau asta; unii dintre voi au ales-o. Alții v-ați implicat întâmplător, am adăugat, întorcându-mă spre Arhiducele Etmond și Hoa. Dar ați murit cu onoare și sper că v-ați găsit liniștea.

Întâi s-au stins gemetele lui Hoa și, preț de o clipă, în ochii ei neînsuflețiți am observat o licărire de viață. A dus o mână la obrazul meu și i-am simțit atingerea ca înainte.

— Phiren a mea, mi-a șoptit.

Am mângâiat-o pe obraz cu palma mea arzătoare și am eliberat-o.

A urmat Arhiducele Etmond, apoi cei trei Păzitori. Elpis. Laius. Toți au făcut plecăciuni înaintea mea, apoi i-am eliberat. Au urmat soldații mei, un șir aparent nesfârșit de soldați de culori nenumărate. Astreani, gorakiani, rajinkiani – indiferent de unde se trăgeau, i-am sărutat pe frunte, le-am atins obrazul și i-am eliberat.

Dispută

HERON MĂ TREZEȘTE a doua zi dimineață, când soarele abia e o urmă pe cer și doar o rază subțirică din lumina zorilor se scurge în cortul meu.

— Theo? spune, scuturându-mă de umăr.

Mă forțez să inspir și să expir, în timp ce visul îmi slăbește încet mintea din strânsoarea lui. Artemisia a avut dreptate – amintirea asta din mină a fost și mai apăsătoare decât cea dintâi. Continui să le simt mâinile pe trupul meu, să le aud țipetele, să simt vinovăția ca pe o greutate de plumb care-mi apasă pe piept. Dar i-am eliberat, i-am lăsat să plece, i-am onorat în singurul mod care-mi era la îndemână. E un test pe care l-am trecut.

— Ești bine? întreabă Heron.

Nu știu sigur cum să-i răspund.

— Încă o amintire din mină, îi răspund încet.

Înțelege și nu insistă.

— Ești aici, spune în schimb. Ai supraviețuit. Ești întreagă.

Încuviințez din cap o singură dată. Am supraviețuit, dar nu asta m-a îndurerat atât de tare în amintirea aceea, ci toate persoanele care n-au avut parte de aceeași soartă. Însă Ampelio a avut dreptate. Nu am fi ajuns atât de departe fără sacrificiul lor și sunt datoare să-l onorez.

— Ce e? îl întreb, alungând gândul din minte.

Heron clatină din cap, cu buzele strânse.

— Ne-am gândit că cel mai bine ar fi ca Erik să vorbească cu Jian – oricât de sumare i-ar fi cunoștințele de limbă gorakiană, ne-am gândit că va putea să-i explice ce s-a întâmplat cu Brigitta mai bine decât noi.

— Și? A reușit? întreb.

Adevărul e că am uitat cu totul de Jian după ziua haotică de ieri. Mă întreb cum se descurcă Laius, dar știu că voi înnebuni dacă voi continua să mă gândesc la aspectele acelea. Știa ce însemna alegerea lui când s-a oferit să îi ia locul lui Jian. De acum nu pot decât să-i onorez sacrificiul.

Heron nu răspunde imediat. Mă ia de braț și mă conduce spre una dintre cazărmile de lângă sala de mese.

— Mai bine ai asculta cu urechile tale.

Erik și Jian așteaptă în cazarmă și, când intru, amândoi se ridică în picioare. Peste ochii lui Erik a fost legată o pânză neagră – atât peste cel lipsă, cât și peste cel umflat și închis, dar observ cum i se încrețește fruntea.

— Theo? întreabă el.

— Eu sunt, rostesc în timp ce Heron închide ușa în spatele nostru. Heron a zis că ar fi apărut o problemă urgentă?

Erik se întoarce spre Jian și apoi iar spre mine.

— Arma creată de Jian. Velastra, spune el încet. Pentru ea l-ai ținut aici, nu?

— Da. O armă alchimică – un gaz care răpește voința oricui inhalează din el. Înțelegi și tu de ce nu puteam să-l dăm pe mâna lui Cress.

Heron își drege glasul în spatele meu.

— Se pare că nu e o armă alchimică, explică el. Cel puțin, nu în întregime. E un soi de amestec cu pietre de spirit.

— Pietre de spirit? întreb. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp înainte să se fi gândit kalovaxianii să invadeze Astrea.

— Se pare că unele pietre au fost… strecurate de-a lungul anilor. Au fost date la schimb iar și iar, până când nimeni n-a mai știut de unde veniseră. Se pare că Theyn avea câteva.

Îmi amintesc că lui Theyn îi plăcea să colecționeze obiecte din alte culturi, că încăperile în care locuiau el și Cress la palat erau atât de ticsite cu artefacte, încât parcă ar fi fost un muzeu.

— Velastra a fost folosită o singură dată, din câte spune Jian, continuă Erik. Atunci au hotărât Jian și Brigitta să fugă. Și-au dat seama că, dacă ar fi obținut kalovaxianii o asemenea armă, ar fi putut să subjuge lumea întreagă.

Încuviințez din cap.

— Asta mi-a zis și Brigitta. Dar Jian e la noi – așa că kalovaxianii sunt departe de a obține velastra.

Nimeni nu răspunde imediat.

— Adevărat, îl avem pe Jian, spune Erik în cele din urmă. Dar se pare că n-a făcut arma de unul singur. Brigitta n-a fost doar iubita lui; erau parteneri. A dezvoltat-o cot la cot cu el.

Jian se uită de la unul la altul. Poate că nu înțelege mare lucru din ce spunem, dar sesizează numele lui și al Brigittei.

— Am distrus prototipul, spune el, stâlcind cuvintele în kalovaxiană. Dar planul e la ea, aici.

Arată spre capul său, cu o expresie gravă. Își arată și inima.

— Și aici, adaugă el.

— În inima ei? întreb încruntându-mă.

Clatină din cap.

— În sângele ei.

Înghit în sec și starea de greață revine, de zece ori mai puternică.

— Subiectul asupra căruia a fost folosită velastra, spun eu încet.

Jian încuviințează din cap și se încruntă și mai tare, căutând cuvintele potrivite.

— Efectul… a durat luni în șir după ce am fugit. Și am făcut teste – efectul s-a risipit, dar otrava n-a părăsit-o niciodată.

Picioarele îmi cedează sub mine și Heron mă ajută să mă așez pe un scaun.

— Adică și dacă nu va ceda în fața torturii, continui încet, pronunțând cuvintele cu de-a sila, secretul e acolo, la îndemână.

— Cress nu-și va da seama, intervine Erik. Chiar dacă ar descoperi că mama ei a fost supusă testului cu velastra, nu va ști că substanța i-a rămas în organism. Jian a aflat numai prin intermediul testelor pe care le-au făcut – despre care Cress n-are cum să aibă habar.

Aș vrea ca argumentele astea să mă liniștească, dar nu mă liniștesc. O cunosc prea bine pe Cress ca să fac greșeala de a o subestima și știu că nimic nu-i atrage interesul mai mult decât un puzzle deosebit. Și eu i-am pus în mâini un puzzle care va distruge lumea întreagă, dacă – *câna* – va reuși să-l descifreze.

După ce Artemisia, Søren, Blaise și Maile sunt înștiințați despre velastra, Heron, Erik și cu mine ne întâlnim cu ei în biroul comandantului, unde începem să ne zgâim la harta mare a Astreei și să discutăm în contradictoriu.

Trebuie să ajungem în capitală înainte să descopere Cress cum să recreeze velastra. În privința asta suntem cu toții de acord. Ceea ce nu reușim să convenim e cum anume ar trebui s-o facem.

— Mina de Aer e cea mai apropiată, e de părere Søren, arătând pe harta care ocupă majoritatea suprafeței unui perete.

E o hartă bună, dar, încă de la prima vedere, e clar că-i lipsesc câteva trăsături geologice – Lacul Trilia, de exemplu, și o parte din lanțul muntos. În mare parte, pare să fi fost folosită în scop decorativ, dar deocamdată e suficient ca să ne facem o

imagine clară.

— E alegerea evidentă, continuă Søren. Nu trebuie să mai pierdem timp și, odată ce-i vom elibera pe sclavii de acolo, ar trebui să avem destui oameni ca să cucerim palatul.

Maile încuviințează din cap, cu brațele încrucișate la piept.

— Ai dreptate, spune ea după un moment și până și Erik pare șocat să audă cuvintele astea din gura ei. Chiar *este* alegerea evidentă și de aceea e alegerea la care se așteaptă kalovaxianii. E foarte probabil că vom intra într-o capcană.

— Cr... Împărăteasa nu știe că suntem deja aici, la Mina de Apă, îi atrag eu atenția. Mai avem la dispoziție pe puțin încă două zile până când va ajunge înapoi la palat – și asta dacă va călări toată noaptea. Suntem cu un pas înaintea ei. Putem să ajungem la Mina de Aer înainte să-și dea seama că ne îndreptăm într-acolo.

— Într-o lume ideală, da, spune Søren. Dar ca să ajungem la Mina de Aer trebuie să trecem pe lângă moșia Ovelganilor, care se află cam pe aici.

Arată spre un loc nemarcat de la marginea Pădurii Perea.

— În clipa în care ne vor vedea Ovelganii, o vor atenționa pe Împărăteasă și ea va pune lucrurile cap la cap.

— Atunci, ne vom ascunde privirilor, spune Erik.

Søren clatină din cap.

— E un relief neted și, după pădure, e și golaș. Niciun copac. Niciun munte. Nu ne-am putea ascunde nicăieri.

— Atunci, la adăpostul nopții, vine Erik cu o alternativă.

Søren cade pe gânduri un moment.

— Ar fi un risc prea mare, spune el. Mai ales dacă avem și alte opțiuni. Cred că mai bine am lua-o spre Mina de Pământ. Ai spus că Dragonsbane va ataca acolo după ce îi va fi lăsat pe refugiați în Doraz?

Încuviințez din cap.

— Unul dintre porumbeii ei mesageri ne-a găsit chiar ieri – tocmai a plecat din Doraz și ar trebui să ajungă la Mina de Pământ în două zile.

— Perfect, zice Søren. Ajungem acolo la o zi sau două după ea și, cu forțele ei adăugate la ale noastre, vom putea să cucerim capitala direct. Vom trece oricum pe lângă moșia Ovelganilor, însă vom da impresia că ne îndreptăm spre Mina de Aer. E un drum mai ocolit, așa că va fi nevoie de câteva zile în plus ca să

ajungem la palat, dar s-ar putea să merite riscul. Aveți spioni?

— Spioni de-ai noștri sau spioni de-ai lor? întreabă Artemisia. Avem și din unii, și din alții. Spionii noștri sunt în capitală, dar nu sunt îndeajuns de aproape de Împărătească ca să aibă acces la informații relevante despre arma asta.

— Și spionii ei de aici? întreabă el.

— Avem câțiva, răspunde Artemisia încruntându-se, coborând colțurile gurii. Ne-am folosit de ei ca să trimitem informații înșelătoare la capitală, dar la Mina de Apă ar fi fost un pericol, așa că ne-am descotorosit de ei.

— Dar kalovaxianii nu știu asta, observă Blaise. Încă am putea să le trimitem informații, să pretindem că ar fi de la ei.

— Exact, face Søren rânjind scurt. Vom avea grijă să creadă că ne îndreptăm spre Mina de Aer. Așa că vor întinde capcana acolo, așa cum a zis Maile, dar nu ne vor prinde.

Maile clatină din cap.

— Tot e prea riscant, spune ea. Dacă n-am executat toți spionii? Dacă o singură misivă ar ajunge la palat… Nu mai suntem o armată mică și nu mai putem evita să fim văzuți ca în trecut, înainte ca tu să fi fost capturat, *Înălțimea Voastră.*

Temperatura din încăpere scade cu câteva grade și Søren își încordează umerii. Deschid gura ca s-o cert pe Maile, dar o închid la loc. Ochii ei scânteiază și-l fixează pe Søren, așteptând să-i vadă reacția. Îmi dau seama că-l momește. *Vrea* ca Søren să izbucnească, dar din asta n-ar ieși nimic bun, așa că-mi dreg glasul.

— Îmi închipui că ai tu o idee, dacă tot te grăbești atâta să le critici pe ale celorlalți, îi spun, în schimb.

Maile se ridică în picioare și merge la hartă. Arată steaua aurie care reprezintă capitala.

— Nu avem mult timp; chiar tu ai spus-o, rostește Maile.

Așa că ce-ar fi să nu ne mai facem atâtea griji că o să ne prindă și să sărim la ei direct?

Nu pot decât să pufnesc.

— Nu avem trupe pentru un asemenea atac. În plus, luptând pe propriul lor teritoriu, cu propriile lor resurse, vor fi avantajați. Iscoadele de pe zidurile capitalei ne vor vedea de la kilometri întregi depărtare. Nu vom apuca nici măcar să trecem de porți.

Maile ridică din umeri.

— Ai cerut un plan – ăsta-i planul meu, răspunde ea. Poate că

n-avem destui soldați sau resurse, dar măcar nu se vor aștepta la atac. Cu un pic de șiretenie, am putea chiar să-i păcălim și să-i facem să trimită cea mai mare parte din armata lor la Minele de Aer și de Pământ, lăsând capitala relativ vulnerabilă.

— Toate astea mie îmi par alți „poate”, mă opun eu, clătinând din cap. „Poate” peste tot. Toate opțiunile sunt riscante. Așa că întrebarea ar fi: prin care dintre ele am obține cel mai mult?

— Simplu, răspunde Maile. Dacă vom cuceri capitala, războiul s-a terminat. Șah mat.

— Nu neapărat, o contrazice Søren. După planul tău, grosul armatei se va afla în afara zidurilor orașului, cu mii de astreani înlănțuiți – acum și gorakiani – la mila lor.

— Și, după cum bine știm, kalovaxianii n-au milă, adaugă Erik. Aveam doar doi ani când am părăsit Goraki, dar nu voi uita niciodată cum au dat foc la toate pe drumul de plecare. Când vor afla că a fost cucerită capitala, vor fugi și pe drum vor distruge tot ce le stă în cale.

— Mina de Aer, intervin eu. Acolo riscul ar merita cel mai mult. E cea mai directă cale spre palat, așa că după aceea vom putea porni într-acolo. Mai mult, avem nevoie de tămăduitori și de mai mulți războinici. De acolo putem lua și din unii, și din ceilalți.

— E alegerea evidentă, repetă Maile.

— Așa o fi, accept eu. Dar e cea mai rezonabilă. Și ne putem lua măsuri de precauție, ca s-o inducem în eroare pe Împărătească și armata ei. Să-i facem să creadă că mergem spre Mina de Pământ sau poate chiar înapoi, spre Mina de Foc – putem să le trimitem atâtea informații contradictorii, încât n-ar ști ce să facă cu ele.

— Și moșia Ovelganilor? îmi amintește Søren. Îi vor trimite vorbă lui Cress îndată ce ne vor vedea.

Îmi mușc buza, privind punctul de pe hartă unde Søren a arătat că se află moșia.

— Cât de bine te cunoști cu Ovelganii? îl întreb. Ei cât de bine te cunosc? Nu locuiau la curte – abia le-am auzit numele, însă e clar că sunt îndeajuns de bogați cât să stăpânească o moșie a lor.

Søren se încruntă.

— Nu le place la curte, răspunde el, clătinând din cap. M-au găzduit la ei când eram mic, dar nu vorbeau despre politică. Am

avut impresia că nu voiau să spună nimic care să ajungă la urechile tatălui meu.

— Nu e tocmai ceva nemaiauzit, nu? spune Erik. Toți se temeau de tatăl tău.

— Dar dacă nu i-am aborda ca armată? întreb eu. Dacă ne-am apropia de ei în grup mic, cu scopul de a negocia trecerea noastră?

— Vrei să negociezi cu kalovaxianii? întreabă Maile și fiecare cuvânt mustește de dezgust.

— Vreau să trecem de moșia lor fără să afle Împărăteasa. Dacă nu aveau încredere în Kaiser, mă gândesc că în privința Împărătesei ar trebui să fie indeciși, pe puțin, spun privind spre Søren. Crezi că am putea să-i câștigăm de partea noastră?

Søren se gândește o clipă, apoi clatină din cap.

— Poate că nu le convine conducătoarea actuală, dar sunt totuși kalovaxiani, loiali până-n măduva oaselor.

Face o pauză.

— Dar cred că măcar sunt suficient de inteligenți cât să asculte ce avem de spus înainte de a lua decizia.

Hotărâm să plecăm în zori, fapt ce ne oferă destul timp să îi ajutăm pe răniți și pe cei care nu pot sau nu vor să lupte să se stabilească în tabără, unde vor fi în siguranță până când Dragonsbane va avea ocazia să vină de-a lungul coastei ca să-i ia, și să facem evidența resurselor noastre, ca să stabilim ce vom lua și ce vom lăsa aici Toți cei doisprezece Păzitori ai Apei au decis să vină cu noi, adăugându-se celor opt Păzitori ai Focului de la Mina de Foc, ceea ce înseamnă că nu va fi nevoie să cărăm apă.

În timp ce trupele se pregătesc de plecare, îl conduc pe Erik pe străduțe. Încă se sprijină mult de mine la fiecare pas, dar măcar își dă silința. Heron i-a legat în jurul tâmplelor o nouă bucată de pânză, de data asta roșu-aprins, făcută din unul dintre steagurile kalovaxiane care au fost sfâșiate și pângărite imediat după ce am cucerit tabăra.

— Te descurci bine, îl încurajez.

Pufnește atât de tare, încât ne dezechilibrează pe amândoi și aproape că ne prăbușim.

— Scuze, face el, ajutându-mă să ne redresăm. Doar că *bine* parcă nu se potrivește cu ceea ce simt.

— Știu. Dar ești în viață, Erik.

— Sunt, recunoaște el. Dar atâția alții nu sunt, din cauza greșelii mele. Ar fi trebuit să rămân în tabără. N-ar fi trebuit să-i pun în pericol numai pentru că eram îngrijorat din cauza lui Søren. Ai avut dreptate – ar fi fost mai înțelept să așteptăm și să urmărim evoluția lucrurilor. Și, uite, Cress ți l-a adus înapoi fără să-și dea seama.

— A fost un noroc chior, spun, clătinând din cap. Chiar nu mă așteptam să-l mai văd vreodată. Credeam că era pierdut. Doar că… m-am gândit că dacă l-aș fi întrebat ce vrea să fac…

— Ți-ar fi spus să nu riști, încheie el. Søren are tendința asta să fie calm și echilibrat în gândire, nu?

— Dar aveai dreptate – dacă pozițiile noastre ar fi fost inversate, el n-ar fi ezitat să vină după mine, observ eu. Mi-a fost greu să îndur sentimentul de vinovăție.

— Ai luat hotărârea corectă.

— Poate. Dar nu sunt convinsă că tu ai luat-o pe cea greșită. Poate că așa pare acum, dar la vremea aceea am considerat că ai făcut o alegere înțeleaptă. Poate că peste câțiva ani n-o s-o mai regreți. Cine poate spune?

Nu răspunde imediat.

— Heron a zis ceva ciudat, continuă șovăitor. Mi-a spus că ai impresia că împărtășești vise cu Crescentia.

Mă opresc brusc și nu-i dau de ales decât să se oprească și el.

— Da. Știu cum sună, dar…

— Te cred, spune, tăindu-mi vorba.

Mă holbez la el și mi-e imposibil să-mi ascund surprinderea, deși îmi dau seama că nu poate s-o vadă.

— Chiar?

Își umezește buzele, cântărindu-și cuvintele cu atenție.

— A zis ceva ce mi s-a părut ciudat la momentul respectiv, dar, dacă ceea ce-mi spui e adevărat, ar avea sens, spune el. Îți striga numele întruna – bine, tot striga *Thora.* Zicea lucruri de genul *„Ai auzit, Thora?” și „Ce părere ai despre asta, Thora?”.* Nu se simte bine, dar cumva, când vorbea așa, în dodii, parcă nu era vorba despre nebunie. Părea doar… Nu știu. Disperată.

În viață

PORNIM IMEDIAT după răsărit și eu merg pe calul Artemisiei, în spate, ca de obicei. Când ajungem în celălalt capăt al pădurii, Artemisia oprește calul și se întoarce ca să arunce o ultimă privire spre Mina de Apă.

— Nu credeam că mă voi mai întoarce după ce am evadat, îmi spune ea încet. Locul ăla mă bântuia în coșmaruri. În mintea mea era un loc al durerii, al suferinței și al morții. Poate că, în unele privințe, așa va fi mereu. Dar aș vrea să mi-l amintesc așa cum e acum. Prăbușit, redus la aproape nimic.

— În curând vom construi ceva nou în locul lui, o liniștesc eu. Data viitoare când îl vei vedea va fi încântător.

Nu zice nimic câteva secunde.

— Nu, spune ea. Nu cred. Nu vreau să-l mai văd vreodată. Pentru mine a fost mereu un loc urât, iar asta nu se poate schimba. Prefer să-l țin minte urât și distrus – în unele locuri, distrus de mine. Cred că e cea mai bună amintire pe care mi-o pot închipui.

Întoarce spatele taberei și își înfige călcâiele în coastele calului, îndemnându-l înainte la adăpostul pădurii.

Înaintând în tăcere, mă gândesc la cuvintele ei. Deși durează o vreme, cred că ajung să le înțeleg. În definitiv, cândva iubeam palatul astrean, dar acum am atâtea amintiri cumplite de acolo, încât mă întreb dacă-l voi mai simți vreodată ca pe un cămin. Mă întreb dacă unele locuri sunt atât de năpădite de amintiri oribile, încât mai bine ar fi lăsate în ruine decât să fie reconstruite. Mă întreb dacă voi fi în stare să procedez așa cu singurul cămin pe care l-am cunoscut vreodată.

Poposim în mijlocul Pădurii Perea și, după noaptea trecută, în care n-am dormit mai deloc, mă culc devreme, retrăgându-mă în cortul meu imediat după o cină scurtă. Când și când, sunetele înăbușite ale conversațiilor ajung până aici dinspre focul de tabără, dar nu mă deranjează. E liniștitor, într-un fel, să știu că nu sunt singură și mă ajută ocupându-mi gândurile când mă strecor în culcușul meu și trag pătura roasă peste mine, până la bărbie.

Ultimele dăți când am dormit, n-am visat-o pe Cress deloc, dar, de vreme ce cuvintele lui Erik încă îmi plutesc în minte, mă întreb dacă în noaptea asta va fi altfel. Ideea mă înfioară, dar

mă și entuziasmează, și știu că tocmai din cauza gândului ăstuia îmi va fi greu să adorm, oricât de extenuat îmi simt trupul.

După încercări care parcă durează cel puțin o oră, cineva își drege glasul și-mi întrerupe gândurile hoinare. Parcă s-ar auzi chiar din fața cortului. După o clipă, aud o șoaptă discretă.

— Theo?

— Da? strig atentă, ridicându-mă în capul oaselor.

— Eu sunt, rostește o voce, puțin mai tare.

Îmi trebuie o secundă să-l recunosc pe Søren.

— A, spun. Intră.

Clapa cortului se dă într-o parte și Søren intră tiptil, închizând-o la loc în urmă și cufundându-ne în întunericul ca de smoală. Se lovește de ceva – de tava mea, cred – și scoate o înjurătură.

— Scuze, spune el. Ai vreo lumânare pe care s-o aprind?

— Mă ocup eu, îi zic.

Îmi chem darul și o minge de foc prinde viață în palma mea, luminând încăperea și chipul surprins al lui Søren. Bănuiesc că una e să-i spun despre darul meu și cu totul alta e să-l vadă cu ochii lui.

Încerc să-i citesc expresia feței E îngrozit? După ce i-a făcut Cress cu aceeași putere, nu știu dacă aș putea să-l învinuiesc. Dar nu pare îngrozit, nu tocmai. Pare surprins, da, dar atât. Înghite în sec, cu privirea fixată asupra flăcării din mâna mea, chibzuind.

— Poți să-mi dai lumânarea? îi cer, făcând semn spre lumânarea lungă și neagră din sfeșnicul așezat pe jos, lângă picioarele lui.

Cu mișcări stângace, Søren ridică lumânarea și mi-o aduce. Imediat după ce o aprind, îmi sting propriile flăcări. Søren așază lumânarea pe pământ, lângă culcușul meu, dar parcă nu știe ce să mai facă după aceea. Își frământă mâinile și nu se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb. E târziu.

— Știu, zice, clătinând din cap. Sper că nu te-am trezit, nu? Am așteptat să nu vadă nimeni când intru, dar a durat mai mult decât credeam.

— Nu, nu puteam să dorm, îi mărturisesc, făcându-i semn să se așeze lângă mine, ceea ce și face.

Mi se pare ciudat și cam periculos să-l am aici, așezat lângă mine în culcuș, dar, înainte de a fi răpit, petrecem cele mai

multe nopți împreună. Se întâmpla cu numai câteva săptămâni în urmă, dar parcă ar fi trecut o viață întreagă.

— Cine stă de strajă? Te-au văzut? îl întreb.

— Doar Artemisia. M-a lăsat să trec și și-a dat ochii peste cap, dar n-a zis nimic. Cred că i-a fost dor de mine.

— Cred că doar n-o suportă pe Maile, pur și simplu, și, prin comparație, îi e mai ușor să-i agreeze pe ceilalți.

— Oricum ar fi, primesc, zice ridicând din umeri. Nici eu nu am putut să dorm.

— Erik sforăie? îl întreb.

Søren clatină din cap și pe buzele lui apare un zâmbet mic, dar se risipește repede.

— Îngrozitor, dar m-am obișnuit acum multă vreme, răspunde, apoi, șovăind, își coboară privirea spre mâinile lui și-și umezește buzele. Am văzut multe lucruri îngrozitoare, Theo. Nu a fost prima oară când am fost ținut captiv și bătut.

Tresar.

— Și de fiecare dată s-a întâmplat din cauza mea, observ eu. Îmi pare rău.

Clatină din cap.

— Nu, nu asta am vrut să zic. Și te rog să nu-ți ceri iertare pentru asta. Aș suporta totul din nou ca să fiu aici, acum, cu tine, să fiu cine sunt. Vreau doar să spun că de data asta a fost altfel.

Mă încrunt.

— Cum adică?

Se gândește atent un moment, înainte de a răspunde.

— Prima oară – pe corabia *Smoke* – încă eram cuprins de vinovăție. Meritam să fiu în celula aia; meritam ce mi se întâmpla. Nu cred că m-am înfuriat nicio clipă din cauza asta. Nici în Sta'Crivero nu m-am supărat. M-am simțit… nu știu. Resemnat. Era vorba despre o neînțelegere, pentru că tatăl meu a fost cine a fost, și mi s-a părut… ciudat de potrivit. Oricum, cred că am fost convins încă de la început că vei găsi o cale de a mă scoate de acolo. A rămas mereu o lumină la capătul tunelului.

Tace un moment, plimbându-și degetele printr-o ruptură din cusătura păturii. Încă are pământ sub unghii, tăieturi subțiri pe dosul mâinilor, închise, dar roșii.

— Dar de data asta… mă ținea închis propriul meu popor. O

fată pe care o cunosc de o viață întreagă, cineva care poate la un moment dat chiar m-a simpatizat și m-a respectat. Era o lume din care făcusem și eu parte cândva, o lume pe care ar fi trebuit să ajung s-o conduc. Iar tu… tu muriseși. Așa că, de data asta, am fost furios. Și furia aceea parcă avea să mă mănânce de viu, dar numai ea mă ajuta să rezist în continuare. Cred că înțelegi mai bine ca mulți alții.

Nu zic nimic, doar încuviințez din cap.

— Am crezut că furia aceea se va risipi, după ce am ajuns aici în viață, din nou în siguranță, dar nu s-a risipit. Putrezește în mine, ca o rană deschisă și netratată. Nu știu ce să fac cu ea, spune el. Nu știu cum să o fac să dispară.

— Nu poți, răspund după o clipă. Înveți să trăiești cu ea și înveți s-o lași să te împingă înainte. Furia va rămâne acolo întotdeauna, dar poți să-i dai o direcție și un scop și s-o prefaci în ceva bun.

Încuviințează din cap, cu aceeași privire distantă.

— Sunt alături de tine, Theo. Știu că am mai spus asta și am fost sincer și atunci, dar era altceva. Știam pentru ce lupți și te susțineam și voiam să fac totul posibil ca să te ajut să reușești. Dar acum… Sunt implicat în adâncul problemei, împreună cu tine. Și voi fi până la sfârșit alături de tine, oricare ar fi acela. Pentru că aceia sunt oamenii mei și, fie că-mi place, fie că nu, sunt responsabil pentru ei. Și trebuie opriți.

Îmi mușc buza.

— N-am mai vorbit despre asta, Søren, rostesc încet, despre ce se va întâmpla la urmă, dacă ieșim învingători. Cum va arăta victoria aceea și ce va însemna pentru kalovaxianii care îi vor supraviețui.

— N-am mai vorbit, spune el cu grijă. Dar în privința asta nu am niciun cuvânt de zis. Chinurile pe care le-am suferit în temniță au fost un disconfort ușor în comparație cu ceea ce au făcut kalovaxianii unor milioane de oameni. Și am încredere în judecata ta.

Nu știu care va fi acea judecată. E atât de departe în viitor, cu atât de multe variabile. Dar Søren are încredere că voi lua o hotărâre bună și sper că, atunci când va veni vremea, voi putea s-o fac.

Întinde mâna șovăitor spre mâna mea și când îmi întrepătrund degetele cu ale lui, nu facem decât să le privim

amândoi, până când el rupe tăcerea.

— Chiar credeam că ai murit, rostește încet. Continuă să pară un vis, de parcă sunt pe cale să mă trezesc și să descopăr că nimic nu e real.

— Sunt reală, îl liniștesc, dar înțeleg exact la ce se referă.

Nici el nu pare cu totul real, e mai curând o frântură a imaginației mele, pe care am reușit cumva s-o întrupez.

— Suntem în viață, adaug, pentru urechile amândurora. Suntem aici.

Năluca

NU-MI AMINTESC să fi adormit, dar, când descopăr că mă aflu în sala tronului astrean, îmi dau seama că visez. Lumina slabă a lunii se strecoară prin vitraliile tavanului, cuprinzând încăperea largă într-o pâlpâire stranie, nepământeană.

— Aici erai, rostește vocea lui Cress și mă răsucesc pe călcâie, dând cu ochii de ea la numai câțiva pași de mine, îmbrăcată cu o rochie din mătase albastră ca cerneala, cu decolteu larg și mâneci bufante, din țesătură diafană, împodobite cu diamante, care o fac să semene cu însuși cerul nopții.

Părul alb îi e desprins și îi coboară abia până la umeri, fiind încă sfărâmicios și tocat la capete. Buzele îi sunt mai negre decât erau în momentul în care am întâlnit-o ultima oară, dar, când se apropie, descopăr că înfățișarea asta nu e cu totul naturală – le-a pictat cu lac negru.

Mă întreb dacă încearcă să o transforme într-un fel de modă, ceva straniu și frumos, și nu un defect. Mă întreb dacă acum curtea e plină de femei nobile cu buzele vopsite în negru, dacă negustorii cer prețuri absurde pentru un lac de o nuanță pe care pesemne au produs-o folosind doar cărbune și ulei.

— Ai cam uitat de mine. Nu te-am mai văzut de zile întregi, mă acuză ea.

Simt vechiul imbold de a-mi cere scuze și trebuie să mă stăpânesc. Nu-i sunt datoare cu nicio scuză. Nu-i datorez nimic.

— Sunt moartă, îi răspund ridicând din umeri. Am și altele de făcut, nu doar să-ți țin ție de urât. De fapt, poate că ar fi mai bine să plec.

Dau să plec, deși nu știu exact unde *aș putea* să plec sau cum să mă silesc să mă trezesc, dar cacealmaua funcționează. Cress mă apucă brutal de mână și-i simt degetele fierbinți pe piele.

— Nu, nu pleca, spune și disperarea ei se strecoară printre crăpături, apoi adaugă în grabă un „te rog”, cu o voce mică și copilăroasă.

Mă prefac că șovăi.

— Bine, cedez eu. Să zicem că pot să mai rămân puțin.

Îmi eliberează mâna și, în schimb, își leagă brațul de al meu, strângându-l și zâmbind larg.

— Se petrec lucruri palpitante, Thora, continuă ea. Lucruri foarte palpitante. A trebuit să renunț la Prințul Søren ca să le pun în mișcare, dar probabil că a meritat sacrificiul, adaugă, bosumflându-se.

Stomacul îmi tresaltă și mă gândesc la Brigitta și la Laius. Oare deja a descoperit că Laius nu e Jian? Oare Brigitta a cedat atât de repede?

— Ce fel de lucruri? o întreb. Cred că e vorba despre ceva cu adevărat deosebit, dacă ai fost dispusă să renunți la Prinț.

Cress strâmbă din nas.

— Speram că Prințul Søren îmi va fi util, dar s-a dovedit a fi o bătaie prea mare de cap. Mă bucur că am scăpat de el. Și, în schimb, am primit ceva mult mai valoros, te asigur.

Înghit în sec.

— Ce anume?

Dar, în loc să răspundă, se încruntă și se apropie de mine, mirosindu-mi părul.

— Miroși cum mirosea și el. Știai? A lemne ude și sare de mare. Dacă ți s-a alăturat în moarte atât de iute, bănuiesc că n-a supraviețuit călătoriei spre Sta’Crivero. Păcat – mi se pare că Regele Etristo pusese la cale o execuție pe cinste. Îi vei transmite salutări din partea mea, nu?

— Cred că i-au ajuns salutările tale, îi răspund.

Cress nu face decât să râdă, dând capul pe spate.

— Nu-i nevoie de atâta teatru, Thora. E *război.* Nu se poate ca Søren să nu înțeleagă lucrul ăsta, chiar dacă tu nu-l înțelegi. Și, oricum, până la urmă ți l-am dat înapoi. N-ar trebui să-mi mulțumești pentru asta?

— L-ai torturat, îi reamintesc. I-ai înfierat cuvintele tale în piele. Pentru ce ar trebui să-ți mulțumesc mai exact?

Clipește leneș.

— Ei, e mort de-acum, nu? Ce mai contează? întreabă râzând. Aș zice că măcar speranța asta îți rămăsese. Amândoi ați dat

greș, dar măcar sunteți împreună în moarte.

Nu, îmi vine să-i spun. *Suntem. Împreună, în viață, și venim după tine.* Dar îmi mușc limba.

— Pentru ce l-ai dat la schimb? întreb în loc de asta, concentrându-mă asupra problemelor importante.

Râde din nou.

— L-am dat la schimb pentru încheierea războiului și pentru împiedicarea oricăror altor răzvrătiri. S-ar putea spune, Thora, că l-am dat la schimb pentru puterea de a stăpâni întreaga lume.

Inima îmi bate atât de tare în piept, încât mă tem că o va auzi, însă rostesc cu grijă:

— Așadar o armă? o întreb, de parcă n-aș ști răspunsul deja.

Însă Cress nu sesizează nimic. În schimb, ridică dintr-o sprânceană albă.

— Nu te gândi la lucruri atât de banale, Thora. E jenant și aveam așteptări mai mari de la tine. O armă. Planul pus la cale de mine reprezintă mult mai mult. Vino. Vreau să-ți arăt ceva.

Fără să aștepte răspunsul meu, mă conduce afară din sala tronului, pe culoarul palatului. E exact așa cum mi-l aminteam, până la detaliile geamurilor din vitralii pe lângă care trecem în grabă. Până și mirosul e același, de leșie și săpun cu lămâie pe care le folosesc ca să curețe pardoseala. Trece de un colț, apoi de încă unul și-mi dau seama unde mă duce – la balconul principal, cel de unde se vede coasta stâncoasă.

Când ajungem, descopăr că balconul nu e gol. O singură fată stă lângă balustradă, îmbrăcată cu o rochie neagră și largă care lucește în lumina lunii. Auzind că ne apropiem, se întoarce, cu chipul ascuțit luminat. Dagmaer. A slăbit în lunile care au trecut de când am văzut-o ultima oară; brațele și picioarele ei aproape că arată ca niște bucăți de sfoară. Părul ei blond e mai deschis la culoare, tăiat simplu, ca al lui Cress – poate încă o modă inițiată de ea. Dar, când Cress mă trage mai aproape, descopăr că nu despre asta e vorba. Buzele lui Dagmaer nu sunt pictate în negru. Sunt arse, ca și pielea gâtului. Ca ale lui Cress.

Și se uită la mine așa cum se uită și Cress, de parcă într-adevăr m-ar vedea cu aceeași claritate cu care o văd și eu. În visul ăsta e întru totul la fel de reală ca mine și Cress.

— Vai, Dagmaer, spun încet. Ce s-a întâmplat?

Însă Dagmaer îmi arată un zâmbet feroce.

— Am fost salvată, îmi răspunde, după ca își îndreaptă atenția spre Cress. Am reușit, Înălțimea Voastră.

Cress zâmbește și privește peste balustradă.

— Chiar așa, spune ea. Bine făcut. Știam că vei reuși. Iar acum ești cu adevărat liberă.

Mă forțez să mă aplec peste balustradă ca să văd despre ce vorbesc și atunci, îmi scapă un icnet. Dedesubt, printre stânci, sunt întinse cadavre. Număr zece în total, dintre care unele sunt prea mici ca să se fi maturizat cu totul. Găuri frânte, membre întinse în unghiuri nefirești, bălți de sânge împrejur.

— Vezi, Thora? continuă Cress, trăgându-mă de lângă margine, strângându-mă de braț cu atâta putere, încât unghiile ei mi se înfig în piele. Acum Dagmaer e liberă și s-a făcut dreptate, așa cum a fost cazul și pentru mine.

— I-am făcut soțului meu ce le-a făcut și el soțiilor sale dinaintea mea, spune Dagmaer cu o voce subțire și distantă. Ceea ce nu va mai putea să-mi facă mie niciodată. Și apoi i-am omorât și pe băieții lui. Acum nu mă mai stăpânește niciun bărbat. Numai eu însămi. Și Regina mea, desigur.

Se uită la Cress cu o privire plină de admirație, ca o devotată loială. Și de ce n-ar fi așa? Cress a salvat-o, a lăsat-o să se elibereze singură de soțul care o bătea, care ar fi ucis-o dacă nu l-ar fi ucis ea înainte. Dar băieții lui? Fiul cel mai mic al Lordului Dalgaard avea numai șase ani. Mă gândesc la trupul mic pe care l-am văzut pe stâncile de dedesubt și mi se face rău.

— Sunt atâtea femei în lume, Thora, intervine Cress, întrerupându-mi șirul gândurilor. *Atâtea* femei care suferă în mâinile unor bărbați care-și imaginează că pot să le controleze. Tatăl meu mi-a controlat viața ani de-a rândul, dar măcar el a fost un temnicer binevoitor. Kaiserul nu era binevoitor, dar nu e nevoie să-ți spun eu asta, nu? Și nu e singurul. Poate că nici măcar nu era cel mai cumplit. Dar nu le voi mai permite să continue așa.

Îmi stăpânesc senzația de greață și mă întorc spre Cress.

— Și cu femeile astreane care suferă din cauza ta cum rămâne? o întreb. Dacă vrei să salvezi femei, pentru ele ce vei face?

Chipul lui Cress se schimonosește de furie într-o clipită.

— Niciodată nu va fi suficient pentru tine, așa-i? se răstește ea. Fac lucruri bune, Thora. Ajut oamenii cu blestemul ăsta pe

care l-ai abătut asupra mea, și tu nici măcar n-o recunoști.

— De ce ții atât de mult la părerea mea? o întreb, ridicând tonul la rândul meu. De ce îmi arăți toate astea? De ce nu mă lași să mă odihnesc în pace?

— Pentru că… răspunde ea aproape țipând, cu o voce tremurătoare. Pentru că eu croiesc o lume nouă, Thora. Pentru că n-ai fost destul de puternică pentru a face parte din ea, dar vreau s-o vezi oricum.

Înainte să pot formula o replică, lumea visului începe să tremure, risipindu-se, până când mă trezesc iarăși în întunericul cortului meu, unde singurul sunet e respirația egală a lui Søren, lângă mine.

Un singur gând îmi rămâne în minte, făcându-și loc cu forța printre toate celelalte. Cress știa că probabil voi muri când mi-a dat otrava, dar spera să nu fie așa. Nu voia să mă omoare; voia să mă transforme. Și nici acum nu știe că a și reușit.

Nu adorm la loc și nici nu prea-mi doresc. Nu vreau s-o mai văd pe Cress, dar, poate mai mult de atât, nu vreau s-o mai văd pe Dagmaer. Nu vreau să-mi amintesc că poate Cress n-ar fi fost nevoită s-o salveze de soțul ei ticălos dacă n-aș fi intervenit eu să-i fac să se căsătorească. Crima aceea a fost a mea, așa că, dintr-un anumit punct de vedere, sunt vinovată și pentru crimele care au urmat.

Și acum e ca noi, ca mine și Cress. Sângele trebuie să fie ceea ce ne leagă, sângele lui Cress, care acum face parte din toate, îngăduind viselor noastre să comunice astfel. Mi se face rău când mă gândesc. Câte or mai fi?

Mă scarpin pe braț o clipă, fără să-mi dau seama, dar apoi observ că ceva nu e în regulă cu el. Mă mănâncă, da, dar pielea e iritată și aproape că mă doare. Mă ridic în capul oaselor în culcuș, atentă să nu-l trezesc pe Søren, deși cred că niciun cutremur n-ar reuși s-o facă, la cât de adânc obișnuiește să doarmă. Aprind o flacără mică în vârfurile degetelor, suficientă numai cât să-mi văd brațul. Când îl cuprind pe tot în lumină, rămân cu gura căscată.

Pielea, de la încheietură la cot, e roșu-aprins – culoarea roșiilor proaspete – și acolo, pe partea inferioară moale a antebrațului, găsesc patru urme mici, în formă de semilună, de la unghiile lui Cress.

Mă arde și mă mănâncă îngrozitor, dar e o dovadă.

Mă dau jos din culcuș cât de repede pot și îmbrac rochia simplă de bumbac, albă și curată, care mi-a fost adusă, împăturită cu grijă și așezată la capătul culcușului. Când mă așez la loc ca să-mi încalț pantofii, Søren se deșteaptă și se întoarce spre mine cu ochii albaștri abia deschiși.

— Nu se poate să fie ora de trezire, spune el.

Clatin din cap.

— Am visat-o iar pe Cress – bine, n-a fost un vis. Și de data asta pot s-o dovedesc.

Cu asta, orice urmă de somn se risipește din ochii lui. Se ridică iute.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Ai avut dreptate. Adună o armată proprie, folosind Encatrio făcut din sângele ei. Poate că omoară majoritatea persoanelor, dar nu pe toate. Am văzut-o pe una dintre ele. Pe Dagmaer – Doamna Dalgaard. Nu știu dacă ți-o amintești…

Își scotocește prin amintiri o clipă.

— Îmi amintesc că *tu* era să devii Doamna Dalgaard, până când am înduplecat-o pe mama să schimbe lucrurile. Sărmana fată.

— Nu mai e atât de sărmană. S-a schimbat. Cum a făcut Cress. Și eu, adaug. Și, imediat după aceea, s-a descotorosit de soțul ei bădăran și de toți băieții lui.

Observ momentul în care înțelege ce s-a întâmplat.

— Și fetele? întreabă el. Avea și câteva fete.

— Îmi închipui că acelea care încă sunt suficient de tinere cât să se afle în grija lui Dagmaer vor fi următoarele victime ale otrăvii lui Cress sau cei mai noi recruți ai ei, spun eu.

— Recrutate pentru ce? întreabă el.

Clatin din cap.

— Nu știu. Dar are un plan, ceva ce n-a vrut să-mi spună. Crede că face un bine – eliberează femeile, le dă putere. Dar știe foarte puține despre femeile care rezistă genului de putere oferit de ea.

— Crede că Amiza e de partea ei, îmi amintește el. Crede că va obține tot regatul Sta’Crivero.

— Va afla destul de curând că nu-l va obține, subliniez eu. Dar parcă ar fi fost vorba de mai mult. A spus că voi vedea în viitorul apropiat.

— Continuă să creadă că ai…

Nu termină fraza. Bănuiesc că nu vrea s-o spună cu voce tare, de vreme ce și el credea același lucru cu atât de puțin timp în urmă.

— Continuă să creadă că am murit, completez eu. Dar te-ai înșelat mai devreme – cu toții ne-am înșelat. Nu voia să mă omoare, nu cu totul. Voia să mă schimbe. Cumva, chiar și după toate câte s-au întâmplat, încă avea impresia că voi trece de partea ei, ca o discipolă devotată, cum e Dagmaer.

Søren se încruntă, căzut pe gânduri.

— Poate că are sens până la urmă, rostește el încet. După mintea ei, ai fost coruptă. Nu asta a zis? Că ai fost manipulată de rebeli, atrasă de partea lor? Poate a crezut că, oferindu-ți puteri, te-ar fi făcut suficient de puternică cât să te întorci la ea.

Ideea îmi provoacă greață. E din cale afară de sucită, dar, în fond, și Erik, și Søren mi-au spus că nu se simte bine. Am văzut cu ochii mei când credea că sunt Amiza – disperarea ei oarbă, lipsa gândirii logice. Cress, cea pe care o știam, opera mereu ca un cuțit, precis și exact în toate privințele, dar acțiunile astea recente sunt mai haotice. A devenit un tun scăpat de sub control, trage în toate părțile și speră că va nimeri ceva.

Îi cunosc mintea suficient de bine cât să pot prevedea loviturile ei de cuțit, să mă pregătesc pentru ele, dar pe această nouă Cress nu o înțeleg deloc. E imprevizibilă și, în război, nimic nu e mai periculos decât asta.

— Ai spus că ai dovezi? întreabă Søren, smulgându-mă din gândurile mele.

Chem iar flăcări în vârfurile degetelor și-i arăt brațul. Când le vede, inspiră scurt și întinde mâna ca să atingă pielea sensibilă, dar, cu oricâtă blândețe ar încerca să procedeze, mă doare și îmi retrag brațul.

— Scuze, spune el. Ce s-a întâmplat?

— În vis, m-a apucat de braț și m-a tras înapoi de la marginea balconului. M-a durut și atunci, dar nu prea am simțit rănile. Acum, le simt.

— N-am mai văzut niciodată asemenea arsuri. Și urmele unghiilor sunt adânci Mă mir că nu ți-a dat sângele. S-ar putea să te poată ajuta Heron.

— Să sperăm. Și trebuie să-i arăt și lui și celorlalți. Tu m-ai crezut încă de la început, însă ei au nevoie de dovezi

încuviințează din cap, azvârlind păturile de pe el și luându-și ghetele pe care le-a aruncat din picioare azi-noapte.

— Atunci, să mergem, spune el.

Privesc spre ieșire.

— Aici, e o problemă, spun eu. În ultima vreme, Blaise a preluat straja de la Art în timpul nopții ca să poată dormi și ea câteva ore.

Înțelege din prima.

— Nu vrei să mă vadă ieșind din cortul tău la ora asta.

— Știu că avem probleme mai importante în momentul de față, dar am avut o întrevedere cam incomodă recent, îl lămuresc.

Ezit o clipă, apoi continui:

— Am rezolvat problema – oricare ar fi fost ea. De data asta, definitiv.

Søren se oprește cu mâinile pe șireturile ghetelor și ridică ochii la mine.

— Nu era nevoie să faci asta pentru că m-am întors, spune el. Înseamnă mult pentru tine. Cunosc asta. O cunosc de când știu de existența lui

— Așa e, spun, alegându-mi cuvintele cu grijă. Dar cred că genul acela de iubire… nu face bine niciunuia dintre noi. E, mai degrabă, distructivă.

Preț de o secundă, pare că ar vrea să întrebe mai multe, dar n-o face, iar pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— Atunci du-te tu, mă îndeamnă. Aștept un minut, apoi ies și eu și ne vedem în cortul lui Heron.

Dovada

— Asta nu schimbă nimic, începe Maile după ce le povestesc din nou visul, ei, lui Heron, lui Erik, lui Blaise și Artemisiei.

E cea care vorbește prima după o pauză lungă, ceea ce mă gândesc că era de așteptat, având în vedere că ea o cunoaște cel mai puțin pe Cress și relația încâlcită și conflictuală dintre noi două. Nici n-aș fi vrut ca Maile să fie aici, dar, de vreme ce ea și Heron dorm în același cort, a insistat să ni se alăture, de teamă că ar putea fi exclusă din nou dintr-o discuție de strategie.

— Glumești? o întreabă Heron.

Nu cred că i-a mai trecut expresia de șoc de pe față de când mi-a văzut brațul.

— Împarte vise cu Împărăteasa – și nu sunt doar vise. Aia e o rană fizică. Ceea ce înseamnă că Theo poate fi rănită în visele astea.

— Teoretic, spune Art încet, înseamnă că și Împărăteasa poate fi rănită în ele.

E o posibilitate la care nu m-am gândit până acum, dar Art are dreptate. Dacă Cress poate să-mi facă rău prin vise, de ce n-aș putea să fac și eu la fel? Sau mai rău. Dacă aș izbuti s-o omor pe Cress într-un vis, ar muri și în lumea reală? E o întrebare la care nu pot să răspund, dar îmi amintesc că, oricum ar fi, nu contează. Cress e doar chipul problemei – dacă ea ar muri, kalovaxianii ar înlocui-o, pur și simplu, dar e foarte posibil ca situația să devină și mai dificilă. Măcar pe Cress o cunosc. Măcar pe ea o înțeleg, până la un punct.

— Nu, intervine Blaise înainte să pot răspunde. E un pericol prea mare. Nu știm *ce* s-ar întâmpla, iar dacă Împărăteasa află că visele astea sunt mai mult de-atât…

Nu încheie fraza, dar nici nu e nevoie. Implicația plutește în aer. Ei cred că ar încerca să mă omoare, dar nu știu ce i-am spus lui Søren – că Cress nu voia să mă omoare. Că o parte din ființa ei avea impresia că mă salvează. De ei. De viața pe care am ales-o, despre care ea crede că mi-a fost băgată cu de-a sila pe gât. Privesc spre Søren, care parcă ar avea aceleași gânduri. Dar, văzând că nu-l corectez pe Blaise, păstrează tăcerea.

Nu știu de ce țin frântura asta de informație doar pentru mine. Poate pentru că mi se pare o vulnerabilitate pentru care

m-ar critica, o legătură între mine și Cress care n-a fost retezată – care poate că nu va putea fi retezată niciodată.

— Nu bănuiește nimic, rostesc în schimb. Cumva, parcă știe că nu sunt vise, dar crede că am murit. Crede că o bântui.

— Dacă ea crede că ai murit, de ce nu ți-ar explica planul său, pur și simplu? întreabă Maile.

Trebuie să mă gândesc câteva momente, întorc posibilitățile pe o parte și pe alta în minte, până când nimeresc asupra uneia pe care o simt a fi adevărată, fără doar și poate.

— Pentru că vrea să se asigure că voi veni la ea în continuare, îi răspund. Era supărată că nu mă mai văzuse de câteva zile. Păstrează pentru ea aceste informații, ca să fie sigură că voi reveni.

— Dar nu poți, se opune Blaise. E prea periculos. Heron, poți să pregătești niște leacuri, nu? Ceva care s-o facă să doarmă fără vise?

Heron se încruntă, dar încuviințează din cap, întâlnindu-mi privirea.

— Aș putea, îmi spune el. E o băutură ușor de preparat, dacă vrei.

Oare vreau? Ideea unor vise care să nu fie chinuite de Cress e tentantă. Nu numai pentru că aș evita ca ea să descopere adevărul, ci și din cauza ei înseși, a modului în care îmi vorbește, a sentimentelor pe care mi le inspiră. Nu-mi face plăcere să-mi amintesc că e o persoană reală, un om pe care l-am rănit. E mai ușor s-o privesc ca pe o dușmană când e departe, monstruoasă și amenințătoare.

— Nu, îi răspund lui Heron. Legătura asta ne oferă ocazia cea mai bună să păstrăm avantajul față de ea și trebuie să urmărim progresul ei în problema cu Brigitta și velastra. Nu avem multe avantaje împotriva kalovaxianilor – trebuie să ne folosim de toate cele pe care le putem obține.

— Theo… începe să spună Blaise, dar apoi se oprește și clatină din cap. Ești sigură? întreabă în schimb.

Nu sunt sigură de nimic. Sunt așa de o vreme destul de îndelungată. Dar încuviințez din cap oricum.

— E cea mai bună opțiune pentru noi, îi răspund.

— Apropo de velastra, se bagă Maile, vorbind deja pe un ton precaut. Vin cu propunerea pe care nimeni altcineva nu vrea s-o facă. În loc să-i așteptăm pe kalovaxiani să creeze arma asta

alchimică magică, ce-ar fi să le-o luăm înainte? Îl avem pe Jian…

— Nu, i-o tai eu înainte să poată zice mai multe. Brigitta a avut dreptate să nu ne încredințeze informațiile acelea. O armă care răpește voința oamenilor n-ar trebui să existe.

— Dar, dacă ar fi să existe, dacă ar fi să fi*e folosită,* subliniază Maile, mai bine am face-o noi decât s-o facă ei.

Heron clatină din cap.

— Dacă am folosi velastra, *am fi ca ei.*

Maile se întoarce spre Søren.

— Și tu, Prințe? Tu deja ai mâinile pătate; știi ce înseamnă războiul. Nu se poate să ai dileme morale de genul ăsta.

Søren o privește drept în ochi câteva momente.

— Știi de berserkeri? o întreabă el după o clipă.

Maile mijește privirea.

— I-ai folosit împotriva poporului meu. Aș zice că știu destule despre ei.

Søren clatină din cap.

— Numai din perspectiva ta, spune el. Dar, din perspectiva mea… știi cum i-am silit pe berserkeri să facă ce voiam noi, să pornească spre moarte fără a crâcni?

Maile nu răspunde, dar răspund eu:

— I-ați drogat, spun, amintindu-mi ce mi-a dezvăluit Erik la palat, când mi-a explicat întâia oară ce sunt de fapt berserkerii.

Søren se întoarce îndată spre mine și în ochii îi apare o fulgerare de amărăciune, dar încuviințează din cap.

— Era singura cale ca să-i convingem să facă ce voiam noi, să se autodistrugă de dragul nostru. Dar n-a fost vorba despre convingere, nu cu adevărat. Am văzut cum ochii lor devin pustii, cum se mișcă precum niște marionete atârnate de sfori, amețiți și fără inițiativă proprie. Să răpești voința cuiva înseamnă să-i răpești sufletul. Eu am făcut-o în trecut și o voi regreta tot restul vieții. N-o voi face încă o dată, indiferent de circumstanțe.

Un moment, am impresia că Maile ar vrea să se contrazică cu el, dar, până la urmă, strânge din dinți și își ferește privirea.

— Atunci, nu s-a schimbat nimic, continuă ea. Nu în situația imediată, în orice caz. Mărșăluim mai departe, spre Mina de Aer. Voi încă vreți să punem în aplicare planul ăsta prostesc cu moșia Ovelganilor?

— Spui că e un plan prostesc numai pentru că nu l-ai propus tu, remarcă Erik.

— Nu s-a schimbat nimic, intervin eu, ignorând comentariile lor răutăcioase. Vom porni mai departe imediat după ce ne vom strânge lucrurile. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ceilalți îmi interpretează în mod corect cuvintele ca pe o directivă și ies repede din cort în șir, cu Heron la urmă. Acesta șovăie lângă ieșire, privind cum mă scarpin pe braț și mă strâmb de durere.

— Poate că planul măreț al lui Cress e să mă facă să-mi pierd mințile din cauza rănii, spun, privindu-mi brațul.

E la fel de roșu cum era când m-am trezit, dar măcar nu pare să se agraveze.

Heron se întoarce la mine, întinzând mâna. Îi arăt brațul și îl examinează îndeaproape, având grijă să nu atingă părțile sensibile.

— Categoric e o rană magică, concluzionează el după un moment. Dar pot s-o vindec.

Îmi retrag brațul.

— Aș prefera să-ți folosești darul ca să-i vindeci pe cei care au nevoie mai mare, mă opun eu. Mă irită, dar n-o să mor.

Heron încuviințează din cap, părând oarecum ușurat. Sunt convinsă că, la cât de mulți oameni a tot vindecat, se simte epuizat.

— Întinde puțin unguent pe ea, păstreaz-o curată și acoperită și ar trebui să se vindece de la sine în timp, mă sfătuiește.

— Îți mulțumesc.

Zăbovește o clipă în plus.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut. În privința viselor. Așa ar fi trebuit să fac.

Clatin din cap.

— Părea o idee țicnită – chiar și în ochii mei. Mai că nici eu n-am crezut.

— Voi pregăti băutura pentru un somn fără vise, adaugă el. Nu e nevoie s-o bei, dar poate că te vei răzgândi într-o zi. Și dacă începe cu adevărat să înțeleagă… ei bine, ar trebui s-o ai la îndemână.

Aici nu pot să-l contrazic.

— Îți mulțumesc, adaug.

Încuviințează din cap, zâmbind istovit, apoi se apleacă și iese din cort.

Pădurea

PĂDUREA PEREA e o întindere densă de măslini, chiparoși și încă vreo câteva specii de copaci pe care nu pot să le numesc. Mi-o amintesc pe mama povestindu-mi despre ea, cum că, atunci când zeii au creat Astrea, Glaidi a făcut copacii din propriile ei degete, înălțându-le prin pământ și lăsând o părticică din ea în urmă, în rădăcini, ca pădurea să crească mereu viguros și să prospere.

Copilă fiind, m-a năucit ideea că Glaidi ar fi putut să aibă atât de multe degete, dar acum nu mă mai deranjează partea aceea din poveste. Era doar o poveste și adevărul ei nu stătea în detalii – era în inimă. Poate copacii nu sunt cu adevărat degetele lui Glaidi, dar o parte din ea există în ei cumva. O simt acum, traversând pădurea. Simt prezența ei peste tot în jurul meu, ca o pătură groasă și confortabilă așezată pe umeri. Simt că-mi poartă de grijă – că ne poartă de grijă tuturor – și mă simt în siguranță.

Mai mult, pădurea freamătă de păsări, tot mai multe pe măsură ce înaintăm în străfundurile ei, păsări cu aripi de felurite culori, ca dintr-o cutie de bijuterii – de la rubine la citrine, de la perle la obsidian. Când un stol de păsări zboară pe deasupra, se văd ca o dâră de acuarele.

— Le auzeam, îmi spune Artemisia după o oră petrecută în tăcere.

Înaintăm mai lent ca de obicei, dar mă bucur pentru asta. În niciun caz n-aș vrea să galopăm printr-o pădure fără să avem habar ce ne așteaptă în față. Artemisia își drege glasul, apoi continuă:

— De pe celălalt mal al lacului, din tabără. Le auzeam cântecele uneori, dimineața devreme sau noaptea târziu. Nu mi-am imaginat cum arată și cât de multe sunt. Mi s-a părut doar că au un cântec trist. Ca și când ar fi plâns.

— Parcă nu se mai aude așa, rostesc eu.

Și e adevărat. Păsările care trec pe deasupra noastră cârâie atât de tare, încât mă dor urechile, dar par cârâituri de bucurie. Parcă ar fi râsete.

— Nu, zice Art. Dar să nu-i spui lui Erik. Asta ne-ar mai trebui, să născocească niște versuri istețe cum că păsările ar cânta despre victoria noastră.

Cu toate că practic aud cum își dă ochii peste cap, în vocea ei ghicesc și o urmă de afecțiune și-mi dau seama că se bucură de întoarcerea lui. Stau cu brațele înfășurate în jurul brâului ei, ca să pot rămâne mai dreaptă, dar pasul calului e extrem de lent și de molcom, nu ca drumurile pe care le-am făcut împreună în Sta'Crivero.

În spatele nostru, Søren își îndeamnă calul negru ca noaptea la trap, venind lângă calul nostru. Arată mai bine chiar și decât azi-dimineață, deși brațele și pieptul lui încă sunt acoperite cu bandaje. Pielea nu îi mai e la fel de gălbejită; cearcănele de la ochi nu mai sunt la fel de pronunțate. Mă minunez cât bine pot face mâncarea și somnul. Când îmi întâlnește privirea, zâmbește și îi zâmbesc și eu, de parcă ar fi cel mai firesc gest din lume.

Calul nostru – o iapă bălțată și blândă – tresare când se apropie, ridicând din picioarele din față drept avertisment. Mă țin mai strâns de brâul lui Art.

— Dorești ceva? îl întreabă ea. Sau încerci să-mi sperii calul cu tot dinadinsul?

Mustrat atât de aspru, Søren își îndrumă calul spre dreapta, lăsând iepei noastre mai mult spațiu.

— Vom sosi la moșie înainte de apus, ceea ce înseamnă că probabil Ovelganii ne vor invita pe noi doi să luăm cina cu ei, ne informează el.

— De ce și-ar dori să ia cina cu tine? întreabă Artemisia. Nu ești inamicul lor?

— Pentru că așa cere eticheta diplomatică și Ovelganii sunt mai diplomați decât curtenii kalovaxiani. Își permit, fiind atât de departe de politica și intrigile de la curte. Își vor asuma riscul de a sta de vorbă cu noi.

Încuviințez din cap.

— Bine. Ce știi despre ei?

Søren oftează, chibzuind câteva clipe.

— Lordul Ovelgan a fost comandant în război, dar n-a mai luptat de la asedierea ținutului Goraki. A fost rănit în luptă și s-a retras la țară, cu soția lui tânără. Au patru copii. Cel mai mare ar trebui să aibă cincisprezece ani în prezent, dar nu cred că locuiește cu ei. E plecat la antrenament, să urmeze calea tatălui său.

— Și Doamna Ovelgan? întreb eu. Familia ei?

Se mai gândește o secundă și la asta.

— Familia Stratlan, răspunde el în cele din urmă. Ți-i amintești de la curte?

— Vag, spun, încruntându-mă.

În ochii mei, curtenii parcă mereu se mișcau pe o roată, învârtindu-se întruna. Nicio familie nu rămânea în vârf multă vreme și adesea era dificil să le reții pe toate. Însă mi-o amintesc pe Rigga Stratlan, o fată puțin mai mare decât mine cu care Cress era prietenă, dar care mie nu mi-a adresat niciodată mai mult de câteva cuvinte scurte. Era frumoasă în maniera kalovaxiană convențională, cu bucle blond-deschis și un chip cu nasul ascuțit și răsucit în sus la vârf.

Când îl întreb pe Søren despre ea, încuviințează din cap.

— O verișoară, din câte știu, spune el, dar cred că ne depărtăm prea mult de sfera lui de cunoștințe.

Poate că se pricepe la strategii de luptă și la diplomație, dar urzeala încâlcită a curții kalovaxiane îl depășește.

— Doamna Ovelgan era considerată o femeie deosebit de frumoasă – a circulat chiar și un zvon cum că ar fi fost consoarta tatălui meu o vreme. Mi-e greu să cred că n-avea niciun sâmbure de adevăr, din câte îl știam pe el.

Pronunță cuvintele cu dezinvoltură, dar ele îmi provoacă o acreală în stomac.

— Nu e de mirare că Doamna Ovelgan s-a grăbit să plece de la curte când s-a ivit ocazia.

— Dacă avem noroc, poate că le-a rămas animozitatea față de familia regală pentru asta, spune Artemisia.

Clatin din cap.

— Sau, mult mai probabil, o simpatizează pe Împărăteasă, îi atrag eu atenția.

Søren îmi surprinde privirea.

— Crezi că Cress a luat deja legătura cu Doamna Ovelgan? Că i-a oferit Encatrio? Că a omorât-o sau că a transformat-o?

Și mie mi-a trecut prin minte ideea asta, dar clatin din cap.

— Cress a crescut la curte; niciodată n-a lipsit de la ea mai mult de câteva zile. Mă îndoiesc că se gândește la cei din afara ei. Practic, în afară e altă lume pentru ea.

— Împărăteasa, mă corectează Art cu asprime, aruncând o privire spre amândoi. Nu Cress. *Împărăteasa.*

— Știu, știu, oftez eu, deși are dreptate.

Chiar și când nu e nimeni în jur care să mă critice pentru

familiaritatea mea, diferența chiar mă ajută să disting lucrurile în gând, numai că niciodată nu rămân așa multă vreme. Mă întorc iar spre Søren.

— Și slujitorii? Câte persoane trăiesc pe moșie? Sunt servitori kalovaxiani sau sclavi astreani? îl întreb.

— Poate vreo trei sferturi sclavi, un sfert servitori, răspunde el. Și mai e un sat kalovaxian chiar lângă moșie.

Un sat kalovaxian. E o idee ciudată – sunt atât de obișnuită cu curtenii kalovaxiani, cu cei bogați și privilegiați, încât adesea uit că își permit să fie bogați și privilegiați numai dacă sunt alții sub ei. Dar sătenii sunt kalovaxiani, îmi amintesc eu. Oricât de săraci ar fi, tot sunt mult mai privilegiați decât poporul meu înlănțuit.

— Câți sunt din fiecare, dacă ar fi să încerci să ghicești? insist eu.

Søren oftează încet, gândindu-se.

— Poate vreo două sute de sclavi muncesc pe moșie. Poate cincizeci, șaptezeci și cinci de slujitori. Și încă o mie în sat, răspunde el. Dacă ar fi să încerc să ghicesc, dar n-am mai fost acolo de ani buni. Chiar nu am idee la ce să mă aștept.

Artemisia pufnește agasată.

— Și ne luptăm cu ei, dacă trebuie, spune ea, arătând un acces de optimism surprinzător din partea sa. Numerele sunt de partea noastră și cei mai mulți dintre ei n-ar trebui să fie războinici antrenați, așa cum au fost majoritatea kalovaxianilor cu care ne-am luptat până acum.

— Dar, imediat ce se va isca lupta aia, vor da de știre Împărătesei, îi atrag eu atenția. Și atunci va ști unde mergem. Ne vom da de gol, iar elementul-surpriză e singurul avantaj pe care-l avem de partea noastră.

— Și dacă trimit un mesager îndată ce dau cu ochii de noi? întreabă Art. Ar trebui să-i trimitem pe cei mai rapizi dintre noi să înconjoare moșia, să blocheze drumul de cealaltă parte, în caz că trimit pe cineva.

Încuviințez din cap.

— Da, hai s-o facem. Și apoi, pentru întâlnirea cu Ovelganii, ar trebui să organizăm numai un grup mic, adaug. Nu atât de multe persoane încât să părem agresivi, dar destui cât să ne putem apăra la nevoie.

— Un grup de douăzeci de persoane, propune Søren. Iar

ceilalți să stea în preajmă, ca avertisment, în caz că se gândesc să ne atace.

— Noi trei, încep eu, încercând să număr pe degete – o adevărată provocare când te afli pe spinarea unui cal în galop. De bună seamă că Maile va insista să vină cu noi. Și Erik. Starea lui are darul să-i impresioneze, e de viță regală și e și kalovaxian pe jumătate. Iar ochiul lui e un exemplu al cruzimii țicnite a lui Cress. Ceilalți cincisprezece ar trebui să fie Păzitori ai Focului și ai Apei, dar Ovelganii nu trebuie să știe acest lucru. Vor veni cu noi, pregătiți în caz că avem nevoie de ei, dar să sperăm că nu va fi nevoie.

— Și Blaise? întreabă Artemisia cu o notă de ezitare. De el vom avea nevoie?

Clatin din cap, simțind că și Søren mă urmărește.

— Nu cred că Blaise va avea vreun interes să vină. Nu vrea să-și mai folosească puterea. Am căzut de acord în această privință.

Asta o surprinde pe Artemisia. Se uită la mine peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— A zis el asta? întreabă ea.

— Da. Cele petrecute la Mina de Apă au schimbat lucrurile pentru el. Nu vrea să mai riște o întâmplare ca aceea.

Artemisia se întoarce la loc, privind spre copacii din față.

— Așa o fi zis, spune ea. Poate chiar e convins de ce a zis, dar cuvintele sunt una. Faptele sunt alta. Și un om ca Blaise nu prea se mulțumește să privească evenimentele din afară.

— Te înșeli, o contrazic eu, dar vorbele ei îmi pătrund sub piele. Nu l-ai văzut când am vorbit. Era hotărât să urmeze calea asta.

Nu spune nimic un moment.

— Sper să ai dreptate, Theo, însă ne vom convinge doar o dată cu trecerea timpului.

La asta nu știu ce să răspund, așa că-mi țin gura. Nu știe ce vorbește, cuget în sinea mea, dar o voce slabă din capul meu îmi șoptește că nu face decât să dea glas unor gânduri care m-au preocupat și pe mine.

— Søren, transmite-le planul nostru și celor din față, spun eu. Găsește voluntari dintre Păzitori care să întregească grupul nostru diplomatic. Artemisia, există vreun pârâu în apropiere? Ar trebui să mă spăl înainte să ajungem și să mă schimb cu niște

haine mai alese. Dacă oamenii ăștia vor regină, le voi arăta o regină.

Artemisia găsește în apropiere un pârâu în care să ne putem spăla și Heron vine cu noi. În timp ce-mi dau pe față cu apă rece și-mi trec degetele prin păr ca să descâlcesc nodurile și smocurile năclăite, Heron scoate o rochie verde-smarald din gentile legate de șaua mea. Am găsit-o în una dintre cazărmile de la Mina de Apă, dar nimeni nu știa sigur de unde apăruse. Era prea mare în unele locuri, prea mică în altele, dar Heron a croit-o ca să mi se potrivească.

Trag rochia pe mine și o las pe Artemisia să-mi împletească părul din nou, de data asta răsucindu-l într-un coc în creștetul capului – un stil simplu, dar care pare regal.

— Gata, zice ea când termină.

Îmi privesc oglindirea în pârâu și nu mă pot abține să mă încrunt. Fata care-mi întoarce privirea nu seamănă deloc cu mine – chipul ei are trăsături mai ascuțite, ochi mai severi, falca mai hotărâtă. Înainte credeam că semăn cu mama, dar nu a mai rămas mai nimic din ea în mine, deși nu prea se aseamănă nici cu chipul lui Ampelio. În loc de asta, mi se pare că pur și simplu arăt ca mine însămi.

Moșie

MOȘIA OVELGANILOR se ivește îndată ce ieșim din pădure, cu o clădire înaltă care strălucește auriu în lumina soarelui de dimineață. Datorită numelui, mă așteptam la ceva tipic kalovaxian, ceva cenușiu, cu muchii ascuțite, impunător, dar aspectul e clar astrean, cu aceleași turnuri rotunde, ferestre cu vitralii și acoperișuri boltite ca la palat. Mă întreb ce fusese aici înainte de asediu și privesc în jur în căutarea lui Blaise, pentru că el ar trebui să știe mai bine decât alții, dar nu-l găsesc în mulțime.

— Ce cauți? întreabă Heron, venind călare lângă mine și Artemisia.

— Pe Blaise, îi răspund. Voiam să întreb dacă știe ce a fost moșia înainte.

— A pornit înainte cu un grup, spre cealaltă margine a satului, ca să intercepteze orice mesager pe care l-ar putea trimite, în caz că bănuiala lui Søren cum că Ovelganii vor accepta să ne asculte se dovedește a fi greșită, explică Heron, privind spre moșie cu fruntea încruntată. Dar pot să-ți răspund eu – era moșia Talvera.

Îi arunc o privire cu coada ochiului.

— De unde știi?

Nu răspunde imediat, ridicând în schimb din umeri.

— Pentru că i-a aparținut lui Leonidas – mă rog, familiei lui. Trebuia să devină următorul Lord Talvera.

— A, spun, rămasă brusc fără cuvinte.

Leonidas a fost băiatul pe care Heron l-a cunoscut în mine, băiatul pe care Heron l-a iubit și l-a pierdut din cauza nebuniei minelor.

— N-ai zis nimic când am formulat planul.

Ridică iar din umeri, cu ochii ațintiți drept înainte.

— Ce ar fi fost de zis? Nu aveam cu ce să contribui la discuție – n-am fost niciodată aici, nu știu nimic despre amplasare. Nu știu decât ce mi-a povestit el. A descris un tablou atât de frumos când toate celelalte păreau imposibil de întunecate și urâte. Mi-a spus că obișnuia să alerge pe culoarele cu mozaic, că mozaicul strălucea ca aurul sub soarele amiezii, că era cel mai frumos loc din lume. Mi-a spus că într-o bună zi vom locui împreună aici, după ce se vor fi terminat toate astea.

Înghite în sec și își ferește chipul, dar nu își poate ascunde tremurul din voce.

— Și restul familiei? întreb. Ai spus că n-a mai rămas nimeni. Nimeni cu drept asupra moșiei?

Clatină din cap.

— Leo a fost ultimul.

Chibzuiesc un moment și apoi iau o decizie.

— Atunci, dacă o scoatem la capăt, e a ta. Dacă o vrei.

E luat prin surprindere.

— A mea?

Ridic din umeri.

— Ți-a făcut o promisiune, îl lămuresc. Nu poate s-o îndeplinească el însuși, dar nu văd de ce n-ar rămâne valabilă. Mai mult, pare un loc în care ai trăi fericit. Liniștit, departe de capitală, aproape de Mina de Aer – de ceea ce va fi Templul Aerului, după ce va fi reconstruit. Ai putea să supraveghezi lucrările, dacă vrei.

O clipă, Heron se holbează la mine cu gura căscată. În cele din urmă, zâmbește.

— Cred că da. Adică aș vrea. Dar e o casă foarte mare, Theo, adaugă el, privind iar spre moșie.

— Și tu ești un bărbat foarte mare, îi răspund.

— Nu lăsa pe nimeni altcineva să audă cum promiți una și alta, altfel vor veni grămadă, intervine Artemisia. În plus, nu vei avea nimic de împărțit din bunăvoință dacă nu vom învinge. Hai să ne concentrăm pe asta.

— Știu, adaug repede. Dar uneori am senzația că războiul ăsta va continua la nesfârșit. E plăcut să-mi închipui ce va urma.

Eu, Artemisia și Heron mergem în fruntea formațiunii noastre, unde Søren și Maile deja organizează trupele. Când Maile mă vede apropiind-mă, mă cercetează atent din cap până-n picioare.

— Nu e o rochie foarte practică, îmi spune ea scurt și direct, zăbovind cu ochii asupra rochiei de smarald.

— Kalovaxianii nu se așteaptă ca femeile să poarte îmbrăcăminte practică, îi explic. Nu vor asculta nicio vorbă de-a mea dacă nu voi arăta exact așa cum se așteaptă să arate o conducătoare.

Maile se încruntă.

— Și eu? întreabă ea, arătând spre propriul ei costum –

pantaloni de piele brună mulată și o tunică albă de bumbac, care parcă ar merge spălată. Ca prințesă vecturiană, ar trebui să mă schimb cu ceva mai potrivit printre familii regale?

Mă gândesc cu atenție la cuvintele mele, de teamă să n-o insult, dar apoi îmi amintesc că probabil Maile s-ar simți mai ofensată dacă aș încerca să-i menajez sentimentele.

— Nu, îi răspund sincer. Scopul nu e să-i impresionăm. Ci să le îndeplinim așteptările. Se așteaptă ca vecturianii să fie murdari, necioplți și jerpeliți. Sinceră să fiu, ar fi de ajutor dacă ai izbuti să arăți mai neîngrijită. Nu vorbi; prefă-te că nu le înțelegi limba. Vor presupune că ești grea de cap și te vor subestima, ceea ce, fără îndoială, ne va fi de folos.

Preț de o secundă, Maile pare jignită și deschid gura ca să-mi cer iertare, dar, înainte să apuc, dă capul pe spate și râde atât de tare, încât sperie caii.

— Prea bine, acceptă ea după ce se liniștește. Ai avut încredere în planul meu de a cuceri Mina de Apă. Voi avea și eu încredere în planul tău aici, oricât de diabolic ar fi.

Când ajungem la jumătatea terenului deschis, porțile conacului se deschid și batalionul de gărzi ale Ovelgandor iese călare ca să ne întâmpine, purtând steaguri galbene, pe măsura alor noastre. Negocieri.

În urma ultimelor negocieri cu kalovaxianii am ajuns pe jumătate moartă. Sper că astea vor decurge mai bine.

Inspir încet, ca să îmi recapăt controlul, timp în care Artemisia oprește calul, în așteptarea Ovelgandor, iar restul trupei noastre face întocmai în spatele nostru. Søren descalecă dintr-o singură mișcare ușoară și curgătoare, apoi mă ajută să mă dau jos de pe propriul meu cal, într-o manieră mult mai puțin elegantă. După ce pun bine picioarele pe pământ, îmi netezesc rochia și mă forțez să mă îndrept de spate.

Tunetele copitelor care se apropie bubuie în același ritm cu bătăile inimii mele. Søren pare să observe și îmi aruncă o privire pieziș. Dă să întindă mâna spre mine, dar se răzgândește imediat, gândindu-se că nu ar fi bine aici, de față cu armata mea. Îi sunt recunoscătoare pentru discreția sa, dar o parte a mea ar fi vrut să-mi pot întrepătrunde degetele cu ale lui și să mă hrănesc din forța lui de neclintit. Mi-ar prinde bine o doză din ea.

Ovelganii și armata lor se opresc la o oarecare distanță de noi

și două persoane care îmi închipui că sunt lordul și doamna înșiși descalecă.

— De aici vom merge pe jos ca să ne întâlnim cu ei, doar noi și ei, îmi spune Søren încet.

Îl urmez pe terenul deschis, departe de protecția armatei mele, cu toate că știu că măcar îl am în continuare pe Søren alături, cu sabia în teacă, la brâu. Ovelganii ne urmează exemplul, cele două siluete pornesc la pas ca să ne întâmpine.

Pe măsură ce se apropie, le disting înfățișarea mai clar. Lordul Ovelgan trebuie să se apropie de patruzeci de ani, cu părul blond, lung până la piept, și o falcă solidă, accentuată de o barbă îngrijită. Soția lui, Doamna Ovelgan, e mai tânără cu doar câțiva ani – să aibă vreo treizeci și cinci, având o față rotundă și senină și o expresie netedă ca piatra șlefuită, absolut indescifrabilă. E de înțeles de ce a fost considerată o mare frumusețe când locuia la curte, dar știu că, la curtea Kaiserului răposat, frumusețea era mai curând un blestem decât o binecuvântare. Arată precum cineva care călătorește pe mare, care se roagă la toți zeii ca apele să rămână calme și ca niciun val rătăcit să nu-i răstoarne bărcuța.

Îmi vine s-o compătimesc, dar apoi îmi amintesc că nici eu nu mi-am dorit războiul ăsta. A dat buzna în lumea mea neprovocat și nu fac decât să încerc să-i pun capăt.

Søren vorbește primul, plecând capul într-o demonstrație de respect.

— Lord Ovelgan, Doamnă Ovelgan, se adresează el fiecăruia. Sper că vă găsim cu bine.

— Ar fi mult mai bine dacă n-ați încerca să treceți cu o armată rebelă prin ținuturile mele, rostește Lordul Ovelgan cu o voce adâncă și aspră, apoi, fără tragere de inimă, adaugă: Înălțimea Voastră.

Oricât de silită ar fi fost formula de adresare, tot e un lucru promițător că a folosit-o. Înseamnă că Søren a avut dreptate – Lordul Ovelgan încă îl vede ca pe o persoană de rang regal, ca pe cineva demn de respect. Înseamnă că e dispus să asculte ce are Søren de zis înainte să ia vreo decizie sau să îi dea de veste lui Cress. Mie nu-mi aruncă nici măcar o privire.

Lui Søren nu-i scapă absolut nimic.

— Putem dispărea într-o oră dacă ne veți lăsa să trecem în pace, spune el.

Lordul Ovelgan râde scurt.

— Știi că nu pot să fac asta. Mereu ai fost un tânăr curajos și încăpățânat.

Cuvintele produc un șoc în trupul meu și privesc spre Søren. Prin tot ce mi-a povestit despre Ovelgani, a dat de înțeles că abia se cunoștea cu ei, dar Lordul Ovelgan pare că i se adresează cu o deosebită familiaritate.

Fără să bage de seamă confuzia mea, Lordul Ovelgan continuă:

— Credeam că te vei dovedi a fi un Kaiser mai bun decât tatăl tău, dar văd că ai ales altă cale, la picioarele unei fete.

Spunând acestea, se uită la mine și aș vrea să mă ignore iar, ca înainte, pentru că în acel ultim cuvânt a fost atâta ură, că până și Doamna Ovelgan tresare.

Schițez un zâmbet forțat.

— Mă bucur să vă cunosc, Lord Ovelgan. Și Doamnă Ovelgan, adaug. Cred că putem renunța la tot teatrul ăsta. Cu toții știm că veți cădea de acord să ne lăsați să trecem. Întrebarea e doar care va fi prețul și, din moment ce ați avut bunăvoința să vă întâlniți cu noi, bănuiesc că deja v-ați gândi la el. Cu cât ni-l veți spune mai repede, cu atât mai repede vom putea încheia o înțelegere și vă vom lăsa în pace.

Lordul Ovelgan nu pare un bărbat ușor de uluit, dar cred că mi-a ieșit. Se holbează la mine cu gura deschisă câteva secunde, până când Søren tușește într-o încercare neputincioasă de a-și înăbuși râsetul la expresia lui caraghioasă.

Doamna Ovelgan își lasă mâna delicată și împodobită cu bijuterii pe brațul soțului ei și îmi zâmbește binevoitor, dar sunt îndeajuns de obișnuită cu genul ei încât să sesizez încordarea din maxilar și iritarea din ochi

— Vă veți alătura nouă la masa de cină în seara asta, rostește ea, mai mult o poruncă decât o invitație. Problemele prezente pot fi discutate într-un mediu mai confortabil. Și știu că și copiii ar vrea să vă revadă, Prințe Søren. Amândoi veți rămâne și peste noapte – în fond, aproape că s-a lăsat întunericul. Oamenii voștri vor rămâne aici, ca să nu-i alarmeze pe sătenii noștri.

Iat-o din nou, acea familiaritate caldă care pătrunde prin politețea de rigoare. Søren se cunoaște cu oamenii ăștia mai bine decât a lăsat să se înțeleagă. Se știe cu copiii. Ce motiv ar fi avut să-mi ascundă lucrurile astea?

— Vom da poruncă trupelor noastre să rămână în afara porții conacului spune Søren politicos. Dar suficient de aproape pentru a ne oferi protecția lor. Și vom intra cu douăzeci de gărzi, zece pentru fiecare dintre noi doi, împreună cu Împăratul Erik din Goraki.

Doamna Ovelgan face ochii mari, dar parcă ar fi mai mult joc teatral decât surprindere adevărată. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet mai natural.

— Nu aveți încredere în noi, Prințe Søren, după câte am făcut pentru Alteța Voastră? întreabă ea, cu o notă batjocoritoare în glas. Ce ironie, considerând că tu ne-ai trădat pe noi.

Søren nu ia în considerare înțepătura, ci se uită la Doamna Ovelgan cu o privire imobilă.

— Soțul tău m-a antrenat să fiu atent cu privire la oricine ar dori să-mi facă rău mie sau însoțitorilor mei, spune el, privind acum când la unul, când la celălalt. Nu cred că ați dori să-mi faceți rău mie, însă Regina Theodosia este însoțitoarea pe care am ales-o și nu mă îndoiesc că, dacă s-ar fi aflat acum înaintea voastră de una singură, n-ați fi ezitat s-o atacați pe orice cale aflată la îndemână. Așadar, nu, Doamnă Ovelgan, mărturisesc cu durere că nu am încredere în voi. Poate că ar trebui să îi adresezi această nemulțumire soțului tău, pentru pregătirea înțeleaptă pe care mi-a oferit-o.

Declarația lui e urmată de tăcere și, preț de o clipă, mă tem că Søren i-a jignit atât de tare, încât Ovelganii își vor retrage invitația la cină și va trebui să facem cale întoarsă. În loc de asta, Lordul Ovelgan mă surprinde izbucnind în râs, cu un zgomot răsunător și limpede, atât de puternic, încât să fie auzit de trupele aflate de ambele părți.

Aproape că mă topesc de ușurare când Lordul Ovelgan vine și își lasă mâna, prietenește, pe umărul lui Søren.

— Orice s-ar întâmpla, băiete, rostește el, mă bucur să văd că nu te-ai schimbat.

Søren îi întoarce zâmbetul, dar acesta nu prea îi ajunge și la ochi.

— Trebuie să te contrazic, spune el. M-am schimbat destul de mult de când am fost discipolul tău.

Se desprinde din strânsoarea Lordului Ovelgan.

— Vă mulțumesc pentru ospitalitate, le spune el amândurora. Ne vom stabili trupele și aduna gărzile. Ne revedem la apus.

În timp ce eu și Søren ne întoarcem spre trupele noastre, îl apuc de braț, silindu-l să se uite la mine.

— Nu mi-ai spus că-l cunoști pe Lordul Ovelgan atât de bine, îi spun. Mai înainte ați vorbit de parcă ai fi făcut parte din familia lui.

Ridică din umeri, dar nu-mi întâlnește privirea mai mult de o secundă.

— Ți-am spus că mă cunosc cu el, replică el, dar ăsta nu e un răspuns și își dă seama și el.

— Ai dat de înțeles că ar fi fost o cunoștință obișnuită. E mai mult de atât. *Te-a antrenat.* Îl respecți. Poate chiar îți e drag.

Auzind acestea, Søren nu se uită la mine cu privirea lui împovărată.

— Ce vrei să spun, Theo? Că am petrecut un an pe moșia asta acum patru ani, cu bărbatul acela și cu nevasta și copiii lui, care m-au tratat ca pe unul dintre fiii lor? Că i-am admirat și i-am simpatizat? Firește că așa a fost. După ce am crescut alături de tatăl meu, locul ăsta a fost ca un paradis. Dar asta nu schimbă nimic.

— Nu? Nu mai ești fiul lor adoptiv, Søren. Indiferent ce înțelegere vom face cu ei, ne aflăm în tabere diferite în povestea asta. Trebuie să știu că ești conștient de asta.

Un moment, nu vorbește, privind drept înainte.

— *Yana Crebesti,* rostește în cele din urmă. Am încredere în tine, Theo. Tu ai încredere în mine?

Cuvintele nu au darul să mă liniștească, dar îmi dau seama că e un argument just. Søren a avut nenumărate ocazii să-mi întoarcă spatele, nenumărate ocazii să ia partea altcuiva, nenumărate ocazii să aleagă un drum mai ușor, dar n-a făcut-o niciodată. În definitiv, mereu a ales să fie alături de mine și nu am niciun motiv să cred că nu va fi la fel și de data asta.

Îi strâng brațul și apoi îi dau drumul.

— *Yana Crebesti,* spun și eu.

Ovelganii

DE DEPARTE, CONACUL ERA O FRUMUSEȚE, dar, pe măsură ce ne apropiem cu grupul nostru, pare mai mare și mai sumbru. Pentru că soarele a apus cu totul, nu mai strălucește ca aurul. În loc de asta, arată ca o umbră, ca o stafie a ceea ce a fost cândva.

Ovelganii așteaptă imediat după intrarea în conac, la poalele unor trepte largi, din marmură, alături de două dintre fiicele lor – niciuna nu are mai mult de zece ani. Amândouă au păr auriu și priviri solemne, cu ochi mari; amândouă sunt încorsetate în rochii de catifea rigide, care par prea strânse ca să poată respira.

Cea mai mică stă cu ochii în covorul plușat de la picioarele ei, dar sora ei ne cercetează cu privirea, studiind grupul nostru numeros, de douăzeci și trei de persoane, îngrămădit în sala de primire. Ochii ei se opresc un moment asupra mea, apoi zăbovesc asupra lui Erik. După puțin timp și cu talentul tămăduitor al lui Heron, ochiul lui umflat s-a deschis la loc, dar poartă o eșarfă roșie legată diagonal peste ochiul lipsă. Se sprijină cu o mână de Heron. Fata se holbează fără jenă la părul albastru al Artemisiei, căscând gura ei mică. Dar, când îl vede pe Søren, pe chipul ei se întinde un zâmbet și nu se poate stăpâni să ridice mâna și să-l salute.

— Søren! spune ea, legănându-se pe călcâie de entuziasm, înainte ca mama ei s-o facă să amuțească, prinzându-i mâna cu care saluta și ținând-o strâns în a ei.

La rândul său, Søren îi zâmbește, ca și când totul ar fi normal și ar urma să petrecem împreună o seară obișnuită la cină, discutând despre lucruri normale, cum ar fi vremea.

— Bine ai venit în casa noastră, Prințe Søren, începe Lordul Ovelgan, înclinând din cap spre Søren.

Face o pauză lungă, cu bună știință, apoi se întoarce spre mine și adaugă:

— Și Regină Theodosia.

Zâmbesc satisfăcută. Chiar dacă e un lucru mărunt, mi se pare un triumf în sine să-mi aud numele adevărat din gura unui kalovaxian. Nu *domnița Thora,* nu *Prințesa de cenușă,* ci *Regina Theodosia.* În fond, numele au putere și faptul că mi s-a adresat așa ar fi nici mai mult, nici mai puțin decât înaltă trădare în ochii

lui Cress. E un semn bun.

— L-ați cunoscut pe Împăratul Erik, din Goraki? întreb eu, făcând semn spre Erik.

Erik pricepe semnalul și face o plecăciune mai elegantă decât aș fi reușit chiar și cu văzul nevătămat. Cumva, eșarfa legată peste ochiul lipsă nu-l face cu nimic mai puțin chipeș, mai ales când e îmbrăcat cu roba lui gorakiană din brocart. În schimb, îi dă un aer de mister și de neastâmpăr, ca de erou tragic dintr-o baladă. Nu arată deloc ca atunci când l-am întâlnit întâia oară, îmbrăcat cu hainele kalovaxiane care nu i se potriveau pe trup, un străin care nu se simțea niciodată confortabil în propria-i piele.

— Împărate, rostește Lordul Ovelgan, cu o oarecare ezitare. Mă bucur să te revăd.

— Aș fi vrut să îți pot răspunde în același fel, domnia ta, spune Erik zâmbind cu amărăciune. Dar, după cum îți poți da seama, în ultima vreme nu văd foarte bine.

Lordul Ovelgan se foiește stânjenit și ochii îi fug de colo colo, de parcă ar căuta ajutor.

— Am observat, rostește el cu grijă. Sunt convins că e vorba despre o poveste pe cinste.

Lordul Ovelgan cuprinde holul cu un gest. Încăperea e luminată numai de candelabrul de deasupra, suficient de puternic doar cât să pot distinge scările ornamentate, covorul vișiniu și pereții vopsiți în nuanțe cenușii și aurii.

— Bine ați venit în căminul nostru. Gărzile voastre sunt binevenite să aștepte aici, în vestibul, dar la cină vom fi doar noi, adaugă el și se întoarce spre fetele sale, lăsându-și mâinile pe umărul fiecăreia. Karolina, Elfriede, la culcare cu voi. Urați-le noapte bună musafirilor noștri.

— Dar, tată, spune cea mai mare, bosumflată, scoțând în afară buza de jos. Nu-i cinstit. Am zece ani acum și sunt destul de mare ca să mă culc mai târziu. Vreau să vorbesc cu Søren.

— Cu Prințul, o corectează Doamna Ovelgan cu blândețe, luându-le de mâini pe fetele sale și lăsându-le în seama unei servitoare kalovaxiane care le aștepta – bona lor, bănuiesc. Și va fi timp pentru asta în altă zi Dar trebuie să fiți fete cuminți și să vă duceți direct la culcare. Bine?

Pufnind nemulțumite, fetele o lasă pe bona lor să le conducă afară din încăpere.

— Unde e Fritz? întreabă Søren, urmărindu-le la plecare. Era doar un prunc când l-am văzut ultima oară, dar acum trebuie să aibă aproape cinci ani..

— E bolnav, îl întrerupe brusc Lordul Ovelgan. Mergem în sufragerie să lămurim problema asta?

Søren face un pas în spate, de parcă Lordul Ovelgan l-ar fi lovit. Încuviințează din cap.

— Iertare, Domnia Ta. Ai dreptate. Avem multe de discutat.

— Wilhelmina, ar fi mai bine să vezi ce face Fritz. Nu e nevoie să ni te alături i se adresează Lordul Ovelgan soției sale.

Doamna Ovelgan privește spre scări, cu o notă de dor în privirea care până acum i-a rămas stoică, apoi se întoarce iar spre noi.

— Nu, rămân, spune ea încet. Poftiți, înainte să se răcească mâncarea.

Pornește înainte pe coridor și nu ne lasă de ales decât s-o urmăm.

— Dacă vom avea nevoie de ajutor, le zic eu gărzilor înainte de plecare, voi țipa. Altfel, știți ce aveți de făcut.

Heron încuviințează din cap, desprinzându-i degetele lui Erik de pe brațul său și ajutându-l să se sprijine de Søren. Mă privește cu ochi grei.

— Aveți grijă, îmi spune el.

— Și voi, îi răspund.

Masa a fost pregătită cu farfurii și tacâmuri aurii și pocale de cristal incrustat cu pietre de apă. Sfeșnicele sunt acoperite cu pietre de foc. În părul blond, împletit, al Doamnei Ovelgan sunt întrepătrunse pietre de aer și de apă și până și vestonul Lordului Ovelgan are pietre de pământ în loc de nasturi. Numai pășind în încăpere, înconjurată de atâtea pietre de spirit, sunt copleșită. Simt povara lor apăsându-mi umerii și pieptul, strigând sângelui meu și îngreunându-mi respirația.

Nimeni altcineva nu pare afectat, așa că mă străduiesc să-mi păstrez expresia neutră, în vreme ce servitorii Ovelganilor ne poftesc la locurile noastre. Mă așez între Søren și Erik, față în față cu Lordul Ovelgan.

Îndată ce ne așezăm cu toții, apare o tânără sclavă cu o carafă de vin roșu și toarnă din el în fiecare dintre pocalele noastre. O privesc cum toarnă vinul, cu privirea coborâtă.

Același vin umple toate pocalele, așa că nu se poate să fie otrăvit, dar pocalele...

— Accepți să schimbi pocalul cu al meu? o întreb pe Doamna Ovelgan, întinzându-i pocalul meu.

— Poftim? întreabă ea surprinsă.

— Nu vreau să te jignesc, îi spun zâmbind. Dar am învățat pe pielea mea să fiu precaută când îmi este oferită băutură de către persoane ale căror intenții nu îmi sunt clare.

Doamna Ovelgan se încruntă, privind spre soțul ei, care încuviințează din cap, fără a-și luat ochii de la mine.

— Ridicol, pufnește Doamna Ovelgan indignată, dar ia pocalul de la mine și mi-l oferă pe al ei. De parcă aș fi capabilă să otrăvesc un musafir.

— În vremurile noastre, e bine să fii cât mai grijulie, mă apăr eu. Søren, Erik, Lord Ovelgan – dacă nu vă deranjează să procedați la fel...

Se foiesc nițel, dar cei trei schimbă pocalele între ei în cele din urmă, nu mai are nimeni pocalul cu vin inițial, cu toate că Erik l-a primit pe al lui Søren, pentru că el pare să fie singurul dintre noi pe care Ovelganii ar dori să-l lase în viață. Cu toții sorbim atent.

Vinul are aromă de fructe și un dram rezonabil de mirodenii și nu sesizez nicio urmă de otravă. Așez pocalul la loc. Dar asta nu înseamnă mare lucru – n-am simțit nici gustul otrăvii bolenza pe care Coltania mi l-a strecurat în ceai în Sta'Crivero.

Poate că de acum încolo voi fi mereu precaută când străinii îmi vor oferi de băut, dar prefer să fiu precaută decât să arăt chiar și cea mai mică neglijență.

— Așadar – încep eu, privind spre Lordul Ovelgan – știți ce dorim de la voi și nu cred că ați fi acceptat să ne găzduiți în seara asta dacă n-ați fi dorit și voi ceva de la noi. Despre ce e vorba?

Lordul Ovelgan abia îmi aruncă o privire înainte de a-și întoarce atenția spre Søren.

— O alianță, îi spune el, de parcă Søren ar fi pus întrebarea, nu eu. Când toate astea se vor încheia, cineva va trebui să stea pe tronul kalovaxian. Soluția evidentă ești tu, Prințe Søren, și nu sunt singurul kalovaxian de părerea asta. Mulți – poate chiar *majoritatea* – ar prefera să te vadă pe tine pe tron în locul ticăloasei care stă pe el acum.

Aș fi ultima care ar sări în apărarea lui Cress, dar modul în care Lordul Ovelgan vorbește despre ea mă deranjează și trebuie să-mi mușc limba ca să nu zic nimic.

— Când toate astea se vor încheia, Lord Ovelgan, rostește Søren cu grijă, s-ar putea să nu mai existe niciun tron de stăpânit, nici de mine, nici de orice alt kalovaxian.

Lordul Ovelgan pufnește.

— Poate că nu aici. După părerea mea – pe care tatăl tău nu mi-a cerut-o, n-ar fi trebuit deloc să venim în ținutul ăsta. Nu era nimic în neregulă cu Goraki, nimic în neregulă cu Yoxi înainte și cu nici o altă țară pe care am cucerit-o. De ce atâta efort să cucerim o țară, dacă după un deceniu o părăsim?

— De ce atâta efort să cuceriți orice țară? intervin eu înainte să mă pot opri. Erik e domnitorul de drept al Regatului Goraki și nu e loc pentru voi acolo. Îmi închipui că Yoxi și toate celelalte țări pe care le-ați atacat ar fi de aceeași părere.

— Atunci ce ai fi vrut să facem? întreabă Lordul Ovelgan, uitându-se în sfârșit la mine. Kalovaxia e o pustietate – un ținut sterp. Nu poate să ne hrănească. Să zicem, ca prin minune, că voi chiar învingeți și recuceriți tronul, *Înălțimea Voastră.* Ce ar urma pentru toți kalovaxianii care și-au construit căminele aici?

— În Astrea se spune Maiestatea *Voastră,* îl corectez, păstrând un ton ferm. Și răspunsul la întrebarea asta depinde întru totul de voi. Din perspectiva mea, nu văd niciun motiv să vă arăt mai multă îndurare decât ați arătat voi poporului meu în ultimii zece ani. Dar, având în vedere că acum vă aflați în poziția de a-mi schimba opinia, aș putea fi înduplecată să iau în considerare și alte opțiuni. Există tabere de refugiați în Sta'Crivero și în alte câteva țări pe care încă nu vi le-ați făcut dușmane. Poate că vor binevoi să vă primească la ei.

Lordul Ovelgan strânge din dinți.

— Vă sfătuiesc să păsiți cu grijă, *Maiestatea Voastră,* zice el și fiecare cuvânt e un pumnal. În definitiv, încă aveți nevoie de ajutorul meu.

Ridic din sprâncene.

— Și eu care credeam că ne ajutăm unul pe celălalt.

— Theo, mă avertizează Søren, îndreptându-și apoi atenția spre Lordul Ovelgan. Atunci, ce ați dori de la mine? îi întreabă. Vreți să urc pe tron – pe un tron, oriunde ar ajunge poporul nostru după sfârșitul războiului, dar asta nu se poate să fie totul.

Mă simt de parcă n-aș mai fi în încăpere. Au uitat cu totul de mine, la fel și de Erik. Au rămas doar Søren și Ovelganii.

Aceștia schimbă priviri între ei.

— După cum am spus – o alianță. De felul cel mai durabil, intervine Doamna Ovelgan. O vrem pe Karolina Împărătească.

Søren e luat prin surprindere.

— E o copilă, protestează el.

— Bineînțeles, intervine Lordul Ovelgan, ar fi vorba doar despre ceremonie, până când va ajunge la maturitate. Dar vrem o promisiune, din partea ta, în scris.

— Presupuneți că mă interesează să obțin tronul tatălui meu, spune Søren.

— Te cunosc, Søren, răspunde Lordul Ovelgan. Mereu ai acționat după cum se cerea din partea ta. Și, în momentul de față, poporul tău are nevoie de tine să-l îndrumi.

— Mai exact, Lord Ovelgan, vrei să spui că întotdeauna am fost dispus să primesc ordine, rostește Søren, alegându-și cuvintele cu grijă. Vrei ca pe tron să stea cineva pe care să îl poți manipula și crezi că pe mine ai putea să mă manipulezi cu ușurință.

Lordul Ovelgan nu neagă. În schimb, ia liniștit o gură de vin.

— Ne-am înțeles, Søren? întreabă el.

Søren clatină din cap.

— Nu mai sunt ușor de manipulat, răspunde el. Mă tem că nu pot să accept înțelegerea asta.

Îl privesc cu coada ochiului, descumpănită. Asta nu făcea parte din plan. Planul era ca eu să fiu acră și încăpățânată – exact așa cum își închipuie ei că ar fi o regină astreană pe când Søren ar fi trebuit să fie prințul lor binevoitor și salvator, venit să-i susțină și să le dăruiască orice ar fi cerut ca să le ne lase să trecem. Trebuia să fie agreabil, nu să le alimenteze dușmănia și mai mult.

— Dar nu aveam să încheiem nicio înțelegere, așa-i? Nu cu adevărat, continuă Søren, privind spre ușă. Unde e Fritz?

Doamna Ovelgan face ochii mari și se întoarce spre soțul ei înainte să răspundă.

— Ți-am spus, răspunde ea, însă în voce i se citește acum o notă de panică. E bolnav. Doarme la etaj.

— Trag de timp, ne spune Søren mie și lui Erik. Dar nu înțeleg de ce.

Mă uit la cele două gazde ale noastre, dându-mi seama că Søren are dreptate, dar mai e ceva… Lordul și Doamna Ovelgan nu par îngâmfați sau mândri sau triumfători. Par speriați.

— Dacă voi credeți că ați trimis vreun mesager, am vești proaste pentru voi, spune Erik, aplecându-se înainte. Oamenii noștri erau pregătiți, patrulau marginea nordică a satului vostru. Ar fi interceptat pe oricine ar fi părăsit moșia.

— O, dar nu toate misivele necesită mesageri, rostește o voce din pragul ușii, moale, dar încărcată de amenințări, ca un nor de fum.

Cu un nod în stomac, mă întorc și dau cu ochii de Rigga Stratlan, învești mântată într-o rochie de mătase cenușie și lungă, care îi dezvăluie pielea neagră și arsă de la gât. Ultima dată când am văzut-o avea părul lung, de culoare auriu-trandafirie, dar acum e șters și cenușiu, iar vârfurile lui subțiri se termină în dreptul claviculei proeminente. Când îmi întâlnește privirea, buzele negre i se arcuiesc într-un zâmbet mulțumit.

— Domniță Thora, spune ea, dar nu e nicio urmă de surpriză autentică în vocea sa, ci doar amuzament. O, Cress ar dori atât de mult să afle că ești în viață.

Rigga

Søren sare în picioare într-o clipită, scoțându-și sabia din teacă, însă Rigga doar surâde și mai larg.

— Chiar ai fi în stare să mă rănești, Prințe Søren? întreabă ea, înclinând capul într-o parte. N-ar fi un gest foarte cavaleresc, nu crezi? Să rănești o femeie?

Søren nu coboară sabia.

— Dacă aș crede că ești inofensivă, nici n-aș visa, spune Søren, imitând tonul ei liniștit. Dar nu ești inofensivă, nu-i așa, Doamnă Rigga?

Râde.

— Nu, nu sunt. Și e o senzație minunată, să nu fii nici inofensivă, nici neajutorată.

Se întoarce spre stânga și întinde brațul după ceva ascuns, dar, după o clipă, îl aduce la lumină – îl aduce pe *el* la lumină. Un băiat mic, de nici cinci ani, cu păr blond-deschis și ochi verzi mari și înspăimântați, tiviți cu roșu, ca și când ar fi plâns. Văzându-l, Lordul și Doamna Ovelgan sar și ei în picioare.

— Fritz, strigă Doamna Ovelgan.

Băiatul încearcă să fugă la ea, dar Rigga îl ține strâns de braț, manevrându-l ca pe un scut – tocmai ce bănuiesc că reprezintă pentru ea.

— Ce se petrece mai exact, Theo? îmi șoptește Erik pe un ton destul de liniștit, dar vizibil încordat. Lumina e prea chioară și mă chinui cu ochiul meu bun – nu văd decât siluete vagi.

Deschid gura ca să răspund, dar nu e timp pentru explicația pe care o cere situația.

— Nimic de bine, îi răspund în schimb, luându-l de mână și strângându-l. Nu te mișca, nu vorbi. Ascultă.

Erik se încruntă și mă aștept totuși să protesteze, dar încuviințează din cap.

— Eliberează băiatul, spune Søren, coborând vârful sabiei.

— Eu și Fritz doar jucăm un joc, zice Rigga, plimbând un deget cu vârful negru pe obrazul băiatului

Acesta tresare și închide ochii strâns.

— Te rog, mătușa, spune el, atât de încet încât aproape că nu-l aud. Te rog, dă-mi drumul. O să fiu cuminte, promit.

— Ei, în curând, Fritz, îl îngână ea. Îndată ce toată lumea face așa cum spun.

— Și, mai exact, ce trebuie să facem? întreabă Søren scrâșnind din dinți.

— Ei bine, în primul rând, tu vei lăsa jos sabia aia, înainte să rănești pe cineva, rostește Rigga, pășind în sufragerie și trăgându-l după ea pe Fritz, care tremură. Iar tu, adaugă, întorcându-se spre verișoara ei, vei chema servitorii să aducă cina, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Chiar sunt lihnită. Și apoi vom aștepta aici împreună, până la sosirea Împărătesei.

Acestea fiind zise, se așază în capătul mesei între Søren și Doamna Ovelgan, suindu-l pe Fritz în poală și cuprinzându-l cu brațul, un gest care ar părea protector dacă nu l-ar strânge atât de tare. Una dintre mâinile lui se întinde spre mâna mamei sale.

— Am interceptat toate mesajele care au plecat de la moșie, repetă Søren. Împărăteasa nu vine.

Rigga râde și groaza mi se adună în fundul stomacului în clipa în care înțeleg situația.

— N-a fost nevoie să trimită un mesaj, de fapt, spun eu. Otrava Encatrio pe care a primit-o a fost făcută din sângele lui Cress – le leagă între ele. Exact așa cum eu pot s-o văd pe Cress în vise, exact așa cum am văzut-o pe Dagmaer, Rigga le vede și ea. Poate comunica cu ele. Cress știe că suntem aici.

— N-a fost nevoie decât de un strop de licoare somniferă și un pui de somn rapid îndată ce am primit de veste că se apropiau trupele voastre, deși la vremea respectivă nu știam că ești în viață. Va fi o surpriză minunată pentru ea, nu crezi? rostește Rigga, abia stăpânindu-și veselia. Închipuie-ți – m-a trimis aici doar ca să-i ofer verișoarei și nepoatelor mele aceeași alegere pe care mi-a oferit-o și ea mie. Am fost atât de dezamăgită când au refuzat. Wilhelmina chiar a avut obrăznicia să arunce pe fereastră poțiunile pe care i le-am adus – stârnind un mic incendiu destul de neplăcut. Mi-era groază că va trebui să-i spun Împărătesei mele că am dat greș și că am irosit Encatrio. Dar iată! Ești aici și acum nu cred că mă va mai socoti un eșec. Va sosi aici cam în două zile, așa că avem destul de mult de așteptat. Cere să se aducă cina, adaugă ea, privind spre verișoara sa.

Doamna Ovelgan rămâne cu ochii pe fiul ei, bulbucați și speriați, și își drege glasul.

— Cina, strigă ea, cu vocea răsunându-i ca un clopoțel, fără nicio urmă de teamă sau ezitare.

Se scurg câteva clipe în tăcere, dar nu se întâmplă nimic. Ușa spre holul bucătăriei rămâne închisă. Nu se aude niciun sunet de pași sau de glasuri. Numai tăcere.

Eu și Søren schimbăm priviri pline de subînțeles.

Doamna Ovelgan privește spre ușă, încruntându-se.

— Cina! strigă ea din nou, mai tare de data asta.

Nici acum nu vine vreun răspuns.

— Ei spune Rigga printre dinți. Du-te și vezi ce-i cu ei.

Doamna Ovelgan nu se clintește, rămânând cu ochii fixați asupra fiului ei strângându-l de spate cu mâna.

— Mă duc eu, se oferă Lordul Ovelgan, împingându-și scaunul în spate.

— Nu, se opune Rigga, mijind ochii. Vei rămâne pe loc. Wilhelmina, vezi de ce întârzie.

Cu o expresie îndurerată, Doamna Ovelgan se eliberează de degetele fiului ei și se ridică, apoi pășește spre holul bucătăriei cu umeri tremurători.

Eu și Søren schimbăm priviri din nou. Amândoi știm ce va descoperi în bucătărie și amândoi ne dăm seama cam ce se va întâmpla atunci.

— Așadar, spun, în timp ce în mintea mea prinde contur o idee. Cress te-a făcut puternică, mai puternică decât ai fi devenit vreodată prin propriile-ți puteri.

Rigga se întoarce spre mine, ridicând dintr-o singură sprânceană. La fel obișnuia să se uite la mine și la palat, de parcă aș fi fost o gânganie sub pantoful ei, nedemnă de atenție.

— Da, răspunde încet.

— Dar nu atât de puternică cum e ea, adaug eu. Nu-i așa?

Cuvintele îșI lovesc ținta. Colțurile gurii Riggăi coboară discret, înainte ca expresia ei să se limpezească din nou.

— Nu știu despre ce vorbești, spune ea cu răceală. Mi-a strecurat foc în sânge și răzbunare în inimă. M-a făcut puternică.

Las să mi se formeze un surâs pe buze. Îi ofer aceeași privire disprețuitoare și compătimitoare cu care obișnuia să mă întâmpine ea când eram doar Prințesa de cenușă.

— Dar nu îndeajuns de puternică, continui. Am văzut-o pe Cress; i-am văzut puterea; am văzut ce poate să facă cu ea. Ți-a oferit darul ei, da, dar a făcut din tine o umbră a ființei sale, nimic mai mult. Nu te consideră egală cu ea; te privește ca pe o servitoare.

De data asta, Rigga tresare și îl strânge mai tare pe Fritz, până când băiatul țipă de durere.

— Theo, spune Søren. Nu.

Îl ignor și insist și mai tare:

— Pun pariu că nu ți-a dat decât câteva picături de Encatrio, doar cât să guști din ce are ea.

Rigga strânge din buze.

— E o otravă, rostește ea cu calm. Trebuie dozată la picătură, altfel ar fi putut să mă omoare.

Ridic din sprâncene și râd.

— *La picătură?* întreb, clătinând din cap. Pe toți zeii, ei i-am dat o sticluță întreagă și a supraviețuit. O picătură. Cred că are o părere tare proastă despre tine.

— A fost suficient, insistă ea, ridicând mâna liberă și aprinzând o minge de foc abia cât unghia de la degetul mic.

Râd și mai tare.

— Iartă-mă, reușesc eu să spun. N-ar trebui să râd; e urât din partea mea. Doar că… chiar ți-a dat numai atât? Câte poți să faci cu atât de puțină putere? Păi, Dagmaer a avut suficientă putere cât să-l omoare pe soțul ei și pe toți fiii lui. Tu ce poți să faci? Să aprinzi câteva lumânări?

Rigga scrâșnește din dinți, apropiind focul din palmă de fața lui Fritz. Acesta se zbate și încearcă să se ferească de el, dar e ținut strâns.

— Vezi? mă întreabă ea. Pot să fac destule.

— Theo, zice Søren, acum și mai insistent, dar îl ignor din nou.

— Da, foarte impresionant, spun, ridicând mâna și chemând flăcări la rândul meu, atât de mari, încât abia reușesc să le stăpânesc. Îndată ce stârnesc flăcările, închid mâna și le înăbuș. Să-mi zici când te saturi de amenințat copii și vrei să devii un pic mai puternică, da?

Riggăi îi sticlesc ochii, dar, înainte să poată răspunde, Doamna Ovelgan intră iar în cameră, cu o expresie uluită.

— Servitorii… dă ea să spună pe un ton ascuțit și îngrozit.

— Taci, Wilhelmina, o întrerupe Rigga, fără să-i adreseze nicio privire.

În schimb, ochii ei sunt fixați asupra mea, flămânzi.

— Ce tot zici?

Îmi silesc mâinile să nu tremure cât scot sticluța de Encatrio din buzunarul de la rochia mea.

— Am păstrat asta pentru mine, în caz că mi-ar mai fi trebuit încă o doză, o lămuresc, apoi fac o pauză. *Dar* aș putea să ți-o dau la schimb pentru băiat. Eliberează-l și o să ți-o dau.

Ochii ei fug de colo colo, dar se vede un luciu maniacal în ei. Oferta e cât se poate de tentantă pentru ea.

— Și de ce n-aș putea s-o iau de la tine, pur și simplu? mă întreabă.

Întind brațul, ținând micul vas de sticlă deasupra pardoselii.

— Dacă încerci, îi voi da drumul, o amenință.

— Am putea să murim cu toții, se bagă Lordul Ovelgan îngrozit. Nu face nimic necugetat.

— Nu fac, spun, fixând-o pe Rigga cu privirea. Doar îi ofer alegerea. Lasă băiatul să urce la etaj cu surorile lui, în siguranță. Vom sta aici, cu tine, până când va sosi Cress. Nu vei mai avea copilul ostatic, dar vei avea destulă putere ca să ne ții aici și fără el.

Rigga se gândește la asta, lingându-și buzele negre și crăpate.

— Nu, refuză ea încet, deși cuvântul pare s-o coste scump. E un șiretlic pe undeva. Altfel, n-ar fi un târg avantajos pentru tine.

Ridic din umeri.

— N-am nimic împotrivă să stau aici cu tine, Rigga, îi zic, arătând apoi spre Erik și Søren. Eram în drum spre Cress, ca s-o înfruntăm la palat. Dacă o aduci aici, îmi faci o favoare. Singura mea grijă în momentul de față e să nu-l rănești pe băiatul ăla. Nu vrei să faci asta. Așa că fă-ne un bine amândurora și lasă-l să plece, iar eu o să-ți dau poțiunea. Gândește-te cât de mulțumită va fi Cress când va descoperi că ești mai puternică decât credea ea, că sunteți de același rang.

Rigga se apleacă în față, cu patimă în privire, înfigându-și degetele în pielea lui Fritz până când acesta țipă de durere. După trecerea a ceea ce pare a fi o veșnicie, îi dă drumul, împingându-l din poală. Băiatul aleargă împleticit la mama lui, o cuprinde de brâu și își afundă fața în rochia ei, plângând.

— Șșș, spune Doamna Ovelgan, netezindu-i părul. Du-te și așteaptă cu surorile tale, bine, iubirea mea? Voi veni la tine în curând.

Fără mare tragere de inimă, Fritz ascultă de ea și aleargă afară din încăpere cât poate de repede. După ce ajunge la o

distanță sigură, îi înmânez Riggăi sticluța de Encatrio.

— De unde o ai? mă întreabă ea, inspectând uluită lichidul opalescent. Arată exact ca licoarea din care am băut eu.

N-am motiv să mint, așa că-i spun adevărul.

— Cress mi-a dat-o. Credea că eram altcineva, cineva pe care voia s-o convertească. Am păstrat-o, în caz de nevoie.

Răspunsul pare să fie îndeajuns de satisfăcător pentru ea. Cu ochi nebuni, ce par să strălucească în lumina lumânărilor, destupă sticluța cu otravă și o toarnă în pocalul plin cu vin al verișoarei ei.

— Nu bea prea mult, o avertizez, străduindu-mă să par îngrijorată. Nu știi ce se poate întâmpla. Eu și Cress am reușit amândouă s-o bem pe toată, dar poate că tu nu ești la fel de puternică precum noi două.

Rigga îmi alungă cuvintele cu un gest nerăbdător, simțindu-le ca pe o provocare, așa cum și doream să fie. Inspiră adânc și apoi apleacă pocalul, bând vinul otrăvit din câteva înghițituri, după care îl trântește înapoi pe masă cu un bubuit care răsună în toată camera.

Cu un țipăt răgușit și stins, se prăbușește la podea, trupul ei se chircește în agonie și urma neagră de la gâtul ei începe să se extindă, arzându-i, treptat, pielea.

Singura persoană pe care am mai văzut-o să bea Encatrio a fost Elpis și, cu toate că nu simt niciun dram de compătimire față de Rigga, acum nu pot să nu mă gândesc la episodul acela, privind cum gâtul, pieptul și restul trupului ei încep să ardă dinăuntru, împuțind aerul cu miros de carne pârjolită. Mi-e greu să mă uit la ea, dar nu-mi las ochii să se mute de la trupul ei până când în sfârșit se oprește din mișcare, moartă de-a binelea.

În tăcerea care urmează, îl aud pe Lordul Ovelgan răsuflând ușurat.

— Îți mulțumesc, îmi spune, și pare sincer. Ai câștigat recunoștința noastră. Sunteți liberi să treceți peste pământurile noastre.

O zice cu atâta mărinimie, încât nu pot să-mi stăpânesc râsetul.

— Bineînțeles că suntem. În fond, nu mai sunt pământurile voastre. Sunt ale mele, proprietate a coroanei astreane, ceea ce înseamnă că voi sunteți intrușii.

Durează câteva moment ca vorbele mele să fie pricepute, dar atunci Lordul Ovelgan se ridică iar în picioare.

— Gărzi! strigă el, dar nu vine nimeni.

— Nu e nimeni, intervine Doamna Ovelgan cu voce tremurătoare. Asta încercam să-ți spun. Nu mai e nicio gardă, niciun servitor, niciun sclav. Nimeni în toată casa.

— Toți au fost adunați în sat, îi lămuresc eu, apoi încep să recapitulez a doua parte a planului nostru.

La Mina de Apă, Søren a spus că Ovelganii ne vor asculta, că ne vor invita în căminul lor. Întrebarea era ce vom face în continuare.

— Cei care s-au împotrivit au fost uciși pe loc, cu armele pe care soldații mei le-au strecurat înăuntru pentru a-i înarma pe sclavii voștri. Mulți dintre soldații mei sunt Păzitori ai Apei și armele lor au fost ascunse cu darul lor pentru iluzii. Cei care s-au predat ar trebui să fie în sat, supravegheați îndeaproape de foștii sclavi, până când vom hotărî ce e de făcut cu ei. Sunteți bine-veniți să rămâneți cu ei, cu tot cu copiii voștri, atâta vreme cât veți coopera.

Lordul Ovelgan se întoarce spre Søren.

— Nu poți să-i permiți să facă asta, spune el, ridicând tonul. Nu sunt aliat al Împărătesei. Nu se poate să nu putem ajunge la o înțelegere.

Un moment, Søren ezită, dar își alungă îndoielile la fel de repede.

— Eu nu-i permit nimic Reginei Theodosia, Domnia Ta, rostește el. Nu ești aliat al Împărătesei, adevărat, fapt ce va fi luat în considerare, dar tu și soția ta sunteți criminali de război în ochii astreanilor. Le-ați luat pământurile și ați făcut sclavi din poporul lor, iar pentru faptele astea există consecințe.

— Și cu tine cum rămâne? se rățoiește Lordul Ovelgan, ajungând să răcnească. Tu ce consecințe vei suporta?

Vorbele îl iau prin surprindere pe Søren, dar după o clipă găsește răspunsul.

— Cred că am început să le suport, răspunde el. Și voi continua s-o fac până în ziua morții mele, în orice fel va hotărî regina mea.

— Și copiii? se răstește Doamna Ovelgan. Ei sunt prea mici; n-au greșit cu nimic.

— Dacă v-aș spune că-i voi trata cu aceeași bunăvoință cu

care i-ați tratat pe copiii noștri când ați venit aici? întreb eu, fără să-mi pot stăpâni tonul ridicat.

Simt o oarecare satisfacție când văd oroarea care apare pe chipurile lor la gândul ăsta.

— Norocul vostru e că nu suntem atât de monstruoși. Vom avea grijă de ei. Vor avea mâncare și haine și îngrijire – un tratament mult mai generos decât cel pe care l-ați oferit copiilor Astreei. Vă asigur de asta.

Søren scoate sabia din nou și mâna Lordului Ovelgan se duce de îndată la mânerul propriei săbii, dar soția lui își lasă mâna peste a lui, oprindu-l.

— Nu, zice ea, aproape în șoaptă. Nu, ne predăm. Ne vom supune fără protest. Atâta vreme cât copiii vor fi în siguranță.

Un moment, Lordul Ovelgan pare că ar vrea să se împotrivească, dar apoi lasă capul în jos și dă drumul sabiei, ridicând mâinile în semn de predare și îngăduindu-i lui Søren să-l dezarmeze și să-i lege mâinile la spate, fără crâcnire.

Urmări

CÂND AJUNGEM ÎN PIAȚA SATULUI, o găsim luminată de focuri de tabără și torțe și cuprinsă de un elan frenetic, pe jumătate plin de groază, pe jumătate plin de triumf. Printre trupele adunate în piața aglomerată zăresc chipuri cunoscute, dar și mulți străini, cu acele priviri chinuite și dezorientate cu care m-am deprins în ultimele luni – privirile unor oameni care încă mai simt pe piele apăsarea lanțurilor, chiar și după ce acestea au fost înlăturate.

Søren îi conduce pe Lordul și pe Doamna Ovelgan la clădirile care până adineaori serviseră drept cazărmi pentru sclavi. A aranjat să stea numai cu copiii lor, separat de ceilalți kalovaxiani, mai puțin din bunăvoință, cât din precauție. Am învățat câte ceva de la Kaiser, de exemplu, să-mi țin dușmanii izolați, să-i fac ușor de manevrat și incapabili să conspire cu alții din tagma lor.

Vom avea grijă de copii – am fost sinceră când am spus-o. Am văzut destule cât să-mi dau seama că ura se învață, nu se moștenește. Am văzut cu ochii mei în cazul lui Cress, în atitudinea pe care a avut-o față de mine în copilărie și atitudinea pe care a adoptat-o după ce tatăl și lumea ei au convins-o că îi eram inferioară.

Poate că există o speranță ca Fritz, Karolina, Elfriede și toți ceilalți copii din satul ăsta să crească diferit. Trebuie să țin cu dinții de speranța asta, pentru că altfel n-aș mai ști pentru ce lupt – să ajung să le semăn kalovaxianilor? Să le tratez copiii așa cum i-au tratat și ei pe ai noștri, așa cum m-au ei tratat pe mine? Să le transmit toată ura pe care am acumulat-o, până când, într-o bună zi, și ei vor riposta împotriva noastră, așa cum ripostăm noi acum?

Ciclul ăsta nu s-ar sfârși niciodată. Trebuie să existe o cale mai bună.

— Theo.

Mă întorc și-i văd pe Blaise, Artemisia și Heron venind spre mine, toți părând istoviți, dar fără nicio rană, din câte văd. Răsuflu ușurată.

— Au fost probleme deosebite? îi întreb.

Toți trei clatină din cap.

— A fost întocmai cum a zis Søren – cu totul, erau mai mulți

sclavi decât kalovaxiani. După ce le-am dat arme și i-am ajutat să le folosească pentru a pune stăpânire pe sat, a fost destul de ușor.

— La fel a fost și la conac, adaugă Heron. Îndată ce voi și Ovelganii v-ați dus în sufragerie, eu și ceilalți Păzitori am scotocit prin casă și i-am înarmat pe toți astreanii întâlniți în cale cu armele ascunse de Păzitorii Apei. I-am lăsat pe copii și pe bona lor la etaj, așa cum ai spus.

— Nu numai bona era cu ei, îl informez eu și apoi le explic ce s-a întâmplat cu Rigga.

La sfârșit, nimeni nu zice nimic.

— Ești sigură că a murit? întreabă Blaise.

Încuviințez din cap.

— Când otrava și-a încheiat treaba, nu mai rămăsese nimic din ea. Doar cenușă. Însă acum avem o problemă mai mare – Cress e pe drum. Ar trebui să sosească în două zile – ceea ce înseamnă că victoria asta e temporară. Chiar dacă am pleca, ea și oamenii ei ar pune iar stăpânire pe sat, pur și simplu, și i-ar înlănțui la loc pe astreani, dacă nu cumva i-ar ucide pe loc.

— Am putea să rămânem aici și să luptăm, propune Artemisia. E un loc la fel de bun ca oricare altul și, de vreme ce în situația asta avem mai multe informații decât ea, avem șanse mari să învingem.

Clatin din cap.

— Ar fi o victorie temporară, chiar dacă ne-ar reuși. Nu, trimite un mesaj mamei tale. Spune-i să schimbe traseul și să se întâlnească cu noi la Râul Savria înainte să meargă la Mina de Pământ. Le vom trimite prizonierii și un grup de astreani care nu pot sau nu vor să lupte, timp în care noi ne vom îndrepta spre Mina de Aer, așa cum am stabilit. La sosirea lui Cress nu va mai fi nimic aici.

Cu toții chibzuiesc câteva clipe.

— Am câștiga puțin timp dacă am lăsa aici o mână de kalovaxiani, spune Heron. Să le lăsăm un mesaj de transmis Împărătesei, să-i facem să creadă că pornim spre Pădurea Etta, pregătindu-ne pentru asedierea capitalei.

Strâng din buze.

— Lordul Ovelgan. Îl vom lăsa pe el – și numai pe el. Îi vom lua cu noi pe soția și pe copiii lui și sunt convinsă că va spune orice îi vom cere în schimbul unui act de clemență.

— N-ai de gând să-l amnistiezi? întreabă Artemisia încruntându-se.

— Ferească zeii, spun eu. Dar nici nu cred că m-ar crede dacă i-aș promite așa ceva. Nu, vom promite să-i cruțăm soția și copiii, să-i trimitem undeva, departe, să trăiască în pace. Dacă nu-l va omorî Cress și va reuși să supraviețuiască războiului, va fi judecat pentru crimele lui și va plăti orice preț convenit ca fiind drept, întocmai ca toți ceilalți kalovaxiani. Dacă va trăi îndeajuns de mult cât să-și ispășească nelegiuirile, i se va îngădui să se alăture familiei sale.

Toți trei schimbă priviri între ei.

— Nu pare suficient, rostește Artemisia după o clipă.

— Știu, mă arăt eu de acord. Dar tu ce-ai vrea să facem? Să-i omorâm pe toți?

Art nu răspunde și am senzația că tocmai asta se pregătea să propună.

— Înțeleg tentația, continui. Crede-mă, chiar o înțeleg. Dar așa n-am face decât să continuăm cercul ăsta vicios. Copiii aceia vor crește privindu-ne ca pe dușmanii care le-au măcelărit familiile, acumulând furie până când vor porni propria lor rebeliune, ca să-și răzbune apropiații, exact așa cum facem noi acum. Vreau să pun capăt definitiv poveștii ăsteia.

Heron încuviințează din cap.

— Îi voi spune lui Søren. El va fi cel mai în măsură să-l convingă pe Lordul Ovelgan să coopereze.

Îi mulțumesc și-l urmăresc cum pleacă, apoi mă întorc iar spre Artemisia.

— Nu cred că există nicio pedeapsă, nicio măsură de răzbunare, care ar ajunge să îndrepte ce ne-au făcut – ce ți-au făcut și ție, adaug, gândindu-mă la timpul petrecut de ea la Mina de Apă, la moartea fratelui ei la paznicul care a violat-o. Până și moartea pare o pedeapsă prea milostivă pentru mulți dintre ei Dar alții au fost doar complici. Iar asta în sine e o crimă și nu va fi trecută cu vederea, dar există nuanțe, trepte. Dacă i-am omorî pe toți, n-am fi cu nimic mai presus de ei. Atunci, pentru ce anume vom fi luptat?

Artemisia privește în altă parte, dar încuviințează din cap.

— Nu sunt singura care nu va fi de acord cu tine pe tema asta, rostește ea. Știi asta. Sunt și alții care vor dori să-i îngroape pe toți kalovaxianii, unii poate că nici nu vor dori să-i

cruțe pe copii.

— Știu, spun, simțind cum se adâncește balta de groază din stomacul meu. Dar numai așa vom obține pace – nu de dragul lor, ci de al nostru. Aș vrea să am o viață liniștită după toate astea, ceea ce nu voi putea să fac dacă războiul ăsta va continua să renască la fiecare generație.

Nu se împotrivește, dar nici nu încuviințează.

— Îi voi trimite un mesaj mamei mele și voi începe să-i separ pe cei care vor să rămână cu noi de cei care vor să plece cu ea, rostește ea în cele din urmă, după care pornește spre vatra satului și mă lasă singură cu Blaise.

— Nu prea ai vorbit, îi zic. Crezi că a fost alegerea bună?

Ezită un moment, apoi ridică din umeri.

— Nu cred că există cineva printre noi care ar putea să spună cu certitudine, Theo. Nu cred că vom afla cu adevărat răspunsul ani întregi. Poate chiar decenii. Dar înțeleg judecata ta și, dacă aș fi fost în locul tău, îmi place să cred că aș fi luat aceeași decizie.

Încuviințez din cap, mușcându-mi buza.

— Îți mulțumesc, zic eu în cele din urmă. Pentru asta și pentru că nu te-ai implicat în luptă.

— N-am făcut-o de dragul tău, spune el după ce greutatea cuvintelor mele se așază cu totul în inima lui.

Râde.

— E ciudat. Nu cred că am mai putut să spun asta cu adevărat de multă vreme, de când eram la palat. De atunci, tot ce am făcut am făcut pentru tine.

— Blaise… dau să zic, dar mă întrerupe.

— Nu, e un lucru bun, spune, privindu-mă. De data asta, am acționat în numele meu, pentru că știam că așa era cel mai bine pentru Astrea. Și știind lucrul ăsta… mă simt bine.

Încredere

PORNIM ÎN ZORI a doua zi și călătorim până când soarele se înalță deasupra noastră și a sosit ora prânzului. Înainte să-mi pot lua rațiile și să-mi astâmpăr ghiorțăitul burții, Blaise mă trage deoparte.

— N-ai mai exersat de ceva vreme, îmi atrage el atenția. Ar trebui să profităm de răgaz. Art poată să obțină o rație în plus, ca s-o mănânci după aceea.

Stomacul îmi protestează zgomotos, dar îmi dau seama că are dreptate. Văpăile de foc răzlețe sunt una, și au fost suficiente la Mina de Apă, dar încă e dificil să-mi controlez darul și știu că va veni o vreme când va trebui să-l mânuiesc ca pe un pumnal, nu ca pe o ghiulea de tun.

— Ești sigur că ar fi înțelept? îl întreb. Poate să mă învețe altcineva…

— Credeam că am stabilit că nu e așa, observă el cu un zâmbet ironic. Și progresai sub tutela mea, nu-i așa?

Nu pot să neg. Artemisia și Heron au încercat, dar modul în care vorbeau despre puterile lor n-avea nicio legătură cu puterea mea; parcă un arcaș ar fi încercat să învețe un spadasin.

— N-ar trebui să-ți folosești darul, îi atrag atenția.

— Știu, recunoaște el imediat. Dar n-am nevoie de darul meu ca să te ajut să-l stăpânești pe al tău.

Cred că scepticismul meu se vede limpede, pentru că oftează.

— Mă descurc, Theo. Nu e ușor, dar e din ce în ce mai bine. N-aș arunca la gunoi progresul ăsta doar ca să-mi dau în petic aici și acum. Dacă mai curând ai vrea să mănânci sau să te odihnești, n-ai decât, dar cred că ți-ar prinde bine încă puțin antrenament înainte să ajungem la Mina de Aer.

Mă gândesc la cele întâmplate cu Rigga la moșia Ovelganilor. Am reușit să depășesc momentul ăla fără s-o atac propriu-zis, dar nu va fi așa mereu. Și e doar o problemă de timp până când va trebui s-o înfrunt pe Cress față în față.

— Fie, cedez eu, ignorând chiorăitul din stomac.

Mă conduce departe de trupele mele, până când găsim un petic de teren deschis suficient de îndepărtat ca să nu ne vadă nimeni. De data asta nu sunt copaci pe care să exersez, numai pământ plat și sterp, întrerupt de o grămadă de pietre.

— Ai învățat să ataci la distanță, spune Blaise, apropiindu-se de pietre.

Se apleacă și ridică o piatră micuță, cât palma. O aruncă în aer de câteva ori, prinzând-o fără efort.

— Dar nu stai bine cu precizia.

Ridică piatra și deschide pumnul, astfel încât să stea în palma lui.

— Poți să lovești piatra?

Mă holbez la el cu gura căscată.

— O să te lovesc pe tine.

Blaise ridică din umeri.

— Aș prefera să n-o faci, dar depinde de tine.

— Lasă piatra jos și voi încerca s-o lovesc. O țintă de aceleași dimensiuni, cu mai puțin risc.

— Ai nevoie de risc, insistă el, clătinând din cap. Dacă am fi avut mai mult timp – luni, poate chiar ani, am fi putut să începem de jos. Dar nu avem timp. Fă-o. Am încredere în tine.

— N-ar trebui, râd eu încordată. N-am mai încercat așa ceva până acum. N-am exersat și nu m-am antrenat suficient…

— Focul face parte din tine, zice Blaise. Tot antrenamentul Păzitorilor, toate lecțiile, toate au scopul să te ajute să descoperi legătura asta. Tu ai descoperit-o, Theo. Altfel n-ai fi putut să mânuiești puterea așa cum o faci. Acum trebuie să găsești limitele acestei legături.

— Trebuie să existe metode mai bune, protestez eu.

— Poate metode mai sigure, mă corectează el. Dar tu te descurci cel mai bine când ești presată.

Oftez.

— O să te rănești, repet eu.

— N-ar fi cea mai cumplită durere pe care am suportat-o în viață, spune ridicând din umeri. Și Heron nu e departe. Va putea să mă vindece dacă va fi nevoie, dar nu cred că vom avea nevoie de el. Haide, nu mai trage de timp.

— Nu trag de timp; încerc să te fac să fii rezonabil, mă răstesc eu, dar îmi aruncă o privire severă și clatin din cap, ridicând mâna și chemând o flacără. Asta e mică, doar cât unghia de la degetul mare.

Blaise stă cam la trei metri de mine. Ținta nu e atât de mică, dacă stau să mă gândesc, dar, dacă ratez…

Atunci nu rata, rostesc în gând.

Mă concentrez asupra pietrei, făcând ca toate din jurul ei să se risipească, până când Blaise și luminișul dispar cu totul. Și atunci îi dau drumul.

Flacăra lovește piatra, dar, în momentul contactului, Blaise țipă și scapă piatra, scuturând mâna.

— Iartă-mă, strig eu. Ți-am spus că e o idee proastă.

— Nu, te-ai descurcat, spune Blaise, scuturând mâna. Nu m-ai ars, dar oricum a fost fierbinte.

Ridică încă o piatră mică și face câțiva pași în spate, așa încât acum ne despart aproape cinci metri.

— Încearcă din nou.

Continuăm cam jumătate de oră, până când mâinile lui Blaise sunt roșu-aprins și încep să amețesc. Dar reușesc să înțeleg la ce se referea când a spus că focul face parte din mine. Acum o simt mai limpede chiar și decât atunci când am azvârlit mingi de foc asupra Minei de Apă. Gesturile magice mai mici par mai personale, mai apropiate de ființa mea.

La încercările de la final aproape că simt piatra fierbinte cu vârfurile degetelor în clipa în care o lovește focul.

Și Blaise pare mulțumit, deși expresia lui e impenetrabilă, mai mult decât am văzut vreodată. Îmi întinde o ploscă cu apă și, când iau o gură, vorbește:

— E ciudat. Credeam că, dacă mă voi afla în preajma magiei, dacă te voi urmări cum o folosești, mi s-ar face dor de ea.

Mă șterg la gură cu dosul mâinii și deja simt nodul familiar în stomac.

— Și? îl întreb, dându-i înapoi plosca. Ți s-a făcut dor?

— Da, recunoaște el. Dar nu așa cum mă așteptam. Uneori tânjesc după ea, mai cu seamă în pădure. Simt cum mă cheamă, întinzând mâinile după mine. Nu știu cum să explic.

Îmi mușc buza.

— Cred că înțeleg. Înainte să intru în mină, înainte chiar să-mi fi dat Cress otrava, am simțit ceva asemănător. De fiecare dată când mă aflam în prezența pietrelor de foc, mă strigau. Simțeam asta și când mă înfuriam. Uneori era imposibil să ignor senzația.

Mă gândesc la mâinile mele arzătoare, îmi amintesc cum mi-am ars așternutul la un moment dat, în urma unui coșmar. Nu puteam să mă controlez, dar sper că Blaise nu se află în aceeași

situație.

Încuviințează din cap o dată, încruntându-se.

— Dar ciudat e că, de fapt, *nu vreau* s-o folosesc din nou. De când cu Mina de Apă, mintea mea s-a mai limpezit. Simt din nou că-mi aparține. Vocea aceea care trăia înăuntrul meu, șoptindu-mi despre putere și pofta de magie… s-a mai liniștit. Pot iar să-mi aud propriile gânduri. Mi-a lipsit starea asta.

— Chiar pare că ți-e mai bine.

E adevărat – cearcănele de la ochi nu i-au dispărut, dar sunt mai puțin pronunțate. Pielea lui și-a recăpătat culoarea. Încă e fierbinte; îmi dau seama fără să-l ating. Radiază din el în așa măsură, încât o simt când mă apropii la câțiva centimetri.

— Parcă semeni mai mult cu tine însuți.

— Îmi pare rău, Theo, spune el și cuvintele par să-l coste.

Clatin din cap.

— Am mai avut discuția asta. Ți-ai cerut iertare pentru Mina de Apă…

— Nu, nu despre aia vorbesc. Îmi pare rău că nu te-am ascultat, chiar și înainte. Ai încercat să-mi spui că ceva nu era în regulă, dar eu n-am vrut să aud. Șoaptele din mintea mea despre care ți-am povestit… erau cumplite, dar, în același timp, simțeam că aveam nevoie de ele. Ca și când ar fi fost șoaptele mele. Ca și când, fără prezența lor, fără magia care-mi curgea prin vene, n-aș mai fi existat cu adevărat.

— Nu știai cine ești fără puterea ta, îi spun, amintindu-mi conversația pe care am avut-o pe tema asta când i-am cerut întâia oară să renunțe la ea în Sta'Crivero.

Încuviințează din cap.

— Dar acum știu, zice, zâmbind timid. Am rămas eu însumi. Încă vă mai sunt de folos. Pot să lupt pe alte căi. Dar îți datorez scuze. Câteva zeci de scuze. Dacă aș fi ascultat de tine în Sta'Crivero, situația ar fi alta acum, între noi. Nu te-ai uita la mine așa cum o faci. Cu o urmă de teamă.

Aș vrea să neg, să-i spun că firește că nu mi-e teamă de el. S-a schimbat, îmi dau seama. Cele întâmplate la Mina de Apă nu se vor repeta niciodată. Dar teama aceea veche rămâne. Aș vrea să nu fie așa, însă teama nu poate fi controlată atât de ușor.

— Într-o bună zi, n-o să-mi mai fie teamă, rostesc în loc de asta.

— Într-o bună zi, încuviințează el. Vom ajunge și-acolo, amândoi.

Îmi mușc buza de jos.

— Îți amintești când eram mici și castelul se pregătea pentru aniversarea mamei mele? Am furat două prăjituri cu lămâie din bucătărie și ți-am dat-o ție pe una dintre ele. Când ne-a găsit bucătarul, eu aveam firimituri pe față și avea de gând să-i spună mamei, dar tu ai luat vina asupra ta.

Fruntea i se încruntă și privirea îi devine distantă.

— Îmi amintesc.

— Și îți amintești când Ampelio ne-a adus amândurora niște păpuși de lemn din Vestra? A mea s-a rupt după o oră și am fost atât de îndurerată, încât mi-ai dăruit-o pe a ta.

Blaise încuviințează din cap.

— Îmi amintesc, spune din nou, părând și mai derutat.

— Și îți amintești, continui eu, când ți-ai riscat viața ca să intri în palat și să mă salvezi? Și, când ți-am făcut sarcina și mai dificilă, când te-am pus să-ți riști viața iar și iar, ai rămas de partea mea. Ai luptat alături de mine. Ai avut încredere în mine.

— Theo…

— Există multe variante ale tale care dăinuie în amintirile mele, Blaise. Nu toate sunt frumoase, dar majoritatea sunt. În majoritatea dintre ele, tu ești prietenul meu cel mai apropiat și mai drag, cineva care mereu mi-a fost loial și fidel. Cineva căruia i-aș încredința și viața mea. Și, într-o bună zi, versiunea aceea a ta, cel de la Mina de Apă, se va face atât de mică și de îndepărtată în comparație cu toate celelalte versiuni, încât nu va mai avea importanță. Sunt convinsă de asta.

Își coboară privirea spre mâini și ochii încep să i se înroșească, așa cum se întâmplă mereu chiar înainte să plângă. Își ferește privirea, ștergându-se repede la ochi cu dosul palmei. Deschide gura, vrând să spună ceva, dar nu iese niciun cuvânt, în loc de asta, pe obraz i se preling lacrimi liniștite.

Nu mai e nimic de zis între noi, nu acum. Așa că-l iau în brațe și-l las să plângă.

Călătorie

E DOAR O ZI DE MERS până la Mina de Aer, dar nu vrem să atacăm înaintea zorilor, ca să-i putem surprinde cât mai mult pe kalovaxiani, așa că la apus stabilim tabăra la vreo doi kilometri distanță. Spre deosebire de Minele de Foc și de Apă, Mina de Aer nu are munți în apropiere, niciun lac, nicio pădure. Se află în mijlocul unui teren neted, întrerupt numai de câte un crâng de măslini, ceea ce înseamnă că opțiunile noastre pentru adăpost sunt limitate și nu putem aprinde niciun foc, ca să nu fim descoperiți.

Ne împărțim în mod egal în trei grupuri și ne împrăștiem în trei crânguri diferite de măslini aflate la est, la sud și la vest de mină. Sunt ridicate corturi. Se distribuie rațiile. Lumea bombăne pe alocuri din cauza lipsei focurilor și deci a cărnii gătite, dar majoritatea nemulțumirilor sunt lipsite de elan. Adevărul e că relativ ușoara cucerire a moșiei Ovelganilor a ridicat moralul tuturor.

E prima oară când nu ne mai simțim ca un grup dezorganizat de războinici care se chinuie din răsputeri și au parte de suficient noroc cât să compenseze slăbiciunile. E prima oară când ne simțim puternici și capabili. E prima oară când vedem o lumină la capătul acestui tunel întunecat și se apropie pe zi ce trece.

Eu merg cu grupul din sud, alături de Artemisia, Heron, Blaise, Søren și Erik. Ridicăm cât mai puține corturi, ca să facem economie de spațiu în crâng și, în loc să ocup unul de una singură, toți cinci împărțim un singur cort, cu șase culcușuri aliniate unul lângă altul, ca un grup de copii la o petrecere în pijamale.

Chiar și când ne retragem la somn, avem prea multă energie ca să putem dormi. Suntem neastâmpărați și optimiști și entuziasmați pentru ziua următoare, cea în care vom face încă un pas către victorie. Și când Erik scoate la iveală două sticle de vin astrean de calitate, luate de la moșia Ovelganilor, ne agităm și mai tare.

— Cum ai reușit să le furi? îl întreabă Blaise, deschizând dopul uneia dintre sticle cu cuțitul.

Erik ridică din umeri.

— Nimeni nu prea e atent la tipul pe jumătate orb care umblă

împiedicat pe lângă dulăpiorul cu vin în mijlocul haosului, spune el. Și, în al doilea rând, nu e furt, de fapt, pentru că toate de pe moșia aia îi aparțin acum lui Theo. Ai zice că am furat? mă întreabă pe mine.

— Ar trebui să-l întreb pe Heron, îi răspund. I-am spus că, dacă vom cuceri moșia, va trece în proprietatea lui.

Heron ridică din sprâncene.

— Vorbeai serios? întreabă el. Am presupus că încercai doar să faci promisiuni mari ca să-ți ascunzi teama că nu vom reuși.

— Da, bine, și asta, recunosc oftând.

Blaise îmi dă sticla și iau o înghițitură. E un vin roșu-închis, cald și condimentat. Șterg ce mi-a mai rămas pe buze cu dosul mâinii, un gest cu siguranță deosebit de regal.

— Dar am vorbit serios. Știu și zeii că ți-ar prinde bine un loc drăguț și liniștit după ce terminăm cu toate astea. Și asta și-a dorit și Leonidas.

— Totuși Artemisia a avut dreptate, spune Heron. Dacă ai începe să împarți lucruri în stânga și-n dreapta, toată lumea va cere câte ceva.

— Știu, admit eu, cuprinzând cortul cu privirea. Dar asta rămâne numai între noi. Bănuiesc că e de la sine înțeles că Blaise va prelua titlul vechi al tatălui său, împreună cu pământurile asociate. Artemisia e oricând bine-venită să se numească prințesă a Astreei și să ia oricâte bijuterii și locuințe permise de titlul respectiv, dar am senzația că…

— Aș prefera să n-o fac, intervine Artemisia, strâmbând din nas și stârnindu-mi râsul.

— Atunci, unde vei merge? întreabă Blaise. După ce se vor termina toate?

Art ridică din umeri, luând sticla de vin de la mine.

— Cred că o să rămân la palat o vreme, spune ea, luând câteva guri și apoi dând sticla mai departe lui Heron. Cineva trebuie să se asigure că Theo își va ține capul pe umeri îndeajuns de mult cât să poarte efectiv coroana aia. Când o să văd că s-a stabilit și că pot s-o las pe mâini bune… cine știe? Poate că voi prelua cârma uneia dintre corăbiile mamei. Poate că voi avea grijă să nu ne facă probleme kalovaxianii exilați.

N-ar trebui să fiu surprinsă, având în vedere că e vorba despre Art, dar nu pot să-mi imaginez că cineva ar putea dori o asemenea viață după tot războiul ăsta.

— N-o să te saturi de atâta luptă? o întreb.

Art se încruntă.

— Cred că mai curând m-aș sătura să respir. Asta sunt eu.

Se întoarce spre Heron.

— Nu putem să-i spunem în continuare moșia Ovelganilor, dacă e a ta, observă ea.

— Păi, nici nu am nume de familie, spune el. Oricum, a fost a familiei lui Leonidas înainte. Moșia Talvera. Aș vrea să rămână așa.

— Atunci, ai vrea să devii noul Lord Talvera? îl întreb. Asta și-ar fi dorit și Leonidas, nu?

Heron tace un moment, apoi încuviințează din cap.

— Da. Cred că m-aș bucura. Cred că și el s-ar fi bucurat.

— E o ofrandă demnă, replic eu. Să restabilim moșia familiei lui și să te punem la conducerea ei.

Heron încuviințează din cap, dar privește undeva, departe.

— Lordul Talvera, spune el, mai mult pentru sine.

— Prea bine, zic, ridicându-mă în picioare și făcându-i semn lui Heron să se ridice și el.

Se ridică șovăitor, eliberând mâna lui Erik. Cortul e atât de scund, încât e nevoit să stea aplecat când ajunge în picioare.

Întind mâna spre Artemisia.

— Pot să-ți împrumut sabia un moment? o întreb.

Se holbează la mine de parcă tocmai i-aș fi cerut să-mi împrumute plămânii sau inima ei, dar după o secundă o scoate fără tragere de inimă și mi-o întinde cu mânerul înainte. O iau și o întind în față, cu argintul sabiei lucind în lumina obscură.

— Îngenunchează, îi spun lui Heron și el îngenunchează, cu o expresie perplexă.

Îmi dau seama că n-a mai văzut nicio ceremonie a Păzitorilor. Eu mi le amintesc doar vag, îmi amintesc mai mult cât de plictisită eram în timpul lor, privind cum Păzitorii veneau înaintea mamei unul câte unul, pentru a primi binecuvântarea ei și orice răsplată ar fi considerat cuvenită pentru serviciul lor. Acum încerc să-mi amintesc detaliile – ce spunea mai exact, cuvintele în sine, care serveau drept un fel de legământ magic. Dar poate că nu mai e nimeni în lume care să știe cuvintele acelea, deci pesemne că trebuie să le născocesc și să le dau putere magică de una singură.

Îmi dreg glasul.

— Toți Păzitorii sunt curajoși, rostesc, privind în jurul cortului. Toți Păzitorii sunt puternici. Dar mai rar ne e dat să întâlnim Păzitori atât de buni la suflet ca tine, Heron. Mai ales în lumea asta, în vremea asta, un Păzitor cu inima atât de pură, de echilibrată și de milostivă ca a ta e o raritate. Nu numai că ne-ai ajutat să ne recucerim țara, să ne salvăm poporul, dar, cu judecata și cu îndrumarea ta, vom avea grijă ca, atunci când fumul se va risipi și ne vom regăsi liberi dincolo de acest război, lumea pe care o vom construi din nou să fie una mai bună.

Privesc în jur și observ că ceilalți mă urmăresc. Artemisia încuviințează din cap odată cu mine. Blaise își șterge o lacrimă. Søren stă aplecat în față, cu ochii luminoși Erik zâmbește.

Îl ating pe Heron cu sabia pe fiecare umăr câte o dată.

— Ridică-te, Heron, Lord Talvera. Mereu voi veni la tine pentru mintea ta cinstită și judecata-ți dreaptă.

Heron se ridică din nou, pe picioare tremurătoare, și-mi zâmbește.

— Vă mulțumesc, Maiestate, spune el pe un ton stins și răgușit, poate din cauza lacrimilor. Sper să vă slujesc cu vrednicie.

Clatin din cap, înapoindu-i sabia Artemisiei și apoi lăsându-mi mâna pe umărul lui Heron.

— Sper că eu îți voi sluji *ție* cu vrednicie.

Heron mă trage la el, cuprinzându-mă în brațe. Îmi afund fața în pieptul lui și-l țin strâns, ascultând cum îi bate inima. Fără niciun avertisment, mă ridică și mă învârte în cerc, până când amândoi izbucnim în râs. Când se așază la loc, lângă Erik, ia sticla de la Blaise și o ridică în sus.

— Pentru Regina Theodosia, rostește el sigur pe sine.

— Pentru Regina Theodosia, repetă ceilalți și sticla mai face o tură, ca la urmă să ajungă la Søren.

Urmăresc cum o ridică la buze și bea îndelung, terminând vinul.

— Ce vei face după ce toate astea se vor fi încheiat? îl întreb.

Coboară sticla și-mi întâlnește privirea. Se gândește la întrebarea mea un moment, apoi ridică din umeri.

— Nu știu, mărturisește el. Cred că depinde de multe lucruri. Dar încă am o datorie de plătit, Theo, ție și poporului tău. Sunt multe pentru care încă trebuie să plătesc.

— Când Astrea va fi din nou a noastră, cred că vei putea să-ți

consideri datoria mai mult decât achitată.

— Drace, eu mi-am zis că ai plătit-o după ce ai reușit să supraviețuiești torturii Împărătesei, spune Blaise.

— Chiar și înainte, adaugă Heron. La Mina de Foc. N-am fi putut s-o recucerim fără tine.

— Sinceră să fiu, eu am considerat că suntem chit când am plecat din Sta'Crivero, spune Artemisia. M-am gândit că deja suferiseși suficiente pedepse.

Søren își coboară ochii în poală și buzele i se întind într-un zâmbet care nu îi ajunge însă și la ochi.

— Vă mulțumesc, spune el. Dar nu cred că voi simți vreodată că am reparat cu adevărat răul pe care l-am făcut. Până atunci, am de gând să-mi dau silința în continuare.

Doliu

CRESS POARTĂ O ROCHIE din mătase neagră cu spirale de mărgele de onix care se mișcă pe trupul ei ca niște fire de fum. Deși o acoperă de la gât până la încheieturile mâinilor și picioarelor, pielea ei albă ca osul e mai mult descoperită decât acoperită. E genul de rochie pe care cândva ar fi ridiculizat-o dacă ar fi văzut-o pe Dagmaer, dar acum o poartă cu atâta naturalețe încât parcă s-ar fi născut cu ea.

Mă privește pe deasupra buzei unui pocal de aur cu vin, așezată picior peste picior pe tronul mamei mele, cu bijuterii pe fiecare deget – toate incrustate cu pietre de foc de diferite forme și mărimi. Are o piatră de foc și la gât, incrustată într-un guler care nu-i ascunde pielea arsă a gâtului, ci mai mult i-o scoate în evidență.

Duce încet pocalul cu vin la buzele ei negre și soarbe.

— A, mă întâmpină, pe un ton aproape plictisit. Aici erai.

Oricât de dezinteresată ar încerca să pară, în ochii săi e o foame atât de feroce, încât îmi vine să fac un pas în spate, dar mă silesc să nu dau înapoi. Am venit aici cu un scop, îmi amintesc eu. Cress îi ținea deja în gheare pe mama sa și pe Laius cel deghizat de câteva zile bune. Trebuie să știu până unde a ajuns cu ei.

Nu știe că sunt în viață, îmi amintesc.

— Aici eram, îi spun, imitându-i tonul. Ce ai vrea să-mi arăți azi? Poate pe prizonierii tăi? Pe mama care te-a abandonat, așa cum am făcut și eu?

Tresare când îmi aude cuvintele, dar nu mușcă momeala. Totuși nu văd nimic triumfător în ochii ei, nimic vesel. În schimb, ochii îi sunt reci chiar și când buzele i se întind într-un zâmbet larg. Se ridică în picioare.

— Nu. În seara asta mergem la o petrecere, spune, apucându-și fusta rochiei cu delicatețe și coborând de pe podium pe podeaua de marmură.

Îmi cobor privirea și descopăr că și eu port o rochie – nu cămașa de noapte roasă în care am adormit. Rochia asta e de un alb incandescent, croită din muselină subțire, cu perle mici cusute în corsaj în modele florale bogate. Am umerii descoperiți, dar, pentru prima dată din câte îmi amintesc, nu sunt conștientă de cicatricele de pe spinarea mea, deși știu că ar trebui să fiu.

Descopăr că nu mai sunt. Nu am nicio senzație de strângere, nicio înțepătură de durere. Parcă ar fi piele sănătoasă.

Cress mă ia de braț și mă trage spre ieșirea din sala tronului, cu pielea fierbinte.

— Ai întârziat, desigur, dar e doar o întârziere de bonton, spune ea în vreme ce traversăm culoarele sinuoase ale palatului.

Îmi dau seama că mă conduce spre sala de bal. Spre petrecerea organizată acolo. Dar, când împinge ușa, încăperea cavernoasă e aproape pustie. De fiecare dată când am mai fost aici, dădea pe dinafară de lume în rochii strălucitoare de toate culorile, învârtindu-se în lumina candelabrului însă acum găsesc numai vreo șase alte fete, toate având sub douăzeci de ani, ba chiar două dintre ele au abia vreo opt ani, și toate sunt îmbrăcate în mătăsuri negre. Toate au același gât ars, aceleași buze negre și același păr alb ca al lui Cress.

O muzică de harpă umple încăperea, deși reușesc să văd de unde vine înainte să mă ia Cress la dans, apucându-mă de ambele mâini și învârtindu-mă pe ring. Îndată ce începem să dansăm, ni se alătură și celelalte fete, un vârtej nesfârșit de mătăsuri negre desfășurându-se pe ringul de dans. Cu excepția mea – eu sunt singura îmbrăcată în alb.

— E menit să fie un eveniment sobru, mă informează Cress pe un ton conversațional, iar vocea ei se ridică deasupra muzicii Dar Riggăi îi plăcea mult să danseze, așa că situația se potrivește, nu crezi?

Numele îmi sapă pe sub piele, dar mă silesc să-mi păstrez expresia neutră și mă gândesc cum să răspund. Mirosul de foc și de fum îngroașă aerul și mă face să tușesc.

— Nu pot spune că o cunoșteam foarte bine, rostesc eu când îmi revin, privind în jur, în încăpere, căutând originea fumului dar nu găsesc nici urmă de foc.

Ceva nu e în regulă, ceva e ciudat, și totuși nu pot să-mi dau seama exact ce anume.

— Dar îmi amintesc cât de mult ținea la tine.

Își pleacă într-o parte capul, privindu-mă îngândurată, un zâmbet firav rămânându-i în colțul gurii.

— Asta îți amintești? mă întreabă. Mă așteptam să rămâi cu o impresie mai puternică după ce ai privit-o murind din cauza otrăvii tale.

Rostește aceste cuvinte cu un aer de dezinvoltură, dar pe șira spinării îmi alunecă un sloi de gheață. Încerc să mă desprind de ea, dar îmi ține mâinile strâns, atât de strâns, încât simt cum mi se strâng oasele între degetele ei. Celelalte fete s-au oprit din dansat. Formează un cerc în jurul nostru, urmărindu-ne cu priviri flămânde și grimase cu buze negre. Duse sunt domnițele de curte drăguțe și vesele pe care mi le amintesc de la palat – au devenit fiare, privesc și așteaptă să sară la atac. Mirosul de fum se îngroașă și ochii îmi lăcrimează.

Întâlnesc iar privirea lui Cress, care încă zâmbește liniștit, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cress… dau eu să spun, dar nu mă lasă să termin.

— Știu că nu voi uita niciodată senzația pe care am avut-o când viața i s-a scurs din trup, chiar și de la atâția kilometri depărtare. Am simțit-o de îndată ce și-a pierdut cunoștința, ți-am văzut chipul prin ochii minții ei, te-am văzut privindu-i moartea. Păreai atât de mulțumită, atât de ușurată, atât de *vie.* Așa arătat și când ai crezut că m-ai omorât? mă întreabă.

— Nu, reușesc să îngaim. Nu știu ce-ți închipui că ai văzut…

— Șșș, face ea, eliberându-mi una dintre mâini și ducând un deget la buzele mele.

Zâmbetul ei se lărgește, descoperindu-i dinții. Aproape că mă aștept să i se fi transformat în colți, dar nu e cazul.

— Gata cu minciunile, Thora. Nu-ți stă bine.

Văd doar o fulgerare scurtă de argint alunecând afară din mâneca rochiei ei înainte ca pumnalul să se înfigă în burta mea, până la mâner. Cobor privirea și-l văd ieșit în afară din trupul meu, văd cum rochia de mătase albă înflorește cu nuanțe de purpuriu-închis, care se extinde tot mai mult cu fiecare secundă care trece.

Un țipăt străpunge aerul și știu, ca de departe, că e țipătul meu, dar nu-l simt. Nu simt nimic în afară de durerea care îmi inundă fiecare părticică din trup și totuși zgomotul o face doar să zâmbească și mai larg. Mă trage spre ea, împingându-mi pumnalul și mai adânc în burtă, aplecându-se la urechea mea. Descopăr că mirosul vine de la ea. Miroase ca focul, ca fumul, ca lemne arse și carne arsă.

— Ne vom revedea în curând, Thora, îmi șoptește ea, moale și delicat.

Răsucește cuțitul.

— Între timp, sper să-ți placă mica mea surpriză.

Apoi mă sărută pe obraz și-mi dă drumul cu totul, smulgând cuțitul din stomacul meu și lăsându-mă să mă prăvălesc pe podeaua rece de marmură ca un morman de mătase albă pătată de sânge.

Mă trezesc gâfâind, resimțind durerea ascuțită provocată de pumnalul lui Cress la fel de puternic precum în vis și mirosul de fum încă îmi umple plămânii. Tușesc, mă ridic în capul oaselor și mă apuc de burtă, simțind îndată un val nou de durere. Îmi retrag degetele, lipicioase și umede, pătate de un roșu-aprins, care se vede până și în beznă.

E nevoie de câteva secunde până ce creierul meu se eliberează de cârceii visului suficient cât să-mi dau seama că sunt trează, că mă aflu la o depărtare mare de Cress, dar că rana provocată de ea e cât se poate de reală.

Țipătul care îmi țâșnește din gât nu e întru totul uman, nu e întru totul al meu. Cad înapoi în culcuș, ținându-mă de burtă.

În numai câteva clipe, ceilalți se trezesc speriați și se adună în jurul meu, numai cuvinte panicate și mâini atingându-mi rana, dar eu abia îi aud Agonia e de nesuportat, din ce în ce mai cumplită cu fiecare respirație, cu fiecare atingere.

— E adâncă, rostește o voce.

Heron.

— Dar nu fatală. Pot s-o vindec.

Îndată ce spune cuvintele astea, rana amorțește, de parcă un vânt înghețat ar fi suflat peste ea, încremenind-o. Nu mă mai simt ca și când aș fi ruptă în bucăți dinăuntru.

Deschid ochii și întâlnesc cinci chipuri îngrijorate care se holbează la mine de sus. Mâinile lui Heron simt pline de sânge – de sângele meu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Blaise. Ai fost atacată?

E în picioare, căutând în cortul nostru mic vreun semn de intruși, dar eu clatin din cap.

— Nu aici, reușesc să spun.

Mă ridic cu grijă și tușesc. Fumul mi-a rămas în plămâni. De fapt, e din ce în ce mai gros.

— În visul meu. Cress. Știe că sunt în viață; știe că am omorât-o pe Rigga. M-a înjunghiat și m-am trezit…

— Te-ai trezit înjunghiată, completează Artemisia încet.

— E imposibil, spune Blaise, continuând să umble de colo colo prin cort, căutând orice altă explicație, dar nu există niciuna.

— Și totuși, zice Artemisia fără să încheie, cu ochii ațintiți la rana mea.

— E imposibil, repetă Blaise, oprindu-se și holbându-se la noi. Nu se poate să credeți nebunia asta.

— Am văzut nebunii și mai mari, spune Erik, întorcându-se spre Blaise. Chiar și la tine, dacă nu te superi că-ți spun. Nebunie adevărată ar fi dacă am ignora adevărul când acesta cere să fie luat în seamă.

Blaise nu are niciun răspuns. Doar se strâmbă și se întoarce spre mine.

— Ești bine?

E o întrebare atât de ridicolă, încât nu-mi pot stăpâni râsul, dar din cauza mișcărilor, rana de pumnal începe iar să mă doară.

— Haide, mă îndeamnă Heron. Întinde-te și lasă-mă s-o vindec de tot.

Fac așa cum zice și trag pătura până la brâu, ca Heron să-mi poată sălta în sus cămașa de noapte și să-mi descopere burta. E atât de mult sânge, chiar dacă rana în sine încă e înghețată.

— Trebuie s-o dezgheț mai întâi, spune Heron. Va durea numai câteva clipe – foarte tare, dar apoi se va vindeca cu totul.

Inspir adânc, încordându-mă, apoi încuviințez din cap.

— Dă-i drumul.

Søren mă ia de mână, strângând-o cu putere în a lui, dar nu are niciun efect. Îndată ce Heron își începe lucrul, durerea se revarsă peste mine din nou, încețoșându-mi privirea și transformându-mi mintea într-un vârtej de culori vii și agonie. Aud cum țip, dar sunetul parcă vine de departe, parcă nu face parte din mine.

— Respiră, spune Heron încet.

Îi simt mâinile pe trupul meu, calde și alinătoare, dar se duc prea repede, iar și iar. Simt că se închide pielea, simt cum se reface, dureros și lent.

— Nu-ți va rămâne cicatrice, continuă el, ceea ce bănuiesc că ar trebui să mă liniștească, dar ideea nu mă impresionează – în definitiv, ce-ar însemna încă o cicatrice?

După ce trece parcă o eternitate, durerea începe să se amelioreze și descopăr că pot să respir iar normal, cu toate că

nu reușesc să scap de mirosul de fum. Mi-a rămas în plămâni, ca și când ar fi degetele lui Cress, care refuză să-mi dea drumul cu totul.

— Gata, spune Heron, ridicând mâinile de pe burta mea și acoperindu-mă cu pătura. E ca nouă, sau pe aproape.

— Ce s-a întâmplat mai exact? mă întreabă Søren.

— Credeam că aș putea să aflu cum îi merge cu Brigitta și Jian – mai bine zis, Laius.

— Ai aflat? întreabă Artemisia.

— Nu în detaliu, dar când am adus vorba de mama ei, Cress s-a încruntat. Părea iritată. Nu cred că a cedat deocamdată. Despre Jian nu știu.

— Atunci, *ce* a zis? întreabă Heron.

Îmi regăsesc glasul și le povestesc despre vis, despre celelalte fete pe care le convertise Cress. Le povestesc despre momentul în care am realizat faptul că ea și-a dat seama că sunt în viață și despre momentul în care mi-a înfipt pumnalul în carne, cu ușurința cu care ar fi înfipt un cuțit într-o bucată de unt.

— După aia a zis că e o surpriză, spun eu, clătinând din cap. *„Sper să-ți placă mica mea surpriză."* Asta a zis. Și mirosea și ea a fum, a foc. Simt mirosul și acum, mărturisesc eu, strâmbând din nas.

Søren se încruntă, privind în jur, în încăpere. Miroase aerul și la fel fac și ceilalți

— Îl simt și eu, spune încet. Fum.

Blaise clatină din cap.

— E o halucinație, insistă el. A zis că simte miros de fum, așa că acum îl simțim cu toții.

Dar când strigătele răsună din afara cortului, îmi dau seama că Blaise se înșală – nu e o halucinație. Nu e nicio rămășiță încăpățânată a visului meu. După o clipă, Maile dă buzna în cort, îmbrăcată încă în propriul ei veșmânt de noapte, roșie la față și vlăguită.

— Tabăra de la Mina de Aer, reușește să spună între două respirații lacome. Iscoadele noastre tocmai s-au întors. A luat foc. Toată tabăra a luat foc.

Fum

ÎN AFARA CORTULUI, fumul din aer e atât de gros, încât mă înec și duc mâneca de la cămașa de noapte însângerată la nas și gură, ca să filtrez o parte din el. Peste tot, în tabăra noastră mică, lumea a intrat în panică, aleargă încolo și-ncoace, încă pe jumătate adormită, încercând să priceapă ce s-a întâmplat.

Maile ne conduce până la marginea nordică a crângului de măslini, de unde se vede cât de cât Mina de Aer, înălțându-se la orizontul scăldat în tonuri palide de pastel. Toată așezarea a luat foc, iar lumina flăcărilor e atât de puternică, încât nu pot s-o privesc fără să-mi umbresc ochii

— Cum? întreabă Artemisia lângă mine, incapabilă să formuleze mai mult decât acel singur cuvânt.

Nu am puterea să-i răspund, deși intuiesc precis cum și precis de ce. Îmi amintesc cum Cress s-a apropiat, răsucind cuțitul în burta mea.

Sper să-ți placă mica mea surpriză, a șoptit ea. Credeam că se referea la înjunghiere, dar nu asta era – Cress mai avea un as în mânecă. Știa ce se petrecuse la moșia Ovelganilor și deci știa exact încotro ne îndreptăm.

Maile a avut dreptate când a zis că traseul ăsta era previzibil.

— Ard toate, spune Søren, smulgându-mă din gânduri. Și mina, și depozitele, și tabăra sclavilor – toate. Pentru ce ar face una ca asta?

— Pentru că știa că o vom cuceri și nu putea aduce războinici s-o apere la timp, spun eu. Și a preferat s-o distrugă pe toată, decât s-o piardă în favoarea mea.

Fără să aștept vreun răspuns, mă întorc și pornesc înapoi spre tabăra noastră. Groaza și frica se zbat în mintea mea, dar mă silesc să vorbesc suficient de tare cât să le înăbuș:

— Toată lumea la drum, le spun bărbaților și femeilor adunate. Trebuie să le dăm de veste și celorlalte grupuri – mai ales Păzitorilor Focului și Apei. Vom stinge și vom stăpâni incendiul cât putem, timp în care restul armatei va înfrunta paznicii – sunt convinsă că mulți dintre ei au rămas în zonă și ne așteaptă să le cădem în capcană.

— Doar nu vorbești serios, spune Maile, ținând pasul cu mine. E o capcană; nu se poate să nu-ți dai seama.

— Îmi dau seama. Dar sunt oameni acolo.

— Deja sunt ca și morți, răspunde ea. Ce rost are să pierdem alți oameni încercând să-i salvăm?

— Nu ești obligată să-mi asculți ordinele, continui eu. Dar asta le ordon oamenilor mei și, având în vedere că ar fi putut foarte bine să se regăsească și ei într-o mină incendiată, nu cred că se va gândi cineva să rămână pe loc. Dar tu n-ai decât.

Un moment, nu zice nimic, dar grăbește pasul și aleargă înainte.

— De parcă te-aș lăsa să te bucuri singură de glorie, îmi strigă ea peste umăr. O să dau de știre grupului din est.

— Atunci eu mă duc la cel din vest, spune Blaise, apoi țâșnește într-acolo.

Heron mă ajunge din urmă, alături de Erik.

— Sunt și Păzitori ai Aerului acolo, îmi amintește el. Ar trebui să vin și eu. Dacă ajung la ei, aș putea să-i coordonez și să stârnim un vânt îndeajuns de puternic cât să ajutăm la stingerea focului.

— Sau la întețirea lui, îi atrag atenția. Rămâi afară. Vor ieși sclavi răniți și atunci vor avea nevoie de ajutorul tău.

— Și eu? întreabă Erik.

— Rămâi în tabără cu Søren, îi răspund.

— Theo… spune Søren, ivindu-se lângă mine, de cealaltă parte.

Clatin din cap, anticipându-i deja protestele.

— E întuneric și nu știm ce capcană ne așteaptă. Asta ne-ar mai trebui, să fii confundat cu un paznic kalovaxian. Rămâi aici cu Erik și stai de veghe. Dacă zărești ceva venind spre noi, dă-ne de știre.

Lui Søren nu-i convine să stea de veghe – îmi dau seama după cum strâmbă din buze, dar încuviințează din cap.

— Du-te, îmi spune el, și în lumina obscură observ clar îngrijorarea cu care mă privește. Nu-i nevoie să-ți zic să ai grijă, așa că-ți zic doar să te întorci întreagă, bine?

Știu că Artemisia își îmboldește calul cât de mult poate, dar, holbându-mă la explozia de flăcări din depărtare, nu mi se pare suficient. Țipetele străpung văzduhul, făcându-mi pielea ca de găină și inima să bubuie. Îmi dau seama că mă țin prea strâns de Artemisia abia când îmi dă un cot blând, dar ferm, în coastă.

— Vino-ți în fire, îmi strigă peste umăr. N-o să fii bună de

nimic dacă lași panica să te dărâme.

Știu că are dreptate, dar e greu să-ți păstrezi calmul și stăpânirea de sine când țipetele agonice ale unor nevinovați îți țiuie în ureche.

Ne apropiem călare de tabără cât de mult putem, până când calul începe să se sperie, apoi parcurgem pe jos restul drumului. Nu privesc în urmă – toată atenția mea se concentrează asupra rămășițelor aprinse ale zidului care înconjoară tabăra, dar știu că ceilalți sunt în spatele meu. De aproape, focul e și mai mare decât mă așteptam; niciun centimetru din tabără nu pare să fi scăpat neatins.

Față în față cu incendiul uriaș, până și Artemisia pare înspăimântată.

— Nici nu știu de unde să începem! îmi strigă ea.

Nu știu ce răspuns să-i dau. Și eu parcă aș fi încremenit. Dar îmi strunesc nervii și ridic mâinile. Mă concentrez, simțind lângă inimă căldura pandantivului lui Ampelio.

Îmi lipesc palmele între ele și apoi le despart, întinzând brațele în lături. Atunci și flăcările din tabără se despart, oglindindu-mi mișcările. Deschiderea abia s-ar putea numi crăpătură, abia îmi descoperă rămășițele lăsate în locul în care fusese zidul, dar e suficient de largă cât să deschidă o cărare spre interiorul taberei și asta e tot ce contează.

— Du-te cu ceilalți Paznici ai Apei, începeți din margini și înaintați spre centru, îi strig. Eu și ceilalți Păzitori ai Focului vom deschide cărări ca să scoatem oamenii.

Artemisia încuviințează din cap și ridică brațele, dar nu pot să rămân și s-o urmăresc. Mă întorc iar spre cărarea deschisă și pornesc de-a lungul ei, atentă să-mi mențin concentrarea. La cât de îngustă e, o singură scăpare ar face-o să se închidă în jurul meu și cu toate că focul nu m-a ars niciodată în cantități mici n-am de gând să verific cât poate rezista puterea asta de protecție.

Țipetele sunt mai pătrunzătoare acum, atât de puternice și de șuierătoare, încât îmi ridică părul de pe brațe. Mă iau după țipătul cel mai apropiat, lărgind cărarea în fața mea și lăsând-o să se închidă în spate, până când ajung la un gol unde înainte fusese una dintre cazărmi dar din care acum a mai rămas doar scheletul. Pășesc înăuntru și cobor brațele, ducând apoi mâneca la nas și la gură ca să filtrez fumul gros din aer și un miros la

care aș prefera să nu mă gândesc.

— E cineva? strig în astreană.

Mi-e imposibil să văd ceva prin perdeaua de fum, dar țipetele se aud și mai tare, dublate de suspine slabe.

— Cine e? îmi răspunde tare o voce, speriată și răgușită.

Pășesc spre ea, împiedicându-mă de ceva de pe jos care aproape sigur pare a fi un trup nemișcat. Mă ghemuiesc să văd dacă e în viață, dar vocea mă oprește.

— E mort, spune ea, înainte să întind mâna și să-l ating. Aici, te rog!

Stomacul mi se strânge și mă îndrept de spate. Vocea e mai tânără decât mi s-a părut la început și vorbește într-o astreană poticnită și nesigură.

— Ești singur? îl întreb, dar, văzând că nu răspunde nimeni, întreb din nou în kalovaxiană.

În loc de răspuns, aud o inspirație scurtă și apoi o expirație zgomotoasă, atât de puternică, încât mă împinge în spate cu un pas. În urma acelei rafale de aer, focul din apropiere izbucnește și mai tare, dar camera se eliberează de fum și mă trezesc față în față cu cinci persoane înspăimântate. Cea mai mică nu poate avea mai mult de șase ani, iar cea mai mare – Păzitorul Aerului care a risipit fumul – e o femeie de vreo douăzeci de ani.

Vreau să întreb dacă sunt bine, dar e clar ca bună ziua că nu sunt. Sunt speriați și plini de cenușă, ca să nu mai zic de arsurile de pe piele. Stau grămadă pe jos, dar acum, după ce aerul s-a limpezit, se ridică împleticit în picioare.

— Haideți, îi îndemn, întinzându-le mâna. Veniți după mine și nu vă depărtați.

Păzitoarea încuviințează din cap, deși mă privește cu neîncredere. Întinde brațele în spate și apucă mâinile a doi dintre copii, apoi pornește după mine. Toți au pânze înfășurate în jurul capului, de la nas în jos, care le acoperă gurile.

Când ajungem iar la zidul de foc, inspir adânc, mă adun și apoi mă folosesc de darul meu ca să despart iar flăcările, străduindu-mă să eliberez un spațiu mai lung și mai lat, ca să încapă toată lumea. E obositor să mențin un spațiu atât de mare, dar îmi reușește și-i îndrum în față.

— Cine e? șoptește o voce în spatele meu, dar e imediat amuțită.

Mă concentrez asupra drumului din față, în direcția din care

sunt aproape convinsă că am venit, cu toate că nu am cum să fiu sigură. În incendiu, toate arată la fel. Se aud și alte țipete, puternice, apropiate, dar mă forțez să le ignor. Deocamdată, îmi spun în gând. Pot să mă întorc, dar întâi trebuie să-i pun la adăpost pe oamenii ăștia.

Fumul din gâtul meu e atât de gros și de fierbinte, încât abia pot să respir, chiar și prin mâneca de la rochie. Parcă aș bea din nou Encatrio, arzându-mi gâtul de sus în jos.

Tocmai în clipa în care simt că n-o să mai rezist, intru direct într-o perdea de apă, care mă udă din cap până-n picioare. Mă chinui să respir, șocată și ușurată în același timp.

Îmi aud numele, vag, ca din depărtare, și apa se risipește, descoperind-o în față pe Artemisia.

— Ești teafără? mă întreabă, după care îi observă pe cei pe care i-am adus afară.

Înjură încet și își îndreaptă atenția spre ei. Strigă după Heron, care vine alergând, cu o trusă pregătită cu tifon și unguent.

— Intru din nou, spun eu. Erau mulți alții acolo.

— Theo, zice Artemisia. A scăpat de sub control. Nu trebuie să riști.

În schimb, Heron nu protestează. În loc de asta, scoate o cârpă din trusă și i-o întinde Artemisiei.

— Stropește-o cu apă, o îndeamnă el. Îi va fi mai ușor să respire prin ea.

Artemisia pare gata să se împotrivească, dar face cum i s-a spus și Heron îmi dă cârpa udă.

— Inspiri prea mult fum, chiar și cu asta. Când ieși, caută-mă imediat, bine? Și nu intra mai mult decât îți stă în putere. Îți cunoști limitele, Theo. Și îți dai seama că nu poți să ajuți pe nimeni dacă mori.

— Știu, spun, luând cârpa de la el și legându-mi-o în jurul capului, astfel încât să-mi acopere nasul și gura.

Cârpa umedă mă ajută a doua oară când intru în flăcări, dar nu oprește deloc usturimea din ochi provocată de fum. Mă iau după țipete și reușesc să găsesc un alt grup de patru bărbați și femei adunați grămadă în ceea ce pare să fi fost sala de mese. Mă urmează până afară așa cum au făcut și ceilalți și nu mă odihnesc decât câteva secunde înainte să intru din nou.

Pentru că Păzitorii Apei înaintează din afară spre înăuntru, stingând incendiul, drumurile sunt din ce în ce mai ușoare. E

mai puțin fum, mai puțin foc prin care trebuie să-mi fac drum, dar trupul mă doare la fiecare pas și plămânii mă ustură atât de tare, încât e o adevărată agonie să respir. Și totuși țipetele încă răsună, încă cer ajutor, așa că mă întorc, iar și iar.

— Theo, ajunge, spune Heron după ce aduc afară al patrulea grup.

Se străduiește să vindece un băiat de zece ani, cu mâinile pe pieptul lui, ajutându-l să elimine fumul din plămâni.

— Odihnește-te câteva minute. Bea puțină apă. Avem timp.

Dar țipetele din aer trag de mine, chemându-mă înapoi în flăcări, fără niciun moment de repaus.

— Doar încă o dată, spun și o las pe Artemisia să mă împroaște iar din cap până-n picioare cu apă, după care pășesc iar în flăcări.

Îl aud pe Heron strigându-mă pe nume chiar în clipa în care pășesc înăuntru, dar apoi îl pierd și nu aud decât pocnetele focului și țipetele neîntrerupte. Mă împleticesc orbește spre unul dintre ele, vag conștientă de efortul cu care pun un picior în fața celuilalt. Lumea dimprejur se învârte și vuietul de flăcări se amestecă neclar. Închid ochii și inspir adânc, ca să mă echilibrez, deschizându-i abia când răsună încă un strigăt, limpede și aproape.

Pornesc spre el. *Doar încă o dată,* îmi amintesc eu. *Apoi pot să mă odihnesc.*

Alergând, flăcările mi se preling pe piele, dar abia le mai simt. Nu simt decât sângele care-mi zvâcnește în creier, îndemnându-mă înainte.

Văd o deschidere în flăcări și pășesc prin ea, privind în jur după originea strigătului, dar nu văd decât foc și fum. Aud țipătul din nou, dar de data asta se aude din spatele meu și mă răsucesc pe călcâie, dar nu găsesc nimic.

— Mă auziți? strig eu. E cineva? Am venit să vă ajut, dar trebuie să știu unde sunteți.

Încă un țipăt, de data asta drept lângă mine. Însă în clipa în care mă întorc, țipătul se preschimbă într-un râset, strident, ascuțit și răgușit.

Bâjbâi prin fum, căutând originea, deși râsetul acela mi se strecoară sub piele și mă irită cu o senzație de familiaritate pe care o deslușesc abia când din fum pășește și iese la iveală o siluetă cețoasă, neclară.

Dagmaer, îmbrăcată toată în negru, exact așa cum era în visul cu Cress din sala de bal. Și nu e singură. De o parte și de alta a ei sunt alte două doamne îmbrăcate cu aceleași haine de doliu, cu fețele acoperite cu văluri funebre.

— Bună, Thora, rostește Dagmaer cu un zâmbet disprețuitor. Voi avea grijă să-i transmit lui Cress cât de mult ți-a plăcut mica ei surpriză.

Furtună *de* flăcări

VĂD NECLAR, CA PRIN CEAȚĂ. Nu sunt reale – nu se poate să fie reale. Dar firește că sunt. Firește că ăsta nu e un incendiu obișnuit, provocat de câteva chibrituri aprinse. Firește că avea Cress în gând un plan mai amplu. Aproape că o văd aievea, cum toate trei au pornit de la palat îndată ce Cress a aflat încotro ne îndreptam, cum au călărit zi și noapte, fără povara vreunor arme sau alte provizii. Probabil că au ajuns în tabără cu vreo oră în urmă și i-au scos afară pe paznici, după care și-au folosit puterile ca să stârnească flăcări, făcându-le să crească și să tot crească, până când întreaga tabără a luat foc.

Cress n-ar fi putut să vină în persoană, având în vedere că amenințarea unei lovituri de stat atârnă peste capul ei, dar îmi închipui că asta a fost a doua opțiune.

E un mare efort să-mi concentrez privirea asupra lui Dagmaer – asupra oricăreia dintre ele. Vederea mi se încețoșează tot mai tare, ochii mă ustură și-mi lăcrimează de la fum. Totuși îmi chem darul în ajutor, creez o minge de foc și o azvârl spre Dagmaer, care nici măcar nu are nevoie să se ferească de ea. Zboară neputincioasă pe lângă ea, cu vreo jumătate de metru spre dreapta. O urmărește, aproape plictisită, apoi se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate.

— Vai! Cineva nu e în formă bună, spune, plesnind din limbă și pășind spre mine.

Trena rochiei ei negre a luat foc și târăște flăcări în urmă cu fiecare pas, dar nu pare s-o preocupe.

— Ai obosit? mă întreabă pe un ton dulceag, așa cum i-ar vorbi unui copil.

Întinde mâna și-mi atinge obrazul cu degete fierbinți ca focul. Îi dau mâna la o parte și – neavând nicio armă – fac primul lucru care-mi vine în minte. Strâng pumnul și o pocnesc cât de tare pot. Mișcarea îmi pare greoaie și lipsită de putere, dar ajunge ca să provoc un scrâșnet amețitor când pumnul îi izbește nasul.

Dagmaer face câțiva pași împleticiți în spate și își duce mâna la nasul spart. Își retrage degetele și, cu un soi de fascinație absentă, se uită la sângele de pe ele, întorcând apoi privirea înapoi spre mine. Sângele care îi șiroiește pe față îi dă o înfățișare și mai înfricoșătoare ca înainte.

— Se pare că totuși a mai rămas o oarecare dorință de luptă

în tine, spune ea, buzele strâmbându-i-se într-un zâmbet feroce. Foarte bine. Va fi mai distractiv așa.

Cheamă flăcări în vârfurile degetelor și la fel fac și cele două fete din spatele ei. Apoi pornesc spre mine cu pași chinuitor de lenți.

Mă lupt cu durerea din oase, cu plămânii arși și cu amețeala și mă silesc să mă concentrez, apelând la propria-mi putere ca să chem flăcări. Cel puțin pentru asta nu e nevoie de un efort deosebit. Aici, înconjurată de atâta foc, măcar magia mea e puternică. Simt că parcă aș avea rezerve nelimitate.

Dagmaer privește îngândurată focul din mâinile mele.

— Nu-i rău. Voi avea grijă să-i spun lui Cress că ai murit cu demnitate.

— Nu trebuie s-o omorâm, intervine una dintre celelalte fete.

— Taci, Maeve, îi șuieră Dagmaer. Bineînțeles că vom încerca s-o capturăm în viață, dar... ei bine... se mai întâmplă și accidente, nu?

Se întoarce spre mine:

— Și nu cred că vei veni cu noi de bunăvoie.

Preț de o clipă, mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă aș face-o. Aș putea să mă întorc la palat, față în față cu Cress, de data asta în realitate, nu în vise, fără să port chipul altcuiva și... și aș fi acolo singură, fără niciun plan, fără aliați, doar eu însămi și puterea mea. Și n-ar fi suficient. Chiar dacă aș reuși s-o omor, aș rămâne încolțită într-un palat, înconjurată de inamici, fără vreo cale de scăpare.

Nu. Nu pot să fac asta de una singură. Am crezut că voi putea s-o fac prin intermediul viselor noastre, dar a fost o greșeală – o greșeală care ne-a costat atâtea vieți. Trebuie să mă întorc la ceilalți, trebuie să întocmesc un plan, trebuie s-o fac în mod corect.

În loc să răspund, arunc cu focul din mână spre Dagmaer, care se ferește din calea lui cu ușurință.

— Fie, spune zâmbind. Speram că ne vei face probleme.

Azvârle flăcări spre mine, iar eu încerc să mă dau la o parte din calea lor, dar mă nimeresc în coapsă, făcând nervii de acolo să-mi explodeze de durere. Din fericire, cămașa mea de noapte încă e udă leoarcă și focul se stinge repede. Mă opresc un moment, aplecată.

— Numai de atât ești în stare, Dagmaer? o întreb,

îndreptându-mă de spate. Bănuiesc că nu e la fel de ușor să mă omori cum a fost cu băiatul tău vitreg de șase ani. Te-ai simțită puternică atunci?

Nici nu tresare.

— Nu știi nimic despre putere, Thora. De unde să știi? Nu ai decât coroana ta de cenușă și te bizui mereu pe ajutorul altora, întâi, pe ajutorul lui Cress, apoi pe al rebelilor care ți-or fi ieșit în cale. Apoi pe al Prințului Søren, nu-i așa? Toată puterea ta e de mâna a doua, ai primit-o de la alții, în condițiile impuse de ei. Până și toate astea – ceea ce ești acum – ți-au fost oferite de Cress. Nu ți le-ai dorit, nici măcar n-ai încercat să le obții.

Invocă alte flăcări, aruncând spre mine cu trei mingi mici. Evit două dintre ele, dar a treia mă lovește în umăr și țip de durere.

De undeva, din depărtare, cineva mă strigă pe nume, dar abia aud, abia aud altceva dincolo de sângele care-mi bubuie în urechi.

— Nu Cress mi-a dăruit astea, îi spun lui Dagmaer și fiecare cuvânt e hotărât și tăios. Dacă te mai vezi cu Cress, să-i zici. Puterea pe care mi-a oferit-o ea a fost o nimica toată, umbra unei umbre, abia dacă aș fi putut aprinde un chibrit cu ea. Am ales puterea asta așa cum trebuia s-o fac, în Mina de Foc. Am luptat pentru ea. Am câștigat-o *pe merit.*

Dagmaer râde, pornind din nou spre mine, cu flăcări în ambele mâini.

— Măi, măi! Rămâne de văzut dacă va fi suficient, nu? mă sfidează ea, cu ochii aprinși, cu flăcările din jurul nostru oglindite în pupilele ei.

Mă încordez, invocând flăcări la rândul meu și pregătindu-mă de atac. Dar, înainte ca vreuna dintre noi să poată lovi, din spatele meu răsună un strigăt puternic și un puhoi de apă o lovește pe Dagmaer în piept, împingând-o în spate și izbind-o de celelalte două fete, stingând focul din mâinile lor.

Toate trei se înecă și tușesc, se ridică cu chiu, cu vai în picioare și privesc uluite în jur în clipa în care Artemisia se ivește dintre flăcări, apărând lângă mine, cu sabia într-o mână și cu cealaltă mână ridicată și pregătită pentru încă o lovitură.

— Întârziai, îmi spune. M-am gândit că ți-ar prinde bine puțin ajutor.

— La fix, fac eu.

— Încă cineva care-ți vine în ajutor, se pare, se stropșește

Dagmaer, căreia zâmbetul batjocoritor i s-a șters cu totul de pe chip.

N-o mai face pe încrezuta – e furioasă, iar furia ei nu face decât s-o stârnească și pe a mea.

— Regret, n-aș putea să-ți explic conceptul prieteniei, spun, aruncând o minge de foc spre ea.

O nimerește în burtă, sfârâind la contactul cu rochia ei umedă, iar ea scoate un urlet asurzitor și sare la noi, urmată îndeaproape de celelalte două fete.

Artemisia azvârle spre ele încă un șuvoi de apă, dar de data asta sunt pregătite și dau înapoi cu numai un pas; Artemisia e pregătită, năpustindu-se cu sabia spre ele.

Cel mult pot să nu le stau în cale, dar încerc și eu să contribui cu câteva explozii de foc, când sunt sigură că n-o s-o lovesc pe ea. Majoritatea atacurilor își ocolesc țintele de departe, mai curând reușind doar să le sperie, dar câteva nimeresc, sfârâind pe rochiile lor ude și, uneori, ating câte un petic de piele descoperită.

Pentru fiecare lovitură de-a noastră, ele parcă ar da două. O rafală nesfârșită de foc se abate asupra mea și a Artemisiei și, cu darul ei al apei, reușește să pareze doar majoritatea mingilor. Multe dintre ele trec de apărarea ei și ne ard pielea și hainele.

O flacără mai mare, aruncată de Dagmaer, mă lovește în umăr cu atâta putere, încât cad violent pe spate. Sesizând momentul de slăbiciune, una dintre celelalte fete – Maeve – țâșnește spre mine cu un rânjet feroce și flămând, știind că am devenit o țintă sigură. Artemisia e ocupată cu celelalte două fete; nici nu cred că mă observă.

Te bizui mereu pe ajutorul altora. Cuvintele lui Dagmaer îmi răsună în minte. Adevărat, pot să stârnesc flăcări, dar și Maeve poate și, în clipa de față, Maeve are un avantaj asupra mea. Focul din spatele lui Maeve tremură, aproape imperceptibil, și atunci îmi vine o idee.

Întind mâna și Maeve tresare, apoi vede că nu am nicio flacără.

Izbucnește în râs.

— Deja epuizată, Thora? întreabă ea. Și te tot lăudai că ai devenit mai puternică…

Înainte să încheie fraza, smucesc mâna înapoi și o limbă de foc țâșnește ca o mână din spatele ei, înconjurând-o de brâu și

târând-o în mijlocul incendiului. Maeve țipă asurzitor și apoi țipetele ei se sting cu totul.

Artemisia îmi aruncă o privire cu ochi scânteietori, așa cum îi devin întotdeauna în urgia luptei, cu o expresie de extaz.

— Grozav, Theo…

Înainte să termine, Dagmaer sare la ea și toată eleganța ei ca de felină dispare când o doboară pe Artemisia la pământ. Își înfășoară mâinile în jurul gâtului ei și strânge, arzându-i totodată și pielea.

— Nu! țip eu.

Încerc să procedez la fel cum am făcut cu Maeve, dar Dagmaer sare din calea atacului, eliberând-o în același timp pe Artemisia, iar flăcările o cuprind pe cealaltă fată, cufundând-o în peretele de foc înainte să apuce măcar să țipe.

Dagmaer se repede iar asupra lui Art, dar de data asta sunt mai rapidă. Fără să stau pe gânduri, mă arunc peste trupul ei, protejându-l. Apelez la tot ce mi-a mai rămas din putere și fac flăcările să răsară, să tot răsară, închipuindu-mi că toată tabăra e numai foc, că fiecare centimetru arde. Imediat ce conturez ideea, aud uruitul acela și în urechi, simt atingerea tremurătoare a flăcărilor pe piele și urletul lui Dagmaer, care vibrează în văzduh. Apoi înăbuș focul în gând. Îl îndes adânc în pământ, până când nu mai rămâne nimic, doar cenușă.

Și atunci nu mai rămâne decât tăcere și fum și lumea încremenită. Dar simt cum bate inima Artemisiei, simt înălțarea și coborârea pieptului ei și pentru mine e suficient.

Mă căznesc să-mi ridic capul, mă căznesc să deschid ochii și în jurul meu descopăr doar pământ pârjolit, rămășițele clădirilor arse, petice dintr-un zid distras. Și cadavre – prea multe cadavre încât să le pot număra, printre care unul întins la numai câțiva centimetri de mine, despre care știu cumva în adâncul ființei că a fost al lui Dagmaer, deși n-a rămas mai nimic din el ca să pot ști cu siguranță.

Aud pe cineva strigându-mă pe nume și o cacofonie de glasuri, dar apoi vederea mi se întunecă și nu mai aud nimic.

Întuneric

MĂ ÎMPRESOARĂ ÎNTUNERICUL, o noapte fără stele, fără lună, fără nimic după lumina căruia să mă orientez. Îl simt înfășurându-mi brațele și picioarele, mișunând pe pielea mea ca și cum ar fi zece șerpi. Îl simt în aer, în fiecare inspirație rece, ca de îngheț.

Nu simt pământ sub picioare, nimic nu se află împrejur, în afară de aerul negru ca smoala. Deschid gura, dar nu iese niciun sunet, chiar și când țip din străfundul plămânilor.

Poate că așa e moartea – niciun Dincolo, nicio reîntâlnire cu mama, cu Ampelio, cu Hoa, cu Elpis și cu toți ceilalți pe care i-am pierdut. Poate că n-o meritam, poate că m-au refuzat. Îmi amintesc, ca prin ceață, motivul pentru care ar fi făcut-o, cum am lăsat-o pe Cress să-mi pătrundă în minte și că pentru asta au plătit mii de astreani de la Mina de Aer. Poate că asta merit – o veșnicie de nimicnicie conștientizată.

Timpul e nemăsurat, o întindere nesfârșită în care o oră ar putea la fel de bine să fie o secundă, care ar putea să fie o săptămână și n-aș avea de unde s-o știu. E, totodată, infinit, și infinitezimal.

Închid ochii și, când îi deschid din nou, nu mai sunt singură în întuneric. Cress se află la câțiva pași de mine, părul ei alb-gălbui îi plutește în jurul capului de parcă ar fi suspendată în apă și rochia ei din dantelă neagră se înfoaie și unduiește sub puterea unui curent invizibil. Un moment, pare împăcată, are ochii închiși și privirea relaxată, dar apoi aceștia se deschid subit și îmi întâlnesc privirea și zăresc furia ei rece și bolborositoare cu care m-am obișnuit.

Poate că ăsta e acel Dincolo pe care-l merit, o nimicnicie veșnică, având-o doar pe Cress alături ca să-mi țină de urât. Poate că asta meritățm amândouă.

Cândva mă gândeam că poate, când ne vom revedea Dincolo, ne vom fi iertat una pe cealaltă, dar asta gândeam înainte să se fi adunat abuzurile ei. Privind-o acum, îmi dau seama că nu ne așteaptă nici urmă de iertare, nicio putere salvatoare, numai un soi de ură din care ne vom hrăni pe veci. Întinde mâna, dar nu reușește să întindă brațul cu totul, pentru că se lovește de un fel de barieră. Zgomotul izbiturii răsună în jurul meu, ca și cum ar fi lovit un perete de sticlă groasă. Întind și eu mâna și-l pipăi, la

rândul meu, e rece și tare și solid.

Cress se încruntă. Deschide gura și văd că articulează cuvinte, vorbește, dar nu aud nimic. Probabil că-și dă și ea seama, pentru că se încruntă și mai tare și își lipește ambele mâini de bariera care ne desparte. Se apropie, aplecând capul, și bariera îi distorsionează trăsăturile. Inspiră adânc și deschide gura larg și, de data asta, aud țipătul, care mă asurzește. Îmi face pielea ca de găină și părul de la ceafă să se ridice.

Țipă atât de tare, încât bariera dintre noi tremură și crapă, pe suprafața ei se întinde o pânză de fisuri, după care se sfarmă cu totul.

Mă trezesc gâfâind și aerul din plămânii mei nu mai e rece ca gheața. Mă doare când respir, fiecare inspirație e agonizantă, dar durerea îmi amintește că sunt vie, așa că o savurez. Cu un efort destul de mare, mă sforțez să deschid ochii. La început, lumina mă orbește, dar, după ce clipesc de câteva ori, descopăr că lumina vine de la o singură lumânare așezată lângă mine, într-un cort care altfel e cufundat în întuneric.

Când încerc să mă ridic în capul oaselor, capul îmi zvâcnește și sunt nevoită să mă întind la loc gemând, acoperindu-mi ochii cu brațul ca să alung lumina, însă până și mișcarea asta neînsemnată îmi străfulgeră tot trupul cu durere.

— Theo? rostește o voce aproape în șoaptă.

Cobor brațul și mijesc ochii în întuneric, descoperindu-l pe Heron așezat în apropiere, între culcușul meu și un al doilea. Deși persoana care îl ocupă stă întinsă cu spatele la mine, observ bogăția de păr azuriu. Artemisia.

— E întreagă? întreb.

Vocea mea sună aspră și răgușită, abia inteligibilă, și fiecare silabă îmi provoacă durere, dar Heron înțelege.

— Am îndreptat tot ce se putea îndrepta, răspunde el, privind spre ea. E vie. Respiră. Dar încă nu s-a trezit.

Înghit în sec, dar asta nu face decât să îmi amplifice durerea din gât.

— Cât timp a trecut? îl întreb.

— Puțin peste o zi. E gata să se crape de ziuă.

Face o pauză, apoi pune întrebarea inevitabilă.

— Theo, ce s-a întâmplat?

Închid ochii strâns și amintirile mi se scurg înapoi în minte,

întâi încet, apoi deodată.

— Strigătul – pentru care am intrat ultima oară – era o capcană, încep eu, apoi îi povestesc despre Dagmaer și celelalte fete, cum Dagmaer a apucat-o de gât pe Artemisia, sugrumând-o și arzând-o în același timp.

— Ar fi omorât-o. Așa că am…

Tac, incapabilă s-o spun, dar mă silesc.

— Am încercat s-o protejez pe Art și apoi am provocat explozia. A fost singura cale de a o opri pe Dagmaer, la alta n-am putut să mă gândesc.

O clipă, Heron nu zice nimic.

— Dar așa a fost. Ai oprit-o.

Încuviințez din cap, privind din nou spre Artemisia. Mă forțez să nu-mi închipui cea mai sumbră posibilitate – că n-a fost de ajuns ca s-o salvez pe Art.

— Ceilalți cum sunt? întreb în schimb. A mai fost cineva rănit din cauza exploziei?

Heron ezită o clipă, apoi clatină din cap.

— Nu, în explozie nu. Deja îi scoseserăm pe toți de acolo, răspunde el, dar apoi se oprește.

Și-mi evită privirea, cu ochii ațintiți la flama lumânării.

— Spune-mi, Heron, insist eu, încet, dar hotărât. Trebuie să știu.

Inspiră încet, adunându-și gândurile.

— Estimăm că în tabără locuiau trei mii de oameni, pe lângă paznicii care au abandonat-o când a izbucnit incendiul. În total, cinci sute de supraviețuitori.

Închid ochii strâns. Două mii cinci sute de oameni au murit. E de neconceput, dar Heron încă n-a încheiat.

— Am suferit pierderi și în rândurile noastre, adaugă el. Ne așteptau paznici ascunși, pregătiți de luptă, așa cum ai prevăzut. Și unii dintre cei care au pătruns în incendiu nu s-au mai întors.

Nu vreau să știu răspunsul, dar întreb oricum.

— Câți oameni am pierdut?

— O sută cu totul. Inițial, numai Păzitorii au intrat în foc, dar i-au urmat și persoane fără daruri. Au salvat vieți cu toții, dar…

Face o pauză.

— Am pierdut atât Păzitori, cât și ne-Păzitori.

Gândurile îmi vuiesc haotic în minte, dar numai unul îmi trece

de buze.

— E vina mea.

Pesemne că Heron se aștepta să zic ceva de genul ăsta, pentru că nu pierde nicio clipă.

— A fost alegerea lor, Theo, spune, apropiindu-se și luându-mă de mână.

Pielea mea e încă sensibilă și mă dor oasele, dar nu mă feresc de el.

— Ar fi putut să rămână în tabără; ar fi putut să găsească alte căi prin care să ne ajute. Au *ales* să intre în incendiu, perfect conștienți că-și riscau viețile. Nu e vina ta.

Mă întorc spre el și clatin din cap.

— Nu e vorba doar despre asta. Incendiul în sine. A făcut-o ca să mă pedepsească, pentru că era supărată din cauza Riggăi. *O mică surpriză,* așa a numit-o. Dacă aș fi ascultat de tine sau de Blaise sau de toți ceilalți care m-au încurajat să iau o băutură împotriva viselor și să-mi apăr mintea de ea…

— Poate că oricum am fi ajuns aici, mă întrerupe Heron. Poate că oricum și-ar fi trimis harpiile aici. Se poate să n-o fi făcut ca să te pedepsească, se poate să nu fi făcut din asta o confruntare personală, dar tu însăți ai spus-o. În loc să piardă mina, voia s-o distrugă. Asta n-ar fi fost diferit cu nimic.

Știu că are dreptate, dar nu-mi liniștește remușcările. Două mii șase sute de vieți pierdute.

Heron îmi strânge mâna cu putere în mâna lui.

— Ai luat cea mai bună hotărâre pe care o puteai lua, cu informațiile pe care le aveai. Nu puteai să prevezi situația asta.

— *Ar fi trebuit,* îl contrazic și un suspin mi se strecoară în voce. O cunosc, ar fi trebuit să-mi dau seama ce va face.

Heron răsuflă greoi.

— De trebuit, ar trebui să mai dormi. După ce ai leșinat, ți-am dat să bei din licoarea împotriva viselor cât de repede am putut, dar mai am aici.

Mă gândesc la visul meu, la Cress, aflată de cealaltă parte a acelui zid de sticlă, fără să poate trece de el, până când a reușit. Heron vâră mâna în buzunar și scoate o sticluță cu un lichid albastru, pe care o primesc cu ezitare. E rece în mâna mea. Aș vrea să-i spun că nu știu cât de mult ar putea să mă ajute, dar nu pot. N-aș face decât să-l îngrijorez. În plus, a rezistat destul de mult și, când n-a mai rezistat, m-am trezit.

— Acum ce facem? îl întreb.

Tace un moment.

— În timp ce dormeai, am luat câteva hotărâri, mărturisește el. I-am dat de știre lui Dragonsbane și acum e pe drum spre Râul Savria – se va întâlni cu noi acolo în două zile, ca să ne preia răniții, după care va porni spre Mina de Pământ.

— Dar dacă Cress și-a trimis harpiile și la Mina de Foc…

— Asta a zis și Blaise. Trimitem un grup acolo, în caz că se petrece ceva asemănător, dar nu vrem să-i trimitem pe toți, în caz că ne așteaptă încă o capcană.

Încuviințez din cap. Are sens și, în clipa de față, Cress cred că ar fi în stare de orice.

— Blaise îi va conduce, adaugă aproape șovăitor.

Auzind asta, mă chinui să mă ridic în capul oaselor, ignorând zvâcnetele din capul meu.

— Blaise, repet eu. Același Blaise care se străduiește să evite folosirea darului său se duce într-un loc unde sunt zeci de mii de pietre de pământ, care-l vor implora să le folosească?

Situația nu pare să-l încânte nici pe Heron, dar încuviințează din cap.

— E singurul care a mai fost acolo. Cunoaște tabăra, cunoaște zona. E o necesitate.

Aș vrea să-l contrazic, dar îmi dau seama că are dreptate.

— Și noi, restul? întreb. Unde vom merge după întâlnirea cu Dragonsbane?

— Asta tu vei decide, răspunde Heron. Bineînțeles, Maile a propus în gura mare tot felul de idei. Majoritatea implică atacarea palatului, în pofida faptului că armata noastră s-a micșorat.

Oftez, clătinând din cap.

— Ar fi o lovitură funestă.

Heron se încruntă.

— O lovitură funestă?

Îmi dau seama că termenul e kalovaxian, așa că-i explic:

— Așa spun kalovaxianii când pornesc o luptă pe care știu că o vor pierde – ori pentru a slăbi inamicul, ori pentru a deschide drum pentru o victorie mai mare sau pentru câștigarea mizei finale, oricare ar fi ea. Dar e un sacrificiu pentru un bine mai mare. De obicei, comandanții îi împing în față pe războinicii inferiori, știind că nu vor supraviețui, dar că, așa, cei mai

importanți vor rămâne în viață ca să reușească în bătălia ulterioară.

— Noi nu avem războinici inferiori, de fapt, nici războinici mai importanți, îmi atrage el atenția. N-ar fi o lovitură funestă. Ar fi doar moarte.

Încuviințez din cap, dar adevărul e că nu știu ce să fac acum, încotro să mă îndrept. E greu de crezut că, doar cu două nopți în urmă, sărbătoream ceea ce credeam că va fi o victorie iminentă. Cum de s-a schimbat totul într-un răstimp atât de scurt?

Vâr licoarea împotriva viselor în buzunarul cămășii de noapte.

— Va trebui să dorm mai târziu. Sunt prea multe de făcut acum.

— Chiar ar fi indicat să te odihnești, îmi atrage atenția Heron. Te-am întremat cât de bine am putut, dar unele lucruri trebuie să fie rezolvate de trupul tău pe cont propriu.

— Mă voi odihni în curând, promit. Dar nu putem să rămânem aici. Știi asta. Suntem ținte sigure și Cress știe exact unde ne aflăm. Poți să-i aduni pe ceilalți? Trebuie să dezbatem opțiunile.

— Theo… face Heron.

— Mă voi odihni după aceea. Și o voi supraveghea pe Artemisia în lipsa ta. Când se trezește, tu vei afla primul.

Nu spun *dacă.* Încerc să nu mă gândesc la asta, dar cred că Heron aude oricum, pentru că se încruntă îngrijorat și își întoarce privirea spre silueta ei adormită.

— Bine, cedează oftând și se ridică greoi în picioare. Îți voi aduce și puțină mâncare. Ceva tot trebuie să mănânci.

Rămas-bun

CÂT HERON E PLECAT, nu-mi smulg nicio clipă ochii de la Artemisia. Abia dacă clipesc. Fiecare înălțare a pieptului ei, fiecare mișcare subtilă pe care o face în somn, le observ pe toate.

Trezește-te, rostesc în gând. *Trezește-te, trezește-te, trezește-te.*

Dar ea doarme în continuare, inconștientă, și sper că măcar visele ei sunt mai liniștite decât ale mele.

Deși trupul mă doare la fiecare mișcare, mă ridic din culcușul meu și mă duc lângă al ei, ca să-i văd fața în lumina licăritoare a lumânării. Dormind, e aproape de nerecunoscut, are o expresie relaxată și împăcată. Nu știu dacă aș putea să spun vreodată despre Artemisia că ar fi *împăcată* – fără impulsuri de furie, fără ferocitate. Pacea nu i se potrivește nicicum.

O iau de mână, dar atârnă moale în mâna mea.

— Îmi pare atât de rău, Art. Te rog, trezește-te, șoptesc eu.

Dar Artemisiei nu prea i-au convenit niciodată ordinele, așa că nu sunt întru totul surprinsă că nu mă ia în seamă.

Clapa de la intrarea cortului se deschide foșnind și o dungă de lumină pătrunde înăuntru. După ce-mi șterg lacrimile care mi-au apărut la ochi, mă întorc să văd cine e.

Søren așteaptă stingher la intrare, uitându-se când la mine, când la Art.

— Te-ai trezit, spune, văzând că nu vorbesc, și îmi dau seama că iar l-am pus în situația de a crede că voi muri.

Încuviințez din cap, mușcându-mi buza.

— Da. Spre deosebire de mulți alții.

Pășește spre mine, cu expresia îndurerată.

— Theo, nu face asta.

Se așază lângă mine și ajungem să ne privim de la același nivel.

— E periculos să-ți lași mintea să pornească pe cărarea aia și la capătul ei nu vei găsi nimic. Crede-mă. Am trecut pe acolo.

— Nu cred că mintea mea o poate stăpâni, subliniez eu.

— A câștigat bătălia asta, mă contrazice el încet. De data asta ne-a luat mult mai mult decât i-am luat noi. Orice ai face, acum nu poți să mai schimbi asta. Poți doar să ai grijă să câștigi războiul. Nu poți face asta dacă vinovăția te înăbușă atât de

mult încât nu mai gândești clar. Nu pot să te învăț cum să te eliberezi de ea – nu știu dacă se poate, pe deplin, dar nu pierde din vedere tot ce ai realizat. Nu pierde din vedere faptul că Cress a făcut asta ca să te lege de mâini și că, dacă o lași să-ți facă asta, a câștigat.

Încuviințez din cap, coborându-mi privirea la Artemisia.

— O să se trezească, nu-i așa?

Atunci Søren râde, dar forțat.

— Art? N-a supraviețuit tuturor întâmplărilor prin care a trecut, ca apoi să moară de mâna unei amărâte din înalta societate cu haine de prost-gust.

Nu pot decât să pufnesc, mai mult pentru că îmi dau seama că are dreptate. Chiar și în lipsă de alt motiv, Art va supraviețui doar ca să le facă în ciudă tuturor celor care n-o cred în stare.

— De unde ați aflat de Dagmaer? îl întreb.

Îmi evită privirea.

— I-am găsit trupul printre ruine. Aproape de neidentificat, dar purta un guler cu pietre de foc și, la spate, era trecut numele ei.

— Un dar de la Cress, bănuiesc eu.

Søren încuviințează din cap.

— Mai erau două, adaugă el. O anume Maeve și o Freya. Numele astea nu mi-au spus nimic, dar a fost destul de simplu să deduc cine au fost.

— Făceau parte din armata de harpii a lui Cress. Erau moarte toate?

Îmi amintesc că le-am văzut trupurile înnegrite înainte să-mi fi pierdut cunoștința, dar, chiar și așa, tot simt nevoia să-l aud pe el spunând-o.

— Moarte toate, confirmă, apoi ezită.

— Le-ai..?

Nu poate duce fraza la capăt, dar nu e nevoie.

— Le-am omorât pe toate, îi răspund. N… n-am făcut doar să adun foc în mâini și să-l împing într-o parte și-n alta. Søren, focul parcă făcea parte din mine, parcă eu însămi făceam parte din el. Parcă aș fi întins propria mână și le-aș fi apucat pe fiecare în parte. Parcă am simțit cum se scurge viața din ele sub atingerea mea.

Tace câteva secunde. Apoi mă ia de ceafă și își atinge fruntea de a mea. Închide ochii și răsuflă încet. Îi simt respirația pe

buze, dulce de la cafeaua pe care trebuie s-o fi băut de dimineață.

— Ai salvat multe vieți, îmi șoptește. Știu că în clipa asta nu ți se pare de ajuns, dar e ceva. Și ai supraviețuit. Și asta e ceva.

Răsuflu la rândul meu, simțind că, sprijinită de el, trupul mi se relaxează. Vreau să rămân așa încă puțin, încă o oră sau chiar o zi, dar, auzind glasuri cunoscute aproape de cort, ne despărțim, tocmai în clipa în care în care Blaise, Heron, Erik și Maile intră pe rând, în grabă.

Toate privirile se îndreaptă întâi către Artemisia și apoi spre mine.

— Nicio schimbare, îi spun lui Heron, eliberând șovăitor mâna ei și întorcându-mi atenția spre ei. Așadar? Ce facem mai departe?

Am purtat aceeași discuție cu numai câteva zile în urmă și fiecare a venit pregătit cu altă idee, cu alt plan, cu tot cu posibilele avantaje și dezavantaje. Acum câteva zile nu puteam cădea de acord asupra niciunei abordări, pentru că puteam adopta atât de multe.

Dar acum nu vine nimeni cu vreun plan. Nicio idee. Nicio sugestie. În schimb, cortul e apăsat de o tăcere grea, impenetrabilă.

— Blaise, încep eu, rupând tăcerea. Pornești spre Mina de Pământ, nu?

Ezită un moment, apoi încuviințează din cap.

— Împărăteasa n-ar fi avut de unde să știe sigur că eram în drum spre Mina de Aer. Logic ar fi fost să-și trimită oamenii la ambele mine, pentru orice eventualitate.

— Dar, în cazul ăsta, ar fi ajuns acolo deja, intervine Maile, clătinând din cap. Nu vei găsi decât cenușă.

Simt un gol în stomac la gândul atâtor morți noi de adăugat la pierderile noastre. Alte câteva mii de vieți pierdute.

— Nu neapărat, spune Blaise încruntat.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Blaise își umezește buzele.

— Mina, răspunde el. Dacă eu aș fi în mină și ar izbucni un incendiu, iar paznicii ne-ar părăsi și ne-ar lăsa să murim… aș intra în mină. Am descoperit că așa s-a întâmplat și aici. Erau câteva sute de sclavi astreani în Mina de Aer, dar n-au vrut să iasă decât după ce s-au convins că nu mai era niciun pericol.

Sclavii de la Mina de Pământ nu au de unde ști că a trecut pericolul. Stau acolo ascunși, fără să știe ce se petrece. Am de gând să intru și să-i scot afară.

— Blaise, nu poți să intri în mină, replic surprinsă.

Ridică din umeri.

— De fapt, sunt singurul care ar trebui să intre, rostește el pe un ton egal, deși îi observ agitația în privire. Cunosc planul de amplasare, cunosc cărările. Oricine altcineva s-ar rătăci acolo, jos.

Vreau să mă împotrivesc, să-i spun că e nesăbuit și că aveam impresia că am depășit deja pretențiile lui de martir, dar îmi țin gura. Deși nu vreau s-o recunosc, nici măcar în sinea mea, înțeleg logica din cuvintele lui. Au logică, dar asta nu înseamnă că-mi convin. Trebuie să existe altă cale.

Înainte să pot răspunde, intervine Maile:

— Nu putem să mergem toți la Mina de Pământ. Dacă iscoadele kalovaxiane ar vedea toată armata noastră îndreptându-se într-acolo, armata kalovaxiană s-ar pregăti să ne întâmpine. Și nu s-ar termina cu bine.

— Știu, spun eu.

— Putem să mergem în vest, propune Erik. Să ne întâlnim cu navele lui Dragonsbane, așa cum am stabilit, dar, în loc să-i lăsăm doar răniții noștri, să plecăm cu toții. Să ne adunăm curajul și resursele câteva luni, înainte să lovim din nou.

Søren clatină din cap.

— Dacă am pleca acum, am pierde tot ce am realizat, tot ce am câștigat. Vor pune iar mâna pe Minele de Foc și de Apă și pe moșia Ovelganilor. Am irosi toate pierderile pe care le-am suferit ca să ajungem aici.

Deși nu pomenește de Artemisia, privirea lui fuge spre ea în timp ce vorbește. *Nu e pierdută,* îmi vine să zic, dar înțeleg ce vrea să spună.

— Nu putem fugi, încuviințez eu. Nici măcar cu intenția de a ne întoarce. Trebuie să lovim acum, altfel nu vom mai avea ocazia. Dacă fugim, nu vom mai fi atacatorii, ci atacații, iar Cre… Împărăteasa nu se va opri până nu ne va fi distrus pe toți.

Mă gândesc la Cress, în visele mele, cum se plimba prin palat, împărțind porunci și trimițându-i pe alții să acționeze în locul ei, fără să se pună vreodată în pericol, fără să-și riște ea viața. Nu e nicio crăpătură în armura ei, dar, dacă o înlături pe aceea, nu

mai rămâne nimic din ea.

— Theo, face Søren, privindu-mă cu atenție. Ai expresia aia. Ori ai un plan, ori ești pe cale să faci ceva nechibzuit.

— Am… un început de plan, le mărturisesc. Ne vom întâlni cu Dragonsbane, așa cum am hotărât. Și apoi vom ataca palatul, pe uscat și de pe mare.

— Ar fi o lovitură funestă, spune Erik. Nu avem o armată suficient de mare; nu avem arme suficiente. Ar fi ca și când am zvârli cu pietricele într-un uriaș.

Zâmbesc, dar e un zâmbet încordat și sumbru.

— Nu și dacă am trece de zidul capitalei și am ajunge în inima palatului, înainte să-și dea seama ce se petrece.

Blaise e primul care înțelege, ochii lui se luminează.

— Vrei să folosim tunelurile.

Încuviințez din cap.

— Știm că există unul care pleacă din mare și ajunge în sala tronului și în temniță, continui eu. Îți mai amintești vreunul cu intrare din exterior?

Blaise cade pe gânduri, încruntat.

— Vreo două, dar se poate să fi fost închise. Nu le-am încercat niciodată.

Heron scotocește prin rănița sa, de unde scoate o hartă făcută sul și o desfășoară.

— Unde? întreabă, întinzându-i lui Blaise o bucată de cărbune.

Blaise o studiază încruntat și apoi se folosește de bucata de cărbune ca să deseneze două x-uri, urmate de niște linii ce pătrund în palat.

— Ăsta duce în pivnița bucătăriei, spune el. E cel prin care am pătruns în palat la început, deci putea fi folosit acum câteva luni. De ăsta însă nu sunt atât de sigur. Teoretic, duce la cramă, dar nu l-am încercat. Știu despre el doar din auzite. Dar toate sunt înguste. Nu poți să trimiți o armată întreagă prin ele. Kalovaxianii își vor da seama și ne vor măcelări unul câte unul, pe măsură ce ieșim din tunel.

— N-am de gând să fac asta, îl contrazic, după care le explic exact ce mi-a venit în minte.

La urmă, încăperea rămâne tăcută, toți cântăresc cuvintele mele în gând.

— E un plan nebunesc, spune Maile, rupând tăcerea.

— Ai altă propunere? o întreb.

Maile clatină din cap.

— Am zis că e un plan nebunesc, răspunde ea. N-am zis că e un plan prost. Dacă reușește, va fi un miracol, dar poate să reușească.

Søren încuviințează din cap.

— Voi începe să pregătesc trupele, să stabilim unde va merge fiecare, spune el.

— Iar eu îi voi da de știre lui Dragonsbane, zice Heron.

Încuviințez din cap, privind spre Artemisia.

— Nu-i spune ce s-a întâmplat. Nu prin mesaje. Unele lucruri trebuie explicate prin viu grai, rostesc eu.

Deși știu că e o hotărâre corectă, încă mi-e groază să-i spun mătușii mele despre Art față în față. Heron și Søren au avut bunăvoința să insiste că n-a fost vina mea, dar n-am niciun dubiu că Dragonsbane va privi lucrurile cu totul altfel. Deja a pierdut un copil. Nu pot permite să-l piardă și pe-al doilea.

După ce se împrăștie cu toții, îl urmez pe Blaise. Nu pare din cale afară de surprins când apar mergând în același ritm cu el.

— Ai venit să-ți iei rămas-bun? mă întreabă, privind-mă cu coada ochiului.

— Bănuiesc că nu am de ce să-ți spun să ai grijă. Așa că, da, aș zice că am venit să-mi iau rămas-bun.

Auzind acestea, se zăpăcește un moment.

— Am fost sincer în ce ți-am spus, Theo. Nu vreau să mor. Am de gând să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă întâlnesc cu tine la palat, preferabil, urmat de războinici noi.

— Atunci fă-o, îi spun.

Șovăie iar, gândindu-se cum să răspundă.

— Îți amintești când ne-am întâlnit în pivnița bucătăriei? întreabă el. Ți-am propus să fugi, să lași toate astea în urmă ca să poți trăi.

Înțeleg unde bate și mă neliniștește, dar nu am de ales decât să încuviințez din cap.

— Îmi amintesc. Am fost tentată să plec cu tine, mai tentată decât mă lasă orgoliul să recunosc.

— Dar n-ai făcut-o, spune el. Nu voiai să mori, dar nici nu voiai să trăiești într-o lume în care n-ai făcut tot ce-ți stătea în putință ca să-i ajuți pe cei care aveau nevoie de tine.

Mă ia de mână din mers și o strânge puternic.

— Nu vreau să mor, continuă el. Dar nu pot să trăiesc cu conștiința împăcată dacă nu fac nimic, în timp ce alții suferă. Cred că înțelegi.

Îmi stăpânesc o replică și încuviințez din cap.

— Înțeleg. Dar, Blaise, dacă intri în mina aia, vei fi înconjurat de pietre de pământ. O astfel de erupție de putere nu te va omorî doar pe tine.

— Știu, răspunde imediat, ferindu-și privirea. N-o să permit una ca asta.

O spune cu atâta ușurință, încât aproape sunt convinsă că e atât de simplu. Dar amândoi știm că nu va fi așa.

— Am încredere în tine, îi zic. Am încredere în judecata ta.

Blaise încuviințează din cap.

— Și eu în a ta, spune el, oprindu-se și întorcându-se cu fața la mine, căutând cuvintele potrivite. Știu că am mai zis-o, dar te iubesc, Theo…

— Blaise… îl întrerup, dar el vorbește mai departe, liniștit:

— Nu ca înainte. Nu așa cum cred că te-aș fi iubit într-o lume fără kalovaxiani, dar tot iubire e. Și iubirea asta înseamnă ceva. Și vreau să afli despre ea, să știi despre ea, în caz că nu voi mai avea ocazia să-ți spun mai târziu.

Vreau să mă împotrivesc, să-i zic să nu-și ia rămas-bun în felul ăsta, de parcă nu ne vom mai vedea niciodată. *Nu vom muri,* vreau să-i zic. *Vom trece peste asta, vii, împreună. Și, într-o bună zi, în curând, ne vom plimba iar prin palat și ne vom simți iar ca acasă.*

Dar apoi mă gândesc la Artemisia, rămasă în cort, inconștientă, supravegheată de Heron. Mă gândesc la Erik, căruia i-a fost scos un ochi cu degete învăluite în flăcări. Nu sunt la adăpost. Nu suntem de neatins. Și poate că ar fi mai bine s-o recunoaștem, să spunem ce trebuie spus cât putem.

— Și eu te iubesc, îi spun, mângâindu-i obrazul cu mâna liberă.

Pielea lui e la fel de fierbinte ca dintotdeauna, aproape prea fierbinte ca să poată fi atinsă. Atât de aproape de el, îmi amintesc cum m-am simțit când îl sărutam, cum mă simțeam când mă cufundam în brațele lui. Sentimentul de siguranță pe care mi-l inspira de fiecare dată. Amintirile sunt frumoase, da, dar parcă ar fi ale altei persoane, ale unei versiuni a persoanei mele care nu prea mai există. Totuși zăbovesc umbre ale ei. Îi

sărut buzele scurt și delicat.

— Fii curajos, îi spun. Fii hotărât. Te voi vedea în curând, cu o armată în spate.

Nu-i zic să se ferească de pericole și nici el nu mi-o zice. Am renunțat la siguranță cu mult timp în urmă și, în mod straniu, e o ușurare s-o putem recunoaște.

Mă sărută pe frunte, apoi îmi dă drumul și pleacă fără nici un alt cuvânt.

Îndurare

ÎN NOAPTEA ACEEA, după ce Blaise pleacă alături de legiunea lui și ceilalți se culcă, rămân treaz în pat, răsucind în mâini licoarea pentru somn fără vise primită de la Heron. I-am spus că o voi bea, dar acum, când a sosit clipa, nu mă înduplec s-o fac.

Cress poate să mă rănească în vise – deja m-a înjunghiat. Cu siguranță îmi dorea răul și în ultimul vis. Gândindu-se la moartea lui Dagmaer și a celorlalte două fete, nu mă îndoiesc că va încerca s-o facă din nou. Dar de data asta voi fi pregătită. De data asta am un plan. Am întrebări. Am o cale de ieșire.

Mă întorc pe cealaltă parte în culcuș și așez licoarea sub pernă. Trece un timp până mă ia somnul, dar când adorm, sunt pregătită și-mi țin pumnalul strâns în mână.

De data asta, eu o surprind pe Cress. Stă tolănită pe tronul mamei, purtând coroana mamei și o rochie neagră acoperită cu rubine și pietre de foc, iar acum e singură, fără anturajul ei de harpii. Pare cumva mai mică, mai vulnerabilă, micșorată de dimensiunile încăperii și ale tronului însuși. Văzându-mă, se încruntă și se îndreaptă puțin de spate.

— Te-ai întors, spune de parcă nu i-ar veni să creadă.

Pășesc spre ea, învârtind cuțitul între degete așa cum m-a învățat Art. După toate câte a făcut, toți oamenii pe care i-a rănit, ar trebui să-i pot înfige cuțitul în inimă fără niciun dram de remușcare. Ea nu pare să fi avut remușcări când m-a rănit, așa că eu de ce să am? Dar am…

— M-am întors.

Își recapătă parțial atitudinea rece, dar, când se lasă pe spate, privindu-mă îngândurată, în zâmbetul ei observ un tremur.

— Așadar, ți-a plăcut surpriza mea? mă întreabă.

Mă gândesc la foc, la mirosul de carne arsă din aer, la țipetele care mă vor bântui în coșmaruri ani în șir. Mă gândesc la Artemisia, care poate nu se va mai trezi niciodată. Strâng mai bine cuțitul în mână, dar mă silesc să-i răspund la zâmbet.

— Înainte, îmi spuneam că nu semeni deloc cu tatăl tău, îi zic. Dar mă înșelam. Ar fi foarte mândru de tine, pentru cât ești de neîndurătoare.

Nu e un compliment și, în ciuda dragostei pe care știu că i-o

poartă tatălui ei, nici ea nu pare să-l considere ca atare.

— Am făcut ce trebuia, Thora. Și o voi face, iar și iar, până când vei pricepe.

— Dar chiar pricep, îi răspund.

Asta o face să se îndrepte cu totul de spate.

— Chiar? întreabă neliniștită, ca și când i-aș juca o festă. Atunci, ai venit să-mi ceri îndurare? Nu-mi va fi ușor să ți-o ofer, dar poate dacă mă implori…

— Nu vreau îndurare de la tine. Nici nu cred că ai fi în stare de așa ceva. Nu, am vrut să spun că te înțeleg: cine ești, ce urmărești. Înțeleg că ești un monstru și că nu există nicio cale de a te salva. Înțeleg că singurul mod de a pune capăt situației ăsteia e să te privesc cum arzi.

— Poate pentru tine, replică ea și ochii îi scânteiază. Dar mama mi-a arătat o altă cale de a încheia povestea, o dată pentru totdeauna. Ai vrea să vezi și tu?

Gâtul mi se usucă tot.

— Mama ta, rostesc încet.

Cress zâmbește și mai larg, apoi se ridică în picioare și trece pe lângă mine, ieșind pe ușă. O urmez în grabă și ea mă conduce pe coridoarele șerpuitoare ale palatului

— Mi-a povestit că ți-a spus despre asta, despre arma pe care au creat-o ea și iubitul ei. Velastra. Un nume drăguț pentru o asemenea armă, n-ai zice?

Mi se strânge stomacul. Am văzut ce le-a făcut Cress lui Erik și lui Søren – abia pot să-mi închipui ce i-a făcut Brigittei. Ce trebuie să-i fi făcut și lui Laius.

— E mama ta.

— Da, recunoaște Cress, aruncându-mi o privire peste umăr. Mă întreb dacă și eu mă voi strâmba atât de jalnic când voi muri. Aș vrea să cred că nu, deși mă tem că semănăm destul de mult la trăsături.

— Unde mă duci, Cress? o întreb, dar cred că știu răspunsul.

După atâtea luni, culoarele astea încă ard în amintirea mea.

Îmi amintesc ultima noapte petrecută aici, cum am fost târâtă pe drumul ăsta, când gărzile m-au dus în temniță.

— Existau goluri în memoria ei, după atâția ani, și a fost greu să reproducem exact instrumentele pe care le-a avut la dispoziție atunci. În plus, firește, mama nu are același talent alchimic ca iubitul ei. A durat mai mult decât sperasem, dar am

obținut o oarecare reușită în crearea velastrei, continuă Cress. M-am gândit că poate ai vrea să vezi cu ochii tăi. Îmi simt trupul împovărat, fiecare pas cere efort, dar o urmez pe treptele înnegrite, strângând pumnalul în mână cu atâta putere, încât simt cum mânerul filigranat îmi rănește degetele.

Când ajungem la gărzile de serviciu, Cress doar le face semn cu capul fiecăreia și trece mai departe, cotind după un colț, apoi după încă unul, oprindu-se în cele din urmă în dreptul unei celule ocupate de o singură persoană, ghemuită lângă peretele din spate, cu mâinile legate în cătușe grele de fier.

Auzind-o pe Cress, ridică privirea, iar eu fac un pas împiedicat în spate.

Laius.

A venit aici ca să-și înfrunte moartea, așa că a fost mai ușor să-l consider mort încă din clipa în care a plecat dintre noi, de la Mina de Apă, printr-un sacrificiu nobil și eroic. Cel mult am sperat ca el să moară repede, dar în adâncul inimii știam că Cress nu e atât de milostivă.

Totuși e cu totul altceva să-l văd față în față, să-i văd obrajii supți și ochii căprui bulbucați, cele trei degete lipsă de la mâini și bandajele cu care-i sunt acoperite brațele și picioarele, de unde îmi imaginez că i-au fost smulse și alte bucăți de carne.

— Mărturisesc că m-am cam supărat când am descoperit șiretlicul tău, Theo, să trimiți un băiat în locul alchimistului, dar s-a dovedit că mi-ai trimis un dar mai valoros decât credeai.

— Laius, rostesc, pentru că e singurul cuvânt pe care-l pot articula.

El nu poate să mă vadă, nu poate să mă audă, dar o spun oricum.

— Așa îl cheamă? întreabă Cress, ridicând apoi din umeri. Am descoperit că velastra e o combinație între alchimie și pietre de spirit. Cel puțin așa a zis mama – și mă îndoiesc că ar fi fost în stare să născocească o minciună bună, dată fiind toată suferința prin care trecea. Totuși nu reușeam s-o lămurim cu totul, nu reușeam să facem velastra să acționeze mai mult de câteva minute, chiar și după ce am descoperit formula în sângele ei. Dar asta mi-a dat ideea – sângele. E secretul vieții, nu? În el se află puterea mea, deci de ce nu s-ar afla acolo și puterea lui? Sânge, de o mie de ori mai puternic decât orice piatră.

— Ce vrei să zici? o întreb, fără să-mi smulg privirea de la

Laius.

Probabil că s-a speriat văzând-o pe Cress înaintea lui așa, vorbind de una singură. Dar îmi amintesc ce mi-a spus Søren – poate că pentru el a devenit un fenomen cotidian. Gândul ăsta îmi provoacă greață.

— Nici așa nu am ajuns la o soluția permanentă, din păcate, dar acum durează mult mai mult. La majoritatea, câteva ore, la unii, zile întregi. Dar ar fi mai ușor să-ți arăt decât să-ți spun, cred, adaugă ea, după care se apropie de gratii.

Bagă mâna în buzunar și scoate o sticluță goală. Nu, nu goală. Aerul dinăuntru lucește în lumina palidă a lumânărilor, aproape opalescent.

— Laius, rostește ea pe un ton înecăcios de dulce.

Auzind-o, Laius tresare, dar ridică încet ochii și-i întâlnește privirea.

— Ia spune-mi, ce ar zice Regina ta dacă te-ar vedea acum? îl întreabă, înclinând capul într-o parte.

La cuvintele astea, Laius se încruntă.

— Nu, spun cu fermitate, cu toate că îmi dau seama că nu mă aude.

Nu e slab și pricăjit. E curajos și hotărât, iar eu l-am dezamăgit pe el, nu el pe mine.

Laius își ferește ochii o clipă, dar apoi o privește iar fix și, în ciuda durerii, a feței lui însângerate și a degetelor și cărnii lipsă, ochii lui scânteiază de furie. Privirea nu-i ezită.

— Îmi închipui că ți-ar aminti ce s-a întâmplat când ai crezut-o învinsă și frântă și slabă. Îmi imaginez că apoi Regina mea ți-ar demonstra în termeni neechivoci că făpturile frânte sunt cele mai periculoase.

Cress se schimonosește la față și, cu un strigăt feroce, aruncă sticluța la picioarele lui Laius, în celulă.

Un moment, nu se petrece nimic, iar aerul din jurul lui Laius abia tremură. Apoi, deodată, îl cuprinde, ochii lui se încețoșează și privirea îi devine distantă, iar expresia feței i se înmoaie.

— Laius, repetă ea, cu un zâmbet crud în colțul gurii. Ar trebui să dai dovadă de puțin respect față de Împărăteasa ta. În picioare.

Ca și când ar înainta prin nisip mișcător, Laius se ridică în picioare.

— Închină-te înaintea mea, spune ea.

Laius se apleacă din șolduri, e o plecăciune stângace, dar o plecăciune. O plecăciune pe care nu vrea s-o facă. Observ asta în expresia lui, în licărul de ură din spatele acelor ochi pustiiți – atât de discret și de îndepărtat, încât nu l-aș fi observat dacă n-aș fi privit atent. Atât de firav, încât nu poate schimba nimic. Face ce i se spune pentru că nu are de ales.

— Raza de acțiune nu-i atât de mare pe cât mi-aș dori, continuă Cress, întorcându-se spre mine. Omul trebuie să fie aproape de gaz când e eliberat, înainte să se împrăștie în aer și să-și piardă din putere. Așa cum ți-am zis, nu durează mult. Își va veni în fire în câteva ore. Să știi că nu e prima oară când am încercat cu el. E un subiect de testare excelent – atât de sfidător, atât de răzvrătit, doar până-n clipa în care inhalează velastra.

Vorbește cu atâta veselie, încât nu îmi doresc nimic mai tare decât să o lovesc. Să-i înfig pumnalul în piept, acolo unde ar trebui să-i fie inima, deși nu sunt convinsă că are așa ceva. Înainte, mă întrebam dacă aș putea s-o fac. Nu credeam că aș fi în stare. Și poate chiar așa era până acum câteva clipe, dar acum, văzându-l pe Laius cu privirea lui pustiită, văzând cum i-a fost luată propria-i voință, știu fără niciun dubiu că aș putea s-o fac. Că aș putea să apuc viața lui Cress în mâini și s-o sfarm. Știu că moartea ar fi o pedeapsă prea blândă pentru ea.

Înainte să pot spune ceva, continuă ea:

— Totuși cred că nu-mi mai e deloc de folos, spune ea întorcându-se spre Laius.

Înainte să pricep sensul cuvintelor, vâră mâna în buzunarul de la rochie și scoate la rândul ei un pumnal. Degetele mi se strâng în jurul pumnalului meu, sunt gata de luptă, dar Cress nu întoarce vârful spre mine. În loc de asta, îl împinge printre gratii, cu mânerul înainte.

— Ia-l, Laius, îl îndeamnă.

— Nu.

Cuvântul iese în șoaptă și încremenesc în clipa în care Laius întinde mâna după pumnal.

— Cress, nu. Nu face asta.

Nu pare că mă aude, privindu-l în continuare pe Laius, cu o expresie liniștită. Cu toate că ține bine pumnalul, mâinile îi tremură, și știu că undeva, sub pelicula cu care i-a acoperit velastra mintea, e conștient de ce se întâmplă; se împotrivește

din toate puterile. Îmi dau seama că nu va fi de ajuns.

— Iar acum, Laius, spune Cress, adoptând un ton moale și siropos. Îți vei tăia singur gâtul.

Nu pot articula cuvinte. Nu mă pot mișca. Nu pot să fac nimic, doar să privesc cum Laius se supune poruncii și lama argintie lasă o rană adâncă și roșie în gâtul lui. Așa cum cuțitul lui Theyn i-a tăiat gâtul mamei atunci, demult. Degetele mele se înalță să apuce gratiile de fier ale celulei, de parcă aș putea să le rup și să întind mâna după el, de parcă aș putea să-l salvez.

Dar nu pot. Nu pot decât să privesc cum cade în genunchi și apoi la pământ, nemișcat.

În clipa următoare, Cress e țintuită de peretele culoarului, cu pumnalul meu lipit de gâtul ei înnegrit și cojit. Apăs cu suficientă putere cât să-i iasă sângele la suprafață, de un roșu-stacojiu.

Gestul nu pare s-o tulbure. Mă urmărește atent, înclinând capul într-o parte.

— Adică vrei să mă omori? mă întreabă, iar fiecare cuvânt mustește de sarcasm.

Asta ar trebui să fac. Asta *vreau* să fac. Dar nu ăsta va fi sfârșitul. Dacă aș omorî-o pe Cress acum, într-o asemenea împrejurare, n-aș rezolva nimic. Altcineva îi va lua locul, poate cineva și mai cumplit.

Cine ar putea fi mai cumplit decât ea? Cred că l-aș prefera până și pe Kaiser în locul ei.

Dar pe Cress o cunosc, o înțeleg și acum suntem prea aproape ca să mai schimbăm regulile jocului.

— Nu, îi spun, smulgându-mi cuvântul din piept. Nu aici. Nu așa. Nu, dar vin după tine. Cu toată puterea, cu toată furia și cu toată ura mea. Vin după tine cu toate. Și vreau să știi că în acel moment, când vei înțelege că am învins – când vei implora îndurare, nimeni nu-ți va asculta rugămințile. Și după ce vei muri, când poporul tău va fi învins și Astrea va reveni sub stăpânirea mea, nimeni nu-ți va mai pronunța vreodată numele. Nu va rămâne nicio dovadă a existenței tale, nicio poveste de transmis mai departe generațiilor viitoare, niciun cântec în onoarea ta. Istoria va uita de tine, Cress. Iar după ce voi muri și eu, nu va mai fi nimeni să-și amintească de tine. Nu va rămâne din tine decât un pumn de cenușă împrăștiat de vânt. Pierdută. Ștearsă. Uitată.

Cress se uită în ochii mei și mă bucur când observ că e puțin

speriată.

— Cândva am fost prietene, Cress. Erai sora mea de suflet și inima mea te va jeli mereu, într-un fel. Dar data viitoare când ne vom întâlni voi avea grijă să plătești pentru crimele tale – pentru absolut toate crimele tale cumplite. Printre care și cea de mai înainte.

— Iar acum e momentul în care mă predau? întreabă Cress, zâmbind zeflemitor.

Clatin din cap.

— Nu. Acum e momentul în care vei face pace cu zeii tăi și îi vei ruga să se îndure de tine. Pentru că eu nu voi avea îndurare.

Cress nu face decât să se holbeze la mine, dar nu-i nevoie să mai adaug ceva. Am încheiat aici.

Iau vârful pumnalului și mi-l înfig în buricul degetului mare, ca, folosindu-mă de durerea usturătoare, să mă smulg din somn și să mă întorc la adăpostul relativ al culcușului meu.

Asprimea păturii jerpelite e bine-venită, la fel și sforăiturile baritonale ale lui Heron. Mă ridic încet, frecându-mă la ochi. Lumina pastelată a zorilor abia începe să pătrundă prin pânza cortului și deja aud oameni afară, discutând cu glasuri șoptite, obosite, pregătindu-se să strângă tabăra.

Aș putea să mai dorm încă jumătate de oră – până și dramul ăsta de somn în plus ar conta înaintea zilei pline care mă așteaptă, dar știu că nu voi putea să închid ochii fără să văd chipul lui Laius, fără să aud în minte ecourile vocii lui, fără să mă bântuie privirea lui goală din momentul în care velastra a pus stăpânire pe el.

O reușită, așa i-a spus, dar încă prea slabă, prea limitată pentru pagubele pe care Cress ar vrea să le provoace cu velastra. Dar ce pagube a creat. Îndeajuns cât să distrugă o persoană, să-i fure voința, să-i închidă sufletul însuși într-o cușcă.

Îmi îngrop fața în mâini, inspir adânc și încerc să mă concentrez, să-mi împiedic gândurile să se învârtă în jurul ororii situației, al coșmarului pe care o fi sperând Cress să-l dezlănțuie dacă ar izbuti să facă velastra mai puternică.

Nu vom avea nicio șansă împotriva ei – știu asta la fel de limpede cum îmi știu numele, iar informația asta sapă adânc sub pielea mea și zăbovește acolo.

Un sunet străpunge toate gândurile vijelioase care amenință

să mă înece, firav ca scâncetul unui pui de pisică nou-născut.

— Theo? spune Artemisia.

Pregătiți

CHIAR DACĂ S-A TREZIT, Artemisia încă nu e la fel ca înainte. Pe măsură ce se înalță soarele, mergem împreună prin tabără și Art se lasă greu pe mine, pentru că picioarele îi sunt în continuare prea slăbite ca să o susțină singure. Amândouă ne prefacem că nu observăm.

S-a trezit, îmi spun. *E suficient.*

Fiecare om din tabără are câte o îndeletnicire, câte o sarcină de îndeplinit, ca să ne punem în mișcare cât de repede posibil – mai exact, fiecare om în afară de mine și de Art. Heron a sfătuit-o să rămână în pat și gata, dar ea n-a suportat să stea pe loc și a insistat să ne plimbăm, prilej cu care o pun la curent cu evenimentele pe care le-a pierdut și cu cel mai recent – și cred că și ultimul meu – vis cu Cress.

Strânge din dinți la fiecare pas și, deși nu voi ști sigur vreodată, cred că se străduiește să nu țipe de durere. Îi distrag atenția povestindu-i planul nostru, îi spun despre culoare și despre cum ne vom folosi de ele.

La urmă, rămâne tăcută, încruntată și gânditoare, deși nu știu dacă de durere sau îngrijorare.

— E planul cel mai bun care ne-a venit în minte, îi spun. L-am formulat înainte de visul meu, înainte ca Laius…

Mă opresc, simțind un gol în stomac, dar mă silesc să continui:

— Totuși, rămâne planul cel mai potrivit. Așa vom ajunge în palat și e mai important ca niciodată s-o facem. Mama ta ne-a răspuns deja – ne va aștepta la râu cu un grup de bărci, ca să transporte cam jumătate din trupele noastre în port.

— Și jumătatea cealaltă?

— Vor porni de aici spre intrările celor două culoare la pas și călare. Am trimis iscoade la ele, să se asigure că ambele tuneluri sunt deschise.

— Bănuiesc că-ți dai seama că nu poți să îngrămădești mulți luptători într-o pivniță de bucătărie și într-o cramă fără ca cineva să observe. Adevărat, probabil că oamenii care vor trece pe acolo vor fi astreani, dar…

Nu mai continuă, însă nu e nevoie să încheie ideea.

Îmi amintesc de trădarea lui Gazzi, din cauza căreia Elpis și-a pierdut viața. Îmi amintesc de Ion, care a întors spatele zeilor

săi și și-a folosit darul ca să-și ajute dușmanii și să-mi facă mie rău. Îmi amintesc de servitoarea mea de demult, Felicie, care m-a trădat înaintea Kaiserului, pe când aveam doar șapte ani.

Nu înseamnă că putem avea încredere în cineva doar pentru că e astrean. Nici nu pot să-i învinovățesc de fapt. Sunt oprimați de atâta timp, încât poate că s-ar mulțumi să stea la adăpost decât să riște luptând pentru libertate.

— Avem câțiva Paznici ai Aerului care se întremează după incendiu, îi amintesc eu. Câțiva dintre ei vor merge cu fiecare grup, ca acolo să-i facă invizibili pe războinicii noștri dacă s-ar întâmpla să intre cineva în încăpere. Și nu va trebui să aștepte decât o zi, poate două, înainte să atacăm împreună.

— Într-o zi, poate două, se pot întâmpla multe, observă ea.

— Știu, spun, și stomacul mi se agită. Dar nu avem niciun plan mai bun.

— Nu zic că e prost, adaugă ea repede. Dar, când atâtea probleme sunt lăsate la voia întâmplării, e bine să fim pregătiți pentru orice.

Coboară privirea și văd că pantalonii îi sunt suflecați până deasupra genunchilor, descoperind bandaje groase care-i acoperă fiecare centimetru pătrat de piele. I-am zărit arsurile când Heron le-a dat iar cu unguent și le-a învelit în tifon curat azi-dimineață – dungi roșii și fioroase de carne vie, sucite și diforme. Nu-mi vine să cred că e pe picioare acum, cu atât mai puțin că se plimbă și vorbește, dar, în fond, Artemisia a fost dintotdeauna mai puternică decât voi fi eu vreodată.

— Îmi pare rău, îi spun.

Îmi urmează privirea spre picioarele ei, se încruntă și ridică din umeri.

— Nu intri într-un incendiu scăpat de sub control cu gândul că o să ieși nevătămată, îmi spune ea. Nu-i nevoie să-ți zic eu. Și, oricum, mi-ai salvat viața.

— După ce ți-am pus-o în pericol. După ce am hotărât să continuăm spre Mina de Aer, în ciuda sfaturilor voastre. După ce am alergat înapoi în incendiul ăla o ultimă oară și ne-am vârât pe amândouă în capcana aia.

— Și eu care credeam că mie îmi cereai iertare, spune Artemisia.

— Ție îți cer.

— Iar eu deja te-am iertat. Îți spun sincer, dacă aș fi fost în

situația ta, nu știu dacă aș fi procedat altfel. Apoi, dacă n-ai fi decis să mergem la Mina de Aer, ce s-ar fi schimbat? Oricum și-ar fi trimis harpiile. Dar n-am fi putut să-i salvăm pe toți oamenii pe care i-am salvat. Așa că mi se pare că n-ai nevoie să te iert eu – tu însăți trebuie să te ierți.

Deschid gura și o închid la loc.

— Ai fi putut să mori din cauza mea, subliniez eu.

Art pufnește pe nas.

— Aș fi putut să mor din cauza harpiilor Împărătesei, mă corectează ea. Tu m-ai salvat. Mi-ar fi plăcut să cred că, după ce eu te-am salvat pe *tine* de atâtea ori, vom putea să fim chit, dar se pare că trebuie s-o rostesc cu voce tare: îți mulțumesc, Theo. Îți mulțumesc că m-ai salvat. Picioarele mele se vor vindeca. Îmi voi recupera puterile. Și asta datorită ție. Așa că fii bună și lasă-mă să mă recuperez în liniște, ce zici?

Îmi mușc limba și ne plimbăm încă vreo câteva minute în liniște, înconjurate de tăcerea măslinilor din jur și de aerul care încă poartă miros de fum.

— Parcă s-au inversat nițel lucrurile, n-ai zice? adaug după o vreme. Aproape că eu aș fi garda ta acum, și nu tu a mea.

— Categoric nu ești garda mea, se răstește Artemisia și mă îmbrâncește, deși așa ajunge și ea să se clatine. N-am nevoie de gardă și, dacă *aș avea nevoie,* aș alege pe cineva care măcar să poată ține o sabie fără să-i tremure brațul.

Izbucnesc în râs.

— Eu doar mă bucur că te-ai trezit înainte de întâlnirea cu Dragonsbane. Oi fi eu Regină, dar cred că poate m-ar fi omorât.

— Poate, se arată ea de acord, dar fruntea i se încrețește.

— Te temi s-o revezi, în starea în care te afli? o întreb ezitant.

Foarte rar acceptă Artemisia să vorbească despre viața ei intimă și, chiar și în starea ei de față, mi-e puțin teamă de ea. Dar, în loc să se răstească la mine, doar oftează.

— Mă tem s-o revăd sub orice formă, mărturisește ea, iar cuvintele sunt atât de grele, încât parcă le-ar târî afară pe buze silabă cu silabă. Ne-am despărțit în relații bune. La revedere risc să le stric. Și astea… nu, nu ajută deloc situația, adaugă, arătând spre propriile picioare. Mama nu prea a știut niciodată să tolereze vulnerabilitatea.

— Nu e vulnerabilitate, o contrazic eu. Și nu cred că ea va fi de altă părere.

Artemisia încuviințează din cap, dar nu pare convinsă întru totul. Sper că am dreptate, dar cred că gândurile lui Dragonsbane vor rămâne veșnic un mister pentru mine și poate că e prostesc până și să încerc să le ghicesc.

După ce tabăra a fost strânsă și caii sunt pregătiți de drum, Søren mă ajută să încalec pe armăsarul lui și se urcă și el în fața mea, pentru că de data asta nu pot să merg cu Artemisia. Ea merge în spatele lui Maile și nu știu care e mai iritată – Art, pentru că e nevoită să fie pasagerul altcuiva, sau Maile însăși, dar chipul ei parcă e schimonosit permanent de supărare.

Țin ochii înainte, privind peste umărul lui Søren, cu brațele strânse în jurul brâului său, și așa galopăm peste întinderea largă din inima Astreei. Inima îmi zvâcnește în același ritm cu copitele calului călcând pământul și mă întreb dacă și Søren o simte în spatele său, dacă și inima lui bate la fel de frenetic.

Ultima mea alegere a fost proastă. Din cauza ei am pierdut mii de vieți și alte câteva sute au fost afectate. Orice ar spune alții, simt vinovăția asta înfiptă în inimă. Dar și ceilalți aveau dreptate – alegerea a fost făcută și acum a rămas în urmă. Important e numai ce vom face mai departe, unde vom merge, cum vom ataca.

Vin după tine, i-am spus lui Cress în vis. Și sper că, de data asta, alegerea e corectă. Dar bănuiesc că nu am cum să știu sigur decât când va fi prea târziu, într-un fel sau altul.

Dragonsbane

AVEM NEVOIE doar de o zi și jumătate ca să ajungem la Râul Savria cu jumătate din trupele noastre, deși *râu* nu e cuvântul potrivit. E mai curând un golf care pătrunde în interiorul uscatului din Marea Calodeană pe o cale lungă și șerpuitoare, ajungând tocmai până-n apropierea Munților Dalzia. Dar bănuiesc că *Golful Savria* nu are aceeași sonoritate, pentru că majoritatea hărților îl numesc râu. Orice ar fi, e cea mai rapidă cale de a ne întâlni cu Dragonsbane și cu corăbiile ei

Călătoria se pierde într-o ceață neclară. Când armata noastră face popas și ridică tabăra pentru noapte, aproape că mă prăbușesc din șa și apoi în culcuș, abia apucând să dau pe gât câteva bucățele de pesmet și carne uscată, și tot trupul îmi tremură de epuizare și febră musculară după o zi întreagă de călărit. Cu ajutorul licorii pentru vise fără somn a lui Heron, adorm în pace.

Și Søren e tăcut în mare parte, înaintând în fruntea trupelor, dar din când în când întoarce capul și face câte o glumă savuroasă sau aduce vorba despre vreun detaliu al planului nostru la care nu m-am gândit și îmi dau seama că mintea-i e departe de a sta în loc.

— Să le distragem atenția, îmi spune a doua zi, când abia zăresc dunga albastră a râului la orizont.

— Hmm? fac eu cu mintea începătoșată.

— I-ai zis lui Cress că venim, deși sunt convins că se aștepta la asta și înainte. Asta înseamnă că ne așteaptă. Vor fi foarte mulți luptători la datorie, dar se vor aștepta la o invazie pe porțile principale, nu? Dacă le-am oferi-o? Am putea câștiga timp să pătrundem prin tuneluri dacă le dăm o ocupație acolo.

Zâmbesc lângă umărul lui.

— Să le distragem atenția, murmur. Cred că știu câțiva Păzitori ai focului care ar putea s-o facă.

Søren nu zice nimic, doar încuviințează din cap.

— N-am discutat unde vei fi tu în bătălia asta, rostește el șovăitor.

— Trebuie s-o înfrunt pe Cress în persoană, îi spun. După câte a făcut – câte *poate* face, numai eu pot s-o fac.

Aștept să-mi spună că e prea periculos, că trebuie să stau la adăpost, dar n-o face. În loc de asta, încuviințează din cap.

— N-am crezut c-o voi compătimi pe Cress vreodată, zice el și mai că-l aud zâmbind. Bine, nici acum n-o compătimesc, după câte s-au întâmplat, dar, în alte împrejurări, poate c-aș fi făcut-o.

Heron e cel mai aproape de noi, cu Erik de cealaltă parte, dar și ei sunt prea departe ca să observe când îl sărut pe Søren pe ceafă, chiar în locul în care pielea lui întâlnește gulerul de la cămașă. Îl străbate un fior pe șira spinării, iar eu zâmbesc și-l sărut acolo din nou.

— Asta pentru ce-i? mă întreabă, întorcându-și privirea spre mine cu o expresie amuzată.

Ridic din umeri.

— Pentru că nu încerci să mă descurajezi s-o fac.

— Aș fi reușit dacă aș fi încercat?

Râd, dar nu mai adaug nimic. Oricum știe răspunsul.

Dragonsbane deja ne așteaptă când sosim la râu, stând pe mal cu o mână de oameni și cu trei nave în apa din spatele ei – suficient de mici cât să încapă pe râu fără probleme, dar suficient de mari cât să primească războinicii pe care i-am adus cu noi.

Søren descalecă și mă ajută să cobor și sunt conștientă că ea mă urmărește, evaluându-mă din privire. Ca de obicei, am senzația că nu-i sunt pe plac, dar, când scurtează distanța dintre noi, binevoiește să arboreze un zâmbet. O fi având chipul mamei, dar zâmbetul nu e al ei. Totuși îmi inspiră un dram de liniște sufletească.

Își lasă mâna pe umărul meu și mi-l strânge – ceea ce-mi pare că pentru Dragonsbane e echivalentul unei îmbrățișări afectuoase.

— Ești în viață, spune ea și fără să vreau izbucnesc în râs.

— Nu fi atât de surprinsă.

— E război, Theo, continuă, clătinând din cap. Soluția e să te aștepți ca toată lumea să moară. Atunci, îți rămâne doar surpriza plăcută să afli că te-ai înșelat.

Își abate privirea spre Søren, aflat în spatele meu, și-l salută cu o mișcare scurtă din cap.

— La fel și *prinkiti,* din câte văd, spune ea. Despre el eram sigură că murise.

— Așa și eu, răspunde Søren, dar încă i se cam împleticește

limba când pronunță cuvintele astreane, stârnindu-i râsul.

— Ai progresat cu astreana, observă ea, înălțând o sprânceană.

Søren ridică din umeri.

— Învăț repede, de regulă, răspunde el în astreană, trecând apoi pe kalovaxiană. Și nu prea am avut de ales – mi s-a părut o cruzime să silesc lumea să vorbească limba asupritorilor ei de dragul meu.

Dragonsbane încuviințează din cap, dar se vede că gândurile i-au fugit în altă parte. Scrutează trupele adunate în spatele meu, căutând cu precădere o persoană anume.

— Artemisia e în viață, o informez, atrăgându-i privirea înapoi la mine.

Se încruntă.

— De ce nu e cu tine? Nu e garda ta?

Ezit.

— A fost rănită, îi explic. E bine și se vindecă repede, dar are arsuri pe picioare și o doare să meargă călare, așa că înaintează mai lent, venind din urmă.

Dragonsbane mijește ochii și mă pregătesc să încasez furia ei – o merit, dar, după un moment de tăcere, încuviințează o dată din cap și atât.

— E în viață?

— E în viață.

— Își va reveni?

— Își va reveni.

E copleșită de ușurare și își relaxează umerii. S-o fi așteptat să moară toată lumea, dar nu mă îndoiesc că nu era pregătită să înfrunte pierderea propriei fiice.

— Atunci n-avem de ce să mai pierdem vremea, spune ea, revenind la treburi importante. Să urcăm refugiații la bord, înainte să ne vadă cineva.

— O, dar sper să ne vadă cineva, zic eu, urmând-o pe Dragonsbane spre rampa care urcă pe puntea corabiei celei mai mari. Lasă-i să-i spună Împărătesei că fugim. Las-o să creadă că a învins. Nici n-o să-și închipuie că o atacăm.

Dragonsbane se uită la mine cu coada ochiului de parcă aș fi o străină, dar o străină care chiar s-ar putea să-i placă. Încuviințează din cap.

— De data asta nu voi putea să duc refugiații la Doraz. Vom

aștepta aproape de coastă, cât timp tu și trupele tale veți fi în capitală. Dacă aveți nevoie de mine, puteți să-mi dați de veste, dar…

— Dar dacă încercăm să nu avem nevoie de tine? completez eu, apoi clatin din cap. Dacă vom da de un asemenea necaz, nu cred că ai putea face nimic cu o flotă de corăbii încărcate cu oameni prea răniți ca să poată lupta. Dacă primești vești că avem probleme, ne vei părăsi și vei căuta un refugiu pentru cei pe care-i ai în grijă.

Dragonsbane ridică din sprâncene și apoi încuviințează.

— Așa voi face, Maiestatea Voastră.

— Nu mă așteptam să ne întâmpini chiar tu, spun mai departe. În orice caz, nu fără o diversiune, ca să-ți ascunzi identitatea.

Dragonsbane pe jumătate oftează, pe jumătatea șuieră.

— Da, păi s-a dovedit mult mai greu să-mi ascund identitatea după ce ne-am înmulțit de zece ori din cauza refugiaților. Lumea vorbește, că vrea, că nu vrea, și am hotărât că cel mai bine e să accept situația. Lasă-i să povestească despre o femeie-pirat – atât timp cât mă fac să par o persoană de temut, n-au decât să zică ce vor.

Zâmbesc discret, dar știu că situația o deranjează mai mult decât lasă de înțeles, dat fiind că a devenit atât de expusă.

— Regret. Știu că țineai la intimitatea vieții tale.

Ridică din umeri.

— Sunt vremuri fără precedent, Theo, replică ea. Dacă nu ne adaptăm și nu înaintăm odată cu ele, nu putem decât să ne înecăm.

Asta-i adevărat, nimic de zis, dar, când eu și Søren dăm să urcăm rampa în urma ei, ne oprește.

— A, dar nu urcați pe corabia mea, spune, ridicând mâna și arătând spre un vas aflat departe, în urma celorlalte, o ambarcațiune kalovaxiană mică, pitică pe lângă navele ei.

— *Wås*, rostește Søren, incapabil să-și ascundă surprinderea.

— M-am gândit că v-ar fi mai ușor să intrați pe furiș într-un port kalovaxian pe un vas kalovaxian. Și, din câte înțeleg, deja știi cum se manevrează, *Prinkiti.*

Søren e prea uluit ca să facă altceva decât să dea din cap, cu privirea ațintită la vas ca la o prietenă veche.

— Îți mulțumesc, zice după câteva momente, întorcându-se

iar spre Dragonsbane.

Emoția din glasul lui pare s-o stânjenească și ridică din umeri, ignorându-i mulțumirile.

— E doar o corabie. Și nici măcar una mare.

Se aud lovituri de copită apropiindu-se și mă întorc, zărind-o pe Maile venind spre noi călare, cu Artemisia în spatele ei, în șa, călărind cu ambele picioare într-o parte, ca o tânără kalovaxiană abia ieșită în societate. Știu că o scoate din sărite, dar avea de ales ori să facă așa, ori să fie trasă într-o căruță, în spatele calului, și Art a refuzat varianta din urmă. Măcar așa picioarele îi sunt protejate în mare parte, înfășurate bine de Heron cu tifon și pânză de bumbac.

Dragonsbane încremenește lângă mine, privind cum descalecă fiica ei. Când picioarele ei iau contact cu solul, Artemisia tresare de durere și tresare și Dragonsbane, de parcă ar simți-o și ea. Dar când Artemisia vine spre noi, cu pași lenți și grei Dragonsbane înalță capul, cu privirea calmă și sigură.

— Ești bine? întreabă ea când Artemisia s-a apropiat suficient.

Așa ar întreba pe oricine altcineva din echipajul său: preocupată, dar fără prea multă implicare.

Artemisia încuviințează din cap.

— Sunt bine, Căpitane, răspunde ea.

— Foarte bine, zice Dragonsbane. Atunci vei veni cu mine pe corabie.

E un ordin, nu o invitație, dar Art clatină din cap.

— Mă duc cu Theo.

Atunci Dragonsbane își risipește calmul și se încruntă.

— Ești rănită, Artemisia, spune ea, accentuând cu asprime fiecare silabă. Nu te las să năvălești în prima linie în starea ta. Tu ai trimite așa un soldat rănit în luptă? Lăsând la o parte siguranța ta, ești o vulnerabilitate.

Artemisia tresare la ultimele cuvinte, dar rămâne pe poziție.

— Heron spune că picioarele mele se vor reface în vreo două zile. Voi fi întremată când vom ajunge în port. Am de gând să termin războiul ăsta așa cum l-am început, de-a dreapta Reginei.

Privirea lui Dragonsbane fuge la mine, cu fruntea încruntată. În ciuda insistenței ei că siguranța lui Art n-ar fi preocuparea ei principală, observ frica dându-i târcoale pe chip.

— Ei, Maiestate? se răstește la mine. Deja mi-ai betegit fata.

Ai de gând să repeți figura sau o trimiți cu mine?

— Căpitane… începe Art, după care schimbă macazul. *Mamă.* Numai datorită lui Theo n-am fost rănită mai grav. Atâta vreme cât mă va accepta, voi lupta de partea ei.

Fără nicio îndoială, sunt cele mai sentimentale cuvinte pe care Artemisia mi le-a adresat vreodată.

— Atât timp cât va exista o parte a mea, vei fi bine-venită, îi zic.

Dragonsbane strânge din dinți, uitându-se cu ochi arzători când la una, când la cealaltă, dar, după o clipă, își înghite furia. Face un pas spre noi și întinde mâna spre Artemisia, lăsând-o pe obrazul ei.

— Te vei întoarce din bătălia asta întreagă și sănătoasă, Artemisia, spune ea, încă un ordin fără loc pentru negocieri. Și atunci noi două vom purta o discuție lungă, amânată de prea multă vreme, șoptește pe un ton fioros.

Când ne întoarce spatele și pornește iar în sus, pe rampă, răsuflu ușurată. În spatele nostru, Maile își drege glasul.

— Femeia aia e înspăimântătoare, rostește ea uluită și puțin înamorată.

Artemisia ridică din umeri, dar pe îi buze joacă un zâmbet firav.

— Ei, și? întreabă, întorcând privirea spre Maile. Doar e mama mea. Pe cine crezi că am moștenit?

Wås

WÅS ERA MENITĂ SĂ PRIMEASCĂ cel mult două persoane în patul din cabină. Înghesuite, mai încap încă două pe podea. Dar cu șase persoane întindem coarda. Cu toții am fost de acord că Art va dormi în pat. Pentru că picioarele ei încă se vindecă, îi trebuie confortul unei saltele moi. Ceilalți am ales numere ca să stabilim cine va dormi cu ea și, înciudată, Art a recunoscut că Maile ghicise numărul ales de ea.

— Nu cumva să lovești din picioare, a mormăit Art, dându-se într-o parte ca să-i facă loc.

— Oricum n-ai putea să mă lovești înapoi, i-a replicat Maile întinzându-se sub cuvertură și închizând ochii îndată ce capul i-a atins perna.

Preț de o clipă, Art parcă ar fi vrut s-o pocnească, dar, spre surprinderea tuturor, a izbucnit în râs.

După ce am lămurit problema aceea, Heron și Erik și-au făcut loc pe podea cu pernele și păturile de rezervă și au adormit și ei în curând.

Am avut câteva zile pline de când am plecat de la Mina de Aer și cel mai adesea le-am petrecut epuizată, dar acum, când chiar am ocazia să dorm pe săturate o noapte întreagă, trupul îmi zumzăie de o energie constantă și, brusc, nu mă mai simt obosită deloc. În loc să mă căznesc să adorm, mă ridic în picioare și îmi înfășor pătura în jurul umerilor, ca să mă ferească de aerul rece al mării, după care pornesc spre puntea aflată deasupra.

Stelele se revarsă pe cer ca niște cristale de zahăr împrăștiate pe catifea neagră, pline și sclipitoare, dar în noaptea asta luna e de negăsit. Uitasem cum e pe mare, legănatul domol al navei, aerul cu miros de sare și de altceva fără nume, vântul care-ți trece prin păr ca niște degete.

— Heron sforăie? mă întreabă Søren de la timonă.

Și el arată mai bine pe mare. Nu zic că arăta rău pe uscat, dar aici e mai vioi, mai relaxat. Pare cu adevărat el însuși.

— Încă nu, îi răspund, traversând puntea până la el. Dar mai lasă-l puțin – sunt sigură c-o să înceapă în orice clipă.

Søren zâmbește.

— Situația seamănă puțin cu data trecută când am fost aici nu crezi? mă întreabă.

Încep să râd.

— Data trecută când am fost pe vasul ăsta, Søren, te-am trădat și te-am legat în lanțuri

— A, da, zice strâmbându-se. Călătoria *aia* cred că am alungat-o din memorie. Mă refer la întâlnirea dinainte. Când am fost doar noi doi.

Aceea a fost o noapte cu totul altfel, o nerăbdare complet diferită în aer, o energie între noi care sugera nenumărate posibilități diferite.

— Eram persoane foarte diferite atunci îi spun. Nici măcar nu ne cunoșteam.

Dar, vorbind, îmi amintesc apăsarea buzelor lui pe ale mele, gustul lui, modul în care mă ținea în brațe. Îmi amintesc senzația că nimeni altcineva pe lume nu mă cunoștea atât de bine. Era o minciună atunci – nici măcar nu îmi știa numele adevărat. Totuși nu-mi pot stăpâni senzația că, indiferent cine am fost, indiferent cine vom fi, o parte din sufletul lui îl înțelege perfect pe al meu.

Søren lasă timona o clipă și se ghemuiește la baza ei. Când se ridică, are o sticlă de vin în mâini.

— Chiar speram s-o găsesc aici, spune el. Dar nu voiam s-o împart cu ceilalți. Caz în care nu ne-ar fi revenit decât o gură de fiecare.

— Nici acum nu ai pahare, așa-i? îl întreb.

— Acum ești regină, răspunde oftând teatral și ridicând din sprâncene. Bănuiesc că ar fi o barbarie prea mare pentru tine să bei fără pahar.

— Pentru tine o să fac o excepție, glumesc eu.

Søren râde și trage o manetă aflată într-o parte a timonei fixând-o, apoi mă ia de mână și mă conduce spre prora vasului. Întindem pe jos pătura mea și ne așezăm împreună. Când încep să tremur fără ea, Søren mă trage spre el, între picioarele sale, cu spatele lipit de pieptul lui, prinzându-mă în brațe, înconjurându-mi umerii și ținându-mi de cald, în timp ce încearcă să destupe sticla de vin.

Îi trebuie câteva momente să scoată dopul, dar în final iese și Søren așază pumnalul alături cu dopul încă înfipt în vârful acestuia. Preț de câteva clipe stăm în tăcere, pasând sticla de la unul la altul și ascultând cum valurile se izbesc de pereții vasului.

Când sticla e golită pe jumătate, Søren vorbește și-i simt respirația caldă la ureche.

— Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă noi doi chiar am fi plecat în noaptea aceea, spune el încet.

Simt un fior pe șira spinării.

— Dacă ne-am fi dus în Brakka și ne-am fi îndopat cu *intu nakara?* îl tachinez eu.

Søren râde și ia încă o gură.

— Uneori e plăcut să-ți imaginezi o viață mai ușoară, continuă el. Doar tu și cu mine, pe țărmuri străine unde nu ne cunoaște nimeni unde nu avem nicio responsabilitate.

Las capul pe spate, în scobitura gâtului său.

— E o fantezie frumoasă, recunosc eu.

— Da, dar e doar atât – o fantezie. La suprafață, e tentantă, dar nu e destul de profundă cât să ne susțină pe amândoi N-am fi fost fericiți în altă parte.

Mă gândesc la asta un moment.

— N-aș fi cu adevărat eu însămi în altă parte, spun în cele din urmă. Teoretic, am devenit regină după moartea mamei, dar cred că am simțit asta cu adevărat abia când l-am înfruntat pe tatăl tău, când am ridicat fruntea și am luptat pentru mine și pentru Astrea. Și nici tu nu cred că erai cu adevărat tu însuți atunci. Te definiseși în raport cu tatăl tău, dar încă nu știai cine erai de unul singur.

Apuc sticla și iau încă o gură, apoi continui:

— Poate că am fi fost fericiți în altă parte, ducând împreună o viață mai simplă, mai ușoară. Dar n-am fi fost noi înșine. Și mai curând aș alege momentul ăsta, acum, aici, alături de tine – așa cum suntem acum – în loc de orice altceva.

Søren nu răspunde. În schimb, îmi dă părul la o parte și mă sărută îndelung pe umăr, acolo unde breteaua rochiei îmi atinge pielea. Mă sărută din nou mai sus, pe gât. Și din nou. Și din nou.

Mă străbate un fior și îl simte și el, buzele sale formând un surâs în timp ce rămân lipite de gâtul meu. Mâinile lui coboară peste coastele mele, peste rotunjimile taliei și se opresc pe coapse. Prin materialul subțire al rochiei, îi simt bătăturile de pe degete.

Cu mâinile tremurând așez sticla într-o parte, mă ridic pe genunchi și mă întorc spre el, ne privim față în față și în ochii lui albaștri și limpezi observ oglindită propria mea încordare.

— Theo, rostește el abia șoptit.

Doar un cuvânt, doar numele meu, dar îmi umple trupul de căldură și mă preface în lumină.

Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să i le spun, atâtea cuvinte care știu că niciodată nu vor ajunge să exprime pe de-a întregul ceea ce simt. Așa că nici nu încerc să-i spun ceva – doar îi arăt. Îl sărut, încet și apăsat, ca să-i las vânătăi, trecându-mi mâna prin părul lui scurt și blond. Degetele mele alunecă pe spinarea lui, pipăindu-i oasele coloanei prin cămașă. Suspină încet, cu buzele lipite de ale mele, și mă străbate un fior.

Eu am provocat asta, și mă întreb ce altceva aș putea să mai fac.

— Theodosia, spune el, numele acesta ajungându-mi în gură prin intermediul răsuflării lui, ca și când ar fi ceva periculos și mai presus de orice.

Mâinile lui îmi urmează conturul coapselor până la genunchi, unde găsesc tivul fustei, iar degetele lui joacă aproape imperceptibil dincolo de el, nehotărâte.

Duc mâinile în fața cămășii lui și deschei nasturele cel mai de jos, apoi pe următorul, și pe următorul. După ce i-am desfăcut pe toți, îi trag cămașa peste umeri și îmi cobor privirea la pieptul dezgolit, marcat de cicatrice și cuvinte hidoase care nu se vor vindeca pe deplin niciodată. Mi se rupe inima când le văd, dar îmi aduc aminte că ele dovedesc și că a supraviețuit, îmi aduc aminte că, în unele privințe, le oglindesc pe ale mele.

Cuvintele roiesc în mine, dar nu am încredere să le rostesc, de teamă că propriul glas va da de gol modul în care toată ființa mea se destramă sub atingerea lui. În loc de asta, îl sărut din nou, mai îndelung și mai încet, și îmi plimb mâinile pe pieptul lui, peste cicatrice și cuvinte, pentru că sunt frumoase și sfinte.

Mâinile îi tremură când îmi ridică fusta și mă desprind de el, pentru că nu-mi pot stăpâni râsul.

— Ce-i? întreabă el fără suflu, dând drumul fustei și lăsând-o să cadă la loc. Ce-i amuzant?

Pe chip i-a apărut o expresie de îngrijorare, pe care încerc să i-o alung cu un sărut.

— Nimic, îi răspund, fără să-mi pot stăpâni zâmbetul. Doar că nu credeam că te voi vedea speriat vreodată – și acum, iată, te temi de mine.

Înghite în sec, străduindu-se să-mi zâmbească la rândul lui.

Mă privește cu ochi întunecați și holbați fixându-i pe ai mei cu o așa intensitate, încât vreau să-mi feresc privirea, dar, în același timp, n-aș îndrăzni în veci s-o fac.

— Firește. Ești o ființă înfiorătoare.

Zâmbesc și mai larg și-l sărut din nou, iute. Fără să stau prea mult pe gânduri, îmi trag singură rochia în sus, până nu-mi mai rămâne nimic altceva pe piele în afară de răcoarea aerului mării.

Søren scoate un sunet care nu pare întru totul uman, un sunet care-mi face pielea ca de găină. Mă cuprinde în brațe din nou, mă întinde pe spate pe pătură și mă sărută, îmi sărută colțul gurii, îmi sărută bărbia, timp în care mâinile lui cutreieră peste restul trupului meu, explorând. Când una dintre ele ajunge între coapsele mele, icnesc, înfigându-mi unghiile în spatele lui.

Søren se retrage și fața lui rămâne foarte aproape de a mea.

— Ești sigură? șoptește el – de parcă l-ar mai putea auzi cineva din apropiere în afară de mine.

Nu sunt sigură de multe lucruri în lumea asta. Nu sunt sigură ce va aduce ziua de mâine sau cea de după ea. Nu sunt sigură că vreunul dintre noi doi va trăi îndeajuns de mult cât să afle. Nu știu sigur ce se va întâmpla nici cu Astrea, nici cu Kalovaxia și nici dacă vom avea vreodată parte de pace. Dar sunt sigură de el, sigură de noi, sigură de asta.

— *Yana Crebesti,* șoptesc, apoi îl cuprind cu brațele pe după gât și-l trag în jos pentru încă un sărut.

Acasă

DIMINEAȚA, ÎL EVIT pe Søren cât de mult se poate pe un vas atât de mic, de teamă că, dacă m-ar privi prea mult, cumva, m-aș mistui cu totul. A devenit mai ușor să-mi stăpânesc darul după ce am intrat în mină și mai ușor după ce am început să mă antrenez cu Blaise, dar, de fiecare dată când ni se întâlnesc privirile în timpul micului dejun frugal luat pe punte împreună cu ceilalți, simt că e prea mult – tot ce am făcut azi-noapte e expus înaintea tuturor. Îmi termin cafeaua din două înghițituri mari și mă ridic.

— Încă mai vrei să încerci să profiți de maree? o întreb pe Artemisia.

Art se încruntă la mine, derutată o secundă, după care ridică din umeri și își îndeasă în gură ultimul colț de pâine uscată din porția ei.

— Haide, spune, ridicându-se în picioare.

Tresare din cauza durerii, dar reușește să se țină pe picioare fără ajutor.

— Ești în regulă? o întreabă Heron.

— Bine-mersi, răspunde ea scrâșnind din dinți. Își înghite disconfortul și face un pas spre prora vasului apoi încă unul. Încântată de sine, zâmbește.

— Vedeți? ne strigă. V-am zis că o să-mi revin. Până ajungem la capitală, mâine-noapte, o să fiu ca nouă.

Maile se încruntă.

— Nu vorbești serios, spune ea. Ai dureri. O să ne ții pe loc.

— Nu și mâine-noapte, se încăpățânează Artemisia, cu o privire severă și întunecată. Spune-i, Heron.

Heron tresare puțin sub privirea Artemisiei, dar, după o clipă, încuviințează din cap.

— Se vindecă repede, recunoaște el, deși mai curând parcă ar prefera să nu zică nimic. În ritmul ăsta, va ajunge la capacitatea ei normală până mâine.

La capacitatea ei normală tot ar fi mai puternică decât majoritatea războinicilor în formă maximă. Știu asta și probabil că și ceilalți o știu, pentru că nimeni nu se împotrivește.

— Dacă mori, îi spun, luând-o de braț ca să-i ofer puțin sprijin, mama ta o să mă ucidă. Și atunci o să te caut Dincolo și o să te omor încă o dată.

Artemisia zâmbește și mă înghiontește cu cotul în coaste.

— S-a făcut.

Ne așezăm la prora vasului, tocmai în capăt, unde galionul acestuia răsare din lemn, în forma unui cap de *drakkon* sculptat din fier.

— Te porți ciudat, îmi spune Artemisia, așezându-se pe punte și întinzându-și ambele picioarele în față.

Le are în continuare complet înfășurate în bandaje, dar acestea sunt mai subțiri decât erau nu mai departe de ieri.

— Cum ar trebui să mă port? o întreb, scoțând un hohot de râs ce sper să nu mă dea de gol. Mâine-noapte atacăm palatul – palatul *meu.* În noaptea asta o să dorm din nou pe vasul ăsta, dar mâine-noapte? Poate că o să dorm chiar în patul meu.

— Sau, zice Artemisia, ridicând brațele și începându-și mișcările complicate, o să fii moartă.

E de admirat modul în care pune problema, atât de simplu, ca pe un fapt banal.

Artemisia se întoarce spre mine și pot să jur că ochii ei văd toate secretele mele.

— Îți amintești când ți-am spus că nu suntem genul de prietene care bârfesc și vorbesc despre săruturi și toate alea? întreabă ea și inima mai că-mi sare din piept.

— Da, răspund cu precauție. Ai zis că nu ești Cress… Împărăteasa. Și nu ești. Nu e nevoie să fim genul ăla de prietene.

Mișcările fluide ale lui Art nu trădează nicio urmă de șovăială, chiar și când oftează îndelung și dramatic.

— Îți ofer un singur minut. Un minut, pentru genul ăla de discuții. Ia-ți gândul de la ziua de mâine – doar un minut.

Mă uit la ea surprinsă.

— Vorbești serios? o întreb.

Se încruntă.

— Îți irosești minutul.

Clatin din cap, apoi mă sforțez să rostesc cuvintele înainte să mă pot opri.

— M-am culcat cu Søren.

Artemisia pufnește.

— *Asta* știu. N-ați fost discreți – nu erai în cabină azi-dimineață și el niciodată n-a fost atât de discret pe cât credea când se furișa în patul tău…

Tace brusc, apoi se întoarce cu totul spre mine și brațele îi înțepenesc în aer.

— A, spune ea încet. Vrei să zici…

Deodată, nu mai pot să mă uit la ea. În schimb, mă uit la marea din fața noastră, ale cărei valuri domoale lovesc pereții vasului.

— Tu ai, vreodată…? o întreb, incapabilă până și să formulez întrebarea.

— Nu, mărturisește Artemisia, apoi tace o clipă. Bine, povestea cu paznicul. În tabără.

Și ea se chinuie cu cuvintele și mă forțez s-o privesc.

— Aia nu se pune, îi spun pe un ton ferm.

Preț de o clipă, mă aștept să protesteze, dar doar încuviințează din cap.

— Nu se pune, repetă ea.

Se gândește un moment, abătându-și privirea spre mare și continuându-și ritualul.

— M-am sărutat cu Maile, zice după un moment, pe un ton neutru și nonșalant.

— Ce-ai făcut? țip, suficient de tare cât să atrag atenția celorlalți, rămași în partea din spate a vasului, care încă își beau cafeaua și mănâncă micul dejun și care acum se holbează la noi alarmați.

Le fac un semn vag cu mâna, asigurându-i că n-am pățit nimic, și apoi mă întorc iar spre Artemisia.

— Când? Cum? *De ce?*

Art doar ridică din umeri.

— Nu știu, spune, dar până și ea pare puțin agasată de sine însăși. S-a întâmplat când mergeam călare spre întâlnirea cu mama. A trebuit să ne oprim ca să-mi schimb bandajele de pe picioare și a spus ceva care m-a enervat și am sărit la bătaie și apoi, am ajuns să ne sărutăm.

— Dar… ai vrut? o întreb descumpănită.

Întrebarea parcă nu face decât s-o deruteze și mai mult, dar, în cele din urmă, încuviințează din cap.

— Nu știu. Ți-am mai zis că nu am genul ăla de sentimente față de nimeni Nici acum nu știu dacă le am sau nu. Nu știu dacă e vorba că nu-mi plac bărbații sau dacă e vorba despre ea. Nu știu dacă a fost o scăpare de moment. De fapt, nu știu nimic sigur.

— Liniștește-te.

Numai asta pot să-i spun. E singurul lucru pe care-l *pot* spune. La prima vedere, nu are nicio noimă – nu cred că le-am auzit vreodată adresându-și altceva decât înțepături Dar, în același timp, e perfect de înțeles.

— Ei, dacă supraviețuim zilei de mâine, eu zic că vei avea timp berechet să te lămurești.

Artemisia pufnește pe nas, clătinând din cap.

— A trecut minutul. Încă te temi pentru ziua de mâine?

Mă încrunt, privind spre orizont, unde coasta estică a Astreei abia se zărește în lumina zorilor.

— Nu, îi răspund. De fapt, nu mi-e frică deloc. Îmi dau seama că ar trebui să-mi fie. Înțeleg care e miza și, de fiecare dată când închid ochii, îl văd pe Laius, văd cum Cress folosește velastra asupra lui. Văd cum o folosește asupra ta, asupra mea – cum ne răpește voința, până când ajungem doar păpușile ei. Mă îngrozește mai tare decât aș putea spune, mai mult chiar și decât moartea însăși, și n-am de gând să mă prefac că n-ar fi așa. Îmi dau seama câte ar putea să dea greș, îmi dau seama că toate sunt foarte înspăimântătoare. Dar, nu, nu mă tem de ceea ce va aduce ziua de mâine. Niciun pic. Sunt pe deplin pregătită. Vreau doar să mă întorc acasă.

Artemisia schițează un zâmbet subțire, privind și ea orizontul. Încuviințează din cap o singură dată.

— Bine, atunci, spune ea, grăbind mișcările brațelor și plimbându-și mâinile prin aer cu frenezie. Să te ducem acasă.

Zâmbesc, moment în care îmi vine altă idee.

— Și casa ta unde e, Art? o întreb.

Nu cred că a vorbit vreodată despre Astrea sau măcar despre corabia pe care a crescut ca despre un cămin.

Se încruntă.

— Minutul pentru discuții despre sentimentele noastre a trecut, îmi atrage ea atenția.

— Te întreb oricum.

— Ca Regină?

A spus-o pe un ton batjocoritor, dar așa îmi dau seama că am nimerit o crăpătură în armura ei.

— Ca prietenă, îi răspund. Și ca verișoară. Și știi că, în anumite culturi, copiii gemenilor sunt considerați frați...

— Eu însămi îmi sunt cămin, spune ea – cred că mai degrabă

ca să-mi închidă gura.

— Îmi pare un loc singuratic.

Ridică din umeri.

— Ție poate că ți se pare singuratic, zice ea. Dar eu cum aș putea să sufăr de singurătate dacă propria-mi companie îmi place atât de mult?

— În orice caz, adaug, vei avea mereu o cameră la palat, oricând o vei dori.

Tace câteva momente.

— Mi-ar folosi un loc de odihnă, probabil. Din când în când.

Tăcem amândouă, cu privirile ațintite drept înainte, spre ocean, spre valurile albastre ce se înalță în ritmul lor insondabil.

— Să mergem acasă, Maiestatea Voastră, corectează Art lucrurile, în glasul ei ghicindu-se, de data asta, doar un dram de ironie. Să rupem lanțurile astea, să te urcăm pe tron și să-i nimicim pe toți kalovaxianii care ni s-au pus vreodată în cale.

Dau din cap, fără a-mi lua ochii de la orizont.

— Da, o aprob. Să-i dăm drumul.

Pregătiți

ZIUA TRECE ÎNCET, ca nisipul care se prelinge într-o clepsidră înfundată. Corabia parcă se micșorează cu fiecare clipă, strângându-se în jurul nostru încât nu mai există refugiu față de ceilalți, nu mai există liniște. Oricât de mult aș ține la ei, aș da orice să rămân singură o clipă. Deși sunt conștientă că fiecare kilometru parcurs ne apropie de război și de măcelul inevitabil, încep să tânjesc după ele, după orice justificare să cobor de pe vasul ăsta blestemat.

Ceilalți par să fie de aceeași părere. Deși când am urcat la bord toată lumea era dornică de conversație, acum s-a lăsat o tăcere aproape permanentă, grea și îngrijorătoare. Søren și cu mine nici nu ne vorbim în noaptea aceea, când ne întindem împreună pe punte. Doar ne ținem în brațe unul pe celălalt până când ne ia somnul.

N-ar trebui s-o visez pe Cress, dar o visez, chiar și cu licoarea de la Heron.

Stă în îmbrățișarea tenebroasă a tronului și pe brațele și pe picioarele ei se întind lujeri negri reliefați pe pielea albă ca oasele – monstrul pe care mi l-am închipuit în copilărie o ține acolo în strânsoarea lui. Dunga de piele arsă de la gâtul ei e expusă cu mândrie deasupra decolteului rochiei argintii, ca o cicatrice de luptă. Coroana neagră și aurie a mamei îi înconjoară creștetul, odihnindu-se imediat deasupra sprâncenelor.

N-ar trebui s-o văd – știu că n-ar trebui s-o văd dar o văd și îmi trebuie o secundă să înțeleg cauza, să văd dincolo de Cress, dincolo de tronul care o ține nemișcată. Tronul nu mai e în sala tronului nu mai e în palat. E în mină. Sunt iarăși în mină.

Dar nu e un vis. Accept senin această descoperire – e o amintire, precum cea cu mama în grădină și cea cu morții care se apucau cu ghearele de mine, până când i-am eliberat de vinovăția mea. Astea s-au întâmplat deja, deja s-au lămurit. Deja am trecut testul ăsta. Dar Cress se uită la mine de parcă ar vedea prin timp și spațiu și amintirea nu pare deloc amintire. Senzația e că, de fapt, n-am părăsit mina defel, că în tot timpul ăsta am rămas aici, pierdută în adâncurile ei, bâjbâind între conștiență și inconștiență.

Numai că acum nu mai sunt singură.

Preț de o clipă eternă, eu și Cress ne privim și atât. Tăcerea se întinde între noi un hău de netrecut.

— A meritat?

Cuvintele parcă n-ar fi ale mele. N-am vrut să le rostesc, n-am ales să le rostesc. Dar am făcut-o, pur și simplu. Ca și când ar fi replici dintr-un spectacol de teatru pe care le știu pe de rost.

— Ai obținut tronul pe care-l doreai, al obținut coroana. A meritat să te măriți cu el?

Mâinile ei se încleștează în jurul brațelor tronului.

— Eu am totul și tu nu ai nimic – ești un nimic. Ce importanță are cum am învins? Am învins.

— Ai învins, repet eu. Despre asta a fost vorba?

— E război, spune, ridicând dintr-un umăr. Tu ai lovit prima; eu am lovit cel mai bine. Vrei să-ți cer iertare?

Chiar dacă mi-ar cere, aș refuza.

— Vreau tronul ăla, spun în schimb.

— Nimeni nu-ți dă nimic, rânjește Cress cu răutate. Iei cu mâna ta. Asta m-a învățat tatăl meu și asta te-a învățat și pe tine.

Theyn îmi apare dinainte, îi taie gâtul mamei, răpind-o de lângă mine, și înghit cuvinte pline de amărăciune.

Cress încearcă să ridice brațele, dar lujerii de fum o leagă de tron, înlănțuind-o. Strânge din buzele ei negre.

— Am fost prietene cândva, nu? întreabă ea.

— Surori de suflet, îi răspund.

Cuvintele mai că mă sugrumă.

Cress râde aspru, strident.

— O expresie atât de ridicolă, n-ai zice? Cum ar putea inimile noastre să fie surori? Dintotdeauna am fost menite să ocupăm poziții în tabere opuse ale unui război.

— Poate, spun îngăduitor, făcând un pas spre ea cu prudență. Dar, dacă m-ai fi întrebat înainte de toate astea, aș fi răspuns că nu pot să-mi închipui un viitor în care nu îmi ești alături. Nici acum nu reușesc uneori.

— Aceea e slăbiciunea ta, zice ea, dar ceva licărește în adâncul ochilor ei.

— Poate. Dar nu e doar slăbiciunea mea, așa-i?

Chem focul dinăuntrul meu și, de data asta, răsare într-o clipă, flăcările izbucnesc în vârfurile degetelor mele, ca și când ar fi o prelungire a propriei mele ființe.

Cress le vede și face ochii mari.

— N-o face, Thora, rostește ea cu voce tremurătoare. Te rog.

Fac un pas spre ea, apoi încă unul.

— Nu mă cheamă *Thora.* Sunt Theodosia Eirene Houzzara și sunt Regina Astreei, spun, după care dezlănțui focul.

O lovește drept în piept și, exact ca și spiritele decedate, dispare chiar în clipa impactului, lăsând tronul neocupat.

Trebuie să-l stăpânesc. Știu asta cu aceeași certitudine cu care-mi cunosc propriul nume și totuși picioarele mele nu vor să se miște. Tronul se înalță în fața mea, înalt și întunecat și amenințător. Dacă mă voi așeza pe el, nu voi mai fi aceeași. Nu voi mai putea niciodată să mă ridic fără ca umbrele lui să se țină după mine.

— Cineva trebuie să stea acolo.

Mama apare lângă umărul meu. E mama din amintirile mele cele mai curate, neafectată de trecerea timpului sau de ororile kalovaxianilor.

Îmi înghit lacrimile.

— Dar dacă nu voi fi în stare? întreb abia șoptit.

— Of, inima mea, rostește ea și își lasă mâna pe umărul meu.

Și, într-o clipă, scena nu mai pare nici vis, nici amintire, nici altceva, pentru că o *simt.* De parcă ar fi cu adevărat lângă mine. De parcă nici n-ar fi plecat.

— Drumul pe care ți l-au trasat zeii e dificil, dar niciodată nu-ți vor da vreo povară pe care să n-o poți duce.

O zice pe deplin convinsă și totuși cuvintele ei nu-mi inspiră nimic.

— Mai crezi în zei? o întreb.

Mi se pare periculos până și să mă gândesc la problema asta, mai ales aici, în Mina de Foc, dar nu știu dacă voi mai avea ocazia s-o întreb.

— După ce au permis să se întâmple toate astea?

Se gândește un moment.

— Nu cred că zeii există ca să ne rezolve nouă problemele, răspunde ea. Dar cred că ne dau uneltele care ne trebuie pentru a triumfa. Cred că ni te-au dăruit pe tine, făurită din foc.

Nu e un răspuns, dar bănuiesc că nici nu există vreun răspuns. Unele întrebări sunt prea complicate pentru a pute a fi lămurite vreodată, dar poate că e bine și așa.

Mama mă ia de mână și, împreună, pornim spre tron. Încă mă

roade frica, dar, alături de ea, înaintez cu pași siguri. Când ajungem la podium, o sărut pe obraz.

— Te iubesc, îi spun. Și voi încerca să fac astfel încât să fii mândră de mine.

Apoi urc treptele aurii și mă așez pe tronul de obsidian.

Când mă trezesc, soarele se ivește la orizont într-o parte a vasului și de cealaltă parte abia se vede marginea nord-estică a Astreei. Mă ridic în picioare și mă reazem de parapet, privind ținutul – stâncile care răsar spre cer, grupul de vase din port, atât de îndepărtate, încât velele lor apar doar ca niște puncte roșii. Și, dacă mijesc ochii și privesc foarte atent, reușesc să disting cupolele aurii ale palatului turnurile albe, steagul kalovaxian fixat în vârful celui mai înalt turn.

Priveliștea îmi taie răsuflarea și simt mâna mamei pe umăr, o stafie a amintirii, a visului ce-o fi fost el. Mi-o închipui lângă mine, mergând cu mine către casă, pregătită să recupereze ce ne-a fost furat.

În ciuda situației aș fi vrut ca Blaise să fie și el aici, lângă mine. E căminul nostru, locul în care ne-am născut, locul în care am crescut. Aș fi vrut să-l poată vedea odată cu mine, așa cum îl văd eu acum. Aș fi vrut să mergem acolo împreună, pregătiți să luăm înapoi ce-i al nostru, umăr lângă umăr.

Îl voi revedea în curând, îmi spun, nădăjduind că, dacă o voi spune de destule ori, voi ajunge s-o și cred.

— Iată-l, rostește Søren din spatele meu, ridicându-se în capul oaselor pe pătură, cu ochii încă îngreunați de somn.

— Iată-l, repet eu. Mâine, pe la ora asta, va fi al nostru.

— Mâine, pe la ora asta, va fi al tău, mă corectează el.

Înțeleg de ce zice asta, dar o parte din mine ar vrea să n-o zică. E o povară prea grea ca s-o pot duce de una singură. La asta nu m-am gândit atât de mult, cum va fi să conduc efectiv Astrea după ce vom lăsa războiul în urmă. Într-o lume ideală, mama ar fi fost alături de mine să mă îndrume, să mă pregătească. Dar nu e – și nu pot alunga sentimentul că niciodată nu voi fi pregătită.

Îmi revin în minte cuvintele pe care mi le-a adresat în mină.

Drumul pe care ți l-au trasat zeii e dificil, dar niciodată nu-ți vor da vreo povară pe care să n-o poți duce.

Sper, pe toții zeii, că are dreptate, dar ca să aflu cu

certitudine nu există decât o singură cale.

— Ești gata? îl întreb, rezemându-mă cu spatele de parapet, privindu-l cercetător.

În lumina zorilor, parcă ar fi croit din aur palid. Cicatricele de pe pieptul lui dezgolit par mai estompate așa; nu mai ies în evidență atât de supărător. E ca și cum ar fi o parte a lui, că ar fi la fel de necesare ca plămânii sau inima lui – în definitiv, într-un anumit sens, ele l-au format.

Zâmbește și clatină din cap, străin de gândurile mele.

— Am participat la multe bătălii, Theo. Mult prea multe ca să le pot număra. Dar nu cred că m-am simțit pregătit pentru ele vreodată. Nu cred că e posibil să fii pregătit să te năpustești cu capul înainte spre posibila – *probabila* – ta moarte. Nu cred că ai putea vreodată să te pregătești pentru așa ceva.

Cuvintele lui băltesc în străfundul stomacului meu ca smoala, negre și lipicioase. Ridic din umeri și încerc să par netulburată și încrezătoare.

— Bun, atunci, continui, silindu-mi vocea să pară senină, se pare că pur și simplu va trebui să nu murim.

Søren râde și-mi întinde mâna. O primesc, împletindu-mi degetele cu ale lui, și-l las să mă tragă înapoi pe pătură, în brațele sale. Ne sărutăm încet în lumina caldă a zorilor și, când se retrage, își atinge fruntea de a mea, cu ochii închiși, cu genele sale lungi și blonde răsfirate deasupra obrajilor.

— Pare simplu, șoptește el. Să nu mor. De ce n-am mai încercat-o?

— Nu contează. Încearcă acum.

Pesemne că sesizează neliniștea din vocea mea, pentru că deschide ochii, privind îndelung într-ai mei.

— Theo, după toate astea, vreau să te văd pe tronul ăla, spune el încet și grav. Nu în spirit, nu de Dincolo sau din orice lume o urma după viața asta – vreau s-o văd cu ochii mei și mi-e milă de zeul care ar încerca să mă ia înainte de momentul ăla.

Îl sărut până când soarele răsare cu totul pe cer, până când ne scăldăm în lumina lui, până când ceilalți încep să se trezească sub punte. Îl sărut până când vine clipa să ne pregătim pentru ultima noastră bătălie.

La apus, *Wås* se apropie de țărmul astrean. Fiind atât de aproape de port, cu atâtea nave kalovaxiane andocate în

apropiere, nimeni nu ia în seamă un vas mic ca al nostru. Probabil că au impresia că e manevrat de vreun pescar care-și aduce captura zilnică ca s-o vândă în piață în cursul dimineții.

Totuși când dispărem în umbrele stâncilor, ascunși vederii și suficient de aproape de peșteră ca să putem intra înotând prin apă, răsuflu ușurată.

— În funcție de flux, s-ar putea să-ți fie greu să ieși, îi spune Søren lui Erik, singurul dintre noi care rămâne pe vas.

Se pare că dintotdeauna aveau o glumă între ei cum că Erik ar putea manevra un vas chiar și pe jumătate orb, dar, după câteva încercări în cursul zilei, mai devreme, s-a adeverit că gluma avea un sâmbure de adevăr în ea.

— Fluxul n-o să reprezinte o problemă, spune Artemisia, întinzându-mi un pachet cu pietre de spirit înfășurate.

Până și prin sacul gros simt cum freamătul pietrelor îmi curge în sânge – pietre de foc, de apă și de aer din mine, adunate toate laolaltă, precum și pietre de pământ smulse din armurile și armele kalovaxianilor pe care i-am înfruntat până acum. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu senzația asta după ce am purtat piatra de foc a lui Ampelio atât de aproape de inimă, dar tot simt că e greșit să țin în mâini atâtea.

Măcar nu le voi ține multă vreme.

Søren coboară de pe vas pe o plută mică, ținându-se de parapet ca să nu se îndepărteze plutind de lângă noi Apoi coboară Heron și ne ajută pe mine și pe Artemisia să coborâm. Nu mai tresare când apa îi atinge picioarele, așa cum nu mai tresare nici când se deplasează. Spune că s-a vindecat și nu am niciun motiv să n-o cred, deși e greu să nu-mi fac griji și e mai ușor să-mi fac pentru ea decât pentru toate celelalte.

Søren vrea s-o ajute și pe Maile să coboare, dar ea doar se uită urât la el și sare fără a fi sprijinită.

— Așteaptă aici cât de mult poți, îi strigă Heron lui Erik și împinge pluta de lângă parapet, spre gura căscată a peșterii.

Erik încuviințează din cap.

— Încercați să terminați repede, răspunde el pe un ton sec. Abia aștept să mănânc și altceva decât pesmet, cu servire în sala de bal, cu un pocal cu pietre prețioase plin cu vin.

Oricât de frivolă ar fi ideea, îmi inspiră un zâmbet și pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— După ce o scoatem la capăt, îi promit, vom sărbători cu un

festin alcătuit din zece feluri de mâncare.

Peșteră

ULTIMA DATĂ CÂND am fost în peștera asta, eram cu Søren, după ce ne-am croit drum prin tunel, ținându-ne de mâini și tremurând în întuneric. Se întâmpla după ce-mi pierduse încrederea în urma bătăliei din Vecturia, exact înainte ca eu s-o fi pierdut pe a lui pe *Wås*. Și totuși iată-ne aici, întorcându-ne la palat umăr lângă umăr, și puțini sunt cei în care am încredere mai mult decât în el. Iar de data asta nu suntem singuri.

— Theo, dacă nu te superi, îmi spune Heron din spate, de lângă umărul meu drept, cu Artemisia lângă el și cu Maile în spatele lor.

Chiar și la reflux, apa din peșteră ne ajunge la genunchi.

Creez o minge de foc în palmă, suficient de mare cât să lumineze fundul peșterii și tunelul mic ascuns între stânci. Intru prima și ceilalți mă urmează în șir, unul câte unul, îndrumați de lumina mea.

Tunelul e mai scurt decât îmi aminteam, dar asta poate și pentru că sunt mai puțin pleoștită decât prima oară. Nu sunt epuizată de la alergat, flămândă după o noapte petrecută de una singură într-o celulă, înfrigurată de la aerul rece al serii în loc ca drumul să se întindă la nesfârșit, parcă în numai câteva clipe ajung în locul unde tunelul se bifurcă.

Un drum duce la sala tronului, unde Cress poate că se află chiar în clipa asta. Oricât de tentant ar fi să mergem mai întâi acolo, mă silesc să o iau pe celălalt drum, care duce la temniță.

Gândul la locul ăla îmi face pielea ca de găină de fiecare dată. Îmi amintesc ultima dată când am fost acolo, când i-am întâlnit pe acei trei paznici care îi juraseră credință mamei îmi amintesc câte suferiseră, că li se luase sânge, li se tăiaseră degete, fuseseră ținuți sub pământ ani în șir, drept cobai pentru planurile smintite ale Kaiserului.

Dar, dacă Kaiserul era smintit, despre Crescentia ce să mai spun? În fond, cu Laius a făcut exact același lucru. Ca să nu mai vorbesc de faptul că și-a folosit propriul sânge ca să le otrăvească pe cele cărora le spunea prietene. Pe cine o fi ținând în temniță? Voi afla cu siguranță în curând, dar chiar și imaginile din închipuirea mea sunt oribile.

— Îți tremură mâna, spune Artemisia, apropiindu-se de umărul meu stâng.

Mă uit și descopăr că are dreptate – mâna îmi tremură și odată cu ea tremură și flacăra, împrăștiind umbre licăritoare pe pereții de piatră umedă.

— E frig, îi răspund, ceea ce e adevărat.

E frig în tunel, dar, cu focul în mână, nu-i simt mușcătura. Totuși Artemisia primește scuza cu circumspecție.

— Nu e momentul să-ți pierzi stăpânirea de sine, zice ea și, cu toate că a zis-o cu blândețe, sesizez avertismentul nerostit.

N-ai voie să cedezi. Nu acum.

E un avertisment de care n-am nevoie, dar îi sunt oricum recunoscătoare pentru el. Inspir adânc, mă adun și-mi forțez mâna să se liniștească.

— Uite acolo, spune Søren, venind de cealaltă parte a mea, pleoscăind prin apă la fiecare pas.

Apoi trece pe lângă mine, spre zidul de piatră din față.

Inițial, pare a fi o fundătură, dar, când privesc cu atenție, observ fisura, conturul unei uși. Søren își așază mâna pe ea și se întoarce spre noi cu o expresie încremenită, dar cu văpăi în ochi.

— Sunteți gata? ne întreabă.

Nu, cuget deodată. *Nu, nu sunt gata deloc.* Dar mă gândesc la cuvintele lui Søren – niciodată nu ești pregătită să te năpustești în luptă, dar o faci oricum.

— Gata, răspund eu.

Søren încuviințează din cap și împinge tare cu umărul de ușă. Se deschide huruind, suficient numai cât să poată trece dincolo.

Ceilalți rămânem în urmă și ascultăm.

Pași grei. Voci șoptite și aspre, vorbind în kalovaxiană. Apoi zgomotul impactului între pumn și os, o trosnitură răsunătoare, foșnete agitate. Apoi câteva momente, niciun sunet.

Îmi țin respirația, când pașii se aud din nou, venind spre noi.

Søren se ivește în prag, cu fața împroșcată de sânge, dar cu un zâmbet sumbru pe buze.

— S-a făcut, ne anunță, poftindu-ne în temniță.

Ținându-l de braț, trage după el un bărbat kalovaxian – un paznic, bănuiesc, deși a fost dezbrăcat de uniformă – și după ce ieșim din tunel, Søren îl târăște în el, azvârlindu-l într-o parte fără menajamente.

Revine în aura focului meu și îl cercetez cu privirea. N-a pățit mai nimic, dar acum poartă uniforma paznicului peste cămașă și pantaloni. În lumina chioară, va fi confundat cu ai lor.

— Ai luat cheile? îl întreb.

Îmi arată un inel de alamă cu trei chei – două pentru porțile care separă temnița de restul palatului una pentru toate celulele, din câte îmi amintesc.

Începem de la nivelul cel mai de jos al temniței, descuiem celulele și-i cercetăm pe cei dinăuntru. Descopăr că mulți dintre ei nu sunt paznici, nu sunt periculoși. Sunt astreani simpli, înfometați și răniți aproape morți.

— Am furat un colț de pâine, atâta, se plânge o femeie agățându-se de mine cu degete însângerate, cu privirea rătăcită și părul năclăit. Stăpânul meu l-a aruncat și nu mai mâncasem nimic de zile întregi.

Mă doare inima ascultându-i, dar mă căznesc s-o fac. Rămân cu ei în vreme ce Heron îi vindecă pe cei care nu pot merge pe picioarele lor, unul câte unul. Apoi eu, Artemisia și Maile îi conducem înapoi la tunel și le dăm indicații: să-l găsească pe Erik. Să găsească vasul. Să se cațăre pe stâncile din jurul peșterii cât de sus pot, și să aștepte să fie salvați.

Søren se preface că patrulează prin grupul de celule învecinat, dar, de fapt, caută încă un paznic și încă un set de chei ca să putem parcurge celulele mai repede.

Trebuie să scoatem toți prizonierii înainte să acționăm.

După vreo douăzeci de minute, Søren se întoarce alergând ușor, vlăguit, ținând în mână alte două inele de chei. Îmi dă unul mie și unul lui Maile.

— Grăbiți-vă, îmi spune el. Sunt mai mulți paznici aici decât mă așteptam. Ăștia doi nu m-au recunoscut, dar următorul s-ar putea să mă recunoască.

Încuviințez din cap și găsesc cheia care seamănă cu cea folosită de Heron.

— Duceți-i pe cei care pot să meargă, ne spune Heron, fără a-și lua ochii de la chipul unei femei cu piciorul rupt. Lăsați-i în celule pe toți cei care nu se pot deplasa și o să mă întorc la ei cât pot de repede.

Nu pierd vremea cu vreun răspuns. În loc de asta, eu și Maile pornim în direcții diferite, cu cheile în mâini.

Descuind prima celulă, găsesc cinci Păzitori, deși spațiul ar fi înghesuit și pentru o singură persoană. Nu înțeleg de unde știu că sunt Păzitori, dar îmi dau seama de îndată ce pășesc înăuntru.

— Puteți merge? îi întreb în șoaptă.

Un bărbat ridică privirea la mine, ochii săi negri ieșind în evidență pe fața-i suptă.

— Cine vrea să știe? întreabă el cu glas aspru și răgușit.

Când vorbește, observ că-i lipsesc câțiva dinți.

Spre deosebire de data trecută când cineva mi-a pus o întrebare asemănătoare în celulele astea, nu ezit.

— Regina Theodosia Eirene Houzzara.

Bărbatul se îndreaptă de spate încă puțin și o parte dintre ceilalți își șoptesc unul altuia, prea încet ca să pot auzi ce spun.

— Chiar așa? întreabă bărbatul, privindu-mă îngândurat.

— N-am nimic împotrivă să vă povestesc istoria familiei mele altădată, dar acum trebuie să veniți cu mine într-un loc sigur.

— Sigur? pufnește o femeie. Copilă, în caz că n-ai observat, lumea în care trăim nu e sigură.

— Chiar n-am timp să vă conving să evadați dacă nu vreți, le spun, privind pe coridor, de-a lungul șirului lung de celule la care mai trebuie să ajung. Pe coridor, încolo, e un tunel deschis, adaug, arătând cu degetul. Dacă nu puteți ajunge acolo pe cont propriu, am un prieten Păzitor al Aerului care vă poate ajuta.

— I-auzi, face bărbatul. Poate v-ar prinde bine încă unul?

Vâr mâna în sacul pe care l-am adus cu mine și scot o piatră de aer, aruncându-i-o bărbatului, care o prinde cu dexteritate.

— Altcineva? întreb.

După aceea oamenii se îngrămădesc să ia pietre – încă una de aer, două de apă și una de pământ. Le distribui și le dau ordine noi, să-i ajute pe cei care deja au plecat și să-i îndrume pe cei care urmează să plece.

— Duceți-i pe toți la loc înalt sau pe *Wås,* cât de repede puteți.

— Să trăiți Regina mea, spune bărbatul strângând piatra în mână.

Zâmbesc scurt, apoi fug la celula următoare, și la cea de după, și la cea de după.

Când ajung la capătul coridorului meu, nu mai am nicio piatră în sac și toate celulele au fost golite. Păzitorii Aerului pe care i-am găsit n-au pierdut nicio clipă și s-au grăbit să ajute la vindecarea răniților; pe alții i-au luat pe sus Păzitorii Pământului. Terminăm în jumătate de oră ceea ce altfel ar fi putut să ne ia o oră întreagă.

— Au intrat toți în tunel? întreb, întorcându-mă la grup.

Heron încuviințează din cap.

— Vreun semn de alți paznici?

— Din câte am văzut, nu, răspunde Søren. Ar trebui să fie poziționați mai aproape de intrare sau în sala de mese de dincolo.

— Bine, spun, atunci vom mai aștepta câteva minute, ca prizonierii să iasă din tunel. După aceea poți să dai alarma și să-i chemi.

Evadare

E NEVOIE DE EFORTUL COMUN al lui Heron, Maile și al meu ca să deschidem ușa tunelului cât mai larg cu putință, iar Artemisia verifică dacă prizonierii eliberați au ieșit cu bine. Când se întoarce, ochii ei lucesc.

— Liber, spune ea.

— Ești sigură că te simți în stare? o întreabă Heron, dar, cu un gest al mâinii, ea îi alungă îngrijorarea.

— Sunt bine, insistă ea. Ba, mai bine de-atât. După două zile pe mare, darul meu imploră să fie folosit.

— Atunci să nu-l mai amânăm, spun eu, făcând semn spre Søren, care nu ezită.

Pornește în goană pe coridor, strigând în kalovaxiană:

— Prizonierii evadează! Revoltă! Au scăpat toți!

O ține așa și după ce nu-l mai putem auzi deloc, momindu-i pe paznici de la locurile lor din capătul temniței spre interior.

Mă reped spre celula cea mai îndepărtată și-i zoresc pe ceilalți înăuntru. Ne adunăm strâns, atingând fiecare câte o porțiune din pielea lui Heron.

— Sunteți gata? întreb.

Încuviințează din cap, dar le simt frica. Asta n-am putut exersa dinainte. E o ipoteză – o ipoteză solidă, dar o ipoteză. Și dacă nu merge… îmi înfrânez acest gând. Trebuie să meargă și cu asta, basta.

— Închide celula, zice Maile, dar clatin din cap.

— După ce se întoarce Søren, mă împotrivesc eu.

Strigătele kalovaxianilor răsună până la noi, și sunt încă prea departe ca să fie inteligibile, dar nu mă clintesc, ci stau cu o mână pe ușa celulei și cu ochii ațintiți spre colțul întunecat al coridorului, implorându-l în gând pe Søren să-și facă apariția.

— Poate că l-au descoperit, spune Maile. Poate că nu mai vine. Chiar vrei să riști totul pentru un kalova…

— Mai taci odată, se răstește Artemisia. Putem să mai așteptăm un minut.

Dar și în vocea ei sesizez teama. Nu credeam că o voi auzi vreodată pe Artemisia să-și facă griji pentru Søren, dar și eu sunt, la rândul meu, prea îngrijorată ca s-o tachinez acum.

Ce-o să se întâmple dacă *Søren nu se întoarce la timp?* E o întrebare pe care n-am vrut să mi-o pun. E o întrebare la care nu

știu să răspund – nu, nu-i chiar adevărat. Știu răspunsul. Știu că voi face ce trebuie să fac – voi închide ușa și îi voi da ordin Artemisiei să atace, oricare ar fi consecințele.

Mereu lupți pentru Astrea, înainte de toate, mi-a spus Blaise cândva și avea dreptate. Mereu voi pune Astrea pe primul loc, înainte de orice și de oricine altcineva, chiar și când pentru asta mă voi detesta.

Strigătele răsună mai puternic, transformându-se în cuvinte.

— Celulele sunt goale, strigă un paznic. Toate celulele!

— Nu se poate să fi ajuns departe, răspunde altul, dar vocea îi e tăioasă și mă întreb dacă e unul dintre paznicii care au crezut același lucru și despre mine când le-am alunecat printre degete.

— Theo, spune Heron îngrijorat. Se apropie.

— Încă un minut, le cer, privind colțul. Haide, Søren, rostesc în șoaptă.

— O să strici totul, răbufnește Maile. De dragul unui singur băiat.

— Taci, o repede iar Artemisia, după care își îmblânzește tonul. Theo, Søren ți-ar spune s-o faci.

— Așa ar face, recunosc strângând din dinți. Dar, dacă locurile noastre ar fi fost inversate, el n-ar fi făcut-o în veci. Încă un minut. Cum văd paznicii, o închid. Promit.

— Fără ezitare, spune Artemisia.

— Fără ezitare, repet eu.

Strigătele devin și mai puternice și pașii tunători oglindesc bătăile inimii mele. Îmi încordez degetele pe ușă și-mi imaginez că o închid, refuzând orice speranță că Søren va supraviețui. Știu că voi putea s-o fac. Știu că, dacă va trebui s-o fac, nu voi ezita. Dar nu vreau s-o fac și n-o voi face decât atunci când va fi absolut necesar.

O siluetă întunecată se ivește de după colț și inima îmi tresaltă în piept. Nu văd decât păr blond și o uniformă de paznic.

— Închide-o! strigă el și respir ușurată, dar apoi îi înțeleg cuvintele. Închide-o acum! repetă, exact când în spatele lui apare gloata.

Sunt aproape – prea aproape. Søren n-are timp să ajungă la noi, să se pună la adăpost. Dacă ar ajunge la noi, ar ajunge și ceilalți și atunci totul ar fi pierdut.

— Închide-o, Theo! spune din nou. Lovește acum!

Îmi las trupul să acționeze și-mi opresc creierul înainte să fac vreo prostie. Încep să închid ușa fără să mă gândesc ce fac, ce voi pierde. Încep să închid ușa, pentru că mereu voi alege țara mea înaintea oricui – a prietenilor, a lui Søren, până și înaintea mea.

O mână apucă ușa deasupra mâinii mele și stăpâna ei o deschide înjurând aspru în barbă. Înainte să pot pricepe situația, Maile face câțiva pași grăbiți pe coridor, ducând mâna la arcul din spate. Fără nicio ezitare, trage trei săgeți succesive într-o clipă, doborându-i pe cei trei paznici aflați cel mai aproape de Søren și făcându-i pe ceilalți să șovăie. Câștigă doar vreo două secunde, dar e suficient ca Søren să se poată apropia îndeajuns și Maile să-l înșface și să-l tragă în celulă, trântind ușa în urmă.

Iau mâna lui Søren și o apăs pe brațul gol al lui Heron, ca toți să fim în contact cu pielea lui.

Inspirând adânc, Artemisia ridică brațele și le coboară dintr-o singură mișcare fluidă, cu un urlet sfredelitor, pe care-l simt până-n oase. Cheamă fluxul.

Apa năvălește prin ușa deschisă a tunelului, un val cumplit care se repede pe coridor, doboară din picioare paznicii și-i afundă sub suprafața lui.

Ajunge și la noi, curgând printre gratiile celulei până când îmi acoperă picioarele, genunchii, brâul. Apa se înalță tot mai sus, până când îmi acoperă și capul, dar sunt pregătită – cu toții suntem. Știm să ne ținem de Heron orice-ar fi. Chiar și când apa își forțează intrarea în plămânii mei, chiar și când curenții încearcă să mă ia pe sus, mă țin de el cu toate puterile. Exact în clipa în care plămânii încep să mă ardă cu o durere de nesuportat, când am senzația că nu mai pot rezista, spațiul din jurul nostru se golește de apă – mai bine zis, Heron se folosește de darul său ca să-l umple cu o bulă de aer.

Respir din nou și aerul nicicând n-a fost mai dulce. Revenindu-mi, privesc în jur, cercetând împrejurimile.

În afara bulei noastre, din câte văd, temnița s-a umplut cu totul de apă, care s-a înălțat până-n tavan. În umbrele ei întunecate și noroioase zăresc câteva trupuri plutitoare, nemișcate, cu uniformele vălurind în jurul corpurilor imobile.

Artemisia stă cu ochii închiși, cu fața încordată de concentrare. Mâinile ei întinse tremură sub puterea acțiunii lor, a poverii pe care o susțin.

Poate dura până la cinci minute ca omul să moară înecat, în funcție de câțiva factori. Artemisia ne-a explicat pe *Wås,* prezentându-ne un număr înspăimântător de detalii explicite. Deși mulți paznici și-au pierdut conștiința și mulți și-au frânt gâtul sau și-au spart capetele în timpul năvălirii valului, ca să fim siguri, Art trebuie să continue cinci minute întregi ceea ce înseamnă că Heron trebuie să mențină bula de aer tot atât timp.

Ține o mână pe umărul Artemisiei și una pe umărul meu, pe când Søren și Maile se țin de brațele lui.

— Cât a trecut? întreabă Maile în șoaptă.

— Abia un minut, îi răspund. Las-o să se concentreze.

Dincolo de bulă, zăresc un paznic rămas conștient, care înoată căutând aer. Ajunge la celula noastră, aproape de bula susținută de Heron, dar, deși nu poate să intre, e destul de aproape cât să-i văd disperarea din privire, ochii bulbucați, înnebuniți și speriați.

E cumplit să mori prin înec, m-a avertizat Artemisia când formulam planul.

O merită, am răspuns eu și nimeni nu m-a contrazis.

Totuși e cu totul altceva când o văd cu ochii mei când văd că se face albastru la față, că e cuprins de o agitație cum n-am mai întâlnit, când privesc cum zgârie cu unghiile gratiile care ne despart, până când degetele îi sângerează, fără niciun folos. Privesc cum fața lui se relaxează când în sfârșit întunericul neștiinței pune stăpânire pe el, degetele i se desprind de gratii și curentul îl trage departe, în bezna apei.

Simt că Søren se cutremură lângă mine și, gândindu-mă că a fost cât pe ce să aibă parte de aceeași soartă, mă cutremur și eu.

După o veșnicie, Artemisia deschide ochii și coboară brațele, lăsându-se moale și rezemându-se de Heron cu un geamăt, iar apa din jurul nostru se retrage năvălind înapoi în tunel, târând cu sine trupurile paznicilor.

— Ai reușit, îi spune Heron lui Art, ținând-o ferm de umăr, în același timp dându-mi drumul și scuturându-se de atingerea celorlalți.

Cu toate că de bună seamă e și el epuizat, aerul din jurul nostru se încarcă de energie când se folosește de darul său ca s-o revigoreze și să se asigure că tot efortul acela nu i-a agravat rănile de la picioare.

Artemisia dă din cap scurt, dar și ea reușește un zâmbet mic și încântat.

Heron bagă mâna în buzunarul pantalonilor și scoate o bucată micșorată de *molo varu.* Înainte de a ne despărți de Dragonsbane, l-am topit pe tot și l-am separat în patru părți – una pentru noi, una pentru Blaise, una pentru grupul din cramă și una pentru cel din pivnița bucătăriei.

Mi-o aruncă și mă folosesc de darul meu ca s-o încălzesc. După împărțirea în patru, nu mai e suficient spațiu să ne scriem cuvinte, dar măcar pot să încălzesc bucata mea astfel încât și ceilalți să simtă căldura. E semnalul pe care-l așteaptă, indicând că a sosit momentul să ia palatul cu asalt.

Luptă

CÂND IEȘIM DIN TEMNIȚĂ și urcăm treptele până la primul nivel al palatului – trecând pe drum pe lângă câteva cadavre pline de apă asaltul deja a început. E haos total, o cacofonie de săbii încleștate, strigăte în prea multe limbi ca să le pot ține socoteala și urlete de durere. Toți cinci pornim pe coridor ca un singur trup, Artemisia și Søren cu săbiile scoase, Maile cu o săgeată potrivită în arc, Heron și cu mine cu mâinile ridicate, gata să apelăm la darurile noastre.

Șase gărzi kalovaxiane apar de după colț și vin spre noi, îmbrăcați toți în armură din cap până-n picioare, cu săbiile de fier incrustate cu pietre de pământ înălțate în aer.

Eu lovesc prima, când ajung la trei metri de noi, împroșcându-i cu un curent continuu de foc. Poate că nu trece de armura lor, dar o încinge la un nivel insuportabil. Strigătele lor de lupte se prefac în țipete agonice și săbiile le cad zăngănind. După câteva secunde urmează și coifurile.

Apoi Artemisia și Søren se năpustesc asupra lor fără milă, lovind mortal beregatele rămase descoperite.

— Destul de ușor, spune Maile. Trebuie doar s-o mai repetăm de câteva zeci de ori.

— Poate chiar o să ne ajuți la următorul grup, mormăie Artemisia, dar o zice fără răutate, de fapt.

A înviat, așa cum am mai văzut-o doar când are sabia în mână și aerul e impregnat de mirosul de sânge.

Trecem de încă două grupuri de gărzi cu aceeași ușurință ca înainte, dar nu reușesc să îmi alung senzația de teamă care mi se adună în fundul stomacului. Maile avea dreptate – e ușor. Și în niciuna dintre închipuirile mele despre bătălia asta nu mi-am imaginat că va fi așa. Kalovaxianii nu te lasă să învingi ușor. Cress nu te lasă să învingi ușor.

— Unde sunt slugile? întreb pe când Maile trage o săgeată în gâtul unei gărzi căzute la picioarele Artemisiei.

Art ridicase sabia, gata să-i spintece beregata, dar acum o lasă moale într-o parte și-i aruncă lui Maile o privire dușmănoasă.

— Ce-i? întreabă Maile rânjind. Ziceai că nu vă ajut.

— Slugile, repet eu. Și nobilii, la o adică. Dacă i-am luat prin surprindere, ar trebui să găsim mai multă lume – nu doar gărzi.

— E ora cinei spune Søren, ștergându-și sângele de pe obraz cu dosul palmei. Poate că s-a organizat un banchet. Poate că acolo sunt cu toții.

— Poate, spun, dar ceva nu mi se pare în regulă în toată povestea asta.

— Îi luăm pe nepregătite, adaugă Heron. Îi doborâm repede. E de bine, Theo.

Încuviințez din cap, încercând să-mi astâmpăr neliniștea.

— Să mergem mai departe și să găsim și celelalte grupuri.

Coridoarele pe care alergăm îmi sunt cunoscute, din una sau alta dintre viețile mele, așa că o iau înainte, trecând pe lângă capelă, pe lângă vitralii înfățișând un soare strălucitor mare cât capul meu, pe lângă șirul de trepte care coboară la băi.

Poate că acolo stau ascunși kalovaxiani. Poate și slugi – sper să fie, dar ele nu trebuie să ne preocupe deocamdată. Întâi trebuie să-i punem la pământ pe toți cei cu putere de luptă. E o tactică deprinsă chiar de la kalovaxiani, de care s-au folosit împotriva noastră acum mai bine de un deceniu.

Zgomotele de luptă devin mai răsunătoare când trecem de colț, în drum spre sala de bal aflată în centrul palatului, imediat la nord de grădina cenușie.

Dar în clipa în care trecem de colț un braț mă țintuiește de perete și simt mușcătura rece de fier apăsându-mi pe gât.

— Theo! strigă Artemisia, venind spre mine, după care se oprește brusc, văzând tăișul de la gâtul meu.

— Lăsați armele, rostește bărbatul care m-a imobilizat, dar nu cred că sunt singura care îi aude tremurul din glas.

— Jos armele, spune Heron cu o notă de autoritate în voce pe care nu cred că am mai auzit-o vreodată.

Îmi întâlnește privirea și sesizez o încurajare.

Ai încredere în mine, spun ochii lui.

Søren și Artemisia își lasă săbiile jos și, cu ceva mai multă ezitare, Maile își așază și ea arcul.

Bărbatul dă să mă tragă înapoi, spre o ușă, dar Heron îl lasă să facă doar un pas, după care îl izbește cu o rafală de vânt care țâșnește ca o mână, smulgând sabia de la gâtul meu și din mâna lui și azvârlind-o de piatră cu un zăngănit care răsună pe coridor.

— Ce… începe bărbatul, dar nu are ocazia să-și încheie fraza.

Cu încă o rafală de vânt, Heron îi frânge gâtul și bărbatul cade

la picioarele mele. Ceilalți se grăbesc să-și ridice armele și Heron vine la mine.

— Ești bine? mă întreabă.

Îmi masez gâtul. Pielea a fost crestată, dar rana nu e adâncă.

— Bine. Tu?

Heron nu agreează violența – și cu atât mai mult îi displace să ucidă. Încuviințează din cap, privind trupul bărbatului încruntat.

— E război, spune el. Cred că zeii vor fi înțelegători.

Îl iau de mână și îl trag după mine pe coridor, cotind din nou, și mă opresc brusc înaintea scenei care ne aștepta pe culoarul din față.

E o baie de sânge atât de violentă, încât abia se vede pentru ce tabără luptă fiecare – nu văd decât săbii sticlind în lumina lumânărilor, sânge împroșcat pe piele și ochi bulbucați de frică și furie. Cincizeci de luptători cu totul. Poate chiar mai mulți.

Un bărbat se repede la mine și abia când ajunge la câțiva pași distanță zăresc roșul kalovaxian al uniformei prin crăpătura dintre coiful și platoșa lui. Fără să gândesc, trimit o minge de foc în punctul acela și privesc cum se aprinde uniforma. Grăbindu-se să înăbușe flăcările, nu observă săgeata lui Maile decât când i se înfige în piept, cu vârful de oțel străpungându-i zaua și atingându-i carnea.

Și cu asta ne avântăm în luptă la fel ca toți ceilalți, numai că noi cinci înaintăm în formație strânsă și ceilalți patru se străduie să mă înconjoare clipă de clipă. Eu și Maile deprindem un anumit ritm, ea lansează săgeți și eu îmi folosesc darul ca să le aprind. În felul ăsta câștigăm puțin timp și tactica dă rezultate, deși bănuiesc că logica ei e legată în parte de dorința lui Maile de a mă feri și a mă ține deoparte.

Aud sabia spintecând carnea înainte s-o văd și, preț de o clipă, toate din jur se desfășoară ca prin vis, încet și fluid. Apoi aud țipătul de durere al lui Heron și scena prinde iar contur. Văd sângele, mânerul de sabie ieșind din burta lui Heron, aud țipătul care, descopăr prea târziu, e chiar al meu.

— Nu! țip eu și, încă o dată, lumea se oprește în loc.

Dar, de data asta, nu mă opresc. Nu am încremenit câtuși de puțin; sunt un incendiu din cap până-n picioare. Nici măcar nu văd chipul războinicului care l-a înjunghiat pe Heron. Nu văd chipul niciunuia dintre ei. Cumva, parcă-mi părăsesc trupul cu totul – m-am întors la explozia de la Mina de Aer și nu simt decât

furie, arde prin mine cu disperare, fierbinte și nesătulă.

Țâșnesc printre Heron și Artemisia, ating războinicul care l-a înjunghiat pe Heron și, deși abia îl ating cu degetele, izbucnește în flăcări urlând, dar nu zăbovesc ca să-l privesc cum moare. Năvălesc prin mulțime, atingând toate părticelele de armură kalovaxiană dinaintea ochilor, savurând imaginea exploziilor care-i cuprind pe fiecare. Când ajung în celălalt capăt al coridorului și-l ating pe ultimul kalovaxian, din mulțime răsună urale uluite, dar abia le aud. Abia văd înaintea ochilor.

Mă întorc la Heron pe picioare tremurătoare. Søren îl susține dintr-o parte, Artemisia, din cealaltă, iar sabia încă e înfiptă în burta lui. Strânge din ochi cu o expresie îndurerată, în timp ce îl ajută să se așeze cu spatele de perete.

— N-o scoateți, cere el pe un ton calm, în pofida situației, scrâșnind din dinți.

Așezându-se, Artemisia se întoarce spre mulțimea de rebeli care urmărește din spatele nostru.

— E vreun Păzitor al Aerului printre voi? întreabă ea cu un ton de disperare în glas. Vreun medic? Vreun tămăduitor? insistă cu o voce din ce în ce mai ascuțită și mai subțire, dar nici acum nu vine vreun răspuns.

Nimeni de aici nu ne poate ajuta.

— Se poate vindeca singur? întreabă Maile.

E o întrebare pe care n-a fost nevoie să mi-o pun niciodată. Mereu, când cineva a fost rănit, Heron și-a făcut apariția, pregătit să-i ușureze măcar durerea. Niciodată nu mi-am îngăduit să mă întreb ce s-ar întâmpla dacă el însuși ar fi rănit.

— N-am mai încercat, spune Heron, găsind lama cu mâinile și tresărind. Cred că a ratat părțile importante, dar, dacă am scoate-o, aș pierde prea mult sânge. Aș leșina și atunci n-ar mai fi nicio șansă să vindec rana.

Pare atât de calm, stăpân pe sine ca întotdeauna. Deschide ochii și-mi adresează o privire grea.

— Theo, spune el. Poți s-o cauterizezi.

— Să cauterizez… rostesc șovăind, căci vorbele sale îmi par lipsite de sens.

— Søren, vei trage sabia afară. Încet și egal, adaugă Heron, iar Søren încuviințează din cap. Theo, în timp ce o scoate, tu trebuie să-ți folosești darul ca să arzi carnea din jurul ei, ca s-o împiedici să sângereze.

Vederea îmi tremură de greață.

— Nu… nu pot.

— Theo, stăruie Heron, atrăgându-mi privirea. Am nevoie s-o faci.

Dacă n-o faci, voi muri. Nu rostește cuvintele, dar atârnă între noi oricum. Încuviințez din cap, strângând buzele într-o linie subțire și ridicând mâinile chiar deasupra rănii lui, aprinzând flăcări în vârfurile degetelor.

— Sunt gata, îi zic lui Søren.

Nu răspunde, cu fruntea încruntată de concentrare, ci începe să scoată încet sabia din trupul lui Heron. În aceeași clipă, cobor flăcările din degete până la pielea lui Heron.

Țipă de durere, strângând mâna Artemisiei cu atâta putere, încât observ, cu coada ochiului, că i se albesc degetele, dar mă concentrez neîntrerupt la rană, la sabia pe care Søren o scoate centimetru cu centimetru. Mirosul de carne arsă se răspândește în aer, mă amețește și mă îngrețoșează, dar îmi țin mâinile nemișcate, cu flăcările pregătite, până când vârful sabiei iese din burta lui Heron și ard rana până se închide în urma lui.

Cobor mâinile și mă clatin pe picioare, dar Søren mă apucă de umăr și mă echilibrează.

Heron mijește ochii și privește pielea arsă unde înainte fusese rana. Încuviințează din cap o dată, cu fața acoperită cu un strat subțire de transpirație. Așază o mână pe rană, respirând inegal. Trec câteva scunde de tăcere încremenită, încordată, apoi trupul lui Heron se relaxează de epuizare și mâna îi cade de pe burtă. Acolo unde cu un moment în urmă se aflase un cerc de carne arsă, acum a mai rămas doar o cicatrice palidă.

Începe să respire iar uniform și ridică privirea la mine.

— Îți mulțumesc, spune el.

Încuviințez din cap amuțită. Lumea încă se învârte în jurul meu, cu marginile estompate.

— E suprasolicitată, intervine Artemisia.

— N-am nimic, spun, dar nu sună convingător nici pentru propriile-mi urechi.

Artemisia deschide gura, gata să protesteze, dar o întrerupe o explozie de strigăte îndepărtate, de pe culoar. Se întoarce spre ceilalți războinici

— Duceți-vă, îi îndeamnă. Venim și noi imediat.

Se grăbesc să urmeze ordinul, iar Heron se pune pe picioare

aproape fără să tresară.

— Ce-i după ușa aia? întreabă el, arătând cu capul în josul coridorului prost luminat.

Îi urmăresc privirea, dar nu reușesc să disting nimic. Încerc să-mi amintesc unde ne aflăm, unde duce culoarul ăsta, ce se află în spatele ușii. Când îmi dau seama, izbucnesc în hohote de râs dezlănțuite și incontrolabile.

— Theo? spune Heron îngrijorat.

— E camera mea, răspund printre hohotele de râs. E fostul meu dormitor. Vedeți? Ușile de la camerele Umbrelor?

Artemisia dă drumul aerului din plămâni.

— Are dreptate, spune ea, clătinând apoi din cap. E un loc numai bun să vă odihniți.

— Nu-mi trebuie odihnă, se opune Heron. Sincer. Sunt ca nou.

— Și eu, adaug, deși în același timp nu sunt convinsă că aș putea rămâne pe picioare dacă Søren și-ar lua mâna de pe umărul meu.

— Numai câteva minute, spune Artemisia. O să eliberăm ce a mai rămas din aripa asta și apoi ne întoarcem după voi. Heron, pune de-un foc pentru ea – o s-o ajute să-și recapete puterile.

Heron parcă ar vrea s-o contrazică, dar, până să apuce, Artemisia continuă:

— Nu putem s-o lăsăm singură, îi atrage ea atenția.

Atunci Heron încuviințează și mă cuprinde de brâu, pentru susținere.

— Să vă întoarceți repede, le cere el pe un ton grav.

Nu le spune să se ferească sau să aibă grijă să nu moară și îi sunt recunoscătoare pentru asta.

Odihnă

ODAIA MEA ARATĂ EXACT ca în noaptea plecării. Până și patul încă e dezordonat. Prosopul cu care m-am curățat pe față încă atârnă de buza lavoarului, mânjit cu lacul de buze roșu și fardul cu care m-am dat pentru banchetul dinainte, din seara aceea. Chiar și fără să deschid șifonierul, știu că rochiile mele încă atârnă înăuntru – și cele deocheate, de la Kaiser, și cele mai drăguțe, de la Cress.

E camera mea, aici am locuit zece ani și totuși acum, când o revăd, pare mult mai mică.

Heron mă ajută să mă întind în vechiul meu pat, rezemându-mă de perne, apoi se duce la șemineu și pregătește un foc cu vreascuri și cremene.

— Ce s-a întâmplat? Înainte să mă vindeci? mă întreabă Heron, fără să se uite la mine. Ai de gând să vorbim despre asta? Despre cum i-ai prefăcut în cenușă pe războinicii ăia cu o simplă atingere?

— Da, vorbim, îi răspund, lăsându-mi capul pe spate și închizând ochii. Dar nu chiar acum.

— Ce-ar mai fi de făcut? Să ne facem griji degeaba? întreabă el și nu pot decât să-i dau dreptate.

Oftez.

— Nu știu ce-a fost, ce m-a apucat. Pur și simplu s-a întâmplat. Am văzut că ai fost rănit și instinctele mi-au luat-o înainte. Efectiv parcă îmi fierbea sângele.

— Ai putea s-o mai faci? întreabă el, mai mult din curiozitate decât din considerente tactice.

— Nu știu, mărturisesc eu. Nu, nu cred. N-aș ști de unde să încep.

— Mai mult, completează Heron, dacă folosirea unei asemenea puteri te epuizează, s-ar putea mai degrabă să te încurce.

— Nu sunt epuizată, protestez eu, deși sesizez din nou minciuna, cu aceeași limpezime cu care simt momentul în care Heron lovește cremenea și un foc mic și scânteietor prinde viață în cămin.

Focul îmi cântă în trup de parcă m-aș cufunda într-o baie fierbinte. Fără să vreau, oftez de ușurare.

— Nu e nicio rușine să-ți atingi limitele, Theo, spune el,

stârnind focul firav cu o adiere ușoară de vânt și prefăcându-l în văpăi adevărate. Abia atunci știi că te-ai străduit din toate puterile.

Pufnesc.

— Ușor de zis pentru tine, subliniez eu. Când simți nevoia să-ți revigorezi puterea, e de ajuns să *respiri.*

Râde încet, dar nu mă contrazice.

— Nu pot să cred că ai fost *înjunghiat,* continui.

— Eu pot. Mai degrabă pentru că încă simt rana.

Mă sprijin în coate și mă uit la el.

— Ai spus că n-ai nimic, îi atrag eu atenția.

Heron ridică din umeri.

— Și tu ai zis la fel, mi-o întoarce.

Aici n-am ce zice, așa că mă întind la loc și las focul să mă scalde în energia lui. Aș vrea să-l întreb cum se simte. Dacă are nevoie de odihnă. Dar amândoi știm că nu-i timp de odihnă, că nu e momentul să se simtă și altfel decât bine. Așa că nu zic nimic și lăsăm tăcerea grea să ne învăluie, în timp ce încercăm amândoi să ne revenim cât mai mult posibil, într-un timp cât mai scurt.

Închid ochii și-mi las gândurile să hoinărească – nu la ce se petrece dincolo de ușă, ci la ce ar putea aduce ziua de mâine. Și cea de după ea. Și cea de după. Îmi amintesc pentru ce luptăm, ce ne promite viitorul, numai să înfruntăm durerea până la capăt și să ne întindem spre el.

O mână fierbinte se lasă pe umărul meu și sar în capul oaselor, deschizând larg ochii

Nu dorm – știu sigur că nu dorm, dar, cu toate astea, Cress a apărut lângă mine, îmbrăcată cu o tunică argintie, lungă și largă, fixată la umăr cu o fibulă bogat ornamentată, cu pietre de foc și aur. Un colier cu pietre de foc îi înconjoară gâtul peste clavicule, lucind în lumina focului.

— Theo? întreabă Heron, uitându-se alarmat la mine. Ești bine?

Nu o vede, deși e la fel de reală ca mine.

Cress duce la buze un deget cu vârful înnegrit.

— Da, reușesc să spun zâmbind. Doar am ațipit o clipă, mint eu.

Heron încuviințează din cap, întorcându-și atenția la foc și la propriile-i gânduri.

N-ar trebui s-o pot vedea pe Cress – doar nu dorm, dar iat-o. Poate că puterea consumată adineaori m-a epuizat mai mult decât mă așteptam, lăsându-mi mintea vulnerabilă și accesibilă. Poate că explicația ține de faptul că eu și Cress suntem foarte aproape una de alta acum și dispariția distanței estompează marginile minților noastre. Poate că legătura asta, orice ar fi ea, se încheagă din ce în ce mai mult.

Dar nu contează *de ce.* În orice caz, nu acum. Important e că-i aici, în încăpere, lângă mine, la fel de sigur cum și Heron e aici, doar că el n-o vede.

— Bătălia asta mă plictisește, Thora, oftează ea. Vino la mine, în sala tronului. Să vedem dacă problema nu se poate lămuri ca între doamne, și nu ca între barbari, ce zici? Fără războinici, fără gărzi. Doar noi două.

Aerul din jur tremură și o văd în sala tronului, stând semeț pe tronul mamei, cu ochii închiși. Ține mâna palidă pe umărul unei astreane mici, cu părul de o nuanță brună atât de închisă, că e aproape negru. Nu cred că are mai mult de opt ani. Cress deschide ochii și privește spre gărzile orânduite în jurul tronului.

— Mergeți alăturați-vă luptei, le comandă ea pe un ton răsunător și autoritar.

Fata scâncește, tresărind sub atingerea lui Cress.

— Înălțimea Voastră, spune o gardă, dar mai mult nu apucă.

— E un ordin, adaugă ea. Nu vreau să rămână nicio gardă aici, în încăperea asta, și nici pe coridorul de la intrare. E o risipă, din moment ce palatul meu e năpădit de rebeli astreani. S-a înțeles?

Gărzile încuviințează și dispar. După ce ușa se închide în urma lor, Cress se întoarce iar spre mine. Ridică cealaltă mână și acolo, plimbată leneș printre degete, văd același tip de sticluță pe care a folosit-o ca să-l drogheze pe Laius – plină, îmi închipui, cu același gaz care l-a transformat în marionetă.

— M-am plictisit, spune, apropiind sticluța de fața tinerei.

Fata se holbează la ea îngrozită și încearcă să se elibereze, dar Cress o ține bine de gulerul rochiei aspre.

— Nu mă pune să caut alte mijloace de divertisment.

Înainte să pot răspunde, dispare, risipindu-se ca fumul.

Răsuflu și, după numai o clipă de gândire, mă ridic din pat.

— Ce faci? întreabă Heron.

— Cress e în sala tronului. Vrea să ne întâlnim.

Heron se încruntă, privind cum îmi încalț ghetele.

— Și? Doar nu-ți trece prin gând să te duci. Îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când a cerut o întâlnire?

— Sigur că-mi amintesc, îi răspund. A încercat să mă omoare. Bănuiesc că la fel va face și acum.

— Și totuși ți se pare o idee bună să te duci? întreabă el.

— Are o ostatică. O fată, de vreo opt ani, poate. Speriată.

Auzind asta, Heron ezită un moment, dar imediat clatină din cap.

— Dar îți dai seama că o s-o omoare oricum, chiar dacă te duci. De ce n-ar face-o?

Știu că are dreptate, dar, în același timp, se înșală.

Oftez, străduindu-mă să-mi transpun gândurile în cuvinte.

— Sfârșitul nu poate fi decât unul singur. Una dintre noi trebuie să moară. Cred că plimbă momeala asta pe la nasul meu, crezând că voi veni să stăm de vorbă, sub pretextul unui armistițiu. Cred că-mi pregătește o ambuscadă. Dar planul ei are o hibă.

— Și anume? întreabă el.

Leg și cealaltă gheată și mă ridic, întâlnindu-i privirea.

— Sunt mai puternică decât crede și nu mă avânt orbește. Mă duc pregătită pentru orice, pregătită să-i răspund cu aceeași monedă. Vrea să mă prindă în capcană, dar de data asta i-o vom lua înainte cu un pas.

— Adică noi? repetă Heron.

Ridic din sprâncene.

— Doar dacă nu cumva nu vrei să vii.

— Evident că vin, zice, ridicându-se greoi. Dar mai bine i-am aștepta și pe ceilalți.

Dau din mână, respingând ideea.

— Sunt ocupați. Dacă nu s-au întors până acum, înseamnă că lupta-i mai încinsă ca oricând. Nu-i iau de acolo ca să-mi fie mie gărzi de corp. În plus, nu mai putem aștepta, din cauza fetei.

Heron clatină din cap.

— Ai impresia că noi doi, singuri, vom izbuti cumva să ajungem de aici până-n sala palatului? N-are rost să ne temem de Cress – drumul în sine o să te omoare.

— Ce noroc, atunci, că ai puterea să ne faci pe amândoi invizibili.

— Dar nu și imateriali. Nu ne va ajuta cu nimic dacă vom fi străpunși de săbii menite să lovească pe alții.

— Există trei căi prin care putem ajunge de aici în sala palatului continui eu, începând să le enumăr pe degete. Calea cea mai evidentă, care, într-adevăr, probabil va fi înțesată de războinici. Mai e rețeaua de coridoare mai strâmte, folosite de obicei de slugi. Mai puțin probabil să fie aglomerate, dar nu putem ști sigur.

— Și a treia cale? întreabă Heron, cu toate că, după voce, parcă deja regretă întrebarea.

— Mergând înapoi, prin temniță, spre tunelul prin care am intrat. Se bifurcă – un drum duce direct la sala tronului. Așa am evita privirile gărzilor pe care Cress se poate să le fi poziționat *la ușa* încăperii.

Heron chibzuiește câteva secunde, uitându-se la mine de parcă mi-aș fi pierdut complet mințile. În cele din urmă, oftează.

— Bănuiesc că n-am cum să te conving să renunți.

— E singura cale de a pune capăt la toate. Înainte să mai aibă și alții de suferit.

Heron insistă să lăsăm un bilet în care să le spunem celorlalți unde am plecat și îmi dau seama că e o idee bună, dar îmi imaginez limpede ce față va face Artemisia când îl va citi.

N-aveau decât o singură sarcină – să stea locului, va izbucni ea.

Dar măcar va ști că n-am fost capturați sau uciși.

Cu problema asta rezolvată, Heron mă ia de mână și invizibilitatea lui se întinde peste pielea noastră până când amândoi devenim invizibili.

— Poți să o ții așa până ajungem la temniță? îl întreb ieșind pe furiș în holul părăsit, atenți să pășim peste trupuri și grămezile de cenușă.

— Fără mari probleme, recunoaște el. După cum ai spus, nu-mi trebuie decât aer ca să-mi revigorez darul. Cât despre rană, atâta vreme cât nu e nevoie să fac salturi lungi sau să car greutăți mari, ar trebui să fie bine. Dar oricum nu se poate spune că lupta e punctul meu forte.

Străbatem coridoarele șerpuite, în tăcere, chiar dacă sunt pustii. Niciun semn de viață – numai cadavrele războinicilor kalovaxiani pe care le-am împrăștiat pe drumul încoace.

Auzim voci abia când ajungem la ușa spre șirul de trepte care coboară în temniță, înăbușite și indescifrabile, răzbătând de jos.

Heron mă strânge de mână, așa că îl strâng și eu la rândul meu și ne lipim de perete, așteptând să vedem câți războinici ar trebui să înfruntăm și dacă n-ar fi mai bine să-i lăsăm să treacă, pur și simplu.

Vocile se aud mai clar, dublate de zgomot de pași urcând treptele, și respir ușurată. Vorbesc în astreană.

— Nu se știe ce vom găsi, rostește un glas cunoscut, făcându-mi inima să tresalte în piept. Dar ne vom separa și ne vom împrăștia în tot palatul, intervenind oriunde vor avea nevoie de noi.

Îndată ce conducătorul apare pe culoar, mă desprind de Heron și sar la gâtul lui, dezechilibrându-l.

Un moment, încremenește, dar apoi trupul meu iese la iveală și Blaise oftează, strângându-mă și el în brațe.

— Slavă zeilor, îmi șoptește în păr, apoi face un pas în spate și mă inspectează din cap până-n picioare. Regina Theodosia, se adresează grupului de războinici din spatele său, atât de mulți, că nu-i văd pe toți. Se îngrămădesc pe trepte, formând o coadă care se întinde cât văd cu ochii.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt ceilalți? continuă Blaise.

Mă întorc spre Heron, sperând să mă ajute să-i explic, dar el clatină din cap.

— Nici gând, nu e planul meu. Tu o să-i spui.

Clatin din cap și-i povestesc repede lui Blaise tot ce s-a întâmplat din momentul în care am pătruns în palat, trecând peste detaliile legate de rana lui Heron și episodul meu de epuizare. Dar, când îi spun despre mesajul de la Cress și despre fată, se încruntă.

— Doar nu vorbești serios.

— Asta am zis și eu, face Heron. Dar se pare că e serioasă.

Blaise oftează, dar nu pare deosebit de surprins. În schimb, se întoarce spre războinicii din spatele lui.

— Gérard, se adresează unuia dintre bărbații din față, lat în umeri și impunător, cu fața marcată de arsuri grave. Preiei comanda. Găsește-i pe ceilalți începe din margini și avansează spre centrul palatului. Omorâți-i pe toți cei care vi se opun; pe ceilalți închideți-i.

Gérard încuviințează din cap, dar nu zice nimic.

— Nu-i nevoie să vii cu noi, îi zic lui Blaise.

Înainte să apuc să termin fraza, clatină din cap.

— Normal că trebuie să vin cu voi, spune el, dar nu dă alte explicații.

Probabil că nici nu e nevoie să mai spună ceva – locul său e alături de mine și mă bucur că va fi așa.

Blaise, Heron și cu mine ne dăm într-o parte, ca să le facem loc războinicilor. Încerc să-i număr în timp ce trec pe lângă mine, dar sunt prea mulți.

— Puțin peste două sute, îmi răspunde Blaise înainte să întreb. Incendiul de la Mina de Foc n-a fost atât de grav precum cel de la Mina de Aer. Păzitorii de acolo au reușit să-l stingă repede, cooperând ca să stârnească o furtună de nisip care a înăbușit flăcările.

Încuviințez din cap, aproape că n-am cuvinte. După ce dispare și ultimul războinic, pornim în jos pe scări, spre temnița inundată și părăsită.

— Mă bucur că ai venit, Blaise. Mă bucur că ești în viață. Mă bucur că vii cu mine.

Blaise mă strânge de umăr.

— Și eu, Theo.

Ne grăbim să traversăm în tăcere culoarul temniței, până când ajungem din nou la intrarea în tunel. Încerc să ignor cadavrele umflate ale paznicilor din drum. Heron se împinge în ușa tunelului, iar eu și Blaise intrăm după el. Pe măsură ce ne apropiem de ocean, nivelul apei se înalță, până când îmi ajunge la brâu. În cele din urmă, ajungem la răscruce. Cărarea pe care am venit coboară mai departe și se cufundă în mare, pentru că a venit fluxul, dar cealaltă urcă șerpuitor spre sala tronului. N-am mai fost pe aici, dar Blaise pare să știe drumul și o ia înainte. Mergem cam cincisprezece minute și, în final, ajungem la ceea ce pare a fi o fundătură.

— Piatra de acolo, spune Blaise, arătând spre colțul de jos al peretelui.

E mică, aproape cât o pietricică.

— Cress trebuie să fie convinsă că sunt singură, le zic celor doi. Rămâneți invizibili în spatele meu, până-n clipa în care atac.

Blaise încuviințează și-i întinde brațul lui Heron, care se prinde de el. Aștept până când invizibilitatea îi ascunde cu totul, apoi mă ghemuiesc și apăs pe piatra indicată de Blaise.

Piatra cedează destul de ușor la atingerea mea și o cărare se deschide în perete.

Ezit numai o secundă, apoi pornesc mai departe.

Joc

SALA TRONULUI E PLINĂ de lumânări care împrăștie o lumină aproape orbitoare, deși cupola de sticlă din tavan dezvăluie stelele și luna strălucitoare de deasupra. Pe tronul din centrul încăperii, Cress stă cu picioarele încrucișate delicat, îmbrăcată cu aceeași rochie argintie de adineaori, fixându-mă cu privirea. Fata pe care am văzut-o înainte încă e lângă ea, așezată pe podium, cu genunchii aduși la piept.

Intrarea mea prin perete nu o surprinde pe Cress. Nu se înfurie când mă vede. Nici măcar nu pare încântată că i-am acceptat invitația. În schimb, chipul ei e indescifrabil.

Ușa se închide în spatele meu și, deși nu-i văd pe Heron și Blaise, le simt prezența.

Câteva momente, eu și Cress doar ne privim în tăcere dintr-o parte și alta ale încăperii.

Apoi se ridică încet în picioare și coboară de pe podium, ridicând cu grijă marginile rochiei, ca să nu se împiedice. Pocnește din degete, sunetul aspru răsună în sala tăcută și fata imediat sare în picioare și se grăbește să țină pasul cu Cress, în ciuda lacrimilor care-i șiroiesc pe față.

— Știam că vei veni, Thora, îmi spune Cress cu o privire neclintită și tulburătoare, țăcănind cu tocurile pantofilor fini pe podeaua pavată, urmată de foșnetul încălțărilor fetei. Atâta vreme am crezut că ai murit – parcă abia acum m-am convins cu adevărat că nu-i așa.

Maniera în care se uită la mine, cu ochi cenușii sticloși și distanți, văzând totul și nimic, mă neliniștește. Brusc, am o vagă senzație că sunt într-adevăr o stafie care o bântuie până la nebunie.

Înainte să pot răspunde, vorbește în continuare, pe un ton egal și degajat:

— Cândva ai spus că voi înnebuni, la fel ca Împărăteasa. Îți amintești? mă întreabă ea, oprindu-se la câțiva pași de mine.

— Da, îi răspund, regăsindu-mi vocea. Dar Împărăteasa Anke n-a putut să-și aleagă singură soarta. A tot împins-o Kaiserul de la spate, clipă de clipă. Poate că te-aș fi compătimit înainte, când ai devenit Împărătească, la început, dar, după ce s-a întâmplat la Mina de Foc, după câte ai făcut de atunci, a fost alegerea ta, Cress. Dacă aștepți compătimire de la mine, află că

n-o să ai parte de ea.

Râde, dar e un râs firav.

— Nu vreau compătimire, Thora.

Tace un moment și înclină capul într-o parte.

— N-ai venit aici ca să negociem un armistițiu, oricât am vrea să ne prefacem. Nu. Ai venit să mă ucizi nu-i așa?

Nu neg.

Râde, un sunet care cred că mă va bântui în coșmaruri.

— Îți pierzi timpul, spune ea.

Mă îndrept de spate și chem flăcări în mâini dar ea doar se uită la mine cu o curiozitate netulburată. O înșfacă de braț pe fată și o trage înaintea ei, provocându-i un țipăt de durere.

— Da, da, zice Cress, făcându-mi plictisită cu mâna. Foarte impresionant, te asigur. Și, bineînțeles, am simțit ce le-ai făcut lui Dagmaer și celorlalte fete.

— Voiai să punem capăt situației ca între doamne, așa ai zis. Nu cred că ai de gând să propui vreun armistițiu.

Cress zâmbește.

— Nu, firește că nu, răspunde ea. Tu ar trebui să știi cel mai bine, kalovaxianii nu negociază armistiții.

— Atunci, de ce m-ai chemat aici? o întreb.

Îi piere zâmbetul.

— Ți-am zis de ce. Pentru că-ți pierzi timpul. Acum, stinge flăcările alea.

— De ce? Ca să poți să mă ataci? o întreb. Pentru asta m-ai adus aici, nu?

Își dă ochii peste cap, dar nu neagă.

— Pentru că n-are sens să mă omori, răspunde ea. Darul ăsta… sau cum vrei tu să-l numești – o face deja în locul tău.

Cobor mâinile fără să vreau și flăcările se sting sfârâind, dar Cress nu face nicio mișcare împotriva mea. Sesizez o mișcare vagă în spatele meu, dar nu-mi dau seama dacă e Blaise sau Heron. Mă chinui să înțeleg cuvintele lui Cress.

— Vrei să spui că ai contractat nebunia minelor? o întreb.

Ar trebui să fie imposibil. Cress n-a pus niciodată piciorul în mine. Dar îmi amintesc explicația Minei, că oalele pline clocotesc și dau pe afară. Iar puterea lui Cress a fost mare dintotdeauna – poate mai mare ca a mea, mai mare, poate, chiar și decât a lui Blaise. Și, spre deosebire de noi doi, ea nu și-a folosit-o niciodată cu cumpătare.

Dar nebunii minelor nu dorm, spre deosebire de Cress – am văzut-o în visele mele. Nu poți să visezi când ești trează. Numai că... numai că visele acelea mereu au avut loc în palat sau în apropierea lui, mereu în locuri unde ar fi putut să fie cu adevărat. Doar că erau diferite, sucite. Dar, dacă ea are nebunia minelor, atunci s-ar putea ca mintea să îi fie suficient de fracturată cât să-i distorsioneze realitatea.

— De cât timp ai halucinații? o întreb încet.

Mă privește în continuare neclintită, clipind apatic.

— De când mi-ai dat otrava. Uneori am impresia că e vorba de vise. Sau de coșmaruri. Dar e imposibil.

— Pentru că nu dormi, deduc eu.

— Așa e, răspunde ea. O ironie, nu crezi? Ai venit aici pregătită să mă omori, dar adevărul e că m-ai omorât acum mult timp. Doar că moartea nu se grăbește, mă roade încet. Dureros. Nu credeam că ai fi în stare de o asemenea cruzime, Thora.

— Theodosia, o corectez.

Numele iese cu forța dintre buzele mele, chiar dacă nu reușesc să pricep nimic altceva din ce zice Cress.

Asta, cel puțin, știu sigur.

— Numele meu e *Theodosia.*

Nu se poate să nu fi aflat; trebuie să-l fi auzit, pe străzi, șoptit sau strigat. Dar, auzindu-l din gura mea, zâmbește.

— E drăguț. Dar nu ți se potrivește. În ochii mei vei fi mereu Thora.

Vorbele ei nu reușesc să mă surprindă, dar oricum mă rănesc. Cred că aș fi vrut s-o aud spunându-mi măcar o dată pe nume.

Cu inima grea, chem flăcări în mâini iarăși și Cress se holbează la ele, strângând din buze. În sfârșit, ridică iarăși ochii la mine, zâmbind cu amărăciune.

— Ei, haide, zice Cress, apucând fata de umeri cu ambele mâini și strângând-o cu putere. Vei proceda cum crezi de cuviință, dar mă îndoiesc că ai vrea să vadă și fata. Să știi că-mi amintește de tine. O cheamă Adilia.

Cobor privirea și întâlnesc ochii ei înspăimântați. Îmi știu puterea, îmi știu precizia. Îmi amintesc cum, în toiul incendiului de la Mina de Aer, am reușit să mânuiesc flăcările de parcă ar fi fost propriile mele degete. Dacă aș vrea, sunt aproape sigură că aș putea s-o ucid pe Cress fără s-o rănesc pe Adilia. Dar

„aproape sigură” nu pare suficient.

— Ce-ar fi s-o trimitem întâi la familia ei? propune Cress. Sunt pe aproape. Și sunt convinsă că s-ar bucura s-o vadă și pe Regina lor – au vorbit despre tine adesea, să știi. Au instigat răscoale aici, în orașul meu, punând la cale tot felul de mici comploturi murdare.

Vocea ei capătă o notă ascuțită și periculoasă, care-mi furnică pielea. Simt că Blaise și Heron se apropie, pregătindu-se pentru ceva, dar niciunul dintre noi nu pare să înțeleagă pentru ce anume.

Un fior îmi străbate șira spinării.

— Unde sunt? o întreb.

În loc să răspundă, întinde mâna, chemându-mă.

— Vino, mă îndeamnă, apoi se întoarce și pornește spre una dintre ieșirile din sala tronului, târând-o după ea pe Adilia cu scâncetele ei.

Cunosc acel culoar – duce la un balcon înălțat deasupra grădinii cenușii.

Simțind că nu o urmez, se întoarce și-mi aruncă o privire peste umăr, cu un zâmbet tulburător pe buze.

— Vino, repetă ea – o poruncă, nu o rugăminte. Noi două vom juca un mic joc.

— Și dacă nu vreau să joc? întreb, neîncrezătoare în propria-mi voce.

Cress ridică dintr-un umăr.

— Atunci îi voi omori pe toți, răspunde, împingând ușa.

Picioarele mele parcă ar fi din fier când pornesc după ea spre ușă, înspăimântată de gândul la ce mă așteaptă de partea cealaltă, dar mă silesc să merg înainte. Mă consolează faptul că Heron și Blaise sunt în spatele meu, că nu sunt singură în încercarea asta, dar, când ajung la ieșire, îmi dau seama că nu contează dacă sunt sau nu singură. Nu contează deloc.

Pentru că, ieșind pe balcon și urmând-o pe Cress până la balustradă, descopăr că, dedesubt, grădina e atât de aglomerată de sclavii astreani ai palatului, încât mi-ar fi imposibil să-i număr. Mulți plâng și suspinele lor cuprind văzduhul. Unii sunt la vârsta la care abia învață să meargă, ținuți în brațele părinților.

Și, de jur-împrejur, la fiecare dintre ferestrele orientate spre grădină, așteaptă câte una dintre harpiile lui Cress, zece cu

totul, îmbrăcate în negru, și fiecare ține în mâinile întinse peste mulțime câte un vas de sticlă sferic, înăuntrul cărora sclipește inconfundabilul tremur opalescent al velastrei.

Alegere

NU POT DECÂT să mă holbez la miile de oameni adunați dedesubt și la pericolul care atârnă peste capetele lor. Sub fiecare fereastră stă câte un singur astrean, ținând în mână un pumnal lucitor. Fiecare dintre cele zece chipuri e îngrozit și derutat – habar nu au pentru ce au fost aleși. Poate chiar s-au gândit că au avut noroc să primească arme, dar eu văd ce a făcut Cress din ei de fapt: arme umane, marionete care-și așteaptă sforile.

Cât de delicate sunt sferele acelea de sticlă, ținute deasupra capetelor lor – când li se va da drumul și se vor sparge, gazul se va răspândi și velastra va prelua controlul. E mai multă otravă decât i-a dat lui Laius, mai multă decât mi-am închipuit că ar putea produce, dar iat-o. Cress a spus că otrava încă nu se împrăștia așa cum și-ar fi dorit, dar, chiar și dacă fiecare glob ar avea velastra suficientă numai pentru câte una dintre persoanele cu un pumnal în mână, nu suport gândul la dezastrul pe care acei zece oameni l-ar putea provoca. Toate aceste mii de persoane încolțite în grădină, neînarmate și neantrenate. Sunt miei gata să fie sacrificați și habar nu au.

— Închipuie-ți ce ordine felurite aș putea să dau, spune Cress plimbându-și alene vârfurile înnegrite ale degetelor pe balustradă. Câte le-aș putea porunci să facă cu pumnalele alea înainte să-și ia propriile vieți, așa cum a făcut Laius. Va fi un adevărat masacru dacă nu faci exact cum îți spun.

Deși știu că Blaise și Heron sunt în spatele meu, nu aud nimic de la ei – parcă nici n-ar mai respira. Îi înțeleg. Indiferent de ce aș crede-o în stare pe Cress, mereu reușește cumva să mă surprindă.

— Ce vrei? o întreb, surprinsă de tonul egal al vocii mele.

Pe dinăuntru, tremur incontrolabil.

Cress își smulge privirea de la grădină și și-o îndreaptă spre mine, fixându-mă cu ochi reci și lucitori, ca argintul în lumina lunii pline.

— Tu ce ți-ai dori în locul meu? întreabă curioasă, înclinând capul într-o parte.

— Să mă predau.

Cress zâmbește, dar e un zâmbet crud și amar.

— După ce ai dat buzna în palatul meu? După ce ai distrus

două dintre minele mele, silindu-mă să le incendiez pe celelalte înainte să ajungi la ele? întreabă ea. După ce m-ai lipsit de aliații mei sta'criverani? După ce mi-ai răpit prizonierii? După ce mi-ai omorât prietenele? Chiar crezi că ar fi o soartă potrivită pentru tine să te predai, pur și simplu? Mai încearcă.

Înghit în sec.

— Vrei să mă omori, îi răspund.

Doar mă așteptam la asta. Doar am mai fost în situația asta, am mai fost silită să fac alegerea asta, mai mult sau mai puțin. Știu ce am ales atunci și știu că la fel voi alege și acum. Și, de data asta, moartea va fi definitivă.

Cress clatină din cap.

— O, nu, spune ea. Tot ar fi prea ușor, tot o soartă nemeritată ar fi, după tot ce ai făcut. Nu, am de gând să te las să trăiești o viață lungă, plină de tot felul de chinuri. Pe unele nici nu mi le-am imaginat încă, dar le voi născoci în fond, vom avea atât de mult timp la dispoziție. Mai ales când voi obține rezerve constante de velastra pe care să ți-o dau.

Înghit fierea care mi se ridică în gât. Voi deveni marioneta ei trupul meu va fi viu, dar îmi voi pierde mintea, i-o voi ceda ei. E o soartă mai cumplită decât moartea, mai groaznică decât mi-am închipuit vreodată. Dar mă forțez să încuviințez din cap.

— Apoi? o întreb, căci știu că asta n-are cum să fie tot. Ce se va întâmpla cu armatele mele?

— Nu am pretenții absurde, oftează ea. Dacă se predau, vor fi cruțați și trimiși la mine, să le reclădească și să le exploateze, dându-li-se velastra – îndată ce vom descoperi cum s-o producem în masă. Toți cei care se opun vor fi executați. Am terminat cu revoltele, Thora. Mă plictisesc.

Câteva clipe nu zic nimic, cercetând grădina și ferestrele care o înconjoară, căutând vreo cale de a-i salva, de a face în așa fel încât să scăpăm cu toții nevătămați. Dar nu există nicio cale. Există doar realitatea, în care mii dintre oamenii mei vor muri dacă nu voi sacrifica alte câteva mii.

E o alegere imposibilă.

— De ce nu mi-ai dat doza aia de velastra imediat ce am pus piciorul în sala tronului? o întreb.

Zâmbetul îi tremură.

— Pentru că nu meritai să-ți fie atât de ușor. Și vreau să te aud cum cerșești îndurare – nu pentru că ți-o poruncesc, ci

pentru că așa vrei. Pentru că trebuie.

— Te temi, spun, sperând să câștig timp.

Timp pentru ce, nu știu. Timp pentru un miracol, timp pentru o altă opțiune, timp într-o lume în care încă nu sunt chinuită de remușcări.

— Crezi că s-ar putea chiar să învingem.

Cress mijește ochii.

— Cred că ați depășit orice așteptare, recunoaște ea. Dar niciodată n-ați fi câștigat războiul ăsta.

— Atunci, ce motiv mai ai să propui vreo înțelegere? o întreb. Dacă ai fi crezut într-adevăr că poți învinge cinstit, nu m-ai fi adus aici. Știu că-ți plac scenele spectaculoase, Cress, dar tatăl tău ar fi dezamăgit de tine pentru că le pui înaintea logicii.

Cu asta am atins un punct sensibil, dar Cress nu răspunde. În schimb, privește peste balustradă și face un semn. Până să mă dumiresc, o harpie eliberează globul ei de velastra. Se lovește de pământ, spărgându-se la picioarele astreanei de dedesubt, ce ține pumnalul strâns în mână.

Observ clipa în care velastra își face efectul, cum ochii ei se încețoșează și umerii i se lasă, așa cum s-a întâmplat și cu Laius.

— Îi vei ucide pe toți cei care-ți apar în cale, îi strigă harpia pe un ton ascuțit și senin, aproape vesel. Și nu te vei opri până nu te voi opri eu.

Reacția vine imediat. Femeia strânge degetele în jurul mânerului și, fără nicio ezitare, țâșnește în față, înfigând pumnalul în burta unui bărbat. Trece la următoarea persoană, înainte chiar ca trupul celei dintâi să lovească pământul. La cât de înghesuiți stau oamenii, trece de la unul la altul cu ușurință și, în numai câteva secunde, se prăbușesc zece trupuri și zeci de alte țipete străpung aerul. Dar e o singură femeie și, oricât de speriați ar fi oamenii din jurul ei, printre ei sunt totuși câțiva luptători și în scurt timp o doboară și îi smulg pumnalul dintre degete.

S-a terminat mai repede decât mă așteptam și, chiar dacă s-au adunat atâtea cadavre în jurul ei, măcar pagubele au fost oprite. Numai că, în clipa în care mă uit la Cress, îmi dau seama că asta a fost doar o parte din plan.

— Știi de ce am ales-o pe ea? mă întreabă. De ce i-am ales să fie armele mele?

Fără să aștepte un răspuns, face iarăși semn către harpii, care aruncă încă un lucru în nebunia de dedesubt – o piatră de spirit, pricep eu, o piatră de apă sclipitoare, albastru-închis.

— Nu, șoptesc, dar e prea târziu.

Îmi dau seama ce urmează abia cu o secundă înainte să se întâmple, înainte ca femeia imobilizată la pământ să înceapă să tresară și din gâtul ei să răsune un urlet ascuțit.

— Cedează, îi strigă harpia de deasupra. Și ucide cât mai mulți.

Îndată ce harpia pronunță cuvintele, femeia scânteiază, exact ca fata pe care am văzut-o pe câmpul de luptă la Mina de Foc. Acum, e femeie; în clipa următoare, pielea îi explodează de apă și cei în jur de o sută de oameni din preajma ei se înecă în aerul gol, scuipând apă, sufocându-se până când cad în genunchi, cadavre îmbibate cu apă, umflate și albastre.

Țipetele se sting odată cu ea și astreanii din afara câmpului ei de acțiune încremenesc uluiți, într-o tăcere care-mi reverberează în oase. Mi-e rău de la stomac, dar harpia nu face decât să zâmbească, urmărind haosul, și celelalte nouă încă țin în mâini propriile globuri cu velastra, pregătite s-o ia de la capăt.

— Nu! strig eu, încleștându-mi mâinile pe balustradă.

Înghit în sec, coborând vocea.

— Încetează, Cress.

— Ești de acord cu condițiile mele? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

Nu pot să-i dau un răspuns. Gândurile mi se învârtejesc în cap. Sunt mai mulți războinici luptând în palat decât sclavii din grădină – partea logică a minții mele îmi spune că n-ar trebui să mă predau. Dacă oamenii de acolo, de jos, ar muri, Astrea ar triumfa oricum. Ne vom recuceri țara și o vom construi la loc. Dar o vom reconstrui peste oasele nevinovaților – și ce fel de țară ar mai fi asta?

Una liberă. O țară cu viitor.

Mereu lupți pentru Astrea, înainte de toate, mi-a spus Blaise cândva. Și avea dreptate.

E o alegere dificilă, da, dar nu imposibilă.

Înghit în sec și fac un pas în spate, întinzând mâinile în căutarea lui Heron sau a lui Blaise, a unei oaze de consolare, înainte să dau ordinul care va pecetlui soarta a mii de oameni, dar în spatele meu nu găsesc decât aer. Ascult cu atenție și nu

sesizez niciun sunet, nicio răsuflare, nicio mișcare.

— Ce faci? întreabă Cress, strâmbând din nas.

— Mă gândesc, îi răspund, ceea ce nu-i chiar o minciună.

Mintea mi-e un vârtej de posibilități, unde ar putea fi Heron și Blaise, ce-o fi punând la cale? O parte a mea se teme că, indiferent ce ar avea de gând, s-ar putea să fie periculos pentru ei, să înrăutățească situația pentru toată lumea. Dar m-au urmat tocmai până aici, au avut încredere în mine. Acum trebuie să am și eu încredere în ei, iar asta înseamnă să mai trag de timp.

— La ce să te gândești? pufnește Cress. Consider că sunt nemaipomenit de generoasă, având în vedere situația. M-ai omorât, Theo – în orice caz, sunt ca și moartă. Și nici măcar n-am de gând să-ți întorc favoarea. Dacă asta nu e mărinimie, atunci nu știu ce-ar mai putea să însemne mărinimia.

— Trebuie să știu mai multe înainte să iau o decizie, replic, privind spre ferestrele de deasupra grădinii, la harpiile din dreptul fiecăreia.

În locul lui Blaise sau Heron, de acolo aș începe, dar n-ar putea să elimine decât cel mult câte două odată și mai sunt nouă harpii cu globuri. În clipa în care două dintre ele ar păți ceva, celelalte șapte își vor arunca globurile cu velastra.

— Cum rămâne cu vecturianii? o întreb pe Cress. Cu ei ce se va întâmpla?

Cress ridică din umeri plictisită.

— Am auzit că una dintre fiicele Căpeteniei luptă alături de tine, la conducerea vecturianilor din armata ta. Căpetenia s-ar putea să dorească un schimb, deși am auzit că are atâția copii, încât nu cred că unul singur ar fi atât de valoros pentru el.

— Și Søren? o întreb, rezemându-mă de balustradă, încercând să văd mai clar grădina de jos, fără să dau de bănuit.

Cele cinci intrări în grădină sunt închise, lucru deloc surprinzător. Aș pune pariu că sunt și încuiate, păzite de pe partea cealaltă. Cress nu și-ar asuma asemenea riscuri.

— Am fost prea bună cu el înainte, spune Cress. Trădătorii merită o moarte de trădător. Tăiat în patru, cu capul în țepușă.

O aud, dar, de fapt, nu o ascult. Cu coada ochiului, observ ceva scânteind sub clar de lună – un tremur discret, pe care nu l-aș fi sesizat dacă nu m-aș fi uitat după el. Acolo – la alt balcon înălțat peste grădină. Prea sus ca să influențeze situația.

Mă încrunt, încercând să descifrez ce face Heron.

— Ei bine? întreabă Cress, silindu-mă să-i acord din nou atenție. Ce-ai hotărât, Thora? Timpul a trecut.

Aerul dimprejur vibrează, împingându-mă înainte, dar ramurile copacului din centrul grădinii rămân neclintite. Cu inima bubuindu-mi în piept și cu ochii fixați asupra acelui balcon de la înălțime, pășesc spre balustradă, apucând-o bine cu mâinile, de o parte și de alta a trupului meu.

— Thora? insistă Cress pe un ton aspru.

Vântul mă împinge și mai tare de la spate și înghit în sec, pricepând ce vrea Heron să fac. Să mă arunc cu capul înainte, la propriu, și să am încredere.

Privesc peste umăr spre Crescentia.

— Libertate. Asta aleg. Libertate pentru mine și pentru toți ceilalți astreani.

Înainte să poată răspunde, încalec balustrada și sar.

Un moment, sunt în cădere liberă, mă prăvălesc spre zarva de țipete astreane, dar mă prinde o rafală de vânt, mă ridică și mă așază pe ramurile copacului scheletic solitar. Mă chinui disperată să mă prind de ele, mă apuc bine și îmi găsesc un sprijin solid pe una dintre ramurile mai groase, aproape de trunchi.

— Atacați! zbiară Cress asurzitor.

Harpiile ei nu pierd timpul, ci aruncă globurile de velastra prin ceea ce pare a fi o singură mișcare sincronizată spre mulțimea de dedesubt, dar globurile nu lovesc dalele curții. Nu se sparg. În loc de asta, plutesc o clipă în aer, apoi se ridică sus de tot, mai sus chiar și decât cele mai înalte turnuri ale palatului, unde se sparg, la o depărtare prea mare ca să mai poată face rău cuiva.

Cress urlă de frustrare, făcându-mi urechile să țiuie.

— Foc! le strigă harpiilor. Ardeți-i pe toți!

Harpiile se supun îndată și un potop de flăcări se abate de deasupra, minge după minge de foc, necontenit, dar nici acelea nu-și ating ținta. Se sting chiar deasupra mulțimii. Vântul lui Heron, îmi dau seama.

— Nu vă opriți! strigă Cress. Nu poate să reziste la nesfârșit.

Mi se strânge stomacul, pentru că-mi dau seama că are dreptate – până și Heron are limitele lui și e mult mai greu să menții o pavăză de vânt peste toată grădina decât să arunci cu

mingi de foc. Învii propriile-mi flăcări și le azvârl spre Cress, dar imediat descopăr că scutul trebuie să aibă același efect în ambele direcții – mi-e la fel de greu să trec de el ca și harpiilor.

Simt un tremur în aer, lângă mine, și ramura de care m-am agățat se apleacă sub o povară nouă, când Blaise se materializează din văzduh, cu ochii scânteind și cu buzele strânse într-o linie subțire.

— Nu poate rezista, spun eu.

Blaise nu neagă, însă privirea i se abate în altă parte.

— Nu. Coboară la sol și rămâi acolo. Fă-i pe toți să-și păstreze calmul, orice s-ar întâmpla.

— Ce vrei..

Nu răspunde. În schimb, deschide pumnul încleștat și descoperă o singură piatră de pământ mare cât palma, care deja luminează și pulsează de energie.

Brusc, înțeleg, nu în întregime, dar suficient.

— Blaise, nu, mă împotrivesc, ridicând glasul.

În clipa aceea îmi zâmbește, un surâs trist, dar hotărât, care nu-i ajunge și la ochi.

— Ne vom revedea Dincolo, într-o bună zi, Theo. Să nu fie decât peste multă vreme.

Încremenesc când mă sărută pe obraz, atingându-mi pielea cu buze fierbinți, și apoi mă părăsește, sare pe pământ, aterizând cu picioarele pe rădăcinile acestui copac mort de aproape un deceniu.

Îmi redescopăr trupul și țâșnesc în mod automat, fără nici un alt gând în afară de unul singur: *Trebuie să-l urmez.*

Pentru mine, e mai greu să cobor printre ramurile copacului, dar, după o clipă, aterizez pe pământ și șocul îmi săgetează picioarele, dar abia îl simt. Oamenii se îngrămădesc unul în altul, strigând și plângând speriați, dar nu sunt atentă cu adevărat decât la Blaise și la piatra lucitoare pe care o strânge cu putere în degetele lui albite.

— Blaise, zic, apucându-l de braț și smucindu-i mâna de pe trunchiul copacului. Oprește-te. Trebuie să există altă cale.

Blaise își așază cealaltă mână pe trunchi cu calm, privindu-mă cu hotărâre neclintită în ochi.

— Nu există. Du-te – liniștește mulțimea. Nu vreau să vezi.

Clatin din cap, strângându-l și mai tare de mână.

— Dacă ai de gând să te sacrifici, n-o vei face singur, rostesc

cu glas tremurător. Nu te las să mori singur.

Preț de o clipă, am impresia că vrea să mă contrazică, dar știu că nici el nu vrea să moară singur. Încuviințează din cap scurt și își ia ochii de la mine. Îmi înmânează sabia lui, strângându-mi degetele în jurul mânerului.

— Când începe – după ce am făcut tot ce pot și pierd controlul, oprește-mă, înainte să-i rănesc pe oamenii noștri înainte să te rănesc pe tine.

Paralizată, clatin din cap.

— Nu pot.

— Normal că poți, spune Blaise zâmbind cu amărăciune. Pentru Astrea.

Mereu lupți pentru Astrea, înainte de toate.

Brusc, îl urăsc pentru cuvintele acelea, pentru brutalitatea lor, pentru caracterul lor absolut, pentru adevărul rece și imuabil. Îl urăsc pentru că a înțeles sensul sentimentului ăstuia, cu mult înainte să-l fi înțeles eu.

— Pentru Astrea, răspund eu, dar vocea parcă nu-i a mea.

— Blaise! strigă Heron de la balconul de deasupra. Nu mai rezist mult!

— A sosit vremea, spune Blaise.

Îmi eliberează mâinile și și le-așază pe ale sale pe trunchiul copacului mort, inspirând adânc.

Îl cuprind cu brațele și-l strâng cât de tare pot. Simt zumzetul energiei care-i reverberează prin corp, înfierbântându-i pielea până la ardere – e prea fierbinte, dar nu-i dau drumul. Strâng și mai tare, ca și când aș reuși, cumva, să-l protejez dacă l-aș ține strâns, așa cum și el m-a protejat de atâtea ori.

Copacul mort reacționează la atingerea lui, își întinde ramurile, se trezește. Cu obrazul lipit de pieptul lui, ascultându-i bătăile haotice ale inimii, ridic privirea și urmăresc uluită cum ramurile nu doar se întind – ci le cresc și frunze. Se înfoaie cu iuțeală, întinzându-se din ce în ce mai mult, până când întreaga grădină e acoperită de coroana copacului.

E cumplit și minunat și nu pot să-mi iau ochii.

Prima minge de foc lovește frunzele sfârâind, dar nu trece de ele. Puterea lui Blaise susține coroana copacului ferm și neclintit. Fruntea îi e încordată de concentrare, dar nu pierde controlul. Rezistă.

O singură, minunată clipă, îmi închipui că va supraviețui

întreg. Nu trebuie decât să mențină pe poziție un singur copac – poate s-o facă. Dar apoi deschide ochii și se uită la mine, moment în care îmi dau seama că nu e de ajuns. Nu e suficient doar să protejeze grădina; trebuie să elimine pericolul de deasupra – pe Cress și harpiile ei.

Pământul se clatină sub picioarele mele și sclavii din jur țipă. Se țin unul pe altul și eu mă țin de Blaise.

Pereții palatului, pe care-i văd peste umărul lui, se fisurează, o crăpătură ce pornește de jos în sus, spre fereastra la care știu că se află o harpie. Ceva crapă zgomotos, e un sunet inconfundabil de piatră care se sfarmă, după care un urlet străpunge cerul. E un țipăt care nu poate decât să preceadă moartea.

— Ce faci? îl întreb pe Blaise, pentru că nu reușesc să văd nimic dincolo de ramurile groase.

Încă un tremur scutură pământul, încă o porțiune din palat se năruie, încă un urlet.

— Cutremure, răspunde Blaise scrâșnind din dinți. Controlate, dar destul de puternice ca să le doboare pe harpii să le cufunde în pământ și să le acopere.

Îmi imaginez scena, fiecare harpie prăvălindu-se în moloz și fiind îngropată sub el. Nicio fărâmă nu cade în grădina propriu-zisă, efect obținut probabil tot de darul lui Blaise, sau poate de al lui Heron.

O rafală de vânt fulgerătoare străbate grădina și dincolo de ea, în tandem cu încă un cutremur, și puterile lor combinate împrăștie calamitatea. Alte țipete, alte morți.

— Mi-e frică, Theo, îmi spune Blaise, întâlnindu-mi privirea.

Vocea îi tremură și deodată, pare iarăși atât de tânăr, atât de asemănător copilului cu care am crescut.

— Nu te teme, îl liniștesc. E suficient. Poți să te oprești.

Dar ploaia de foc n-a încetat. Au rămas câteva harpii și dacă s-ar opri oameni nevinovați ar putea suferi. Știe asta, așa cum o știu și eu, iar privirea îi e hotărâtă și înflăcărată, dar și speriată, e limpede. Clatină din cap.

— A venit momentul.

Nu-l pot îndupleca să se oprească. Nu îi pot spune să se controleze. Așa că nici nu încerc – nu acum, la sfârșit. În loc de asta, așez vârful sabiei în dreptul inimii lui, pregătită pentru când va sosi clipa.

— Fă-o, îl îndemn, urându-mă pentru cuvintele astea de îndată ce-mi ies de pe buze, dar măcar par să-i ofere un dram de liniște.

Dă din cap o dată și închide ochii din nou.

Tremurul care cuprinde pământul de data asta e atât de puternic, încât aproape cad din picioare, dar mă țin strâns de Blaise, de sabia din mâna mea. Peste tot în jur aud cum se năruie pereții palatului, observ cum sclavii se împing spre mine, depărtându-se de marginile grădinii, de teamă că piatra s-ar prăvăli peste ei. În loc de asta, încăperile din jurul grădinii se surpă spre interior, alunecând spre margini în grămezi de moloz, iar zgomotul dezastrului și al țipetelor răsună în aer.

Unul dintre țipete, îmi dau seama, e al lui Cress, dar nu pot să mă gândesc la asta acum. Nu pot să mă gândesc decât la Blaise, arzând în brațele mele dinăuntru înspre afară, cu trupul tremurând la fel de aprig ca pământul de sub picioarele noastre. Se sforțează să deschidă ochii și în ei văd că se luptă cu sine însuși, se luptă să se controleze. Dar începe să piardă lupta.

— Acum, spune el cu vocea încordată, răzbind printre dinții încleștați. Theo, te rog.

Sabia tremură în mâna mea, dar mă forțez s-o țin ferm, s-o mențin așezată lângă inima lui. Închid ochii, mă ridic pe vârfuri și-l trag spre mine, ca să-mi pot odihni fruntea de a lui.

— Îți mulțumesc, îi spun și apoi, dintr-o singură mișcare, împing sabia în sus, în carnea lui.

Blaise inspiră șocat o ultimă dată, deschizând larg ochii, văzând totul și nimic. Câteva clipe, lumea încremenește în jurul nostru. Apoi Blaise se prăbușește la pământ, fără suflare.

Ceață

DUPĂ CE INIMA PALATULUI se prăbușește, bătălia ia sfârșit, deși îmi dau seama de asta numai datorită zgomotelor, aud cum cacofonia războinică se estompează până devine un freamăt discret, apoi strigăte de victorie și zăngănitul săbiilor aruncate pe jos.

Strigătele de sărbătoare sunt astreane și un entuziasm triumfător străpunge ceața care parcă s-a așternut în mintea mea. *Am învins,* îmi spun. În pofida a toate. Dar senzația asta e înlocuită îndată de remușcări dureroase. Pentru că am învins și Blaise n-o va vedea niciodată. Niciodată nu va vedea Astrea eliberată, deși n-am fi reușit fără sacrificiul lui.

Sesizez vag că poarta care dă în grădină se deschide, că prin ea apar Heron și Artemisia, venind spre mine, în locul în care stau nemișcată, lângă trupul lui Blaise. Ostaticii care fuseseră adunați în grădină au dispărut, duși în altă parte ca să mănânce și să se spele, așa că am rămas doar noi, înconjurați de dărâmături, lângă trupul rece al lui Blaise.

Atâta vreme am fost îngrijorată că pielea lui era atât de fierbinte, niciodată n-am stat să mă gândesc cum ar fi când va deveni rece.

Nimeni nu vorbește. Heron trebuie să-i fi spus Artemisiei despre Blaise, pentru că nu pare surprinsă, dar e șocată, se holbează la trupul lui rece și lipsit de viață. Bănuiesc că e cu totul altceva să vezi lucrurile cu ochii tăi.

— S-a terminat? întreb, abia privindu-l.

Heron încuviințează din cap, cu ochii plecați.

M-am gândit la momentul ăsta de multe ori, ce încântare triumfătoare, ce fericire. În imaginația mea, toți strigam de bucurie și râdeam și sărbătoream. În imaginația mea, Blaise era mereu aici chiuind alături de noi.

— A murit ca erou, spune încet Artemisia în cele din urmă.

Izbucnesc într-un râs aspru și hâd.

— Ce importanță are? Eroul mort tot mort e.

— Știa ce face, zice Heron după un moment.

— Vrei să zici că voia să moară, mă răstesc eu. Da, știu. Mi-a spus de multe ori.

Heron clatină din cap, încruntându-se.

— Nu voia să moară, continuă el, căutând cuvintele potrivite.

Voia ca Astrea să trăiască. Dar știa că nu se puteau înfăptui amândouă, așa că a făcut o alegere. Aceeași pe care am fi făcut-o oricare dintre noi, dacă ni s-ar fi oferit posibilitatea. Aceeași pe care ai făcut-o și tu când Împărăteasa ți-a oferit Encatrio.

Îmi dau seama că e un adevăr în spusele lui, dar nu mă consolează cu nimic, nu acum.

— A murit în cutremur? întreb, ridicând ochii la Heron. Cress? I-ați găsit trupul?

Heron și Artemisia schimbă priviri și, preț de o clipă, mi se pare că Art ar avea de gând să-mi reproșeze că i-am zis lui Cress pe nume. Cred sincer că aș pocni-o.

— Nu, răspunde ea în loc de asta, apoi ezită. Adică, da, i-am găsit trupul, dar nu, n-a murit în cutremur. Am găsit-o printre dărâmături, în sala tronului, inconștientă, dar în viață. Acum e în temniță, i s-au luat toate pietrele de foc. Din câte știu, încă nu și-a venit în simțire.

Dau din cap, vestea nu mă surprinde. Firește că un cutremur n-ar fi reușit s-o omoare pe Cress. Brusc, mi se pare caraghios că m-am așteptat ca zeii să-i dăruiască o moarte atât de ușoară și să nu mă implice și pe mine. Nu. Dintotdeauna am știut că povestea asta se putea încheia într-un singur mod.

— Suferă de nebunia-minelor, le spun. Chiar și fără pietre, s-ar putea să fie periculoasă. Trimiteți Păzitori ai Apei să stea neîntrerupt cu ochii pe ea și pregătiți execuția în zori.

Artemisia încuviințează, fără să pară surprinsă de vreunul dintre ordine. Se pare că nu sunt singura ametită de șoc.

— Trebuie să te ridici, spune ea ferm. Astrea e liberă, poporul sărbătorește – poporul *tău.* Vor s-o audă pe Regina lor.

Înghit în sec. Ideea de a apărea în fața a mii de oameni sărbătorind și bucurându-se îmi provoacă greață.

— Asta și-ar fi dorit și el să faci, adaugă Heron. Iar poporul tău are nevoie de tine. Mulți dintre ei erau abia copii înainte de asediu, mulți au fost sclavi până în dimineața asta. Acum nu știu ce să facă cu libertatea pe care le-ai oferit-o. În clipa de față au nevoie de un conducător; au nevoie de un exemplu.

Nu simt că aș fi conducătoare. În niciun caz nu simt că aș fi regină. Dar îmi dau seama că are dreptate. Privesc din nou la Blaise și mă întind să-i ating mâna, moale și rece.

— Aveți grijă să i se spele trupul, le zic. Pregătiți-l pentru

ardere – o ceremonie pentru eroi

Artemisia încuviințează.

— Avem mulți eroi morți astăzi Theo, îmi spune ea, pe un ton blând, dar cu o notă aspră.

Nu ești singura care a pierdut pe cineva azi. Oricât de aspră ar fi observația, are dreptate.

— Mâine-seară vom oficia o ceremonie pentru toți deodată, adaug. Și vom comemora evenimentul în fiecare an de aici înainte.

Nu mi se pare de ajuns, dar nu cred că mi se va părea vreodată, orice aș face.

Heron îmi întinde mâna și i-o primesc, eliberând în același timp mâna lui Blaise. Artemisia mă ia de după brâu și Heron își petrece brațul peste umerii mei.

— Am învins, rostește Artemisia, încercând gustul cuvintelor cu timiditate. Astrea e liberă.

— Am învins, încuviințez eu, sperând că, dacă o voi spune suficient de des, voi începe să o și simt cu adevărat.

Părăsind grădina, nu privesc în urmă, de teamă că, altfel, așa mi-l voi aminti – rece și mort și neînsuflețit. În loc de asta, mi-l amintesc râzând, cu ochii vii, cu buze moi. Mi-l amintesc în toiul luptei, cu chipul încordat și neînfricat. Îmi amintesc când îmi cânta, cu voce tremurătoare și falsă. Îmi amintesc cum m-am simțit când m-a sărutat.

Exact așa mi-l întipăresc în memorie. Acela e Blaise pe care vreau să mi-l amintesc tot restul vieții.

Artemisia mă ajută să îmbrac o rochie curată, o tunică lungă și largă de mătase de un violet-închis, cu o fibulă de aur la umăr, sub forma unui buchet de flăcări. Suntem iarăși în vechea mea cameră, deși îmi dau seama că aripa regală îmi aparține mie acum. Încă nu sunt pregătită pentru ea, să dorm în același pat în care a dormit și Împăratul, același pat în care a dormit și Cress. Până când vom înlocui mobila, camera asta va fi numai bună.

După ce mă îmbrac și am fața curată, Art aduce o cutie capitonată cu catifea roșie, nu foarte diferită de cea în care Kaiserul obișnuia să-mi trimită coroana de cenușă.

De data asta, îmi dau seama fără să întreb că în cutie nu se află o coroană făcută din cenușă. Totuși, când mi-o prezintă, o ating ca să mă conving pe deplin. Aurul negru e rece sub

vârfurile degetelor mele, rubinele sclipesc în raza lumânării. Mi se pune un nod în gât când îmi amintesc cum o purta mama, cât de frumoasă era atunci, cu fruntea înălțată, cu nestematele strălucind și ele ca niște flăcări. Îmi amintesc când mi-o așeza și mie pe cap uneori, degetele ei delicate și răcoroase, îmi amintesc că mereu era prea mare, că îmi cădea în jurul gâtului.

Mi-o amintesc și pe Hoa. Cum, în atâtea rânduri, a ridicat coroana de cenușă din cutie cu cea mai mare delicatețe. Mi-aș fi dorit să fie amândouă de față, să vadă momentul ăsta.

Dar Artemisia e cea care ridică din cutie coroana și o așază pe creștetul meu. Se lasă pe frunte mea și metalul îmi răcorește pielea.

Nu mai e prea mare. Mi se potrivește perfect.

Când ieșim din cameră, Søren, Sandrin și Dragonsbane ne așteaptă pe hol, toți trei rezemați de celălalt perete, tăcuți ca morții. Dar nu sunt morți – sunt vii și, văzându-i îmi iese tot aerul din plămâni, simt o ușurare atât de vie, încât îmi vine să plâng, deși nu cred că mi-au mai rămas lacrimi.

Îndată ce dau cu ochii de mine, toți trei se desprind de perete. Sandrin și Søren se apleacă adânc și după o clipă, se apleacă și Dragonsbane.

— Maiestate, spune Søren, ridicându-se iarăși.

Și el s-a schimbat, și-a schimbat hainele pline de sânge cu o cămașă de bumbac simplă, albă, și pantaloni negri. Nu arată ca un prinț, dar, de fapt, nici nu mai e prinț – și pare să-i convină de minune.

Mă uit pe rând la fiecare. Nu-mi pot închipui multe motive pentru care s-ar întâlni toți trei pe holul meu, dar unul dintre ele îmi vine în minte într-o clipă.

— Bănuiesc că vreți să discutăm despre prizonierii kalovaxiani? îi întreb.

Se pare că era absurd să sper la un moment de odihnă, dar au dreptate. Cu cât lămurim problema mai repede, cu atât mai bine.

— Putem vorbi mai târziu, zice Artemisia. S-a organizat un banchet în onoarea ta, la care nu mă îndoiesc că vrei să ajungi cât mai curând.

Mă gândesc o clipă, apoi clatin din cap.

— Nu încă. Aveam de gând să trec pe la temniță mai întâi. Ați

vrea să veniți cu mine, ca să putem discuta pe drum?

Dragonsbane ridică din sprâncene o fracțiune de centimetru, dar încuviințează.

— Desigur.

Mă întorc spre Artemisia.

— Ne vedem la banchet, adaug, coborând privirea la propria-i ținută.

Sunt aceleași haine pe care le purta azi-dimineață, plus câteva pete de sânge.

— Așa vei avea timp să te schimbi și tu.

Artemisia se uită la haine și ridică din umeri.

— N-are rost, răspunde ea. Nu zăbovi prea mult. Se pare că e nepoliticos să bei înainte de toasturi și, dat fiind că multe îți vor fi adresate ție… lasă ea fraza în aer.

— Vin în curând, îi promit.

După ce Artemisia dispare după colț, mă cuibăresc în brațele lui Søren, petrecându-le și pe ale mele după gâtul lui. Dragonsbane oftează agasată și până și Sandrin își drege glasul stingherit, dar îi ignor pe amândoi. Câteva clipe, stăm așa și niciunul nu face vreo mișcare. Singurul sunet e al inimilor noastre, care bat în tandem.

— Am reușit, îi spun.

Dă din cap, cu bărbia pe umărul meu.

— Îmi pare rău pentru Blaise, spune el.

— Și mie.

Când vorbesc despre el, parcă aș zgâria o rană deschisă, dar nu știu cum să fac să mă opresc. Unele răni nu vrei să le vindeci cu totul. Unele răni vrei să-ți lase cicatrice.

Pășesc în spate și pornesc pe coridor, spre temniță, lăsându-i pe toți trei să mă urmeze, de o parte și de alta.

— Sunt convinsă că vreți să discutăm ce vom face cu kalovaxianii, adaug înainte să mi-o ia înainte vreunul dintre ei.

Sandrin ezită o clipă, apoi încuviințează din cap.

— Fără îndoială că nu vrei să vorbim acum despre asta. Vrei să sărbătorești și e firesc, dar…

— Dar, în prezent, mii de oameni sunt sechestrați în palat, ca să nu mai vorbim de alte zeci de mii care vor fi arestați când voi trimite trupe mâine dimineață, adaug oftând. Oricum, m-am tot gândit la asta. Chiar foarte mult. Unde sunt prizonierii kalovaxiani în clipa de față?

— Toți războinicii care au supraviețuit sunt în temniță, răspunde Søren. Dar ceilalți – nobilii, da, dar și copiii nevinovați de faptele părinților lor – sunt sechestrați la domiciliu până vom hotărî ce să facem cu ei. Îmi dau seama că trebuie să iei hotărâri dure, dar știu și că ești o persoană corectă.

— Corectă, repetă tăios Dragonsbane. Dar nu proastă. Sunt dușmanii noștri, Theo. Iar copiii cresc.

— Adevărata întrebare e cum anume vor crește, spune Sandrin încet.

Dragonsbane îi aruncă o privire severă.

— Aici nu e loc de sentimentalisme, îl contrazice ea.

— Nu, nu e. Dar nu e loc nici pentru decizii luate la mânie, îi zic, întorcând problema pe o parte și pe alta în minte.

Problema nu e nouă pentru mine – în ultimele luni, când nu mă gândeam cum să ajung aici, mă gândeam ce se va întâmpla dacă voi reuși. Au dreptate – e o decizie complicată.

— Nu vreau încă un război peste încă o generație, spun, privindu-i pe toți trei. Vreau să închei socotelile definitiv. Dar trebuie făcută dreptate. Iar Astrea va avea nevoie de multă vreme ca să-și revină după război. Abia vom putea să ne întreținem pe noi înșine și pe refugiații din alte țări cărora le-am promis un cămin.

Fac o pauză, întorcându-mă spre Søren:

— Câte țări a cucerit Kalovaxia de-a lungul anilor?

Trebuie să chibzuiască un moment.

— Nouă, răspunde în cele din urmă.

— Țări pe care le-ați lăsat în ruine, așa-i?

— Da, recunoaște el.

Nu încearcă să se descotorosească de propria-i vină, deși ar putea cu ușurință s-o facă. Își dă seama că a profitat de pe urma acelor asedii, chiar dacă nu s-a implicat în mod direct.

— Kalovaxianii sunt criminali – cu tipuri diferite de crime, da, dar criminali.

Mă întorc spre Sandrin.

— Ce făceau strămoașele mele cu criminalii?

Se gândește.

— Procese de judecată, răspunde el. Criminalilor li se comunicau faptele pentru care erau acuzați și răspundeau, ori ca să-și apere acțiunile, ori ca să implore iertare și îndurare. Erau organizate comitete care să asculte declarațiile, să

cântărească infracțiunile și să hotărască pedepse pe măsura lor.

— Atunci, propun procese de judecată, spun eu.

Dragonsbane pufnește pe nas.

— Doar nu crezi că vreunul dintre ei e nevinovat.

— Nevinovat, nu, adaug, clătinând din cap. Dar, cum am zis, ei au comis tipuri diferite de crime. Nu mi se pare corect să-i tratez pe violatori, ucigași și stăpâni de sclavi la fel ca pe fermieri, pe căpitanii de vas sau pe croitorese – pe cei care au avut de câștigat de pe urma unor fapte criminale, da, care au fost părtași la ele, dar care n-au comis crime în mod direct. Propun ca cei mai vinovați dintre ei – războinicii, stăpânii de sclavi, paznicii minelor – să fie condamnați la moarte, în funcție de mărturia lor și de verdictul unui comitet format din cei din toate țările care au suferit din cauza kalovaxianilor.

Sandrin se gândește câteva momente și nu zice nimic. Dar aștept, pentru că, îmi dau seama, mă interesează părerile lui despre planul meu. În definitiv, e o persoană de rang nobil – are o minte cinstită și spirit de supraviețuitor.

— Cred că asta ar fi cea mai corectă abordare de aici înainte, răspunde după câteva secunde de chibzuială.

— Cea mai corectă abordare ar fi să nu lăsăm niciun supraviețuitor, să-i facem una cu pământul pe kalovaxiani, așa cum și ei au procedat cu alte țări, alte familii, propune Dragonsbane.

— Da, dar noi nu suntem kalovaxiani, mătușă, rostesc eu pe un ton hotărât. Refuz să ucid copii și refuz să provoc transformarea lor în monștri însetați de răzbunare peste zece ani. Vreau pace și vreau ca pacea asta să dureze. Vreau procese și tragerea lor la răspundere, da, dar și reabilitare și îndurare, acolo unde pot fi oferite. Vreau să sădesc semințele unui viitor care va dăinui dincolo de domnia mea.

Søren se gândește la spusele mele și încuviințează.

— E mai corect decât m-aș fi așteptat, mărturisește el. Și îmi dau seama că se va ajunge la multe execuții, dar ce se va întâmpla cu ceilalți? Nobilimea, fermierii, cei despre care ai vorbit, care nu au comis nicio crimă…

— Dar au fost complici, închei eu, apoi mă opresc. Nu mai există nicio Kalovaxia unde să-i trimitem, dar există nouă țări distruse la a căror reclădire ar putea să contribuie. Dacă i-am separa în nouă grupuri și i-am trimite în toate țările pe care le-

au ruinat kalovaxianii? Copiii lor ar merge cu ei și ar deveni cetățeni ai țărilor respective, fiind tratați la fel de corect ca toți ceilalți. Să fie trimiși la școală, să deprindă meserii, să devină membri ai societății.

— Și părinții? întreabă Søren. Sclavi?

Clatin din cap, strângând din buze.

— Slugi prin contract. Însărcinați cu reconstruirea țării pe orice cale e nevoie. Comitetele proceselor stabilesc durata sentințelor, după care vor fi liberi, cetățeni și ei ai acelei țări. Nu se pot întoarce în Kalovaxia, dar undeva trebuie să se ducă.

Nimeni nu zice nimic câteva momente și mă tem că nu vor fi de acord, că lui Sandrin decizia i se va părea prea aspră, lui Dragonsbane, prea blândă, iar Søren va observa vreun defect de logică ce mi-a scăpat. Dar, după o veșnicie, Dragonsbane dă din cap.

— Îmi voi trimite corăbiile la Doraz și, împreună cu echipajul meu, voi începe pregătirile pentru înapoierea refugiaților în țările lor și voi vedea ce trebuie făcut ca să se înceapă reconstrucția.

— Iar eu voi începe să organizez comitete cu ajutorul celor adunați aici, spune Sandrin. Putem începe procesele chiar săptămâna viitoare, după ce morții sunt jeliți și îngropați și se așază toate.

Copleșită de ușurare, încuviințez.

— Chiar vă rog. Vă mulțumesc amândurora.

Sandrin și Dragonsbane încuviințează din cap și pornesc înapoi pe coridor, lăsându-ne doar pe mine și pe Søren în fața intrării în temniță.

— Și eu ce voi face? întreabă el după o clipă.

Mă uit la el un moment. Mi-e greu să văd în el băiatul pe care l-am cunoscut cu luni în urmă, care părea atât de strâns legat de tatăl său cel monstruos, încât n-am reușit să-l privesc cu ochi limpezi. Dar acum iată-l, stăpân pe propria-i viață, fără nicio urmă de Kaiser în el.

— Am vorbit serios înainte. Ți-ai ispășit faptele, Søren, și încă de câteva ori pe atât. Ești liber să faci orice și să te duci oriunde vrei.

— Și dacă aș alege să rămân cu tine? întreabă el încet.

O căldură mi se răspândește pe piele și trebuie să mă sforțez să nu mă întind spre el. Îmi mușc buza ca să nu-i spun cât de

mult vreau s-o fac.

— Reginele nu se căsătoresc, îi spun în schimb. E o tradiție pe care nu vreau s-o întrerup.

Auzind asta, izbucnește în râs.

— Te asigur, nu-mi doresc câtuși de puțin să devin rege sau Kaiser sau orice altceva de soiul ăsta.

— Atunci, ce vrei să devii?

Nu ezită deloc.

— Ambasador. Să locuiesc aici jumătate din an și în cealaltă să călătoresc între celelalte opt țări, să mă asigur că poporul meu e bine și să înăbuș orice urmă de răzvrătire care ar putea răsări printre ei, pe o cale cât mai pașnică.

— Poporul tău, repet eu. Parcă nu doreai câtuși de puțin să fii Kaiser.

— Nu-mi doresc. Dar tu ar trebui să înțelegi mai bine ca oricine că nu ai mereu de ales. Nu vreau coroană, nu vreau domnie – dar e poporul meu și e de datoria mea să le port de grijă.

Adevărat, înțeleg asta.

— Bine atunci. Asta e tot?

Atunci întinde mâinile și mă trage spre el, astfel încât ajungem față în față.

— Păi, te vreau pe tine, dar nu credeam că e nevoie s-o zic. În orice fel crezi tu de cuviință, atât timp cât mă vei vrea și tu, voi fi al tău.

Zâmbesc și mă ridic pe vârfuri, sărutându-l încet.

— *Yana Crebesti,* șoptesc cu buzele lipite de-ale lui. Orice ne-ar aștepta.

Demnitate

MĂ DESPART DE SØREN la intrarea pe culoarul de celule unde e ținută Cress. Søren pare să înțeleagă fără să-i explic – trebuie să fac unele lucruri de una singură. E întuneric în temniță și aprind o minge de foc în mână ca să-mi lumineze drumul. Încă simt pământul ud sub picioare de la inundație, dar asta e singura urmă rămasă. Celulele deja s-au umplut la loc, de data asta cu războinici kalovaxiani. Fiecare celulă e păzită de câte un astrean care se înclină când trec pe lângă el.

Ajungând la celula lui Cress, nu văd decât trupul ei chircit într-un colț și descopăr că rochia argintie i-a fost înlocuită cu una simplă, din țesătură aspră, iar părul alb-gălbui îi pâlpâie în lumina scăzută. O clipă, mi se pare că încă doarme, dar apoi tresare, cu un geamăt stins pe buze.

Deschide ochii se uită la mine și, un moment, nu spune nimic.

Brusc, îmi amintesc o noapte foarte diferită, când m-a vizitat la una dintre celulele de aici și m-a fixat cu furie în privire dinspre partea asta a gratiilor, promițându-mi că voi fi executată în numai câteva ore.

Cu toată că am venit cu intenții asemănătoare, nu simt niciun strop de furie. Supărarea la adresa ei a fost îngropată așa cum a fost îngropată grădina după cutremur. Acum, când o privesc, nu simt decât tristețe și epuizare.

Cum am ajuns aici? Cunosc răspunsul. Suntem aici dintotdeauna, pe poziții opuse într-un război pe care nici nu știam că-l purtăm. Într-o lume diferită poate că s-ar fi întâmplat altfel. Într-o lume diferită poate că i-aș fi spus despre revolta pe care o pun la cale și ea mi-ar fi stat alături. Într-o lume diferită poate că nu i-aș fi dat otravă lui Elpis ca s-o folosească împotriva ei.

Dar nu ne aflăm într-o astfel de lume.

— Ai venit să te distrezi pe seama mea? mă întreabă Cress, ridicându-se în fund și rezemându-se cu spatele de peretele din piatră.

— Nu, îi răspund cu sinceritate. Ți-am zis că, atunci când va sosi vremea, nu îți voi arăta îndurare.

Schițează o strâmbătură.

— Da, îmi amintesc destul de bine. Atunci, de ce-ai venit? Dacă nu ca să râzi de mine? Dacă nu ca să-mi oferi îndurare?

Caut sub fusta rochiei și găsesc tocul prins de coapsă, în care îmi țin pumnalul.

— Poate că e totuși vorba despre un gest mărinimos, îi spun, pipăind mânerul fin filigranat și tăișul ascuțit. Dimineață, vei fi executată în public, în fața a mii de oameni care-ți vor aclama moartea. Va fi un spectacol violent, fără nicio urmă de demnitate.

Tresare, dar foarte puțin.

— Și? mă întreabă, fixând în continuare pumnalul din mâna mea. Ai venit să-mi spui că o să-mi păstrezi capul?

E un ecou al cuvintelor pe care mi le-a adresat cu atâta vreme în urmă. Mă aplec, strecor pumnalul printre gratiile celulei și i-l împing pe podea. Apoi mă dau îndărăt, până să apuce să facă ceva necugetat.

— Am venit să-ți ofer ocazia să mori singură, departe de privirile unor străini care te urăsc, continui eu. Departe de mulțimi și de urale. Poți s-o faci cu mâna ta. Pune-i capăt repede.

Cress se holbează șovăitor la pumnalul dinaintea ei. Ridică ochii spre mine.

— De ce? mă întreabă în cele din urmă.

Nu știu ce să-i răspund. Adevărul e că nu știu de ce am venit aici, de ce îi ofer un dar pe care ea categoric nu mi l-ar fi dat dacă pozițiile noastre ar fi fost inversate. Încerc oricum să mă exprim cât pot de clar.

— Pentru că ai fost bună cu mine cândva, îi răspund. Ai fost bună cu mine, chiar dacă nu era nevoie s-o faci. Bunătatea ta era cu țepi dar pentru mine a fost suficient, la vremea aia. Exact așa să privești gestul meu – o faptă bună, cu țepi.

Cress strânge din buze, se întinde după pumnal și-l întoarce pe o parte și pe alta în mâini. Fără niciun cuvânt, încuviințează, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Dau să plec, dar mă oprește.

— Ai putea să…

Se oprește, apoi încearcă din nou.

— Ai putea să stai cu mine? Nu vreau să mor singură.

Pare atât de speriată, că inima mi se răsucește în piept, în pofida a toate. *Meriți să mori singură,* îmi vine să-i spun când mă gândesc la Blaise, la grădina plină de sclavi înfricoșați la minele pe care le-a incendiat cu mii de oameni închiși înăuntru.

Dar n-o spun. Mă întorc, atentă să păstreze distanța față de gratii în caz că-i trece prin gând să facă altceva cu acel pumnal.

Dau din cap o singură dată, fără să scot niciun cuvânt.

Cress își lipește vârful pumnalului de burtă, iar mâinile îi tremură în timp ce se uită la mine.

— Dacă există un loc de Dincolo, așa cum crezi tu, rostește ea, sper că într-o bună zi te voi revedea acolo.

Nu pare o amenințare, ci o dorință sinceră. Ieri, poate că aș fi fost impresionată, dar astăzi nu simt nimic.

— Dacă există un loc de Dincolo, spun eu, tu nu vei fi primită acolo.

Închide ochii și lacrimile îi curg pe obraji. Cu o ultimă inspirație tremurătoare, își înfige cuțitul în burtă.

Triumf

CÂND MĂ URC PE PODIUMUL din sala de banchete, plină de oameni strânși grămadă – poporul meu, dintre care mulți încă au uniformele pe ei și-și poartă tăieturile și arsurile și petele de sânge ca pe niște însemne onorifice, am senzația că nu mă aflu în trupul meu. Într-un anumit sens, așa e. Într-un anumit sens, încă sunt în temniță, privind cum viața se scurge din ochii lui Cress, sau în grădină, strângând trupul rece al lui Blaise.

N-ar trebui să fiu aici, sărbătorind, după o zi încărcată de triumf, dar, în egală măsură, umbrită și de moarte. Însă îmi amintesc că sunt Regina Astreei. Numele meu e Theodosia Eirene Houzzara, Regina de foc, și nu a mai rămas nimeni care să-mi spună altfel.

În spatele meu, Artemisia își drege glasul între Maile și Heron, Søren și Erik aflându-se de cealaltă parte a lui Heron. Când mă întorc spre ea, se uită la mine cu subînțeles, îndemnându-mă să vorbesc.

Dar ce mai e de zis? Ajunsă în fața atâtor oameni care așteaptă ceva de la mine, îmi spun că ar fi trebuit să pregătesc un discurs, deoarece nimic nu mi se pare potrivit acum, nimic nu mi se pare suficient.

Inspir adânc și-mi adun gândurile.

— Astăzi se încheie domnia întunericului pe care kalovaxianii l-au adus pe țărmurile noastre cu mai bine de-un deceniu în urmă, îmi încep discursul. Dar ziua aceasta marchează și altceva – un început. Începând de azi, Astrea este iarăși liberă. La fel și Rajinka și Tiava și Lyria și Kota și Manadol și Yoxi și Goraki. Cu toții suntem din nou liberi și nu vom mai suferi în lanțuri niciodată.

Atunci răsună urale atât de zgomotoase și asurzitoare, încât podiumul de sub picioarele mele începe să tremure. Aștept să se liniștească înainte să continui. Mă uit la oameni și găsesc câteva chipuri cunoscute care mă privesc și ele, la rândul lor. Îl găsesc pe Sandrin, care mă urmărește atent de lângă Mina. Și, într-un colț îndepărtat, o văd pe Dragonsbane, rezemată de un stâlp din spatele încăperii încălțată cu cizmele ei cu tocuri negre, cu brațele încrucișate și cu privirea cercetătoare, separată cumva de mulțime.

— Multe persoane ar fi trebuit să fie aici în noaptea asta, ca

să sărbătorească libertatea noastră, persoane care au luptat pentru ea, care și-au dat viața ca noi să putem fi astăzi aici, continui eu cu gândul la mama, la Ampelio și la Elpis.

La Hoa. La Laius. La Blaise. La atâția alții cărora nu le-am știut numele.

— Sunt convinsă că ne privesc de Dincolo cu mândrie.

Vocea îmi tremură la ultimul cuvânt, fața începe să mi se încingă și-mi imaginez ce impresie fac înaintea lor, aici. O regină atât de slabă, că plânge în public.

Dar îndată îmi aduc aminte că mama nu se jena să plângă când era nevoie. Niciodată n-a considerat-o o slăbiciune; dimpotrivă, considera că era un semn de putere să-ți destăinui sufletul. Doar kalovaxianii simțeau că e rușinos, însă acum ei nu mai au puterea să mă facă să mă rușinez.

Privind mulțimea, îmi dau seama că nu numai mie îmi dau lacrimile, că nu numai eu am pierdut apropiați, că noaptea asta nu e dulce-amară numai pentru mine. Dacă m-aș preface că n-ar fi așa, aș greși atât față de morți, cât și față de cei pe care aceștia i-au lăsat în urmă.

Așa că înalț paharul și aștept ca mulțimea să facă la fel.

— Pentru Astrea! spun și, de data asta, vocea îmi răsună limpede și hotărâtă, împovărată de lacrimi, dar puternică. Pentru meleagurile noastre, zeii noștri și poporul nostru, atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți, care niciodată – *niciodată* – nu vor mai purta lanțuri.

— Pentru Astrea! răsună răspunsul mulțimii și bem cu toții odată.

Epilog

SALA TRONULUI E TĂCUTĂ ca o criptă, nu e nimeni în ea, în afară de mine. Sunt convinsă că, dacă aș ieși din încăpere, aș auzi zgomot de sărbătoare răsunând în continuare din sala de banchet, dar, ușa fiind închisă, nu se aude nimic în afară de foșnetul slab al rochiei mele când traversez întinderea pustie până la tron, atentă la fiecare pas.

Vinul toasturilor mi-a încețoșat mintea, dar tot simt o mulțime de sentimente. Triumf, da, dar și suferință, pentru Blaise și ceilalți pe care i-am pierdut, chiar și pentru Cress, dacă e să fiu în întregime sinceră.

Dar îmi amintesc că sunt acasă.

Asta nu e sala tronului în care am crescut. Deși cutremurele lui Blaise au fost mici și îndeajuns de precise cât să ferească cea mai mare parte din încăpere, e totuși afectată de trecerea timpului. După ce a fost stăpânită de kalovaxiani mai bine de un deceniu, dalele nu mai strălucesc în lumina zorilor care se strecoară prin vitralii. Podeaua e crăpată și murdară și toate suprafețele ar trebui curățate bine. Candelabrul e prea prăfuit ca să ofere multă lumină. Pereții sunt soioși și pătați. Până și tronul pare afectat, obsidianul e lipsit de luciu, precum ceara.

Kalovaxianii s-au priceput mereu să pună mâna pe ce voiau, dar mai puțin să poarte de grijă lucrurilor pe care le obțineau.

Zidul dinspre grădină, cu balconul lui cu tot, a fost reparat în grabă de o echipă de Păzitori ai Pământului ca să nu se dărâme întregul palat, dar crăpăturile încă se văd. Pe jos încă sunt împrăștiate bucățele de moloz. Aș putea să le cer să lase încăperea așa cum e, cu tot cu crăpături, ca să nu uităm niciodată întâmplările de aici.

În lumina palidă a soarelui de dimineață, sala tronului e scăldată în auriu și pare mai primitoare. Ca într-un vis. Nici acum nu sunt pe deplin convinsă că n-ar fi așa. Poate că în câteva clipe mă voi trezi într-un cort în afara capitalei sau pe o corabie sau în Sta'Crivero sau poate chiar în vechea mea odaie din acest palat, înconjurată de Umbre, prizonieră în propriul meu cămin. Dar, dacă visez, am de gând să savurez momentele astea cât pot de mult.

În copilărie, detestam tronul mamei. Îmi imaginam că o cuprinde în lujeri întunecați și că nu-i mai dau voie să se miște,

prefăcând-o într-o persoană necunoscută. Nu mai era mama mea, ci Regina. Îl uram și mă temeam de el și mereu îl evitam.

Dar acum pășesc spre el. Mi-o închipui pe mama așezată pe el, așa cum o făcea înainte de atac. O văd șezând comod, picior peste picior, cu mâinile împreunate în poală. O văd cu aceeași coroană neagră-aurie pe care o port și eu în prezent, cu fruntea înălțată, ascultând lumea care venea să-i ceară ajutorul. Nu cred că voi ști sigur niciodată, dar îmi place să cred că a fost fericită pe tronul ăsta, că a fost fericită ca Regină.

Brațul de obsidian al tronului e rece sub vârfurile degetelor când urmăresc flăcările gravate în el. Nenumărate generații ale strămoșilor mei au stat pe el. Cândva, aș fi învățat numele lor, dar toți cei care le-ar fi știut, toate mărturiile existenței lor de bună seamă că s-au pierdut sub kalovaxiani. Mă doare inima când mă gândesc.

Cu toate că nu vreau să mă mai gândesc la ea, nu mă pot abține să mi-o imaginez pe Cress pe tron. Oare i s-a părut comod? Sau o înspăimânta la fel cum mă înspăimânta și pe mine? Mă întreb dacă mă va bântui veșnic. În parte, sper că așa va fi, că voi păstra un fragment din ea, oricât de cumplit ar fi el.

În parte, încă nu prea știu cum să trăiesc fără ea în lumea asta.

Înconjor podiumul, plimbându-mi palma peste marginile dure și tăioase ale tronului. Ajungând iarăși în fața lui, inspir adânc, tremurător, și mă așez. Apoi îmi las brațele peste cele ale tronului și-mi îndrept spatele cât pot de mult.

Ăsta nu mai e tronul mamei, descopăr cu o tresărire care mă zguduie până-n oase. Nu mai e al Kaiserului, nici al lui Cress, nici al vreuneia dintre strămoașele mele fără nume.

Tronul ăsta e al meu, numai al meu, și nu mă mai tem de el.

Mulțumiri

E GREU DE CREZUT că am ajuns la finalul poveștii lui Theo, dar, la fel ca ea, n-aș fi ajuns aici dacă n-aș fi avut alături o echipă de oameni străluciți, înțelepți și buni la suflet.

Editoarea mea, Krista Marino, care m-a ajutat să coordonez strategii de luptă și să cartografiez evoluția personajelor. Îți mulțumesc că ai înțeles-o pe Theo încă din primele pagini din *Prințesa de cenușă* și pentru răbdarea și entuziasmul afișate pe parcursul călătoriei ei. Astrea ar fi fost un loc mai apăsător (și mult mai confuz) dacă n-ai fi fost tu.

Impresarii mei. Îi mulțumesc Laurei Biagi, pentru că ai fost prima care s-a îndrăgostit de *Prințesa de Cenușă* și ai luptat cu atâta stăruință ca s-o promovezi, și lui Jennifer Weltz și John Cusick, pentru susținerea și sfaturile neprețuite oferite de-a lungul acestei aventuri palpitante, frustrante și, uneori, amețitoare.

În adolescență, când am decis întâia oară să devin scriitoare, m-am uitat la cărțile mele preferate și am observat că multe dintre ele fuseseră publicate de Delacorte Press, iar de atunci, pentru mine a fost un vis mic și discret ca și cărțile mele să fie publicate acolo. Iar acum, iată-ne după trei cărți. E mai mult decât un vis împlinit. Nu cred că aș fi putut avea parte de un grup de persoane mai potrivite să-mi susțină cărțile. Pentru Beverly Horowitz, Monica Jean și toți cei de la Delacorte Press, vă sunt extrem de recunoscătoare tuturor.

Vă mulțumesc tuturor celor de la Random House Children's Books, oamenilor muncitori de acolo care ați contribuit să îi dați cărții mele cea mai bună formă posibilă și ați ajutat-o să ajungă la publicul ei cititor. Editoarei mele, Jillian Vandali Miao, una dintre cele mai minunate, mai inteligente și mai implicate persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Geniul tău e uluitor. Și lui Elizabeth Ward, Kate Keating, Cayla Rasi, Mallory Matney, Janine Perez, Kelly McGauley, Colleen Fellingham, Tamar Schwartz și Stephanie Moss, pentru entuziasmul și munca voastră asiduă.

Se spune că n-ar trebui să judeci cărțile după copertă, dar, cu coperțile atât de frumoase cu care am fost binecuvântată, vă poftesc să judecați cât vreți. Le voi fi veșnic recunoscătoare lui Billelis și Alison Impey, pentru că ați creat coperți atât de

frumoase, care surprind atât de bine spiritul poveștii. Și lui Isaac Stewart, pentru că ai dat viață stângacelor hărți desenate de mine și le-ai transformat în opere de artă în toată puterea cuvântului.

Îi mulțumesc tatei mamei vitrege și fratelui meu, Jerry, pentru că ați primit apelurile mele telefonice pline de stres și/ sau nerăbdare și mi-ați fost alături, sărbătorind odată cu mine la fiecare pas. N-aș fi femeia sau autoarea care sunt în prezent fără dragostea și susținerea voastră necondiționate. Și lui Jef Pollock, Deb Brown și copiilor lor, Jesse și Eden, care au devenit familia mea din NYC, iar pe parcursul ultimilor șase ani mi-au făcut galerie și m-au încurajat cel mai mult.

Le mulțumesc prietenilor mei, datorită cărora nu mi-am pierdut mințile și care m-au îmboldit să-mi dau silința, dar m-au și smuls, la nevoie, din fața calculatorului Cara Schaeffer, Lexi Wangler, Sara Holland, Arvin Ahmadi, Patrice Caldwell, Jeremy West, Jeffrey West, Lauryn Chamberlain, Zoraida Cordova, Kamilla Benko, Lauren Spieller, Mark Oshiro, Dhonielle Clayton, Emily X.R. Pan, Cristina Arreola, MJ Franklin, Adam Silvera, Madison Levine, Jake Levine, Claribel Ortega, Kat Cho, Farrah Penn, Jessica Cluess, Tara Sim, Kiersten White, E.K. Johnston, Karen McManus, Melissa Albert, Amanda Quain, Julie Daly, Tara Sonin, Samira Ahmed, Shveta Thakrar și Katy Rose Pool. Sunt sigură că am uitat pe câte cineva, așa că, dacă e vorba despre tine, te rog să mă ierți, dau de băut.

La urmă, dar nu în ultimul rând, le mulțumesc cititorilor care au urmărit-o pe Theo în călătoria ei de la *Prințesa de cenușă* la *Regina de foc.* Nici că aș fi putut spera la cititori mai buni și, cu toate că las în urmă cu părere de rău această serie, abia aștept să vedeți ce urmează.

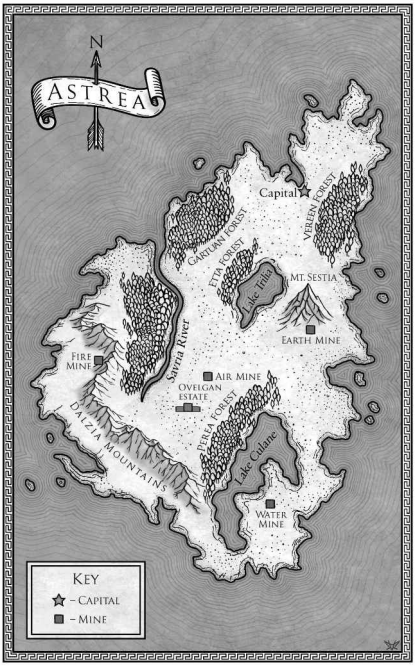
N
ASTREA
Capital
VEREEN FOREST
GARTLAN FOREST
ETTA FOREST
Lake Trilia
MT. SESTIA
EARTH MINE
Savria River
FIRE MINE
AIR MINE
OVELGAN ESTATE
PEREA FOREST
DALZIA MOUNTAINS
Lake Culane
WATER MINE
KEY
– CAPITAL
– MINE

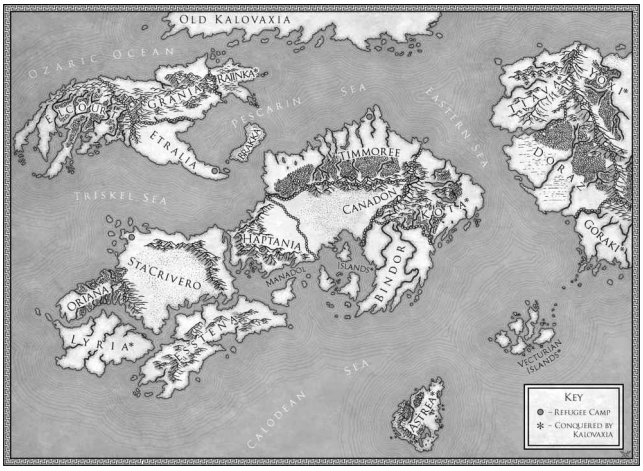
OLD KALOVAXIA
OZARIC OCEAN
RAINKA*
GRANIA
ELGOURE
ETRALIA
BRAKKA
PECARIN SEA
EASTERN SEA
TIMMOREE
CANADON
KOTA*
YORI*
DORA
GORAKI*
TRISKEL SEA
HAPTANIA
MANADOL
ISLANDS*
BINDOR
STA'CRIVERO
ORIANA
LYRIA*
EUSTENA
CALODEAN SEA
VECTURIAN ISLANDS*
ASTREA*
KEY
– REFUGEE CAMP
* – CONQUERED BY KALOVAXIA